

Giới thiệu Cẩm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!

Truyện Cẩm Em Rời Xa Anh Nửa Bước! tác giả sauloui. Một câu chuyện tình yêu cảm động pha với chút hài hước dí dỏm chắc chắn sẽ làm người đọc cảm thấy thú vị!

Nhưng trong tình yêu, mọi chuyện lại khác, thứ tình yêu ích kỷ lại tồn tại và khiến con người ta thay đổi chóng mặt.

Thùy An và Thái An là chị em song sinh nhưng lại có tính cách hoàn toàn khác nhau. Cô chị xinh đẹp dịu dàng bao nhiêu thì cô em lại dễ thương và cá tính bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Thái An, mày làm gì mà ở trong phòng hoài không lo dọn dẹp nhà cửa vậy hả?

Giọng mẹ An oang oang ngoài cửa phòng làm cô muốn học bài cũng không thể học được. Cô nhẹ nhàng bước ra vườn quét dọn, những tia nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá khẽ đung đưa theo từng cơn gió nhẹ nhàng như đang nhảy múa. Những chậu cúc đại đĩnh tự tay chăm sóc đã nở hoa trắng xóa cả một góc vườn làm tâm hồn An cảm thấy dễ chịu.

An là một cô bé hiền lành trong mắt gia đình, ngoan ngoãn trong mắt hàng xóm và tinh nghịch trong mắt bạn bè.

Nhà An vốn khá giả, mẹ là một bác sĩ giỏi nhất nhì thành phố, lại chỉ có hai đứa con gái nên rất cưng chiều. Cô có một người chị gái song sinh, hai chị em giống nhau như hai giọt nước. Từ nhỏ hai người đã bộc lộ hai cá tính trái ngược nhau, chị Thùy An dịu dàng bao nhiêu thì cô lại nghịch ngợm bấy nhiêu nên thường xuyên bị mẹ đánh đòn. Những lúc như thế chị đều đứng ra bảo vệ cô, thay cô nhận lỗi nhưng hai đứa trẻ làm sao có thể che giấu được sự thật nên càng làm mẹ tức giận hơn. Tuy vậy mẹ vẫn rất thương hai cô con gái sinh đôi xinh đẹp của mình.

Cho đến một ngày kia, cô đã gây ra tội lỗi làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống êm đềm của mình. Năm cô 8 tuổi, hai chị em đang đốt nến chơi trung thu đằng sau vườn, khi đã chắc chắn ba mẹ đã về phòng cô chạy lấy một cây đuốc đã được cất giấu cẩn thận ra.

- Thái An, em cất cái này đi, ba mẹ mà thấy thế nào cũng cho một trận cho xem

Thùy An hốt hoảng khi thấy em mình chơi nậy trò nguy hiểm này, nhưng mà cô đâu có sợ, khó khăn lắm mới xin xỏ được để gì bỏ đi chứ.

- Có gì đâu mà sợ, trung thu mà không có cái này làm gì còn không khí nữa.

Cô trấn an chị rồi lấy túi dầu hỏa ra đổ vào đuốc. Lúc ấy cô chỉ là một đứa con nít, hành động theo điều mình thích mà chưa từng nghĩ tới những rủi ro có thể xảy ra, đám bạn học vẫn chơi đầy đủ thời, có gì đâu mà sợ.

- Thôi, cất đi đừng có chơi cái này nguy hiểm lắm

Chị cô can không cho chơi, cô cũng không chịu thua, hai người giành qua giành lại một hồi cái túi bị bẻ ra và bắn dầu lên áo chị. Nhưng chưa kịp định thần lại thì lửa đã bén được áo Thùy An và bắt đầu cháy.

Hai chị em hoảng quá không biết làm gì để dập tắt lửa, cũng may mẹ là bác sĩ và cũng có tiền nên không để lại di chứng gì, chỉ còn vài vết sẹo trên người. Cũng từ đó, chị cô bắt đầu xa lánh cô, hai chị em không còn chơi chung, không còn đi học chung, cũng không còn làm bất cứ việc gì chung nữa. Chị ghét cô vì đã gây ra những vết sẹo trên cơ thể mình bởi chị là người rất chú trọng về bề ngoài, và lại chị sợ khi đến gần cô sẽ tiếp tục gây họa nữa. Mẹ cô cũng thế, từ ngày đó mẹ cấm cô không được lại gần chị, nhìn những vết thương trên người đứa con gái xinh đẹp làm mẹ càng giận cô hơn. Thấy bố nói mạng hai chị em không hợp nhau nên phải tách nhau ra nếu không có một ngày nào đó chị sẽ bị cô hại chết. Dần dần khoảng cách của cô và chị ngày càng xa, mẹ cưng chiều chị bao nhiêu thì lại xa cách cô bấy nhiêu.

Cô thêm cảm giác được chơi đùa cùng chị như những ngày trước, thêm được mẹ hôn lên trán trước khi đi ngủ, thêm được mẹ dỗ dành sau những lúc đánh đòn vì tội nghịch ngợm. Cô tự trách bản thân mình vì đã gây ra nỗi đau thể xác cho chị nên bất cứ điều gì chị cần cô đều đáp ứng để có thể bù đắp phần nào lỗi lầm mình gây ra.

Ba thương cô lắm, bởi ba hiểu lúc đó cô chỉ là một đứa trẻ con thì làm gì suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng trong gia đình mẹ là người có uy quyền nhất. Ba chỉ là một nhạc sĩ nghèo, chẳng có mấy người muốn mua những sáng tác của ba nên toàn bộ tài chính trong nhà đều do mẹ quyết định. Những lúc buồn, cô chạy vào phòng ôm ba khóc, dường như những sáng tác của ba đều dành cho đứa con gái nhỏ không may mắn này. Trong những bản nhạc đó, cô tìm được nguồn an ủi, tìm thấy được hi vọng trong cuộc sống.

Rồi cô cũng quen với thái độ lạnh nhạt của mẹ, sự xa lánh của chị gái để tiếp tục sống. Tuy mẹ vẫn mang đến cho cô một cuộc sống dư giả nhưng cô

không còn cảm nhận được tình thương của mẹ dành cho mình như những ngày thơ bé. Suốt bao nhiêu năm, mọi việc trong nhà đều do cô làm nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần đứng đến gần chị Thùy An thì mọi chuyện sẽ ổn. Mỗi khi trong trường có tổ chức lao động tập thể thì y như rằng chị cô sẽ được ở nhà mặc đồ đẹp đi chơi với mẹ, còn cô sẽ là người thay thế chị đi làm. Rồi ngày nào thi môn Lý, là môn chị học dở nhất, cô cũng là người đi thi giùm, còn mẹ sẽ chuẩn bị cho cô một tờ giấy chứng nhận bị bệnh để cô được đi thi lại. Cứ thế, chị Thùy An càng ngày càng kênh kiệu, không cần học cũng có thể lên lớp được bởi có đứa em sẵn sàng đứng ra thế mạng. Chỉ cần cô tỏ vẻ không đồng ý là sẽ có cái điệp khúc than thở về chuyện ngày xưa, riết rồi quen nên hề mẹ lên tiếng thì cô không bao giờ dám từ chối.

-Thái An, hôm nay chị Thùy An có nhà không?

Đứng bên kia hàng rào, Bảo lên tiếng hỏi. Bảo là hàng xóm của nhà cô, học trên hai chị em hai lớp. Từ nhỏ Bảo đã rất thích Thùy An, chỉ cần chị yêu cầu thì bất cứ việc gì Bảo sẽ làm vô điều kiện.

Trở đầu thay, cô lại thích Bảo nhưng không dám nói ra, mỗi lần nhìn hai người họ đi chung trong lòng cảm thấy nhói đau nhưng biết làm gì bây giờ, người Bảo thích là Thùy An cơ mà.

-Chị ấy đi chơi rồi anh.

Cô trả lời với giọng buồn buồn, mặc dù đã tự hứa sẽ không để ý đến anh nữa nhưng cô không làm được, cứ nhìn thấy khuôn mặt ấy là cô lại không tự chủ được mình, cứ muốn nói chuyện với anh hoài không thôi.

Lặng lẽ bước vô nhà, cô tìm đến những sáng tác của ba, ngồi trên cây đàn piano, những phím đàn rung lên hòa lẫn với nước mắt trong lòng làm cô cảm thấy được chia sẻ.

....

Ở nhà buồn là thế nhưng khi ra ngoài, cô gạt bỏ hết những suy nghĩ mệt mỏi kia để trở về với chính mình, một cô học sinh cuối cấp năng động đáng yêu. Cô được giáo viên chủ nhiệm xếp ngồi chung với đám nam sinh cuối lớp để kèm cặp và ổn định bọn chúng, nhưng cô giáo đã hoàn toàn sai lầm. Cô bị ảnh hưởng của mấy đứa bạn cuối và có khi còn nghịch ngợm hơn nữa đó chứ.

- Ê, chút chiều đi xem phim đi, có anh Trường đóng hơi bị vui.

Đám bạn nhoi nhoi rủ cô đi chơi, nhưng cô đâu có được sung sướng như tụi nó, muốn đi chơi cũng được nhưng phải làm xong hết việc nhà mẹ mới cho đi không thôi bị chửi một trận te tua luôn.

-Để mai đi, hôm nay An chưa xong việc.

-Thôi mà, phim này ngày mai hết chiếu mất tiêu lấy gì mà coi.

-Nhưng...

-Đi, ăn chơi trước hậu quả tính sau.

Đám bạn cứ lâu bầu bên tai mãi không đi cũng không được, thôi kệ cứ ăn chơi trước đã cùng lắm nghe chửi là xong chứ gì.

Thế là hết giờ cô cùng đám bạn đi chơi, cùng cười thả ga với những màn hài hước trong phim, cùng ăn những món ăn yêu thích với đám bạn, chỉ những lúc như thế này cô mới được là chính mình, mới cảm thấy cuộc sống này thật tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

-Ê, có trò này vui lắm nè, chơi không?

An nổi tiếng là nhiều trò trong lớp, cứ mỗi lần bày ra trò gì thì y như rằng cả bọn cười đến đau cả bụng.

-Chơi thì chơi, thằng Khoa này chưa biết sợ ai là gì.

Khoa lên tiếng, cậu vốn là một học sinh thường xuyên bị ngồi sỏ đầu bài vì nói chuyện, chọc phá thầy cô trong giờ học nhưng sức học thì không chê vào đâu được, nếu cậu ấy siêng năng thì kết quả học tập của An chẳng là gì với Khoa hết.

-Bây giờ Khoa đứng ở đây, nhắm mắt bịt tai đếm đến 5, sau đó tụi này sẽ tìm chỗ trốn, nếu Khoa phát hiện được ai đầu tiên thì người đó sẽ thua một châu kem. Chịu không?

An chỉ vào cái hàng rào gần cổng nhà người ta, trò gì làm khó được Khoa chứ mấy trò này thì quá đơn giản, con nhỏ này chạy chậm như rùa có gì đâu mà sợ, hôm nay nhất định phải bắt nó dẫn đi ăn kem mới được.

Thế là Khoa đứng nhắm mắt bịt tai lại, cô ra hiệu cho Thắng, chân dài nhất đám đến bấm chuông nhà người ta, còn cả bọn chạy trước tìm chỗ nấp.

...Ting....ting...ting...

Chưa kịp hiểu mấy đứa bạn bày ra trò gì thì Khoa đã bị điểm mặt và chủ nhà đuổi chạy suýt chết. Khỏi phải nói An và đám bạn sung sướng thế nào, kế hoạch bày ra đã thành công mỹ mãn.

-Ê bà An, dám chơi tôi hả?

Khoa vừa thở hổn hển vừa muốn xé xác cô ra, nghĩ sao to đầu như vậy mà bị một đứa con gái lừa đã vậy còn bị tụi nó cười sỉ nhục này giờ nữa chứ.

-Ô, là do Khoa tự nguyện mà bây giờ quay qua trách người ta, nhờ có An mà Khoa được tập thể dục cho sức khỏe cường tráng đó còn đòi gì nữa.

Thái An chống chế, chân vẫn ở trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào chứ mà lọt vào tay Khoa thì chắc chắn bầm dập, xưa giờ Khoa đâu xem An là con gái đâu mà.

-Theo như bạn Thắng thấy lần này bạn An sai hoàn toàn, đề nghị bồi thường thiệt hại ngay và liền.

Rồi xong, ngay cả Thắng cũng lên tiếng đứng về phía Khoa thì xem như đòi tàn, không nói không rằng cô co chân chạy thật nhanh, đằng sau Khoa cũng đuổi theo quyết không tha thứ.

-Ê, đồ nhát gan, chưa gì hết đã bỏ chạy rồi.

-Kê, đụng đến mấy người vũ phu như Khoa không chết cũng tàn tật.

An vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói chuyện với Khoa, xui số thế nào lại lọt chân xuống ổ gà trên đường làm cả người ngã lăn đùng xuống đất.

Hoảng quá cả bọn lao tới đỡ cô lên, người ngọm không bị gì nghiêm trọng chỉ có chân tay bị trầy xước một xiu, nhưng sẵn tiện cô ngồi đó ăn vạ luôn.

-Hu hu, gãy chân rồi, cũng tại tên Khoa đáng ghét này.

-Xạo bà cố, trầy có chút xiu mà làm thấy ghê, lỗi do bạn Khoa được chưa. Đứng lên đi.

Khoa đỡ An đứng lên, nhưng cô lỳ lợm ngồi luôn dưới đất, lý do đơn giản là lúc té cái quần tây bị rách một miếng gần ngay mông sao mà đứng lên được chứ.

Mấy đứa kia muốn tạo cơ hội cho hai đứa nên tìm cớ về hết, chỉ còn An với Khoa ở lại thôi, phải làm sao bây giờ, nhưng thà một đứa thấy còn hơn bị cả bọn phát hiện thì còn mặt mũi nào đi học nữa.

-Ê nè, không nhèo vừa thôi, đứng lên không thôi Khoa cho ở đây một mình đó.

Khoa vừa nói vừa đi làm cô hoảng hốt kéo tay lại.

-Đừng đi, mấy người mà đi chắc tôi tự tử quá.

-Té có xiu mà muốn tự tử à?

-Không phải, tại...quần An bị rách rồi.

Nói ra mà cô quê ời là quê, nghĩ sao con gái mà lại đi nói mấy cái chuyện ngại ngùng như vậy với một thằng con trai, thà người ta hiền còn đỡ đằng này Khoa nổi tiếng là lăm trò trong lớp, ai biết cậu ta có đi bêu xấu mình không.

-Ha ha ha, bạn An nhà ta mà cũng có ngày này nữa sao, ngày mai 12B sẽ có tin hot rồi đây.

Khoa vừa nói vừa cười làm An càng xấu hổ, biết ngay là không thể dựa vào tên này được mà.

-HỒ HỮU KHOA, CẬU ĐI CHẾT ĐI.

Không biết làm thế nào để bịt miệng cái tên đáng ghét kia, An la làng lên làm cậu giật mình im thin thít.

Thấy nhỏ bạn bắt đầu giận Khoa mới xuống nước.

-Không giỡn nữa, về thôi.

Khoa cởi áo của mình ra cột vào hông cho An rồi đỡ cô đứng dậy, vẫn còn bọc An gạt tay ra.

-Không cần mấy người thương hại đâu, đồ độc ác, xấu xa, thiên lời sẽ dòm ngó mấy người, xe tải sẽ không tha cho mấy người đâu.

-Trời ạ, làm gì mà trù ẻo người ta dữ thế, Khoa xin lỗi mà, đứng lên về thôi.

-Chân đau không đi được.

Đám chọc quê bà hả, lần này phải hành hạ lại cho cậu biết thế nào là lễ độ.

Không biết giải quyết sao với con nhỏ lý lợm này Khoa đành phải cố gắng đi về, nhưng chẳng hiểu sao Khoa lại không bọc mình xít nào mà thay vào đó là cảm giác rất vui vẻ.

-Ê, hình như An bị té Khoa thấy vui lắm hay sao mà vừa đi vừa cười thế kia?

An nhìn Khoa ngạc nhiên, lẽ ra mang theo cục đá to tủa trên lưng cậu phải khó chịu lắm chứ.

-Ừ, té mạnh hơn miếng nữa thì càng vui hơn, tiếp tục phát huy nghe chưa.

-Hâm

An cúi xuống cắn thật mạnh vào vai Khoa làm cậu ta la làng la xóm như bị cắt tiết, đàn ông con trai gì mà sợ đau dữ dội vậy không biết.

-Ê nhỏ kia, có tin tôi ném bà xuống gầm xe tải không hả?

-Vậy ông có tin tôi chui dưới gầm xe, còn ông thì bị nguyên bánh xe tải cán ngang người không?

Đây, hai đứa này cứ như là khắc tinh với nhau. Trong lớp, Khoa ngồi đằng sau cứ suốt ngày chọc phá An, còn An thì cũng chẳng vừa cứ hòa với đám bạn chung bàn chơi lại. Thấm thoát cũng đã bước sang năm thứ 3 học chung với nhau rồi, Khoa nói sau này hai đứa sẽ thi đại học chung, sẽ học cùng lớp và lại tiếp tục ngồi chung với nhau. Nhưng mà tương lai chẳng ai biết trước được, có khi một ngày nào đó hai đứa lại chẳng còn cơ hội gặp nhau nữa sao.

Một đứa ở trần còng một con nhóc vừa đi vừa trò chuyện rôm rả thu hút ánh nhìn của những người đi đường. An vội rúc đầu vào vai Khoa vì sợ người quen nhìn thấy, lỡ mẹ mà biết cái cảnh tượng này chắc sẽ cắn nắn 3 ngày 3 đêm quá vì mẹ vốn là người trọng thể diện mà.

-An cũng thấy người Khoa toát lên vẻ nam tính đúng không?

Cậu khoái chí khi thấy cô tựa đầu vào vai mình, nhưng câu trả lời của cô làm cậu muốn té xỉu, có cần phải thẳng vậy không chứ.

-Nam tính thì không thấy, chỉ toàn nghe mùi hôi nách.

-Lỡ mũi mấy người có vấn đề thì có, đúng là người không biết thương thức.

-Cũng may tôi không biết, chứ tôi mà biết thương thức chắc đã bị ung thu mũi mất rồi.

Cứ thế hai đứa cứ cãi nhau đủ thứ chuyện cho đến khi về tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tạm biệt Khoa xong, An lén lén chạy vào nhà để không ai nhìn thấy, cũng may là cả nhà không có ai ở nhà nếu không chắc bị mẹ cho một bài ca không bao giờ quên rồi.

Đang thiêu thiêu ngủ, tiếng chuông điện thoại làm An giật mình thức giấc.

-Alo mẹ đây, may thay đồ rồi đón taxi đến nhà hàng LAVENDER, nhớ ăn mặc cho đàng hoàng đó.

Chưa kịp mở miệng ra hỏi thì mẹ đã tắt mất tiêu điện thoại, trước giờ mẹ vẫn vội vàng như vậy mà. An đứng dậy thay bộ đồ đơn giản quần Jean rách và

áo thun, đi giày thể thao định gọi taxi nhưng nhớ lại có thằng bạn chí cốt mà, việc gì phải đi taxi cho tốn kém cơ chứ.

-Alo, chim sẽ gọi đại bàng, bạn Khoa chạy qua nhà bạn An ngay và liền nghe. Một châu chề.

-Ok.

Cúp máy An đứng chờ, có thằng bạn cũng tốt thật, nhờ làm việc gì cũng phải trả công mới chịu.

Chưa đầy 5 phút sau đã thấy Khoa còi “xế hộp” xuất hiện, An tròn tròn mắt ngạc nhiên.

-Khoa đừng nói là chờ An đi bằng xe đạp nha.

-Ừ, trong hộp đồng không có nhắc đến là đi xe gì.

Trời ạ, đi chiếc xe này chắc đến sáng mới tới quá, sợ cái tên này lăm rồi.

Khoa theo dõi vẻ mặt nhăn nhó của An mà mỉm cười, sao bạn mình lại có những biểu hiện dễ thương thế không biết.

-Yên tâm, leo lên xe đi, bảo đảm chờ An đến đó đúng giờ. Khoa là tài xế không bao giờ ế, đẹp trai, galang, con nhà giàu, học giỏi, có xe đạp riêng,...

-STOP. Hết giờ quảng cáo, đi thôi.

Hết cách, An miễn cưỡng leo lên xe, cứ coi như đi dạo phố vậy.

-An đến nhà hàng đó làm gì thế?

Vừa đạp xe Khoa vừa quay lại hỏi.

-Không biết, mẹ gọi nên tới thôi.

-Oh, mà An là người hay heo mà nặng dĩa man vậy hả?

-Heo.

-...

Khoa cứng họng với con nhỏ này luôn, người gì đâu mà không bao giờ chịu nhường cậu một lần nào, cứ mỗi lần đi chung với cô là y như rằng hai đứa lại cãi tới bến.

-Cảm ơn Khoa nha, về cẩn thận.

Vừa bước xuống xe, bản tính lại không cẩn thận nhìn trước nhìn sau nên cô va vào chiếc xe motor chạy đến, suýt xúi là té bầm dập rồi.

-Chạy xe gì kỳ vậy, thấy người phải né chứ.

An bức bối nhìn người xém gây tai nạn cho mình. Anh ta điềm tĩnh từ từ mở mũ bảo hiểm ra, về mặt chẳng có xúi nào là muốn gây chuyện, nhưng cái giọng nói có chút đều đều, không biết An có nhận xét sai không nhưng nhìn anh ta cứ cười gian gian thế nào ấy,.

-Xin lỗi, em có bị sao không?

Được nước làm tới, cô chia vết trầy lúc sớm bị té ra hung dữ.

-Anh nhìn xem, cái này là cái gì đây? Cũng may tôi mạnh khỏe nên chỉ bị trầy xước lỗ gặp người lớn tuổi có phải gây ra án mạng rồi không.

An nói chuyện cứ như thật làm anh ta chỉ mỉm cười lắc đầu vì khả năng bịa chuyện của cô, còn Khoa thì kéo tay cô lại.

-Xin lỗi anh, nhờ bạn này của em có vấn đề về tâm thần nên mới nói chuyện lung tung vậy, anh thông cảm.

An quay qua liếc Khoa một cái cảnh cáo rồi đi vào trong.

-Mấy người giỏi lắm, nếu không phải vì mấy người chờ tôi đi thì tôi đã cho một trận rồi.

Khoa nhìn theo con bạn cảm thấy vui vẻ, mỗi lần đi với cô thế nào cũng có cái chuyện vui để xem, cứ như vậy hoài chắc có ngày Khoa thích cô luôn quá.

.....

Tung tăng dạo bước vào trong, cô cảm thấy khó chịu khi tên lúc nãy cứ bám theo sau lưng mình, không lẽ lúc nãy làm quá nên anh ta muốn trả thù, đàn

ông gì mà hèn thế không biết.

-Anh kia, làm gì mà đi theo tôi hoài thế?

An chống nạnh hung dữ khổ nỗi tên kia vẫn rất điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

-Có sao, ờ mà chắc tại cô đẹp quá nên tôi đi theo thôi.

-Biến thái, bởi vậy từ lần đầu tiên gặp tôi đã biết anh chẳng phải người tốt rồi, đây là chỗ đông người đừng có mà làm liều nha.

Cô vừa nói vừa đi thật nhanh, chỉ mong sao tới chỗ cần đến thật sớm để thoát khỏi cái tên đáng ghét dai như đĩa kia thôi.

Vừa thấy bóng dáng ba mẹ, An chạy thật nhanh đến.

-A ba, mẹ.

Mẹ cô ngược mặt nhìn lên cau mày tỏ vẻ không hài lòng nhưng có khách ở đó nên cũng cố nở nụ cười gượng gạo.

-Chào cô chú đi con.

Mẹ chỉ vào hai người sang trọng ngồi đối diện, mặc dù không biết là ai nhưng cô cũng lễ phép chào hỏi.

-Đây là em song sinh với Thùy An, tên là Thái An. Anh chị ngồi chơi tôi có việc ra ngoài một xíu nhé.

Rồi mẹ lôi tay cô ra ngoài với vẻ mặt không được vui cho lắm.

-Mày đến bôi tro trét trấu vào mặt ba mẹ hay sao mà ăn mặc kiểu này hả, sao không nhìn chị mày mà học tập?

Lúc này đánh đá bao nhiêu thì bây giờ cô trở nên rụt rè bấy nhiêu, ngay cả đầu cũng không dám ngược lên nữa là.

-Con xin lỗi mẹ.

-Hôm nay là ngày ra mắt của chị mày, tốt hơn hết là mày giữ mồm giữ miệng, đừng làm mất mặt mẹ mày.

Nói xong mẹ bỏ vô trong, An cảm thấy khóe mắt mình cay cay. Cô có làm gì quá đáng để mẹ giận dữ như vậy chứ, nếu sợ đứa con này làm mất mặt thì ngay từ đầu đừng gọi cô đến đây. Cô cảm thấy hụt hẫng kinh khủng, giá mà cô không có mặt ở đây thì tốt biết mấy.

Thái đứng ở trong vô tình nhìn thấy tất cả, một cô bé với hai cá tính trái ngược nhau, vui vẻ, yêu đời nhưng ẩn sâu bên trong là một con người khép kín trầm tư.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lau vội mấy giọt nước mắt trên mặt, An cúi mặt đi vào trong ngồi cạnh chị gái. Chị Thùy An hôm nay thật xinh đẹp và dịu dàng trong chiếc váy màu hồng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng toát lên vẻ thanh cao chứ không giống bộ dạng của cô lúc này, thảo nào đi đâu mẹ cũng dắt chị theo để nở mày nở mặt với người khác.

-Con chào cô chú, đường xá kẹt xe quá nên con đến hơi trễ ạ.

Giọng nói quen quen làm cô ngược mặt lên nhìn và càng hốt hoảng khi nhìn thấy người đàn ông từng đụng độ ở cổng lúc này, anh ta làm gì ở đây, có mối quan hệ như thế nào với gia đình mình? Vốn dĩ cô chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện người lớn nên không biết chút xíu nào về mấy người này hết.

Còn Thái nhìn thấy cô thì mỉm cười khoái chí, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đã nhận ra cô là em gái của Thùy An rồi. Thùy An thích anh và hai người có gặp gỡ nhau vài lần, anh thừa nhận cũng có chút rung động trước vẻ ngoài dịu dàng của cô, hai gia đình lại có mối quan hệ tốt nên quyết định cho anh và Thùy An đến với nhau vì vậy mới có buổi gặp gỡ giữa hai bên ngày hôm nay.

-Thùy An, hôm nay trông em xinh lắm.

Nghe Thái khen hai má chị ửng đỏ càng xinh hơn nữa, còn cô thì thắm bữu môi vì cái kiểu nói chuyện ngọt ngào của anh ta, đàn ông mà ngọt quá chắc chẳng có gì tốt đẹp.

-A, đây là Thái An phải không, rất vui được gặp em, nhìn em cá tính hơn trong hình nhiều lắm.

Anh ta vờ như không quen biết đưa tay ra bắt, đúng là loại người đều giả, cô quay mặt làm ngo đến khi ba lên tiếng nhắc nhở mới quay lại miễn cưỡng bắt tay, đã vậy còn dăm đá mắt với cô nữa chứ.

-Mời mọi người dùng bữa, thức ăn nguội hết rồi.

Ba lên tiếng làm cô khoái chí, đúng là chỉ có ba hiểu mình nhất thôi.

An gấp thức ăn ăn ngon lành, cái tật mút tay từ nhỏ đến lớn không bỏ được làm Thùy An cau mày, nếu không phải hôm nay cả gia đình phải có mặt thì chị sẽ chẳng bao giờ dẫn con nhỏ phá hoại này đi đâu.

Thùy An đá chân cô một cái để kiểm hãm sự sung sướng của cô lại, hiểu ý cô bỏ thức ăn xuống cố gắng trở thành người thùy mỵ một xíu.

Hai bên gia đình trò chuyện không dứt về chuyện của chị và Thái, họ vui vẻ khi có một cô con dâu tương lai xinh đẹp như vậy, còn ba mẹ cô cũng hãnh diện vì có một thằng rể giàu có. Trong suốt bữa ăn, cô chẳng thể xen vào một câu nào vì sợ làm mất mặt mẹ, cô cảm thấy mình cứ như là người ngoài cuộc trong câu chuyện vui vẻ của họ.

-Thái An, em có bạn trai chưa?

Nhìn qua thấy cô buồn buồn, Thái tìm chuyện để trêu chọc cô.

An liếc Thái một cái nảy lửa nhưng chỗ đồng người không dám làm càn nên phải lịch sự trả lời lại.

-Dạ chưa anh.

-Sao kỳ vậy, nhìn em xinh xắn vậy mà không có người yêu ta.

-Có ai khen anh nói chuyện có duyên chưa, bộ đẹp là phải có người yêu à?

Máu nóng trong người bắt đầu trào lên, người ta muốn hiền lành cũng không yên với tên này mà, chẳng thà nói với giọng bình thường còn lịch sự được đằng này cái kiểu châm chọc của anh ta thì không thể nhịn thêm một phút nào nữa.

Thùy An vội đá vào chân cô một cái làm cô đau quá la lên.

-Con sao thế? Ba mẹ của tên Thái đó tưởng cô bị gì nên lập tức hỏi. Đang muốn thoát khỏi cái không khí ngột ngạt này, cô vội tìm cớ đứng lên.

-Xin lỗi con vào nhà vệ sinh một lát ạ.

An bước ra ngoài vườn hoa của nhà hàng, hình như càng lớn con người ta càng lắm tâm trạng hơn thì phải. Cô cảm thấy mình ngu ngốc vì cái tật nghịch ngợm của mình ngày xưa nếu không bây giờ chắc cô cũng được mẹ cưng chiều như lúc trước rồi.

-Nhà vệ sinh ở đằng kia kia cô bé, đừng có mà đi bậy đi bạ ở chỗ người ta làm ăn nghe.

Lần này không cần nhìn lên An cũng biết là ai xuất hiện, sao anh ta cứ như âm hồn vất vưởng thế nhỉ.

-Kệ tôi, đừng có nghĩ gán mác anh rề lên người là có thể giáo huấn tôi.

Sẵn đang bức bối chuyện lúc nãy cô trút hết lên người Thái luôn, đằng nào về nhà cũng bị mẹ mắng cho một trận vì tội hôm nay thôi.

-Anh đâu dám, sau này làm rề cũng cần sự giúp đỡ của em vợ mà.

-Never.

Đang nói chuyện chợt chị cô xuất hiện, Thùy An cảm thấy không yên tâm khi hai người này ra ngoài cùng lúc và không ngoài dự đoán của cô, họ nói chuyện thân thiết như đã từng gặp nhau rồi vậy.

-Anh Thái, ba mẹ em tìm anh đó, anh vào trong một xíu nha.

Thùy An đến ôm cánh tay Thái như khẳng định chủ quyền, rồi quay sang nói với cô ngọt ngào.

-An, nhà mình có khách nên mẹ nói em về trước, nói họ xíu ba mẹ sẽ về.

Cô biết tông chị mình đang suy nghĩ gì nhưng mà như vậy càng tốt, cuối cùng cô cũng được tự do rồi.

-Hay để anh đưa em về?

Thái vừa lên tiếng đã bị chị cô cản liền, nghĩ sao có chuyện để hai người họ đi chung cơ chứ, phòng cháy hơn chữa cháy mà.

-Để con bé tự đi taxi được rồi, anh vào trong mọi người đang đợi đó.

Rồi chị kéo Thái vào trong, An lắc đầu ra về. Dù gì cô cũng chỉ là một đứa em gái, lại không ngoan hiền như chị nên đâu cần phải để phòng cô dữ dội vậy đâu.

An gọi Khoa đến chờ về, chỉ có thằng bạn này mới có thể làm cô vui về yêu đời lại thôi.

-Giờ đi về hay đi đâu? Khoa hỏi.

-Đâu cũng được, nhưng đừng về nhà.

Nghe cách nói chuyện của An, Khoa biết nhỏ bạn của mình đang có chuyện không vui. Cậu là người duy nhất trong lớp biết được câu chuyện của gia đình cô vì thế lúc nào cũng tìm cách khiến cô được vui về.

Khoa chở An đến một quán trà sữa trên đường, gọi thức uống cô thích uống rồi nhìn chăm chăm vào đôi mắt uрон ướt của cô.

-Có chuyện gì thế? Nói Khoa nghe đi.

-Vẫn chuyện của An với chị thôi. Mà thôi chiều nay không có ai ở nhà, mình đi chơi cho đã đi.

-Ok, uống nhanh lên rồi vô siêu thị chơi.

Thế là Khoa chở An vào siêu thị, chủ yếu là để xem phim với chơi mấy trò chơi con nít là chính. Hai đứa hò hét đến khàn cả cổ, không bỏ qua một trò nào khiến nhân viên siêu thị cũng phải lắc đầu chịu thua.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đưa An về nhà, Khoa với tay lấy chiếc lá vương trên tóc cô xuống làm cô thoáng bối rối.

-Hôm nay cảm ơn Khoa nhiều nha, An hết buồn luôn rồi.

-Ừ, khi nào buồn cứ gọi cho Khoa nhé. Thôi Khoa về đây, ngủ ngon.

Vẫy tay tạm biệt Khoa xong, An vui vẻ bước vào nhà. Chưa kịp lên lầu chân cô chợt khựng lại khi nhìn thấy mẹ và chị ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn không mấy thân thiện.

-Thưa mẹ con mới về.

-Mày đi đâu giờ này mới về? Có đứa con gái lớn nào như mày không, tự động trốn đi về cũng không chào hỏi ai một tiếng, ít nhất đây là phép lịch sự tối thiểu mày cũng phải biết chứ. Cho mày đi học 12 năm để mày bôi tro trét trấu vào mặt mẹ mày hả? Thằng cha thì uống đến say xin nằm một đồng trong kia, còn con thì cư xử như một đứa vô học.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì An đã bị mẹ mắng té tát vào mặt. Nhưng rõ ràng chuyện này cô hoàn toàn không có lỗi mà, là do chị bảo cô về chứ đâu có tự ý không xin phép đâu.

-Chị Thùy An...

-Mày xem có đứa con gái nào như vậy, ăn mặc thì không giống người, nói chuyện với anh rể thì vô lễ, mày muốn ba mẹ xấu hổ đến chết hả?

Mẹ tiếp tục làm một tràng nữa,, An biết thế nào cũng bị mẹ mắng nhưng không nghĩ mình bị vì chuyện oan ức kia. Cô lên tiếng thanh minh.

-Con đâu có tự ý về, là chị Thùy An bảo con về nhà tiếp khách giúp ba mẹ mà.

-Ồ, chị không có nói như thế, chị chỉ bảo em vào trong vì ba mẹ đang đợi mà thôi.

Không ngờ ngay cả chị cũng lật lọng như thế, bây giờ cho dù An có nói gì cũng chẳng giúp ích được. Không lẽ chỉ là một lỗi lầm lúc bé mà khiến mẹ với chị trở nên ghét cô như thế. Đồng ý là cô không làm cho ba mẹ nở mày nở mặt như chị, cô ngang bướng không biết cách nói chuyện được lòng người khác nhưng bù lại từ trước đến giờ cô vẫn nỗ lực để bù đắp lỗi lầm mình gây ra mà chẳng một lời than thở. Cô chưa bao giờ ghét mẹ và chị cho dù có nhiều khi họ chẳng xem cô là người một nhà, vẫn cố gắng nhẫn nhịn để làm tròn bổn phận của một đứa con trong gia đình.

Đau lòng vì những lời nói của mẹ, An bỏ chạy một mạch ra đường, chỉ muốn tìm một nơi nào đó khóc một trận cho vui bớt nỗi buồn. Tại sao lại đối xử với cô như vậy, chẳng lẽ những việc làm trong mấy năm qua của cô vẫn không đủ để chuộc lỗi hay sao, hay họ vẫn tin vào lời ông thầy bói nói những cuối đó, càng ngày mọi chuyện càng đi quá với sức chịu đựng của cô rồi.

-Thái An, sao lại lang thang một mình ở đây hả?

Trên đường đến Club quen thuộc, Thái vô tình nhìn thấy cô bé. Cái dáng người, bộ quần áo, khuôn mặt đó khiến anh từ xa đã nhận ra ngay.

Bỏ ngoài tai câu hỏi của Thái, An tiếp tục lầm lũi đi, cô không thích ai nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình. Trời bắt đầu mưa nhưng cô chẳng cần quan tâm đến, mưa cũng tốt có thể thoải mái khóc mà không sợ người khác nhìn thấy.

Thái dựng xe bên đường rồi kéo tay cô lại, anh cảm nhận có gì đó sâu trong ánh mắt kia.

-Anh rề nói chuyện mà làm lơ hả?

-Chùng nào có giấy đăng ký kết hôn đi rồi hãy nói.

An cố gắng lấy tay ra nhưng tên này cứ dai như đĩa không chịu buông.

-Trời mưa mà lang thang ngoài đường coi chừng Thiên Lôi chụp hình bây giờ, vào đây núp mưa.

-Anh bị hâm à, tôi đi đâu làm gì mặc kệ tôi.

Hai đứa đứng cãi qua cãi lại dưới mưa làm cả hai đều bị ướt, không hiểu sao anh lại có hứng thú với cô bé này như thế. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã nhận ra cái cá tính đặc biệt của cô, rồi càng tiếp xúc anh lại càng muốn gần cô nhiều hơn.

-Lên xe anh chở về nhà.

-Không cần.

-Bây giờ muốn lên hay vừa khóc vừa lên?

Nghe Thái dọa, tự nhiên uất ức ở đâu tràn tới, An bắt lực đứng khóc làm anh cũng hoảng theo.

-Tại sao ai cũng ăn hiếp tôi chứ, chộc tôi khóc mấy người mới hả dạ hả?hức...hức....

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhìn con bé khóc lóc ghê quá Thái cũng đành xuống nước, cứ ngỡ cô tính nghịch thế này chắc anh hùng lắm ai ngờ mới chộc có chút xú đã khóc bù lu bù loa lên rồi.

-Anh xin lỗi, lần sau không dám chộc em nữa. Lên xe anh chở về.

Thái vừa nói vừa đỡ cô ngồi lên xe, không hiểu sao cô lại có thể ngoan ngoãn như vậy nữa.

Ngồi sau xe Thái, An nhớ đến khuôn mặt tức giận của mẹ đang đợi ở nhà làm cô thoáng rung mình, cô nói với giọng gần như là van xin.

-Tôi không muốn về nhà, làm ơn đừng chở tôi về.

-Vậy em muốn đi đâu? Trời tối rồi con gái đi một mình ngoài đường nguy hiểm lắm biết không?

Nhìn bề ngoài gia đình An rất hạnh phúc, gia giáo, là hình mẫu của biết bao gia đình khác. Nhưng Thái biết có một uẩn khúc gì đó bên trong, bởi cách nói chuyện của mẹ với An ở nhà hàng mà anh tình cờ nghe không giống như những người mẹ khác.

-Tôi không về đâu, bỏ tôi xuống đây là được rồi.

Giọng An không có vẻ gì là đùa giỡn, chắc cô bé có chuyện gì đó mới không muốn về. Không còn cách nào khác Thái đành chở An về nhà mình, đó là một căn hộ chung cư nho nhỏ được ba mẹ mua cho để sau này cưới vợ.

....

Ngồi co ro trong cái chăn bông dày cộp, hai hàm răng va vào nhau, tay run lên vì lạnh, cô vẫn cảm thấy may mắn vì ít nhất còn có chỗ dung thân. An không muốn về nhà lúc này, cô muốn mình mất tích một đêm để xem thử mẹ và chị có lo lắng, tìm kiếm mình không. Nếu họ vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra thì chắc là họ chẳng còn yêu thương cô nữa rồi.

- Uống trà nóng sẽ đỡ lạnh hơn đó.

Thái đưa cho cô ly trà nóng, nhìn người ướt nhẹp mà cảm thấy tội nghiệp.

- Cảm ơn.

An có chút ngại ngùng khi ở đây, một nam một nữ ở chung nhà như vậy nếu chị mà biết chắc sẽ xé xác cô ra mất, nhưng cô đâu còn sự lựa chọn nào khác.

- Em không muốn thay đồ ra thật sao, để như vậy sẽ bị cảm lạnh đó.

Lắc đầu thay cho câu trả lời, An cúi mặt xuống không dám nhìn vào mắt Thái.

- Tôi nay cho tôi ở lại đây nha, tôi hứa sẽ ở yên đây không dám động vào bất cứ đồ đạc gì của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thái buồn cười trước vẻ mặt của An, hai chị em nhà này sao không giống nhau một xíu nào thế này không biết. Anh giả vờ nghiêm mặt.

- Không được. Tôi không cho người lạ ở qua đêm.

- Nhưng tôi đâu phải người lạ.

- Ồ vậy à, hai đứa mình có quan hệ gì sao?

Hết cách, An phải xuống nước năn nỉ, quân tử trả thù mười năm chưa muộn vậy.

- Anh rể, cho em ở lại nha.

- Em vợ giỏi.

Thái vô thức nghiêng người qua xoa đầu An y chang đang nựng một con cún con khiến An đỏ mặt, nếu không phải nhờ vả chắc đã cho anh gãy tay rồi.

Ngoài kia, mưa vẫn rơi nặng hạt không có dấu hiệu dừng lại, An đưa mắt nhìn theo từng giọt nước đọng lại nơi cửa sổ, khuôn mặt chất chứa đầy tâm sự không thể nói ra.

Không muốn nhắc đến chuyện cũ sợ An buồn nên Thái cũng im lặng không dám hỏi cô đã trải qua chuyện gì. Anh không biết cảm giác dành cho cô là gì, có phải vì cô đặc biệt nên anh mới thích tiếp xúc, hay là anh đang rung động trước sự dễ thương của cô? Anh không chắc chắn là gì, chỉ muốn được gặp gỡ, đùa giỡn với cô như lần đầu gặp mặt vì thế anh không muốn rời bỏ cái mác anh rể này, như vậy anh mới có cơ hội tiếp xúc với cô nhiều hơn.

Mãi miên man suy nghĩ, đến khi nhìn sang đã thấy An nằm trên ghế ngủ từ lúc nào rồi, gương mặt vẫn phẳng phất vẻ trầm tư mà lẽ ra ở cái tuổi vừa học vừa chơi này không nên xuất hiện.

Thái bế cô vào phòng, đắp chăn cẩn thận rồi mới ra ngoài phòng khách ngủ.

....

Cả đêm không thấy An về, gọi điện thoại không được, mẹ cô cũng có chút lo lắng.

- Con nhỏ Thái An này đi đâu mà không chịu về, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa.

- Nó lại qua nhà cái Chi bạn nó ngủ rồi, xíu nữa con lên facebook hỏi lại là được rồi. Mẹ đi ngủ đi.

Nghe con gái nói mẹ cũng yên tâm đi ngủ.

Còn Thùy An lên phòng loay hoay thế nào lại quên hỏi mất tiêu, thế là đêm đó cô có một giấc ngủ ngon và luôn nghĩ rằng cả gia đình chẳng ai quan tâm đến sự sống chết của cô hết.

....

Sáng thức dậy với cái đầu nặng trĩu, An nhìn đồng hồ đã là 7h làm cô cuống lên, chết rồi, hôm nay có bài kiểm tra giữa kỳ mà lại đi học trễ. Không còn để ý đến cái gì khác, An chạy một mạch ra về thay quần áo.

- Trộm kết sất nhà anh hay sao chạy dữ vậy em vợ?

Ngồi xem tin tức nơi phòng khách, Thái nhìn thấy cô chạy mà buồn cười, có cần phải gấp gấp thế không chứ.

- Trễ học mất tiêu rồi, sao anh không gọi tôi dậy hả? Ác độc.

An luống cuống đến nỗi mang đôi dép cũng cảm thấy khó khăn, ước gì có bộ đồng phục ở đây thì tốt biết mấy.

- Việc học là việc cả đời, hôm nay không học thì ngày mai có gì đâu mà phải lo.

Cái kiểu nói chuyện bình thân của Thái làm An bực bội, đúng rồi anh có đi học đâu mà biết, nếu không phải đang vội thì cô sẽ ngồi giáo huấn anh một bài để khai thông trí não rồi.

Bây giờ mà chạy ra ngoài chờ xe thì biết bao giờ mới tới được trường, suy đi nghĩ lại vẫn phải nhờ đến Thái là cách tốt nhất. An bắt đầu xuống giọng nịnh nọt.

- Anh rể, chở em về nhà thay đồ được không? Em trễ học mất tiêu rồi.

Thái suýt bật ngửa với kiểu nói chuyện thay đổi 180 độ của An, mỗi lần nhờ vả là ngọt ngào không chịu nổi.

- Anh thấy em mặc đồ này đi học là đẹp rồi, về thay đồ chỉ cho mệt.

- Anh bị hâm à, ai đòi em vợ nhờ vả có chút chuyện mà cũng sợ tốn xăng, cùng lắm lát về tới nhà trả lại là được rồi chứ gì.

Người ta đang gấp mà cái tên này cứ nhay nhay, muốn cãi nhau thì hôm nào rảnh cãi đến sáng cho đã.

Thấy vẻ mặt An tội nghiệp quá, Thái cũng không nở từ chối, nhưng cũng cố tình gây khó dễ.

- Cho em 10s có mặt trên xe, nếu không thì mất cơ hội.

Thái vừa dứt câu thì An cũng nhanh chóng có mặt trên chiếc motor rồi, ánh mắt nhìn anh đầy thách thức. Anh chậm rãi bước tới chiếc xe đạp đua ở cạnh đó làm An tròn tròn mắt ngạc nhiên, anh ta lại sắp giờ trò gì ra đây không biết.

- Anh làm gì vậy, nhanh lên xe đi.

Mặc kệ cái bụng đang la ré đòi ăn, An nhìn cái đồng hồ đang trôi qua thật nhanh mà mất hết kiên nhẫn.

- Ai nói anh đi xe đó, hết 10s rồi mà em không có mặt trên xe, coi như xong.

Cái mặt tỉnh như ruồi của Thái làm An tức điên, đầu chui ra loại người kỳ quặc vậy không biết, chị Thùy An mà lấy anh ta về chắc không sớm thì muộn cũng ly dị thôi.

- Không cần nữa, đồ Thái giám, anh thích làm gì thì làm đi.

An giận đến đỏ mặt, không thèm nhớ vả anh ta nữa, cùng lắm là mất bài kiểm tra giữa kỳ thôi chứ gì. Cô đẩy cửa ra về trước sự kinh ngạc của Thái, mới gần có xú mà đã kích động như vậy rồi.

- Cô kia, cô gọi ai là Thái giám hả?

....

Thấy An không trả lời, gương mặt tức giận thấy rõ nên Thái vội lấy chiếc motor chạy theo năn nỉ.

- Lên xe anh chở đi cho nhanh.

- Không cần.

An giận đến mức không thèm nhìn mặt tên anh rể chết bầm đó.

-Anh xin lỗi mà, nhanh lên trẻ học rồi kìa.

Vừa nói dứt câu quay lại đã thấy An ngồi trên xe mình rồi, con nhỏ này nhanh nhẹn thật. Rút kinh nghiệm lần trước Thái không dám đứng đến ổ kiến lửa nữa nên chạy thật nhanh về nhà cho An thay đồ, lấy sách vở rồi chở đến trường.

-Cảm ơn anh Thái...giảm

An buông một câu ngắn gọn rồi chạy vào trường. Thái nhìn theo bóng dáng cô lắc đầu, 18 tuổi mà lắc xác y chang con nít, nói chuyện với cô nhóc này cũng thú vị phết đấy chứ.

....

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

-Thưa thầy em đi học trễ.

Vô tới lớp thấy mọi người đang chăm chú làm bài, An càng cảm thấy tức tối tên anh rể đáng ghét kia, nếu không phải tại anh ta nhay nhúa thì cô đã đến từ kíp nào rồi.

-Em về chỗ làm bài đi, còn 30 phút nữa là hết giờ đó.

An vội vàng về chỗ và tranh thủ làm bài, không dám lơ là như mọi khi nữa.

Cuối cùng cũng xong, cô thở phào nhẹ nhõm úp mặt lên bàn.

-Ê, làm gì mà đi trễ vậy?

Khoa gõ gõ bàn báo hiệu sự hiện diện của mình, An không thèm nhìn lên.

-Ngủ quên.

-Bạn Khoa có đang nghe lầm không đây, An nhà ta mà cũng ngủ quên nữa hả?

Khoa ngạc nhiên, bình thường đâu bao giờ thấy cô dậy trễ vì sáng nào An cũng dậy sớm một chút để dọn dẹp sân vườn và tưới nước cho mấy chậu hoa mình trồng.

-Thì cũng phải có ngày này ngày kia chứ, nhiều chuyện.

-Cái đồ hung dữ.

-Ừ đó, rồi sao?

An gân cổ lên cãi lại, cứ hễ nói chuyện với Khoa được mấy câu thế nào cũng sẽ gây gổ, đàn ông con trai mà lúc nào cũng thích trả treo với con gái.

-Hai người ngưng giùm cái, có coi phim Hàn không, cặp nào đầu phim cãi ầm ùng thì kết phim đám cưới với nhau đó.

Linh Chi chen vào. Chi là bạn thân của An, hai đứa tính tình rất hợp nên quý nhau ghê lắm.

-Thôi bỏ đi, cho dù trên thế giới này có còn sót lại một mình ông là con trai An cũng chẳng lấy.

An nhanh miệng, Khoa cũng không vừa.

-Chứ bạn An nghĩ bạn Khoa muốn lấy bạn An lắm hả?

-STOP.

Chi phải lên tiếng trấn chiến bất phân thắng bại giữa hai người này. Mà cũng ngộ thật, họ lúc nào cũng giúp đỡ nhau, quan tâm nhau nhưng cứ sắp lại là muốn đánh nhau, mai một sẽ không đứng ra can để xem hai người này có đánh nhau thật không quá.

...

Tại nhà Thùy An...

-Hôm nay em không đi học à?

Thái thắc mắc không biết Thùy An gọi mình đến nhà có việc gì, đáng lẽ bây giờ phải đang đi học giống em gái mình chứ.

Khẽ vuốt mái tóc, Thùy An nói bằng giọng hết sức nhỏ nhẹ đủ làm cho bọn con trai điên đảo.

-Dạ không, hôm nay em thấy không khỏe, anh xem giúp em với.

-Mẹ không có nhà à, sao em không đến chỗ mẹ kiểm tra thử?

Thấy vẻ mặt của Thùy An không được tốt, Thái tốt bụng khuyên. Anh cũng là bác sĩ nhưng hôm nay đến đây có chuẩn bị đồ nghề gì đâu, với lại bệnh viện có đầy đủ thiết bị sẽ bảo đảm hơn.

Thế nhưng Thùy An không hiểu lại có chút giận dỗi.

-Dạ thôi, mẹ em chuyên khoa sản mà, với lại em mệt không muốn đến bệnh viện.

-Vậy để anh xem em có bị sốt không.

Thái bước tới ngồi bên cạnh, vừa định đặt tay lên trán cô thì đúng lúc Thái An về, chị cô mặt xụ xuống thấy rõ, sao hôm nay con bé này lại đi học về sớm vậy không biết.

Nhìn thấy cảnh hai anh chị thân mật An cảm thấy ngán ngẩm, có cần phải vậy không cơ chứ. Cô cúi chào lịch sự một cái rồi định lên lầu thay quần áo, sáng giờ không ăn bụng cứ đau từng cơn không chịu được nên cô phải xin về sớm.

- Sáng nay cúp học hay sao mà về sớm vậy em? À quên, tối qua sao lại không về biết cả nhà lo lắng lắm không? Thùy An lên tiếng hỏi, có khi nào nhỏ em biết anh Thái ở đây nên cố tình về phá không nữa. Từ lúc thấy hai người họ nói chuyện vui vẻ ở nhà hàng cô đã linh tính có chuyện chẳng lành ở đây rồi.

-Em mệt nên xin về sớm, anh Thái ngồi chơi với chị nha.

Không muốn trả lời câu hỏi của chị, An lê bước đi lên lầu. Đạo này An hay bị đau bụng vào buổi sáng, hôm nay lại nhịn đói nên nó mới bị đau nhiều như vậy.

Thái nhìn thấy bước chân nặng nhọc của An cảm thấy lo lắng, vội chạy theo đỡ An ở cầu thang.

- Em bị sao thế?

- Đau bụng.

An đưa tay quệt mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Vốn là bác sĩ, cứ hề thấy bệnh nhân là máu nghề nghiệp lại trỗi dậy, Thái đưa tay đặt lên bụng An kiểm tra liền bị cô gạt ra, chắc định giờ trò lợi dụng đây mà.

- Đừng có mà thả dê bậy bạ nha.

Thái không thể nhịn cười với cô nhóc này, anh mà như cô nói thì tối qua đã không để cô yên ổn như vậy trở về nhà rồi.

- Thôi đi cô nương, để yên coi. Bị đau chỗ nào?

- Ở giữa bụng.

- Ở chỗ này phải không? Thái dùng tay ấn nhẹ, An khẽ gật đầu.

- Có buồn nôn không?

- Có.

- Bị thương xuyên không?

- Có, nhưng không đau bằng hôm nay.

- Sáng không ăn gì phải không?

- Ừm. Anh mà hỏi thêm một câu nữa là ăn đòn đó.

Thái bật cười trước câu hăm dọa của An, người đầu ra mà đang bị đau cũng có thể hung dữ được.

- Em gái em bị sao vậy anh?

Nhìn thấy gương mặt lo lắng của Thái là Thùy An cảm thấy không yên tâm rồi, cô cũng đang mệt sao anh chẳng có xú biểu hiện nào giống như vậy hết, có khi nào Thái thích nó rồi không.

- Thái An không sao hết, chỉ là do bị ký sinh trùng sống ký sinh trong bụng thôi, để anh đưa cô bé về phòng nghỉ ngơi, uống thuốc là đỡ à.

Nói rồi Thái đứng lên đỡ An về phòng trước vẻ mặt tức giận của chị, cái con nhỏ này đúng là phá hoại, tự dưng xuất hiện làm phá hỏng toàn bộ kế hoạch của mình. Nhưng trước mặt người yêu, cô cũng không dám làm liều, vẫn giữ nét dịu dàng vốn có của mình.

- Em nấu cho cô bé chút gì ăn nha.

Quay lại dặn dò Thùy An xong, anh đỡ An về phòng.

Không muốn tạo ấn tượng xấu trong mắt người yêu, Thùy An đành cắn răng làm, nhưng mà khổ nỗi cô có biết làm cái gì đâu, suy đi nghĩ lại vẫn nên ra ngoài tiệm mua cho nó ít cháo cho xong chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

- Bị ký sinh trùng là sao thế?

An thắc mắc bệnh này là bệnh gì, ít nhất cô cũng phải biết mình đang mắc chứng gì trong người chứ.

Đột nhiên Thái nghiêm giọng, làm vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy làm cô cảm thấy lo lo.

- Anh nói em phải hết sức bình tĩnh nha.

An bắt đầu hơi lo lắng, cô ngồi dậy nhìn chăm chăm vào mặt Thái chờ đợi, anh phải cố gắng lắm mới nhìn được cười.

- Đó là giai đoạn đầu của ung thư, nhưng em đừng quá lo lắng nếu cố gắng điều trị thì cũng có cơ hội cứu sống.

Thái nói chuyện y như thật nhưng An cũng hơi nghi ngờ, biết đâu anh ta lại cố ý trêu ghẹo mình thì sao.

- Anh đúng là hư cấu, mẹ tôi cũng là bác sĩ đó nha, đau có một xú mà bị ung thư thì chắc cả thế giới này chết hết rồi quá.

Cố gắng nói bằng giọng điềm tĩnh nhất có thể nhưng An phải thừa nhận rằng mình cũng có chút lo sợ, thời buổi này đi đâu cũng nghe thấy bao nhiêu người chết vì ung thư, rồi dịch bệnh không có thuốc chữa này nọ nên chuyện này cũng không phải là quá lạ lẫm.

Thái vẫn không thay đổi sắc mặt, giọng tỏ vẻ buồn buồn.

- Nếu em không tin thì có thể hỏi mẹ. Giai đoạn đầu vì rút sẽ ăn từ từ phân thành bụng khiến em bị đau và buồn nôn, sau đó nó sinh sản và phá hoại nội tạng trong cơ thể, lúc đó em sẽ không còn đau từng cơn như bây giờ mà là đau dữ dội, tế bào ung thư sẽ phát triển và đến một lúc nào đó sẽ...

- Anh nói dối, anh đừng nghĩ là bác sĩ rồi thích lừa ai là lừa..hức...hức...

Nghe Thái nói thuyết phục quá An đâm sợ rồi không kiềm được nước mắt cô khóc nức lên. Cô chỉ mới là một cô gái chưa tốt nghiệp phổ thông, chưa khám phá được những điều thú vị ở thế giới bên ngoài làm sao có thể bị bệnh nan y được chứ.

Bỗng nhiên tiếng cười của Thái phát ra làm An ngưng bật, hình như có gì đó không đúng, tại sao cô khóc thương tâm như vậy mà anh ta dám cười chứ.

- Anh đừng nói là nãy giờ anh đang giỡn nghe. An nhìn Thái nghi ngờ.

-Anh giỡn thôi, chứ thật ra không phải ung thư gì đâu.

Thái vừa nói vừa tủm tỉm cười làm An tức điên người, phải đợi mất mấy phút An mới nhận ra là này giờ mình bị lừa, tên đáng ghét này không chọc mình không chịu nổi hay sao á. Trời ơi chắc xấu hổ chết mất, An dùng hết sức ném thẳng cái gối vào người anh cho hả giận.

-ĐỒ ĐÁNG GHÉT, SUÝT NỮA LÀ TÔI ĐI TỰ' TỬ' RỒI BIẾT KHÔNG HẢ?

Thái đưa tay lên bịt tai lại, người thì nhỏ mà nội công thâm hậu thật, hét cả xóm đều nghe luôn mới ghê.

Thấy An giận Thái cũng không chọc ghẹo nữa, mặt anh nghiêm lại trông thật nghiêm túc. Anh đưa hai tay lên vai An rồi nói bằng giọng đầy cảm thông.

-Thái An, em có biết mình đang có thai không?

Câu hỏi của Thái như sét đánh ngang tai, chuyện này không thể nào xảy ra được. Cô chưa bao giờ thân mật với một người đàn ông nào thì làm sao có thai được chứ. Có khi nào tên anh rề này lại cố tình chơi mình nhưng nhìn anh ta nghiêm túc vậy mà.

-Anh đang xàm xí cái gì vậy hả? Tôi khuyên anh nên bỏ nghề đi nếu không cũng có ngày hại chết người.

Hai gò má ửng đỏ vì lo lắng của An làm Thái thoáng ngơ ngẩn, anh cố gắng giữ khuôn mặt điềm tĩnh nhất có thể để An tin tưởng.

-Em không thấy cơ thể mình có những triệu chứng lạ à? Em còn đi học mà mang thai thế này rất bất tiện, rồi ba mẹ biết có sao không?

An cố gắng nặn óc suy nghĩ nhưng cũng không ra được gì, có khi nào trên đời này có người có em bé mà không cần đến quan hệ không ta. Cô cau mày, toàn thân toát mồ hôi hột, mặt nhăn nhó rồi vô đầu bứt tóc cuối cùng cũng chịu thua.

-Anh có phải bác sĩ không thế, nghĩ sao phán tôi có thai, muốn chết sao?

-Hay để anh chạy đi mua que thử cho em lúc đó sẽ biết anh có nói đúng hay không à.

-Không đời nào. Tôi chưa từng quan hệ làm sao có thai được chứ.

Nói xong An thấy gương mặt kinh khủng, cô vội lấy hai tay che mặt lại. Mặc dù biết chuyện Thái nói hơi vô lý nhưng biểu hiện của mình cũng gần giống như người đang mang thai, với lại có nhiều chuyện bên y học mình đâu nắm rõ hết đâu.

Thái mỉm cười kéo tay An xuống, cô bé này quá sức đáng yêu khiến anh cứ muốn trêu chọc hoài, nhưng tức nước vỡ bờ, ngộ nhờ cô bé giận thiệt không thèm nhìn mặt anh nữa là coi như xong.

-Anh giỡn thôi, chứ em bị đau bụng do giun sán đó, ngộ ời là ngộ. Tủ thuốc ở đâu anh đi lấy thuốc giảm đau cho.

-HẢ????????? VẬY LÀ NÀY GIỜ ANH ĐƯA TÔI ĐÓ HẢ

-Trời ạ, hét gì mà to thế. Thái nhăn mặt, lẽ ra lúc này một lần là phải rút kinh nghiệm bịt tai lại mới đúng chứ.

-Đồ Thái giám đáng ghét, từ giờ trở đi tôi sẽ chẳng tin anh nữa đâu. Anh ra ngoài đi.

An tức giận đuổi Thái ra, anh xem cô là gì mà cứ suốt ngày đùa giỡn như thế chứ.

Phản ứng mạnh quá khiến con đau dồn dập tới, An ôm bụng nhăn nhó, nước mắt nước mũi tèm nhem. Thật ra không phải vì cô khóc vì đau mà vì tức giận tên đáng ghét này giờ trêu chọc cô thôi. Thái bẹo má cô mắng.

-Cái tội không chịu uống thuốc xổ giun định kỳ, để lâu thêm nữa cho nó sinh con đẻ cái trong bụng đến khi hết chỗ sống nó bò ra ngoài đầy phòng cho biết.

-Có cần phải hư cấu vậy không?

An cãi lại. Thật ra mẹ vẫn cho uống định kỳ nhưng đời An ghét nhất là uống thuốc, có cố gắng cách mấy cũng không tài nào nuốt trôi được nên mỗi lần như thế những viên thuốc tội nghiệp lại bị cho vào toilet hết.

-Tôi không có đùa cô đâu, tủ thuốc đâu?

-Cầu thang.

Thái ra lấy thuốc đem vô cho cô, nhà bác sĩ mà có bao giờ thiếu thuốc đâu. An cầm lấy thuốc, đập cho thật nát hòa chung với nước thêm một xíu đường mới uống được, rồi lột kẹo ăn ngon lành, thảo nào trong học tủ có đủ thứ loại kẹo thể kia.

-Ai đời con bác sĩ mà không biết uống thuốc, hèn gì giun nó bò đầy người.

-Chứ bộ con bác sĩ là phải biết uống thuốc hả? Bệnh vừa phải thôi.

Hai người đang cãi nhau thì Thùy An bung cháo bước vào, vẻ mặt rất bức bối khi thấy họ nói chuyện vui vẻ với nhau nhưng cũng ráng mỉm cười.

-Cháo đây, em ăn cho khỏe nha.

Rồi Thùy An kéo Thái đứng dậy, giả vờ để tách hai người đó ra.

-Anh chờ em đến bệnh viện của mẹ xíu nha, em thấy chóng mặt quá.

-Nhưng Thái An đang bệnh sao ở nhà một mình được?

Thái lo lắng, tuy biết chẳng có gì nghiêm trọng nhưng dù gì có người ở nhà lỡ có chuyện gì còn xử lý được. An hiểu ý chị nên lên tiếng để anh yên tâm.

-Không sao đâu, anh Thái chờ chị đi đi.

-Đi thôi anh.

Thùy An kéo giữ quá anh đành phải đi, và lại bây giờ không đi cũng không được, Thái An cũng đã nói rồi anh ở lại cũng chẳng để làm gì.

-Vậy anh đi nha, nhớ ăn hết cháo đó.

Thái dặn dò xong rồi đưa Thùy An đến bệnh viện.

Ngồi bên ngoài chờ hai mẹ con nói chuyện với nhau, Thái lâu lâu lại tự mỉm cười một mình khi nhớ đến khuôn mặt đáng yêu của cô bé Thái An, con nhỏ lắc xác đó thì có gì thu hút mà anh lại muốn gặp đến thế chứ.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

-Mẹ, bây giờ con phải làm sao, lỡ anh Thái thích nó thì sao mẹ?

Thùy An uất ức ngồi kể hết chuyện cho mẹ nghe, đã vậy còn thêm mắm thêm muối để cho mọi chuyện nghiêm trọng hơn, cô muốn mẹ biết rằng cô em gái đang muốn quyền rũ chồng tương lai của mình.

Mặc dù có chút bất ngờ vì mẹ vốn hiền tính của Thái An, nhưng thấy Thùy An cứ khóc thút tha thút thít nên cũng không nghi ngờ nữa.

-Con bé giả vờ bệnh để được Thái quan tâm hả?

-Dạ, mẹ xem lúc nào không bệnh lại chọn ngay lúc con với anh Thái đang thân mật với nhau, cái này là cố tình chứ còn gì nữa.

Nhắc đến chuyện này cô càng tức tối, cũng tại đứa em này mà lúc nào cô cũng cảm thấy mình xấu xí hơn nó. Cho dù cô có ăn diện đến mức nào nhưng mỗi khi nhìn thấy thân hình không tỳ vết của Thái An thì cô lại có chút ganh tỵ.

-Không sao đâu, con cứ về đi, để hôm nào có dịp mẹ nói chuyện với con bé

-Mẹ nhớ nha. Con về đây.

Chờ Thùy An về, Thái vẫn nói chuyện vui vẻ với cô mà không hề biết chuyện xảy ra giữa chị em họ. Hình như càng ngày anh càng thích cái kiểu trẻ con của cô em hơn là nét đẹp dịu dàng của cô chị rồi thì phải.

....

Tối, đang chuẩn bị đi ngủ thì mẹ đẩy cửa bước vào, An cảm giác là có chuyện chẳng lành vì đã lâu lắm rồi mẹ không vào phòng cô khuya như thế.

-Thái An, tối qua con đi đâu cả đêm không về? Có đi cũng phải báo cho mẹ biết để cả nhà yên tâm chứ.

Mẹ nói chuyện với về mặt không được vui lắm, cũng đúng thôi lúc đó vì quá uất ức nên cô chạy đi ra ngoài cả đêm cũng không thông báo về nhà một

tiếng, nhưng vốn dĩ mẹ và chị có quan tâm gì đến đâu chứ, cô mất tích một đêm mà ai cũng bình thản như không có chuyện gì xảy ra, càng nghĩ đến cô càng buồn.

- Con xin lỗi mẹ.

Cô rụt rè trả lời, trước mặt mẹ cô lúc nào cũng trở nên yếu đuối bởi thái độ của mẹ bây giờ cũng nguyên nhân từ mình mà ra nên cô chưa từng cãi lại mẹ một câu nào từ nhỏ đến lớn.

- Còn nữa, con biết chị con thích thằng Thái như thế nào mà đúng không, chuyện sáng nay con hành động như vậy là không được, mẹ hi vọng chuyện này sẽ không xảy ra nữa.

Nghe mẹ nói An bất ngờ, sáng nay cô có làm gì sai sao, thật sự cô chẳng hiểu mẹ đang nói đến chuyện gì nữa.

- Mẹ nói gì con không hiểu?

- Mẹ chỉ nói vậy thôi, đừng làm chị con tổn thương thêm một lần nào nữa.

Nói xong mẹ ra ngoài, An bắt đầu không kiềm được nước mắt. Có lẽ nào mẹ nghĩ cô cố gắng cướp Thái từ tay chị gái, bao nhiêu năm nuôi cô khôn lớn chẳng lẽ tính cách con gái mình như thế nào mẹ cũng không hiểu sao. An thật sự mệt mỏi lắm rồi, chưa bao giờ cô mong ước tự do bay đến những nơi mình khao khát như những chú chim bé nhỏ kia như bây giờ.

...Reng... reng...

Tiếng điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của An, Khoa lúc nào cũng luôn xuất hiện đúng lúc để kéo cô ra khỏi những suy nghĩ đau buồn kia, chỉ có Khoa mới có thể chia sẻ những tâm sự cất giấu trong lòng không biết nói cùng ai.

- An nghe. An cố dùng giọng vui vẻ để trò chuyện.

- Đờ miếng nào chưa gái? Có ăn được gì được không để bạn Khoa đẹp trai mang qua cho.

Lúc mới bước vào lớp Khoa đã để ý nét mặt không được tốt của An rồi nên mới khuyên An về nhà nghỉ ngơi, không hiểu sao dạo này cậu cứ cảm thấy lo lắng cho An như vậy.

Nghe giọng hài hước của Khoa, An bỗng cảm thấy vui ngay lập tức.

- Muốn biến An thành heo hay sao mà giờ này còn dụ người ta ăn uống hả?

- Thì bây giờ cũng là heo đấy thôi, có khác nhau gì đâu.

- Thôi nha, người bạn An nóng tính, võ công lại cao, cộng thêm một đồng phép thuật nữa đó.

- Sợ quá, thôi không dám chọc nữa. An đỡ chưa, ngày mai có đi được không?

Khoa đột nhiên nghiêm túc làm An chẳng quen xú nào hết, mặc dù chỉ toàn chọc phá nhau nhưng bên cạnh Khoa giúp An quên đi sự mệt mỏi mà mỗi ngày mình đối diện.

- Đi đâu?

- Chắc Khoa phải lấy búa gõ lên đầu An mới chịu được quá, ngày mai nhóm mình đi picnic ở vườn nhà nội thằng Thắng đó, nhớ chưa?

- A nhớ rồi.

- Vậy mai đúng giờ Khoa qua đón, ngủ ngon dưỡng sức đi nha.

- Ừm, ngủ ngon.

Tắt điện thoại, An cứ trần trọc hoài không ngủ được vì những lời nói của mẹ cứ nhắc đi nhắc lại bên tai An. Cô đứng dậy chạy qua phòng làm việc của ba, hi vọng giờ này ba còn thức để trò chuyện cùng cô.

- Có chuyện gì vậy con gái?

Nhìn thấy đứa con gái nửa đêm đến tìm mình, ông Tân biết ngay là cô bé có chuyện buồn. Hai đứa con gái ông đều thương yêu như nhau nhưng vì An đã chịu nhiều thiệt thòi nên lúc nào ông cũng dành nhiều thời gian cho cô bé.

Ông vốn đã không còn tình cảm gì với bà Tân, nhưng nghĩ đến hai đứa con nên chưa có ý định ly dị, ông không muốn con mình sống trong một gia đình không trọn vẹn tình cảm.

- Ba ơi, sao mẹ với chị lại không thương con hả ba?

An sà vào lòng ba khóc nức nở như những ngày còn thơ bé, vẫn may mắn là cô còn có ba để chia sẻ mọi chuyện, có người ôm cô vỗ về những khi bị mẹ la mắng.

-Không có đâu, mẹ và chị cũng yêu thương con như ba vậy, ba yêu con gái cưng còn nhiều hơn cả cuộc sống của ba nữa có hiểu không?

Ông Tân ôm An vào lòng mình dỗ dành, ông tự trách bản thân vì mình bất tài không làm chủ được tài chính để mang lại cho con một cuộc sống vui vẻ, chỉ có thể trao tất cả tình yêu trong mình dành cho An mà thôi.

An gục mặt trong lòng ba khóc đến khi kiệt sức mới trở về phòng ngủ, đêm đó cô lại nằm mơ giấc mơ tuyệt đẹp khi được trở về với tuổi thơ có mẹ cưng chiều chuẩn bị cho hai chị em từng bộ quần áo mới, chăm chút từng cái kẹp tóc và luôn miệng khen hai chị em xinh xắn. Cảm giác thật sự rất hạnh phúc.

....

6h sáng Khoa đã có mặt, An mắt nhắm mắt mở uể oải xách balo ra khỏi nhà, cô đeo cặp kính khổng lồ để che đi đôi mắt sưng húp của mình.

-Cái mặt làm gì mà thâm vậy hả?

Khoa nhìn cái bộ dạng của cô là biết tối qua lại khóc cả đêm đây mà, bạn thân mấy năm trời không lẽ tâm trạng của bạn mình lại không hiểu. Mỗi lần Khoa có chuyện An nhận ra ngay thì bây giờ cũng vậy, cô làm sao qua mắt được Khoa chứ.

-Tối qua thức luyện phim đó mà.

An trả lời cho qua chuyện, cô chẳng có tâm trạng để nói chuyện vào lúc này.

Thấy An không muốn nói nên Khoa cũng không hỏi thêm, đợi đến khi ổn cô cũng sẽ kể thôi.

-Ừa, mấy đứa kia đâu hết rồi?

-Tụi nó xuống từ ngày hôm qua rồi.

Hỏi qua loa mấy câu rồi hai người im lặng không ai nói với ai câu nào nữa.

Cả đêm không ngon giấc, người cứ lừ đừ gục lên gục xuống, Khoa thấy thương quá nên giúp đỡ bạn bè.

-Mệt hả, dựa vào người Khoa ngủ một chút đi.

-Ừm

An không một xíu e dè dựa vào lưng Khoa ngủ, sợ An té nên chốc chốc Khoa lại lấy tay đưa ra đằng sau đỡ cô, càng ngày Khoa càng muốn che chở cho cô gái này càng nhiều, cậu nhận ra rằng những chỗ trống trong tim mình dường như đã được lấp đầy bởi khuôn mặt đáng yêu của gái này.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Khoa là một chàng trai sống tình cảm, nhà chỉ có hai anh em nên bao nhiêu tình cảm cậu dành hết cho đứa em gái của mình. Hai anh em chênh lệch nhiều về tuổi tác nên cậu rất cưng chiều em và ngược lại, cô bé cũng rất yêu quý anh hai. Khoa nhớ lúc nhỏ còn ngây thơ chưa biết gì cô bé đã tuyên bố lớn lên sẽ kết hôn với anh Khoa vì con trai ở đây chẳng ai tốt bằng anh cả, lúc đó cả nhà chỉ bật cười vì sự trong sáng đó. Năm Khoa học lớp 11 cũng là lúc cô bé được 10 tuổi, căn bệnh ung thư máu quái ác đã cướp đi mạng sống của em. Một thời gian dài, Khoa gần như chết lặng mỗi khi nhìn thấy nụ cười của em trong di ảnh, tiếng gọi thân thương “anh hai, anh hai...” vẫn còn văng vẳng đâu đây, còn những lời hứa Khoa chưa thực hiện cho em. Mẹ cũng khóc đến cạn nước mắt, đó là những tháng ngày u ám nhất của gia đình Khoa. Lúc đó An luôn bên cạnh ủi an, nếu không có cô Khoa khó lòng vượt qua sự mất mát đó để trở về cuộc sống vui vẻ hàng ngày. Vì thế ba mẹ Khoa rất quý cô, họ xem cô như đứa con gái trong gia đình bởi ở cô có nét gì đó rất giống với người con đã mất của mình.

-Khoa khùng, chạy bằng vận tốc xe đạp thể này thì chừng nào mới tới hả?

Tiếng gọi của An cắt ngang dòng suy nghĩ, Khoa mỉm cười trước cái cách nói chuyện của cô, ngủ thì không sao chứ thức một cái thế nào cũng có chuyện. Khoa chạy chậm vậy chẳng phải là vì cô hay sao, đúng là trẻ con chẳng biết gì mà.

-Muốn nhanh hả vậy ôm chặt vào.

Chiều ý bạn bè, Khoa tăng tốc chạy thật nhanh làm An xanh mặt, tóc tai rối bù bay loạn xạ, nhưng không muốn mất thể diện trước mặt thằng bạn nên cô cố gắng nhắm mắt nhắm mũi tỏ vẻ không sợ, miệng thầm đọc kinh cầu nguyện để đến nơi được an toàn. Nói thì nói vậy thôi chứ cho dù cố gắng cách mấy thì vẫn không thể không run được, An đành tìm cách hoãn binh.

-Khoa khủng, bạn An khát nước quá à.

Thế là Khoa tìm một quán nước ven đường cho An uống.

Đi được một đoạn, An lại đòi đi vệ sinh, rồi cũng không yên, đoạn đường có một chút xiu mà cô khát nước đến mấy lần, đã vậy còn đến chỗ nào đẹp nhất định phải dừng xe chụp hình mới chịu. Khoa cũng lắc đầu chịu thua sở thích bất thường này của cô luôn.

Đến nơi, cảnh vật yên bình ở đây làm An cảm thấy thư thái, có thể rời xa nơi thành phố náo nhiệt chật chội để hòa mình vào thiên nhiên thế này thật sự rất tuyệt.

-Hai ông bà có họ hàng với rùa hay sao mà giờ này mới tới hả?

Thắng ra đón hai đứa với khuôn mặt dính đầy lọ làm cả hai bật cười, chắc là tụi kia đang bày trò nấu nướng gì đây.

-Tại ông Khoa ăn bậy ăn bạ bị đau bụng, cứ đi được 10m là phải dừng lại cho ông đi thiên nhiên một lần nên mới trễ vậy. An vỗ vỗ vai Khoa tỏ vẻ tội nghiệp, Khoa vội quàng tay qua vai cô.

-Hai đứa mình cùng đi thiên nhiên chung một chỗ mà An quên hả?

-Thôi đi, hai người nói chuyện mất vệ sinh quá, nhanh vô phụ bọn tôi nướng gà rồi ăn nè.

Thắng vội cắt ngang câu chuyện, để một hồi không biết họ nói tới đâu nữa.

Trong đám 5 đứa chơi thân thì Chi là người đảm đang nhất, cậu ấy mà nấu ăn thì khỏi phải chê nên cứ mỗi lần đi đâu thì Chi đều được giao nhiệm vụ cao cả là phụ trách việc bếp núc.

-Trời, sao ngon dữ thần vậy nè.

An cầm cái đùi gà lên ăn ngon lành, miệng cứ tẩm tặc khen làm cả bọn buồn cười.

-Thôi đi bà nội, có nịnh nhiều thế nào cũng không được cái đùi thứ hai đâu.

-Làm như bạn An ham ăn lắm vậy đó, ăn như bạn Khoa ở đây mới gọi là ăn nhiều nè.

-Ồ, sao lại lòi tôi vào nữa, muốn chết hả bà heo kia?

-Thôi đi mấy bạn đừng có chọc An nữa, An ăn thêm cái này đi, dạo này thấy An hốc hác quá.

Chi dập tắt cuộc cãi cọ của mọi người rồi đưa cho An một cục thịt gà to tướng, đúng là không có ai hiểu mình bằng nhỏ bạn thân. An vừa ăn vừa mút tay chẳng ngại ngần làm Khoa buồn cười.

-Ê, cậu có thể ăn uống vệ sinh hơn được không? Có khi nào mới đi vệ sinh xong quên rửa tay rồi đưa tay lên miệng mút luôn không?

-Bình thường, đó là cách tiết kiệm thức ăn, mình không ăn thì ruồi nó cũng ăn thôi.

An trả lời tinh quái làm cả bọn thấy ón ón, Long vội đánh trống lảng sang chuyện khác.

-Gớm quá. Ăn xong bọn mình đi tắm suối rồi sau đó đi câu cá nha.

Kế hoạch của Long được cả bọn ủng hộ nhiệt tình, tên Thắng còn đệm vô.

-Tắm tiên nha.

-Thôi đi, bà An mà tắm tiên chắc 3 tháng mình chết hết quá, đừng đại dột.

Đấy, cứ mỗi lần nói ra câu nào là bọn chúng lại lòi An vào sỉ nhục, muốn hiền lành dịu dàng cũng không được với mấy đứa này mà. An liếc mắt nhìn từng đứa một hăm dọa rồi đồng dục tuyên bố.

-Lát hồi bạn An sẽ mặc bikini xanh chuối, ai cũng sẽ được chiêm ngưỡng không cần phải tranh giành.-Tôi lạy bà An ơi, để cho lũ cá nó sống chiều mình còn mà đi câu.

-Tôi ủng hộ, bà An bà nhảy xuống nước là cá nó nhảy hết lên bờ, tụi mình chỉ việc bắt thôi đỡ mệt.

Lại nữa, chắc không dám lên tiếng với bọn này luôn quá. An hay gây chuyện, còn Chi thì hiền lành, ít nói nên mấy tên đó cứ đề đầu cô si nhục, nói chung cũng chỉ trả thù vì mấy trò quái đản của cô mà thôi.

Khoa nhìn thấy đôi mắt mệt mỏi của An mặc dù cô có vẻ cười đùa như thế nào vẫn không che giấu được, cậu lo lắng nên lên tiếng.

-Ăn xong mình nghỉ trưa 1 tiếng đồng hồ rồi hãy chơi tiếp nha.

-Cũng được, vòng ở chỗ kia, mấy bạn tự tìm chỗ mát rồi giăng lên nghỉ ngơi.

Thắng chỉ chỗ cho mọi người xong rồi đứng lên tìm chỗ ngủ.

Khoa kéo tay An đến gần bờ suối rồi giăng võng, xong đầu đó cậu lót dép ngồi cạnh đó.

-An nằm nghỉ xiu đi.

-Sao Khoa không cột thêm một cái bên kia mà nghỉ, tự dung lại ngồi dưới đất thế kia.

An ngồi trên võng nhìn thẳng bạn thắc mắc.

-Hôm qua có chuyện gì mà An khóc đến sưng mắt như thế, nói Khoa nghe đi.

An cười nhạt, ngay cả một thằng bạn mới quen biết mấy năm còn quan tâm cô hơn cả người thân mình, cuộc đời đúng là có lắm điều khó hiểu. Cô đã cố gắng trở thành một người con ngoan, một người em tốt nhưng hình như vẫn không mang lại ích lợi gì.

Nhớ ngày còn nhỏ khi chị bị bỏng ngày đêm khóc lóc vì đau đớn, ba mẹ chạy rít tìm cách khiến chị bớt đau, lúc đó An chỉ biết lén lút đứng ngoài cửa mà khóc. An sợ sự xuất hiện của mình sẽ làm mọi chuyện thêm tệ hại hơn.

Rồi khi vết thương dần hồi phục, những vết sẹo xấu xí xuất hiện trên cơ thể làm chị khổ sở mỗi khi ngắm mình trong gương, An cũng chỉ biết tự trách bản thân mình ngu ngốc khi để xảy ra chuyện này.

Và cũng từ lúc đó, An tìm mọi cách để chuộc phần nào lỗi lầm mình gây ra, An không bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của chị cho dù nó có vô lý đến đâu.

Mỗi khi chị phạm lỗi gì thì An đều thay chị gánh, có khi chị ngồi chơi làm đồ hết màu nước ra nền nhà, An phải mất cả tiếng đồng hồ mới dọn dẹp được đã vậy còn bị mẹ la cho một trận.

Có lần chị muốn ăn mặn và nhất quyết đòi An leo lên cây hái cho bằng được, kết quả là cô té xuống khiến chân bị bong gân, còn bị mẹ mắng té tát vì không nên thân.

Nhưng tất cả những điều An làm đối với mẹ và chị chẳng có xui ý nghĩa gì cả, càng ngày chị càng ý lại vào cô và cho rằng những chuyện đó là điều hiển nhiên mà cô phải làm. Từng giọt nước mắt chua xót rơi xuống, An kể lại những lời mẹ đã nói với mình cho Khoa nghe khiến tim Khoa thắt lại. Cậu biết An phải chịu thiệt thòi thế nào khi khép mình trong ngôi nhà rộng lớn, nhưng cậu chỉ là một thằng học trò thì biết làm gì để giúp An ngoại trừ việc bên cạnh chia sẻ nỗi đau ngày càng lớn trong lòng cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

-Thật buồn cười phải không Khoa? An ước gì mình cứ được như lúc này mãi, không lo không nghĩ, không cản trở về nơi thành phố chật chội kia.

Ánh mắt An nhìn xa xăm, trong ánh mắt ấy chứa vô vàn những tâm sự mà lẽ ra ở cái tuổi này không nên có.

-A, hai người này trốn ra đây tâm sự riêng ha, xuống tắm thôi.

Thắng cùng đồng bọn đột nhiên xuất hiện làm cả hai giật mình, An lau vệt nước mắt rồi cũng đứng lên nhanh nhẹn.

-An đi vệ sinh đã.

Nói xong An nhanh chóng đi khỏi để không ai biết mình khóc, nhưng đêm nay mất tinh lắm, làm gì có chuyện gì qua mắt được họ chứ. An vừa đi thì cả

đám bu lại xung quanh Khoa rồi rít hỏi nguyên nhân.

-Ê, An bị sao vậy?

-Mày đừng nói là mày chọc cho An khóc nha.

-Thảo nào lúc mới xuống đã thấy mắt bà sưng sưng.

-Tội nghiệp An quá.

....

Khoa biết An không muốn ai biết chuyện gia đình mình nên cũng tìm cách phớt lờ.

-Nhiều chuyện quá, tắt thôi nhanh lên.

Rồi Khoa kéo cả đám xuống xuống suối, thế là ngày hôm đó cả bọn có thời gian vui vẻ bên nhau. Sự hồn nhiên của lũ bạn giúp An tạm thời quên đi nỗi buồn của mình, cô cứ hòa mình vào những câu chuyện hài hước của tụi nó mà vui cười thỏa thích. Cho dù không may mắn có được hạnh phúc trong gia đình thì ít ra cô còn có đám bạn thân có thể làm cô cười vui vẻ.

....

Về tới nhà, chân An chột khựng lại khi nhìn thấy Bảo và chị Thùy An đang nói chuyện vui vẻ trong sân. Bảo thích chị ấy nhiều lắm, nhưng An biết người mà Thùy An thích là người khác chứ không phải anh. Tại sao hai chị em song sinh nhưng Bảo lại không thích An chứ, nếu Bảo biết chị ấy yêu Thái chắc sẽ buồn lắm nhưng cô biết làm gì để giúp anh bây giờ.

-Thái An, tới đây thử món cocktail anh mới pha chế nè.

Thấy An xuất hiện Bảo niềm nở. Bảo học bên ngành pha chế nên cứ mỗi lần có sản phẩm mới lại mang qua cho chị Thùy An thử, chỉ cần chị lắc đầu một cái thì Bảo sẽ chẳng ngần ngại mà bỏ hết công thức cũ mà đổi qua công thức khác.

An không muốn tới đó bởi cô sợ mình sẽ không chịu nổi khi nhìn thấy cử chỉ quan tâm của Bảo dành cho chị.

-Anh chị ngồi chơi đi, em vào trong tắm rửa đã.

-Lại đây đi, món này anh Bảo pha ngon lắm.

Thùy An dậm vào làm cô không thể từ chối được nữa. Ngồi chung với hai người họ mà tâm hồn cứ lơ lửng, một chút vị giác cũng không có làm sao thưởng thức đồ uống của Bảo bây giờ.

-À, sắp đến sinh nhật của hai đứa rồi, có tổ chức gì không?

Bảo nhắc An mới nhớ tuần sau là sinh nhật mình, cô chẳng bao giờ quan tâm đến ngày này nên không để ý đến. Nhưng ngược lại, chị Thùy An thì phần khích thấy rõ.

-Mẹ nói đây là sinh nhật lần thứ 18 nên muốn tổ chức một bữa tiệc hoành tráng một xíu cho hai chị em em, vì con gái đã chính thức trưởng thành nên mẹ rất tự hào.

An ghét tiệc tùng, càng ghét những bữa tiệc sinh nhật mà khách mời toàn là bạn của ba mẹ. An chỉ muốn có một bữa ăn đơn giản, ấm cúng ngập tràn tiếng cười của các thành viên trong gia đình nhưng chưa bao giờ cô có được.

-Vậy chắc vui lắm ha.

-Dạ, em nôn nóng không chịu được luôn.

Không quan tâm đến câu chuyện của hai người kia, An xin phép vào nhà nghỉ ngơi. Cô không muốn mình nán lại thêm một giây phút nào nữa bởi cô sợ Bảo sẽ phát hiện ra tình cảm của mình dành cho anh khi cô không thể rời tâm mắt khỏi anh.

....

Trong bữa cơm tối, nhìn thấy tinh thần của ba mẹ vui vẻ, An rụt rè mở lời.

-Ba mẹ, con nghe nói là sinh nhật năm nay của chị em con ba mẹ tổ chức tiệc phải không ạ?

-Đúng rồi, hai đứa đã 18 tuổi, cũng phải có tiệc đảng hoàng với người ta, con tranh thủ mời bạn bè đi.

Mẹ vừa ăn vừa nói, An biết mẹ đã quyết định chuyện gì thì khó lòng thay đổi được nhưng cô vẫn kiên nhẫn.

-Con không muốn tổ chức đông người như vậy, hay mẹ tổ chức cho một mình chị Thùy An thôi được không?

An dứt lời thì mẹ cô tức giận đập mạnh tay xuống bàn, bà xưa giờ là người quyết định mọi chuyện trong cái nhà này nên ghét nhất là có người phản đối.

-Mày nói vậy mà nghe được à, sinh nhật hai đứa mà tổ chức cho một đứa để thiên hạ cười vào gia đình này hả? Không nói nhiều lời, ngày đó mày phải có mặt nếu không đừng gọi tao là mẹ nữa.

Nói xong mẹ bỏ lên lầu, An vội quay sang cầu cứu ba mặc dù biết rằng hi vọng rất mong manh.

-Ba ơi, ba nói giúp con được không?

-Con nghe lời mẹ đi, mẹ con có mời những người làm trong ngành vì mẹ đang có ý định mở bệnh viện, nên con đừng làm mất mặt mẹ nghe.

Ba vỗ vai An khuyên nhủ, cuối cùng thì mọi chuyện đã được định đoạt sẵn, An có làm cách nào cũng chẳng được gì thôi thì ngoan ngoãn hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình vậy.

Đêm đó lại là một đêm không ngon giấc...

....

-Thèm gà rán quá, phải làm sao đây, làm sao đây?

Lốp về hết tron mà Khoa không chịu về cứ ngồi đó ôm cái balo của An cứng ngắt. Tên này thỉnh thoảng trời nắng nóng là lại lên con vậy đó.

An cố gắng dùng sức giựt lại nhưng không được, cuối cùng cũng đồng ý đi ăn với Khoa dù gì hôm nay chị Thùy An cũng không ăn cơm ở nhà nên không cần nấu nướng.

-Được rồi, đi ăn gà rán đồ heo.

-Oh yeah, nhưng hôm nay bạn Khoa quên mang tiền rồi.

Cái mặt ngu ngơ của Khoa làm ra vẻ tội nghiệp làm cho ai nhìn vào cũng thấy thương cảm, nhưng đó là đối với người không biết chứ An thì quá rành tên này rồi.

-Vậy thôi về.

-Giờ thôi bà nội, ra cổng chờ bạn Khoa lấy xe 30s.

Khoa chờ An đến một tiệm gà rán gần đó, gọi một bàn thức ăn nhiều ơ là nhiều làm An tròn mắt ngạc nhiên.

-Bộ Khoa bị bỏ đói 3 ngày hay sao ăn như heo vậy hả?

-Từ chiều hôm qua đến giờ mới được ăn đó, mẹ đi vắng không có ai nấu nên nhịn luôn.

-Trời ạ, không biết ra ngoài mua à? Người gì mà gốc hết thuốc chữa vậy hả?

Tự dưng lại cảm thấy bức mình với tên này, mấy cái chuyện ngay cả đứa con nít cũng biết mà cậu ta lại không làm được, hỏi có bức không chứ.

-Mai mốt bị đau dạ dày thì đừng mơ tới đến thăm mấy người nhá.

An đệm vô một câu làm Khoa không dám lên tiếng luôn, cậu lảm bảm trong miệng.

-Đồ cọp cái hung dữ.

-Mấy người nói ai cọp cái hả?

An hét lên một cái làm mấy người trong quán quay lại nhìn, quê quá cô gằm mặt xuống gấp thức ăn nhưng cũng không quên liếc Khoa một cái cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đang ăn ngon lành thì Bảo nắm tay Thùy An bước vào, thì ra đây là lý do mà chị không ăn trưa ở nhà. An để ý từng hành động của thân mật của Bảo dành cho chị lòng cảm thấy nhói đau. Yêu đơn phương một người đau khổ như thế sao.

Khoa biết An thích Bảo vì An đã từng kể cậu nghe, nhưng không nghĩ lại nhiều đến mức này. Cậu đưa tay qua nắm lấy tay cô an ủi.

-Không sao chứ?

An chỉ gật đầu không trả lời, thức ăn bây giờ chỉ có vị đắng khiến cô không nuốt nổi, cô chỉ muốn về nhà lúc này thôi.

-Minh về nha Khoa.

-Ừm.

Khoa đưa An về, trên suốt đường đi không ai nói với ai một câu nào. Khoa biết An buồn nhưng không biết an ủi cô như thế nào, bởi cảm giác của cậu hiện giờ cũng rất kỳ lạ mà chính bản thân mình cũng không thể lý giải được.

...

Rồi cái ngày An không mong đợi cũng đến.

Ba mẹ chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật thật hoành tráng cho hai chị em, sân vườn cũng được trang trí rất đẹp mắt. An không mời một người bạn nào của mình bởi căn bản cô không có hứng thú với những bữa tiệc đậm chất “kinh doanh” như thế này. Cô vẫn sẽ xuất hiện theo đúng yêu cầu của mẹ, vẫn sẽ cố gắng cười thật tươi nhưng trong lòng ngay cả một chút niềm vui nho nhỏ cũng chẳng có được.

Chị Thùy An lộng lẫy xuất hiện trong chiếc đầm ôm màu đỏ thu hút bao nhiêu cặp mắt ngưỡng mộ của những người khác, còn cô chỉ đơn giản trong chiếc váy màu trắng tinh khôi, An có cảm tưởng sự xuất hiện của mình chỉ để làm nền cho chị ấy mà thôi.

Bữa tiệc diễn ra thật nhàm chán, mẹ vô cùng tự hào khi giới thiệu hai cô con gái của mình, còn những người khác cứ luôn miệng tấm tắc khen ba mẹ khéo đẻ, chẳng biết có bao nhiêu phần trăm thật lòng trong những câu nói của họ nữa.

-- Anh Thái, anh đến rồi sao.

Nhìn thấy Thái, Thùy An vui hẳn, cô chạy lại ôm lấy cánh tay anh thân thiết.

-Chúc mừng sinh nhật em nha. Thái đưa cho Thùy An một chiếc hộp nhỏ hình trái tim xinh xắn, khỏi phải nói cô vui đến mức độ nào.

-Cảm ơn anh.

Thấy Thái không quan tâm gì đến câu nói của mình mà cứ nhìn xung quanh, Thùy An có chút bức bối, lẽ ra anh phải rất vinh hạnh khi được chủ nhân xinh đẹp của bữa tiệc tiếp đón nồng hậu chứ.

-Anh đang tìm ai hả?

-Không có, chỉ là anh thấy khung cảnh đẹp quá.

Thái nói dối vì không muốn ai biết mình đang tìm cô bé nghịch ngợm kia, không biết cô trốn đi đâu rồi nữa. Thùy An hơi khó chịu nhưng vẫn cố gắng ra vẻ niềm nở, cô cứ bám chặt Thái không rời nửa bước, vài người nhìn thấy còn vui vẻ chúc mừng đôi tai trái gái sắc xứng đôi vừa lứa làm cô càng thêm hãnh diện.

-Thái An, em qua đây.

Nhìn thấy cô em đang đứng bên bàn rượu táy máy tay chân, Thùy An vội gọi cô lại, chủ yếu là để An thấy tình cảm thân thiết của hai người và bỏ ý định cưa cẩm người yêu của cô thôi.

An đi tới, gật đầu chào Thái lễ phép.

-Woa, hôm nay Thái An thật my quá xiu nữa anh nhận không ra luôn.

Thái không để ý đến sắc mặt của Thùy An nên tự nhiên nói chuyện vui vẻ với An, không hiểu sao cứ mỗi lần gặp cô bé là lại muốn nói đủ thứ chuyện hết.

An liếc mắt nhìn Thái cảnh cáo, nếu không phải hôm nay có tiệc là cô đã đấu khẩu một trận cho đã miệng rồi.

-Chúc mừng sinh nhật song An nha.

Bảo bất ngờ xuất hiện với hai phần quà to tướng trên tay, anh bước đến cạnh Thùy An và nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc chị một cái. Hành động hết sức

bình thường nhưng cũng đủ làm An đau nhói, cô lầm lũi ra phía góc vườn, nơi không ai nhìn thấy để che giấu cảm xúc của mình. Từ giờ trở đi, cho dù có khó khăn cách mấy An cũng sẽ tập quên Bảo vì cô biết trong trái tim anh chỉ có một mình chị Thùy An mà thôi.

Cô ngồi xuống nhìn những chậu cúc đại xỉnh xấn, rồi thầm thì với chúng để trút bầu tâm sự trong lòng mình.

-Chị Thái An ngu ngốc lắm phải không? Ngay cả bản thân chị còn ghét chính mình thì làm sao người khác có thể yêu được chứ.

-Đúng rồi, chị chính là người ngốc nhất thế giới.

An giật mình la lên khi nghe thấy giọng nói ai đó, đến khi nghe thấy tiếng cười của tên anh rề chết bầm mới biết là anh ta cố ý giả giọng để chọc mình.

-Tự kỷ hay sao mà ra đây nói chuyện một mình vậy em?

Thái vừa đóng cửa xích đu vừa hỏi, người gì mà vô duyên phá hỏng không gian yên tĩnh của người khác.

-Mặc kệ tôi, nhiều chuyện.

An nhặt viên sỏi ném về phía Thái, cũng may anh nhanh nhẹn né kịp.

-Hôm nay sinh nhật sao mặt buồn thiu vậy, hay là bị ai ăn hiếp?

-Sao anh nhiều chuyện thế, anh muốn ở đây thì cứ việc ở, tôi đi ra ngoài.

Bực mình, An đứng lên định đi vào trong thì bị Thái kéo tay lại, rồi bất ngờ nhét vào tay An một cái hộp nhỏ giống như của chị Thùy An làm cô ngạc nhiên.

-Sinh nhật vui vẻ, quà cho em đó.

An còn đang đứng đờ người vì chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì điện thoại reo, cô vội quay người chỗ khác nghe điện thoại, cũng may là có người cứu đúng lúc.

-Alo.

-An heo, cho mấy người 10 phút phải có mặt tại chỗ cũ, cấm vắng, cấm trễ, cấm từ chối.

Nghe giọng Khoa tự nhiên An vui kinh khủng, nhưng làm sao mà đi bây giờ, mẹ mà biết chắc đời tàn lụn.

-An không đi được đâu, tiệc còn chưa kết thúc mà.

-10 phút sau mà không có thì đừng nhìn mặt tụi này nữa.

Nói xong Khoa lập tức cúp máy. Thật sự An chẳng muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa, nhưng đi lỡ bị phát hiện thì sao.

Sau vài phút vò đầu bứt tóc suy nghĩ, cuối cùng An cũng quyết định đi, bạn bè là trên hết mà. Nhưng chưa kịp chuẩn công sau trốn đi thì bị Thái kéo tay lại, tên này làm gì mà cứ bám theo mình hoài vậy không biết, này giờ quên mất tiêu tên này, ngộ nhờ anh ta nhiều chuyện mách leo là tiêu.

-Dám trốn đi chơi hả? Anh sẽ vào mách mẹ cho xem.

Nghe Thái hăm dọa An đành phải xuống nước năn nỉ.

-Anh rể, cho em đi đi mà, anh đừng mách mẹ nha.

Hai hàng lông mi cong vút cứ chớp liên tục của An làm Thái buồn cười không chịu được, lúc nào cần nịnh nọt ai là lại giờ chiều này ra.

-Anh không thể bao che cho em đâu.

Không đủ kiên nhẫn để nói lý lẽ với tên này nữa, An bực bội chống nạnh nhìn Thái đầy thách thức.

-Giờ anh muốn sao đây, nói thẳng ra đi.

-Đơn giản, anh sẽ bao che cho em với điều kiện dẫn anh đi ké.

Trời ạ, chỗ con nít đi chơi anh ta muốn đi theo làm gì chứ, An gạt phăng ngay lập tức.

-Anh hâm à?

-Vậy thôi ở nhà hết. Một là anh chờ đi, hai là hai đứa ở nhà. Em tự quyết định xem cái nào có lợi hơn đi.

Thái quan sát gương mặt nhăn nhó của An, anh biết thế nào anh cũng đạt được mục đích mà thôi, cô bé này anh hiểu quá mà.

-Được rồi, nhưng anh không được làm gì quá đáng, không được chọc quê, không sỉ nhục, không bêu xấu tôi dưới mọi hình thức.

An đưa tay lên cảnh cáo, xui xẻo nhất trong đời cô là gặp phải tên anh rở đáng ghét này, ai biểu cô ham hố đi chơi quá làm gì để phải rước theo cục nợ này chứ.

Thái vừa đi lấy xe mà vừa buồn cười, anh cũng chẳng hiểu sao lại muốn đi chung với cô bé đó nữa, một phần vì anh thích nhìn thấy vẻ mặt tức tối của An, phần vì anh lo lắng khi cô đi ra ngoài một mình vào lúc trời tối như thế này. Càng ngày anh càng chẳng hiểu nổi mình đang nghĩ gì nữa.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thái chở An đến chỗ hẹn, đó là bãi cỏ dưới chân cầu, một nơi vừa đủ sáng cho cả đám tụ tập, nơi mà lần đầu tiên Thái đặt chân đến.

An nhìn quanh quẩn chẳng thấy ai, không lẽ bọn này đổi địa điểm mà không cho mình biết. Đang định lấy điện thoại ra gọi thì bỗng nhiên trời đất tối sầm, có ai đó lấy cái bao thật lớn trùm từ trên đầu cô xuống rồi khiêng đi. Hoảng quá, An le hét inh ỏi mà không có bất cứ ai lên tiếng giúp đỡ làm cô sợ hãi.

-Cứu tôi với, cứu tôi với...

-Anh Thái ơi, cứu em

-....

Đội An la cho đã bọn bắt cóc mới thả cô ra, thì ra là đám bạn kéo toét đám bày ra cái trò điên rồ này.

-KHOA KHÙNG, SAO CẬU DÁM...

Chưa kịp nói hết câu thì đèn bật sáng, Linh Chi cầm cái bánh kem bước ra vừa đi vừa hát chúc mừng sinh nhật cô, thì ra bọn chúng bắt An đến đây để tổ chức sinh nhật. Nhìn những nụ cười lấp lánh đằng sau mấy cây pháo hoa làm cô không kiềm được xúc động mà rơi nước mắt.

-Ê, sinh nhật chứ có phải đám tang đâu mà khóc chứ.

Khoa vừa nói vừa lấy tay lau vội những giọt nước trong veo còn đọng trên khóe mắt An.

-Mấy bạn hay lắm, dám liều mạng bắt cóc tôi nữa chứ, may mắn là hôm nay bạn An mặc váy nếu không là mấy bạn nhập viện hết rồi đó.

Câu nói của An làm cả đám phì cười, người mặc váy mà chẳng thấy thùy my hơn được miếng nào hết.

-An, anh này là ai thế?

Long đá mắt qua phía người im lặng nãy giờ, An vội giới thiệu.

-Đây là anh Thái giám...

Chưa kịp nói hết câu đã bị Thái cốc cho một cái ngay đầu "Thái giám cái đầu cô", An vội xoa xoa đầu rồi giới thiệu đằng hoàng lại.

-Ý nhầm, anh ấy là Thái, anh rể của bạn An.

Cả đám nghe xong há hốc miệng ngạc nhiên, gì mà anh rể, không lẽ Thùy An có chồng rồi. Nhìn bọn chúng nhao nhao quá An lên tiếng gạt qua chuyện khác.-

-Nói chung chuyện dài dòng phức tạp nên mấy bạn biết nhiều đó được rồi, anh rể hen.

An quay sang nhìn Thái mỉm cười một cái, tự dưng anh thấy mình có chút rung động, thứ cảm giác này là gì đây không biết.

-Em vợ ngoan.

Thái xoa đầu An một cái làm bọn kia trầm trồ ngưỡng mộ, Chi lên tiếng.

-Có anh rể đẹp trai thích thật đấy.

-Trời, anh ấy là thái giám đó, đẹp trai cũng chẳng làm ăn được đâu.

Câu nói của An làm cả bọn cười nghiêng ngả, Thắng liền chen vào.

-Sao bà biết anh ấy là thái giám, không lẽ bà thấy rồi sao?

-Nhìn tướng đi của anh ấy là tôi biết liền.

Đám này mỗi lần tụ tập lại nói toàn những chuyện trên trời dưới đất, vừa nói vừa cười náo loạn cả lên. Thái lắc đầu chịu thua trước miệng lưỡi của cô em vợ này luôn rồi.

-Đi xa quá rồi đó mấy thím, quay lại chuyện chính ngày hôm nay đi.

Nhờ có Long nhắc nhở bọn chúng mới nhớ hôm nay là sinh nhật của An, cả đám ngồi xuống bày thức ăn ra ăn như chưa từng được ăn. Chợt nhớ ra điều gì đó, An quay qua hỏi Thái.

-Quên mất, lúc nãy em bị bắt cóc, lẽ ra anh đi cùng thì phải làm gì để cứu em chứ.

Thái vừa ăn vừa trả lời rất tỉnh mà không cần suy nghĩ.

-Tại sao phải cứu, em bị bắt cóc anh càng vui mà. Với lại chả có bọn nào bắt cóc em được quá 3 ngày cũng sẽ trả về vì cái tật ăn nhiều của em mà thôi.

Câu trả lời hợp lý quá làm 4 đứa kia khoái chí cười lớn, chỉ cần chọc được An là tụi nó vui ghê lắm.

An giả bộ giận dỗi.

-Anh đúng là đáng ghét.

-Thật ra lúc đó anh Thái có nhận ra Khoa vì đã từng gặp nhau ở nhà hàng một lần rồi.

Nghe Khoa nói An mới hiểu ra vấn đề một chút, chứ tên anh rể này mà bỏ mặc mình thật thì chắc sẽ không yên với mình đâu.

Thái nhanh chóng hòa nhập vào câu chuyện không có hồi kết của đám bạn An, mà hầu như nhân vật chính trong câu chuyện toàn là cô mà thôi.

Cả đám nói chuyện, nghịch ngợm bánh kem đầy người, mở nhạc hát âm ỉ cho đến khi dân phòng tới đuổi mới chịu về.

-Hôm nay cảm ơn mấy bạn nhiều lắm.

An hạnh phúc vì ít ra cô còn có một đêm sinh nhật vui vẻ bên cạnh những người bạn thân, họ lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc để xoa lấp những nỗi buồn trong lòng.

-À quên, quà sinh nhật của An nè.

Chi đưa cho An một con heo bằng bông xinh xắn, rồi cả bọn tạm biệt nhau đi về.

Trời đã về khuya, đường phố cũng dần thưa thớt, không còn dòng người chen lấn nhau, không còn tiếng còi xe ồn ào, không còn khói bụi mịt mù nữa nhưng thay vào đó là không khí mát mẻ yên tĩnh làm lòng người cảm thấy bình yên.

An biết mình ngốc lắm nhưng không biết làm gì khác hơn.

Cô ngốc vì yêu đơn phương một người mà không dám nói, cứ ôm ấp nỗi buồn trong lòng khi nhìn thấy anh quan tâm một người con gái khác. Dẫu biết rằng anh mãi mãi sẽ không bao giờ có tình cảm với mình nhưng trong lòng vẫn nuôi hi vọng hão huyền.

Cô ngốc vì ngay cả ước mơ của bản thân mình là gì cũng chưa từng nghĩ tới, cô chỉ biết sống cho hiện tại, ba mẹ muốn cô theo đuổi điều gì cô sẽ toàn tâm toàn lực để làm.

Cô ngốc vì cảm thấy bản thân mình quá nhu nhược, từ nhỏ đến lớn cô đều nhìn sắc mặt của mẹ và chị để sống, có bị la rầy hay đánh đòn đến thế nào cũng không một lần phản kháng. Những lúc đó chỉ biết về phòng khóc một trận cho thỏa nỗi buồn mà thôi.

-Có chuyện không vui sao?

Thái cảm nhận được nỗi buồn trong mắt An, anh không biết cô bé đã trải qua chuyện gì nhưng mỗi khi nhìn thấy nước mắt của cô anh lại không cảm lòng được, muốn chạy đến ôm lấy thân hình mỏng manh đó vào lòng để che chở, nhưng với tư cách gì bây giờ? Anh rể ư?

Anh biết mình chẳng thể nào làm được điều ấy nhưng nếu cô không coi anh là anh rể thì liệu anh có còn cơ hội để nói chuyện với cô như lúc này không. Giả như anh gặp cô trước, giả như ngay từ ban đầu không phải là Thùy An thì bây giờ có lẽ anh đã không phải e dè như thế này rồi.

An không trả lời, chỉ cười nhạt cho sự ngu ngốc của mình.

Dừng xe cách cổng nhà một đoạn, An bước xuống xe với tâm trạng nặng trĩu, cô vốn là người đa sầu đa cảm, chỉ cần một chuyện nhỏ xíu cũng đủ làm cô suy nghĩ buồn rầu rồi.

-Cảm ơn anh Thái nha, hôm nay em rất vui.

Tâm trạng Thái bỗng vui vẻ hẳn khi cô bé đột nhiên thay đổi cách xưng hô của mình, ánh đèn đường soi rõ những đường nét trên khuôn mặt An, bỗng dưng anh nhận ra cô thật xinh đẹp và đáng yêu hơn tất cả những người con gái mà anh từng gặp.

-Hôm nay anh cũng rất vui, chúc em sinh nhật vui vẻ.

An vẫy tay tạm biệt rồi đi vào nhà, nhưng mới đi được vài bước đã bị Thái kéo tay lại.

-Chuyện gì vậy anh? An quay lại nhìn Thái ngạc nhiên, thân hình nhỏ nhắn vừa vặn trong chiếc váy màu trắng, đôi mắt long lanh khẽ chớp vài cái vì ánh đèn xe vô tình chiếu vào trông cô cứ như một cô búp bê xinh đẹp.

-Quà anh tặng em đâu?

-Đừng nói là tặng rồi muốn đòi lại nha, em không đưa đâu.

An giữ chặt cái túi nhỏ đằng trước, ai đòi tặng quà cho người ta rồi lấy lại, chơi vậy không có vui xiu nào đâu nha.

Tình hình này là biết An không muốn đưa rồi, chưa thấy ai lý lợm như con bé này, Thái phải nghiêm mặt dùng vũ lực thì cô bé mới chịu nghe lời.

- Có đưa không thì bảo?

An lấy cái hộp đưa cho Thái mà rủa thầm, còn chưa kịp nhìn thấy hình dáng của cái thứ trong hộp là gì nữa.

-Đồ Thái giám, Thái gái, Thái giềng, Thái giọt., Thái giòng, Thái...

-Láo toét, dám chửi anh hả?

Thái cốc vào đầu An, ở đâu mà cô nghĩ ra mấy cái tên thật là dã man mà ghép cho anh vậy không biết.

-Xong rồi, vào nhà đi.

Đến lúc này An mới phát hiện cái lắc tay mới được Thái đeo trên tay mình, công nhận anh rể tốt bụng thật, vậy mà nãy giờ cứ nghĩ xấu cho người khác mới ghê.

An đưa tay lên ngắm nghía, chiếc lắc bằng bạch kim đính những hạt đá màu trắng rất xinh đẹp, dường như nó được thiết kế để giành riêng cho cô thì phải.

-Vào nhà đi đồ ngốc.

-Dạ, cảm ơn anh Thái giám nhiều nha.

Nói xong An chạy một mạch vào nhà, đêm nay chắc sẽ có một giấc ngủ ngon đây.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tàn tiệc, khi cả nhà đã đi ngủ, Thùy An lén lén trốn ra ngoài chơi với đám bạn của mình. Bạn của cô đều là những người có điều kiện, xinh đẹp nên con

trai theo đuổi rất nhiều. Cô thích đi chơi với họ bởi họ cùng đẳng cấp với cô và luôn luôn có người khác phải chiều chuộng.

-Hôm nay đi chơi đến sáng rồi về hen, sinh nhật mày mà.

Một cô bạn thân của Thùy An lên tiếng và đương nhiên cô sẽ đồng ý ngay thôi.

Họ đến quán bar quen thuộc, cùng nhảy nhót, uống rượu vui vẻ bên nhau. Khi đã bắt đầu ngà ngà say, cô bạn dẫn Thùy An đến một quán Karaoke, nơi có mấy người bạn đợi sẵn.

-Đây là anh Huy và anh Tuấn, 32 tuổi, là bạn của tao đó, tụi mày làm quen đi nghe.

Rượu làm người ta đến gần nhau hơn, họ nhanh chóng nói chuyện và làm quen với nhau. Huy bị cuốn hút bởi nét đẹp của Thùy An, anh chiều chuộng cô như một cô công chúa. Chỉ cần cô có ý định muốn làm gì anh đều đoán được và giúp đỡ, bên cạnh Huy cô không cần phải động tay động chân vào bất cứ việc gì.

-Em đẹp lắm, chỉ cần em gật đầu đồng ý thì em sẽ có mọi thứ mà bao nhiêu người ao ước.

Giọng Huy trầm lắng mang theo hơi rượu nồng nàn khiến Thùy An mê hoặc, cô chợt nghĩ đến Thái, người cô đặt trọn cả trái tim nhưng chưa bao giờ cư xử với cô ngọt ngào như vậy. Anh luôn giữ khoảng cách, hai người chưa bao giờ động chạm thân thể với nhau. Nhưng ngược lại, Huy mang đến cho cô cảm giác được chiều chuộng, nơi nào bàn tay Huy chạm đến đều làm cả cơ thể cô nóng ran lên.

-Vợ anh mà biết sẽ xé xác anh ra đó.

Thân hình cô lắc lư vì say làm đường cong cơ thể càng lộ rõ, Huy dường như sắp không chịu nổi với sự quyến rũ này. Anh choàng tay qua vòng eo thon thả, rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn vào tay cô.

-Yên tâm, anh làm gì có vợ.

Thùy An cảm thấy mê mẩn với những lời đường mật của Huy, những lời hứa hẹn, những hành động quan tâm, những cử chỉ âu yếm mà cô chưa bao giờ có khi ở cạnh Thái. Cô lao đảo ngã vào vòng tay Huy, anh rất khéo léo, căn phòng mờ mờ sáng làm những người khác không phát hiện hành động của mình vì họ cũng đang mải mê với cuộc vui của họ.

Huy đưa tay vào trong váy cô, rồi nhẹ nhàng mân mê nơi bí mật ấy. Cô cong người phản ứng trước hành động của Huy, một người kinh nghiệm như Huy thì việc khiến cô khoái cảm như vậy chẳng có chút khó khăn gì.

-Thùy An, mày say quá rồi, hay tao đưa mày về.

Cảm thấy mệt mỏi, bạn cô lên tiếng muốn về nhà. Huy vội lên tiếng.

-Em cứ về trước đi, để anh đưa Thùy An về cho.

-Nhưng...

-Không sao đâu, chẳng lẽ em không tin tưởng anh.

Nghe Huy nói cô bạn cũng yên tâm trở về.

Thùy An say đến mức mơ mơ màng màng. Huy đưa cô về khách sạn. Và đêm ấy, cô trao lần đầu tiên của mình cho anh trong men rượu. Anh thích thân thể cô, còn cô thỏa mãn với cảm giác anh mang lại.

....

Sáng thức dậy, Thùy An cảm nhận toàn cơ thể mình đau buốt đến mức không thể động đậy được. Cố nhớ lại chuyện tối qua, cô cảm thấy mình thật tội lỗi. Rõ ràng cô yêu Thái nhưng lại chấp nhận qua đêm với người đàn ông này, bởi vì bên cạnh anh ta cô mới có thể trở thành một người phụ nữ thật sự. Cô thích cái cách chiều chuộng cô của Huy, thích anh nâng niu cô như một viên pha lê và cái cách nói chuyện như rót mật vào tai cô vậy.

Huy về từ sáng sớm nhưng vẫn không quên để lại cho cô mảnh giấy nhỏ.

“Em là một cô gái ngọt ngào, anh yêu em. Lưu số điện thoại anh vào nhé. Huy”

Cô không biết mình phải làm như thế nào mới phải, chỉ vì một phút nông nổi mà cô đã để mình phạm phải một sai lầm to lớn, nếu mẹ mà biết con gái mẹ hư hỏng thế này chắc mẹ sẽ không sống nổi, còn cô, cô có còn tư cách để yêu Thái nữa không.

Cô ôm đầu tự dằn vặt mình, cô vẫn yêu Thái, muốn anh là của mình nhưng Huy lại giúp cô thỏa mãn, cô phải làm như thế nào mới đúng đây.

Cô bây giờ đã không còn trinh tiết nữa, nhưng sống trong cái xã hội này thì cái đó có còn quan trọng gì nữa đâu. Và lại Huy nói anh yêu cô, thì tại sao cô không thể đến với anh cơ chứ.

Cô trở về nhà với tâm trạng hỗn loạn, mấy ngày liền không dám gặp Huy vì cô sợ mình lại không kiềm chế nổi mình. Nhưng cuối cùng cô vẫn không cãi lại được số phận, cô và Huy vô tình gặp nhau ở trung tâm thương mại, và họ lại tiếp tục quấn quýt với nhau. Cô không thể lý giải được vì sao bên Huy cô lại trở nên như vậy, vì Huy ngọt ngào, hay vì anh đủ kinh nghiệm để nắm bắt tâm lý của một cô gái mới lớn như cô để rồi lấp đầy chúng.

Nhưng rồi cũng chỉ được vài tuần cô cảm thấy nhàm chán với Huy, cô nhận ra càng ở bên Huy thì cô lại càng yêu Thái nhiều hơn. Cô phải trở về, không thể để mình tiếp tục thêm sai lầm nữa, rồi cô sẽ lấy Thái, hai người sẽ hạnh phúc bên nhau mà thôi.

....

Hôm đó là ngày đầu tuần nên toàn bộ nữ sinh trong trường phải mang áo dài trắng đi học. Xui xẻo làm sao lại trùng ngay ngày Chị cả ghé thăm nên An chẳng có chút thoải mái nào hết.

- Về thôi heo.

Cuối cùng cũng hết giờ học, Khoa thấy nhỏ bạn mình còn ngồi lì chưa chịu về nên hối thúc.

- Xách cặp giùm bạn với đi bạn Khoa đẹp trai.

An lười biếng xách theo cái cặp nặng ì đó xuống cầu thang nên nhờ vả, Khoa cũng lắc đầu chịu thua với nhỏ bạn mình luôn.

- Được rồi, đồ heo lười. Ra cổng đợi bạn Khoa lấy xe.

Khoa chạy đi lấy xe, giờ này học sinh ra đông đúc nên lúc nào cũng phải chờ đợi mới lấy được xe ra ngoài.

Ở ngoài cổng trường, An ngồi dưới gốc cây vu vơ hát chờ Khoa.

- Con quý cái, sao mày dám cướp chồng của người khác hả?

An ngược mặt lên nhìn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị ai đó cho một tát ngã xuống. Hoảng quá cô chẳng biết đang xảy ra chuyện gì chỉ biết ôm má lồm cồm đứng dậy, mấy người lạ mặt này là ai sao nhìn ai cũng muốn ăn tươi nuốt sống cô hết.

Tiếng la của người phụ nữ trẻ đó thu hút đám học sinh bu lại nhìn, bọn họ bắt đầu chỉ trỏ bình luận, còn cô vẫn đơ ra không hiểu.

Nhưng chưa kịp lên tiếng hỏi đã bị đám người đó kéo đến nắm tóc, giật bung hết nút áo dài làm cô hoảng sợ dùng hai tay cố níu lại miếng vải che thân. Họ vừa đánh vừa luôn miệng chửi.

- Mới có tí tuổi mà đã đi giật chồng người khác rồi, không ai dạy mày là phải tránh xa chồng người khác hả?

- Tôi...không...có...

An cố gắng dùng chút sức lực còn lại để thanh minh nhưng vẫn không được gì, có ai phạm lỗi mà lại tự nhận bao giờ đâu.

- Đồ vô học, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện cướp chồng của người khác nữa.

- Dám ngủ với chồng tao hả, con quý cái.

- ...

Ba người đàn bà vừa chửi rủa nhưng vẫn không ngừng đánh, lúc này đây An cảm tưởng mình sắp chết, toàn thân đau buốt tê dại, cô chẳng biết mình đã gây ra chuyện gì mà lại bị bọn họ làm nhục ngay trước cổng trường thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Những người hiếu kỳ bên ngoài đứng chỉ trỏ, họ không muốn xen vào đơn giản muốn nghe nốt câu chuyện của An, tin hot đây mà, có người còn ác ý dùng điện thoại chụp hình, quay phim lại cảnh đau đớn này nữa.

An cảm giác từ cung trong người đang co thắt thật mạnh, máu tràn ra ướt đầm làm cô không còn chút sức lực nào.

Chiếc quần trắng bị dính máu bắt đầu chuyển sang màu đỏ làm những người khác nghĩ cô bị hư thai, một người phụ nữ trẻ nhất, hình như là bà vợ bị ngoại tình lao đến tức tối.

-Mày còn dám có thai với chồng tao nữa hả, hôm nay tao sẽ đánh cho cả hai mẹ con mày chết.

Chị ta vừa lao vào thì Khoa cũng vừa xuất hiện, cậu lao vào đẩy mấy người phụ nữ ra rồi đỡ An lên.

-An có sao không An?

Khoa nhìn An đau đớn mà cảm thấy xót xa, tại sao mới xa cậu có vài phút mà An đã trở nên như thế này rồi.

An cố thì thảo, cảm giác đau đớn tràn khắp cơ thể làm cô có cảm tưởng mình gần như chết đi.

-An...không...có...tin...An...

-Khoa tin An mà.

An càng đau đớn bao nhiêu thì Khoa càng tức giận với bọn người kia bấy nhiêu.

-Mấy người làm gì vậy hả? Tại sao lại làm cậu ấy ra nông nỗi này.

Khoa hét lớn làm ba người kia có chút sợ hãi, rồi cậu nhìn thấy đám đông vây quanh mà không có một ai đứng vào can ngăn, thật chỉ muốn giết chết họ vào lúc này.

-Đi về hết đi, người ta bị như vậy vui lắm hay sao mà ở lại xem. Biến hết cho tôi.

Đám học sinh nhìn nhau rồi lũ lượt ra về, một bạn nữ trong số đó còn tốt bụng cho An mượn áo khoác để che người lại.

-Ba người nói đi, tại sao lại đánh cậu ấy? Khoa cố lấy hết bình tĩnh để hỏi rõ ràng.

-Cậu có biết là con quỷ cái này đã cướp chồng của tôi không? Hôm nay tôi phải cho nó một bài học mới chịu được.

Nghe chị ta nói Khoa một chút cũng không tin, An không bao giờ là người như vậy.

-Chồng bà là ai?

-Đây, cậu xem hình đi rồi biết tôi có nói có đúng không.

Chị ta đưa tấm hình được chụp lên ra, người đàn ông trong hình vẫn còn trẻ và phong độ đang ôm eo một cô gái đi vào khách sạn, chỉ cần nhìn qua là Khoa nhận ra ngay. Thì ra là An bị nhầm là chị gái Thùy An của mình nên mới tai hại như vậy.

Khoa cầm tấm hình ném xuống đất, giọng rít lên từng chữ đầy hăm dọa.

-Đây là Thái An, người các người tìm là chị gái cậu ấy biết không hả? Nếu cậu ấy mà có gì nguy hiểm thì mấy người có mà đi bóc lịch.

Nói xong Khoa gọi taxi vào chờ An đi.

Những người phụ nữ kia vẫn chưa hiểu hết câu nói của Khoa, nhưng họ vẫn có một chút sợ sệt vì nếu lỡ cô bé kia có vấn đề gì thì họ cũng chẳng được yên thân.

Ngồi trên xe, Khoa không ngừng gọi An, chưa bao giờ cậu thấy lo lắng và sợ hãi như lúc này.

An vốn là người hiền lành tại sao lại phải chịu thiệt thòi như thế này, làm sao mà cậu ấy có thể trở lại trường học được khi bị mọi người gièm pha cơ chứ.

-Cố lên, Khoa đưa An đến bệnh viện.

-Đừng...mẹ sẽ biết...

An cố ngăn cản, nếu vào bệnh viện thế nào mẹ cũng biết, rồi mọi người cũng biết, mẹ sẽ mất mặt lắm.

Khoa nhìn những vết thương trên người An mà cảm thấy lo lắng, nhưng bây giờ phải đi đâu đây.

-Vậy Khoa đưa An về nhà.

-Không được...

-An đừng có ngang bướng nữa, có biết Khoa lo lắng lắm không hả?

Khoa bồng cái gắt lên làm An tủi thân bật khóc, cô không muốn làm khó Khoa nhưng bây giờ nếu về nhà với bộ dạng này sẽ rất phiền phức.

-An...xin...lỗi...

-Vậy bây giờ An muốn đi đâu? Khoa nhẹ giọng.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng An quyết định đến nhà Thái, vì đơn giản Thái là bác sĩ có thể kiểm tra vết thương cho cô và cũng có thể giúp cô che giấu mẹ.

An chỉ đường cho Khoa đến nhà Thái, hi vọng hôm nay anh không vắng nhà.

...

Vừa mở cửa phát hiện ra An, Thái khẩn trương thấy rõ, cũng may hôm nay anh không có ca trực nếu không không biết cô bé sẽ như thế nào nữa.

-Cô bé sao thế?

Thái vừa đưa An vào trong, vừa hỏi chuyện Khoa.

-Chuyện đó nói sau, anh xem cậu ấy có bị gì nghiêm trọng không?

Ngay lúc này, tình trạng sức khỏe của An là quan trọng nhất, cậu không muốn Thái có một chút phân tâm nào về chuyện này.

Thái lấy dụng cụ ra, kiểm tra kỹ từng chút một, cứ mỗi lần An rên rỉ vì đau thì cả hai người đàn ông đều cảm thấy sốt ruột.

-Anh xem sao cậu ấy chảy máu nhiều thế kia, có nguy hiểm gì không?

-Còn tay phải nữa, cậu ấy có vẻ đau đớn lắm.

-Anh kiểm tra kỹ xem nội tạng có bị ảnh hưởng gì không?

-Sao cậu ấy tái nhợt vậy, có sao không thế?

-....

Khoa lo đến sốt vó, cứ liên tục hỏi làm Thái không cách nào tập trung được, anh phải cố gắng kiềm chế mình lắm mới không đuổi cậu ấy ra ngoài.

-Cậu có thể yên lặng cho tôi làm việc được không hả?

Lúc này Khoa mới chịu ngừng nói nhưng trong lòng vẫn thấp thòm không yên.

-Cũng may là không bị gì nghiêm trọng, chỉ chấn thương phần mềm thôi nhưng phải nằm yên tĩnh dưỡng.

Băng bó xong Thái kết luận một câu làm Khoa cảm thấy nhẹ nhõm, cậu bước đến ngồi cạnh An nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

-Không sao rồi.

-Khoa...An sợ lắm...

-Đừng sợ, có Khoa ở đây.

Nhìn An đau đớn, Khoa cảm thấy sóng mũi mình cay cay. Khi An gặp chuyện, cậu đã không còn để ý đến bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ An, cậu nhận ra càng ngày mình càng quan tâm đến An nhiều hơn, chỉ cần một vết thương nhỏ trên người cô cũng đủ làm cậu cảm thấy xót xa.

Thái nhận ra tình cảm Khoa dành cho An, không hiểu sao anh lại có chút khó chịu trong lòng. Anh không thích hai người họ gần gũi nhau, càng không thích Khoa quan tâm đến cô bé một chút xíu nào bởi anh đủ kinh nghiệm để nhận ra tình cảm chôn giấu đằng sau ánh mắt yêu thương của Khoa dành cho An.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

-Được rồi, nói cho tôi nghe rốt cuộc cô bé đã xảy ra chuyện gì? Thái thắc mắc.

-An bị đánh ghen.

Câu trả lời lấp lửng của Khoa làm Thái càng thêm tò mò, anh không tin cô bé lại có thể vướng vào những chuyện như thế này.

-Cậu nói rõ ràng đi, ai đánh, mà tại sao lại bị đánh?

-Anh về mà đi hỏi....

Đến lúc này Khoa không còn giữ được bình tĩnh nữa, định nói ra mọi chuyện là do sự nhầm lẫn tai hại giữa hai chị em nhưng chưa kịp nói đã bị An níu tay lại, cô không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm của Thái và Thùy An. Những vết thương trên người cô có thể chấp nhận được, dù gì nó có là gì so với chuyện lúc nhỏ cô đã gây ra cho chị chứ.

Khoa nhìn An hiểu ý, cậu không đành lòng để An bị oan ức nhưng nhìn ánh mắt van nài của An cậu cũng phải cố gắng chôn giấu trong lòng.

-Bỏ đi.

Khoa ngồi phịch xuống giường nhưng Thái vẫn không bỏ cuộc, hai người này có bí mật gì mà không thể nói cho anh biết chứ.

-Cậu nói nhanh cho tôi biết.

-ANH TRẬT TỰ CHO TÔI NHỜ.

Khoa phải hét lên mới mong dập tắt được sự tò mò của Thái, biết chuyện mà không được nói ra đúng là rất khó chịu.

-Anh, em muốn...thay quần áo.

Nhìn thân hình người không ra người của mình An không chịu nổi. Thái hiểu nhưng quần áo đâu mà thay bây giờ, anh cứ lúng ta lúng túng không biết xử lý ra sao, cuối cùng cũng lấy đồ mình cho cô.

-Hay em mặc tạm đồ anh nhé, để anh tìm bộ nào nhỏ nhất.

-Đồ anh làm sao cậu ấy mặc được.

Khoa lên tiếng, chẳng hiểu sao nhìn ánh mắt quan tâm của Thái đối với An là cậu không chịu được, cái này có thể gọi là ghen không ta.

-Cậu nói hay lắm, vậy lấy đồ đâu cho cô ấy thay?

Thái nhìn Khoa thách thức, anh cũng chẳng có cảm tình với chàng trai này khi lúc nào cũng dính như sam với An, mỗi lần nhìn nhau cứ như đang đá mắt đưa tình vậy, anh là anh không ưa cậu ta rồi đó.

-Được rồi. Anh Thái cho em mượn đồ với.

Nghe giọng An thều thào hai người đó mới chịu ngừng, ai đau ốm mà ở với họ một ngày chắc cũng bị lên máu mà chết quá.

Cầm bộ quần áo trên tay, An ngược mắt nhìn hai người đàn ông kia nhưng họ chẳng hiểu ý xúu nào, cứ ngồi lì ở đó không có dấu hiệu đứng lên. Được một lúc chợt nhớ ra, lúc này Thái mới lên tiếng.

-Cậu ra ngoài đi để An thay quần áo.

Khoa nhìn Thái rồi lại không muốn đi, để hai người đó ở đây lỡ anh ta lại giờ trò với cô thì sao.

-Tôi không đi.

-Cậu ở đây làm sao cô ấy thay được?

Thái bắt đầu cảm thấy bức bối, Khoa cũng chẳng thua gì, tại sao cậu phải ra mà không phải là anh ta.

-Chứ anh ở đây làm gì?

-Tôi là bác sĩ, phải ở đây giúp cô ấy chứ.

-Thay quần áo có liên quan gì đến bác sĩ?

-Tại sao không?

-...

-THÔI, HAI NGƯỜI RA NGOÀI ĐI.

Hết chịu nổi hai người này cứ suốt ngày cãi nhau, An vận dụng hết công lực la lớn lên, lúc này họ mới chịu ngưng bặt.

-A...

An khẽ rên lên vì đau, nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của cô hai người kia hốt hoảng chạy đến.

-An có sao không?

-Hai người ra ngoài được không?

An thều thào, cuối cùng hai người họ cũng chịu rời đi mặc dù trong lòng rất lo lắng.

Cố gắng đứng dậy thay bộ quần áo trên người ra, An cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng vừa thay xong thì toàn bộ sức lực trong người cũng cạn kiệt, An té xuống sàn nhà lịm đi.

Nghe tiếng động bên trong, Thái và Khoa vội chạy vào, nhìn thấy cô xanh xao nằm dưới sàn nhà mà lòng cảm thấy đau nhói.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Thái không kiềm nổi tức giận.

-Cậu nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì mà cô ấy ra nông nỗi này?

Khoa buông người xuống ghế, cậu đau lắm khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé phải chịu những tổn thương vì người khác mà bản thân bất lực không làm được gì, cậu có xứng đáng là một người bạn thân nữa hay không.

-Cậu nói đi, tôi muốn biết sự thật.

-Anh muốn biết sao, vậy thì tôi sẽ cho anh biết. Vị hôn thê của anh cặp kè với người đàn ông đã có vợ và hậu quả như anh thấy đấy, người ta kéo đến công trường và đánh nhảm cậu ấy. Bây giờ anh nghĩ An làm sao đến trường được khi mọi người đều bàn tán về chuyện này, người ta còn nghĩ rằng cậu ấy mang thai khi thấy máu chảy ra. Vết thương trên người có thể hồi phục nhưng còn tinh thần thì sao, cậu ấy sẽ không bao giờ thanh minh vì không muốn ảnh hưởng đến chị gái mình anh có biết không hả?

Thái ngồi phịch xuống ghế, tâm trạng nặng nề như có tảng đá lớn trong lòng. Cảm giác tội lỗi đan xen, anh có cảm tưởng rằng mình có một phần trách nhiệm trong chuyện này mặc dù lỗi lầm không đến từ anh.

Anh đã từng thấy Thủy An tinh tú đi cùng với người đàn ông khác nhưng anh không quan tâm, bởi anh không còn cảm giác với cô nữa, và lại hai người đã là gì của nhau đâu mà ngăn cản.

Nhưng mọi chuyện đã đi quá xa, chuyện tưởng chừng như không liên quan đến ai cuối cùng lại gây tổn thương cho người con gái bé nhỏ này, tại sao lại là cô mà không phải người nào khác chứ, tại sao anh cứ phải lo lắng, xót xa khi nhìn thấy cô đau đớn như thế.

Sự im lặng bao trùm hai người đàn ông, họ phải làm thế nào để giúp cô gái mà họ yêu thương bây giờ.

-Cậu về đi, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.

Nhìn thấy Khoa cũng đã mệt mỏi, Thái mở lời.

Hôm nay là giờ của em gái Khoa, dự định sẽ chờ An về nhà dùng bữa nhưng cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này. Cậu phân vân không biết phải làm như thế nào, để An ở đây một mình thì không yên tâm, biết đâu tên này giờ trở biến thái thì sao, còn ở lại đây thì không thể.

-Yên tâm về đi, tôi sẽ không bao giờ làm hại cô bé đâu.

Nhìn mặt Thái chừng chạc đứng đắn chắc không làm ra mấy chuyện điên rồ đâu, Khoa yên tâm để An ở lại rồi ra về, xong việc cậu lại đến vậy.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đang loay hoay trong bếp nấu cho An ít cháo, chợt nghe tiếng rên khẽ trong phòng Thái vội chạy vào.

- Em tỉnh rồi hả?

Thái ngồi xuống bên cạnh, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống làm anh nhói đau. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên trán cô kiểm tra, cũng may là không phát sốt.

- Xin lỗi đã làm phiền anh nhưng lúc đó em thật sự không còn chỗ nào khác.

An biết mình không nên làm phiền anh rể nhưng không đến đây thì cô biết phải đi đâu bây giờ.

Thái mỉm cười xoa đầu cô.

- Không sao, nhớ trả viện phí cho anh là được rồi.

- Ồ...

- Tôi giống cô đó, ngốc. Còn đau không?

Tự nhiên Thái ngọt ngào làm An không quen chút nào hết. Cô nhìn vào gương mặt người đàn ông đối diện, ánh mắt ngập tràn yêu thương đang âu yếm nhìn cô, vì cô quá giống chị Thùy An hay vì quá mệt nên mới sinh ra ảo giác như thế

- Anh rể...

- Hử?

- Anh... anh có khinh thường em không?

Khó khăn lắm An mới có thể nói ra câu này. An sợ Thái sẽ khinh thường khi mình bị mang tiếng là cướp chồng người khác bởi tất cả mọi người đều sẽ nhìn nhận cô như một con nhỏ hư hỏng không ra gì. Cũng chính vì vậy cô không muốn cho Thái biết sự thật đằng sau, cô sợ Thái sẽ không còn yêu thương Thùy An như ban đầu nữa, cứ xem như đây là việc cuối cùng mà cô giúp đỡ cho chị ấy để chuộc lại lỗi lầm ngày xưa và rồi sau này cô sẽ sống một cuộc sống cho riêng mình.

Nhìn ánh mắt rung rung của An mà lòng Thái se thắt, cô gái này quả thật rất ngây thơ ngốc nghếch. Cô có gì thu hút để anh cứ muốn chạm vào trái tim mỏng manh ấy chứ, cô có gương mặt của Thùy An nhưng bên trong dường như có một lực hút rất kỳ lạ mà không thể tìm thấy ở một người nào khác, cô mềm mỏng nhưng cũng rất kiên định, cô mang đến cho người bên cạnh cảm giác vui vẻ tràn đầy sức sống.

- Đừng có ngốc như thế nữa. Em ăn cháo rồi uống thuốc nhé.

An khẽ lắc đầu, bây giờ cô chỉ muốn trở về nhà, nếu trở về mà không thấy An đâu mẹ sẽ tức giận lắm.

- Anh rể, anh chờ em về nhà được không?

- Ừm nhưng phải ăn hết cháo rồi anh mới chờ về.

Nói xong Thái đem cháo vào, tự tay đút từng muỗng cháo cho cô rất dịu dàng.

- Anh rể... mai mốt khỏe lại em sẽ đền cho anh bộ drap mới nhé.

Nhìn chiếc giường bị cô vấy bẩn đồ cả một mảng An cảm thấy áy náy, nhất là liên quan đến mấy chuyện của con gái như thế này thì càng ngại hơn, cũng may Thái là bác sĩ nên mấy chuyện này đối với anh không có gì xa lạ nếu không chắc mai mốt cô không dám gặp anh nữa quá.

- Không cần đâu, mai mốt rảnh rồi qua cho anh sai vặt bù là được rồi.

Thái nhìn gương mặt ửng đỏ của An cảm thấy vui vẻ, anh trêu chọc.

- Có ông anh rể tốt ghê.

- Tất nhiên, anh là tốt nhất trên đời rồi đó.

Thái nhéo mũi cô rồi đỡ cô ra xe về.

Trên đường đi An không ngừng lo lắng, cô sẽ giải thích như thế nào với bộ dạng như thế này đây, ngộ nhờ ba mẹ biết chắc sẽ rất tức giận.

Máu ra quá nhiều khiến An mệt mỏi choáng váng không thể suy nghĩ thêm được gì nữa.

Giờ này ba mẹ đã ở nhà đông đủ, Thái diu An vào mà không để ý đến ánh mắt khó chịu của Thùy An. Tại sao nó lại mặc quần áo của anh Thái, hai người này có chuyện gì mờ ám đằng sau cô sao? Cô tức giận đến mức không còn tâm trạng để ý đến đứa em đang bị thương nữa.

-Con sao vậy Thái An?

Vừa thấy con gái bị thương ông Tân vội vàng tới đỡ lấy An.

-Cô bé bị té xe nên cần nghỉ ngơi.

An ngược nhìn Thái tỏ vẻ biết ơn vì đã giúp cô nói dối trong hoàn cảnh này.

-Con bé có bị gì nghiêm trọng không con?

-Dạ chỉ bị chấn thương phần mềm thôi ạ.

-Còn thằng Khoa có bị sao không? Hai đứa nó đi chung mà.

-Khoa chỉ bị trầy xước thôi ạ.

-Vậy tốt rồi, để bác đưa nó về phòng nghỉ.

Nói xong ông Tân diu con gái về phòng.

Thái cảm thấy có chút gì đó vô cảm trong ngôi nhà này, lẽ ra khi nhìn thấy An như thế mẹ cô phải rồi rít lên hỏi han mới đúng, hay vì với con mắt chuyên môn của bác sĩ, bà ấy có thể nhìn thấy tình trạng không nguy hiểm của con gái mình nên mới bình tĩnh như thế.

Còn Thùy An nữa, sao hôm nay cô có vẻ hồ hởi với vết thương của em gái mình như thế, chẳng lẽ cô không biết rằng chuyện này là do cô gây ra hay sao.

-Thái, con ngồi xuống đây bác có chuyện muốn nói với con.

Thái cảm thấy có chút không tự nhiên vì anh sợ bác gái sẽ nhắc đến chuyện của anh và Thùy An, những ngày vừa qua anh nhận ra mình không yêu cô, đó chỉ là sự rung động nhất thời trước vẻ bề ngoài của cô nhưng nó không bền vững, chỉ là một cảm xúc thoáng qua mà thôi.

Ngồi xuống ghế chờ đợi mà lòng thấp thỏm không yên, anh vừa muốn lên xem cô bé Thái An có cần sự giúp đỡ gì không lại vừa lo lắng chuyện bác gái định nói với mình.

-Anh Thái, sao anh lại có mặt đúng lúc Thái An bị tai nạn thế?

Không kiềm chế nổi thắc mắc, Thùy An lên tiếng hỏi.

-Vô tình đi ngang qua gặp tai nạn nên anh dừng xe lại giúp đỡ, không ngờ lại là Thái An.

Thái trả lời qua loa, anh không muốn mọi người biết chuyện không nên biết mà cô bé đang che giấu.

Tuy không hài lòng lắm với câu trả lời này nhưng Thùy An vẫn giả vờ vui vẻ, vì chuyện mẹ cô sắp nói là chuyện mà cô ao ước.

-Thái nè, con Thùy An nhà cô vài tháng nữa là nó tốt nghiệp, hai đứa lại yêu nhau như thế nên bác đã có bàn bạc qua với ba mẹ con rồi, đợi khi nó tốt nghiệp sẽ tổ chức Lễ đính hôn, con thấy được không?

Thái nhìn qua Thùy An, ánh mắt cô tràn ngập hạnh phúc làm anh không thể từ chối, nhưng rõ ràng anh không yêu cô thì làm sao có chuyện đính hôn với cô được chứ. Anh đang rất khó xử, sợ rằng nếu nói thẳng ra là anh không có tình cảm đặc biệt với cô sẽ làm cô tổn thương, nhưng nếu đồng ý thì sau này cả hai sẽ khổ.

Anh hồi hận vì lúc trước nghe theo lời bố mẹ mà đồng ý vội vàng chuyện này, nếu không thì mọi chuyện đã không phức tạp như bây giờ rồi.

Thái từ chối khéo léo

-Chuyện này có vội vàng quá không bác? Thùy An vẫn còn nhỏ hay là cứ để em ấy học xong Đại học rồi hẵng tính có được không ạ?

-18 tuổi rồi mà còn nhỏ gì con, ngày xưa bác lấy bác trai cũng chỉ bằng tuổi này chứ mấy, hai đứa cứ đính hôn rồi con An học tiếp.

-Nhưng...

-Hay là anh không thích em nên không muốn đính hôn với em phải không?

Thùy An sụt sùi muốn khóc, cô thật sự quá yếu đuối làm Thái không nỡ nói ra. Nhưng càng ngày anh càng cảm thấy chán cái cách biểu hiện của cô, chắc

có lẽ vì cô đã có người đàn ông khác hay vì cô là nguyên nhân khiến Thái An bị thương nên anh mới như thế nhưng có một điều chắc chắn rằng người anh thích là cô bé nghịch ngợm đáng yêu kia chứ không phải là cô.

-Chuyện này con sẽ về bàn bạc thêm với ba mẹ, bây giờ con phải đi có việc ạ. Con chào bác, anh về nhé.

Thái tìm cách đi về để né tránh chuyện này càng làm Thùy An thêm tức giận. Cô đủ nhạy cảm để biết Thái quan tâm đến em gái mình như thế nào, không thể có chuyện ngẫu nhiên mà hai người này lại gặp nhau hết lần này đến lần khác như thế.

Cô chạy đến ôm mẹ khóc, chỉ có mẹ mới có thể giúp cô giải quyết chuyện này mà thôi.

-Mẹ ơi, hình như anh Thái thích Thái An thật rồi đó mẹ.

-Bây bạ không à, để chuyện này mẹ lo, con cứ yên tâm

Bà Tân an ủi con gái cưng của mình. Là một người mẹ nhất định phải mang lại cho đứa con gái từng chịu thiệt thòi này hạnh phúc mà nó ao ước, bà không tin mình không làm được điều đó.

....

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

-Con bị té xe thật sao?

Nhìn những vết bầm trên người con gái ông Tân không khỏi nghi ngờ, nhưng Thái An là đứa ngoan hiền làm sao có chuyện bày trò đánh nhau với người khác được chứ.

-Con bị té thật mà, nhưng giờ không sao rồi. Ba, con mệt quá muốn ngủ một xíu.

An tránh né câu hỏi của ba mình, cô không muốn nghĩ một xíu nào về chuyện này nữa nên giả vờ nhắm mắt đi ngủ.

-Vậy ba ra ngoài, có gì thì gọi ba nha.

An dần chìm vào giấc ngủ nhưng được một lúc lại bị điện thoại từ Khoa đánh thức, cô uể oải nhấc máy.

-Alo.

-An đang ở đâu thế?

-Ở nhà.

-Ồ, đang ngủ hay sao mà giọng trầm vậy hả?

Nghe An ở nhà là Khoa cảm thấy yên tâm hẳn, chứ tối mà ở bên nhà tên kia một mình ai biết được có chuyện gì xảy ra chứ.

-Đồ đáng ghét dám phá giấc ngủ của tôi.hic..

An rên rĩ làm Khoa rỗi lên nhưng vẫn giả vờ trêu chọc.

-Đúng là đồ heo suốt ngày chỉ biết ngủ.

-Kệ người ta nha, à quên ngày mai bạn An nghỉ học nên không cần qua chờ nha.

-Biết rồi, chứ có đòi đi học Khoa cũng không cho đâu, thôi ngủ tiếp đi An heo.

-Ừm, bye.

Hai đứa gặp nhau ở trường vẫn chưa đủ, tối nào về trước khi đi ngủ cũng gọi điện thoại nói vài chuyện linh tinh mới chịu ngủ, nó giống như thủ tục không thể thiếu của hai người rồi.

....

Sáng đang ngủ ngon lành thì ánh nắng ngoài cửa chiếu vào làm An nheo mắt, ai mà bất lịch sự mới sáng sớm đã kéo màn cửa người ta ra, nhưng cũng mặc kệ, An lười biếng kéo chăn phủ qua đầu rồi tiếp tục ngủ.

-An heo, 8h rồi mà còn ngủ hả?

Nghe giọng nói là biết ai đến liền, An chẳng buồn chui ra khỏi chăn.

-Có thấy người ta đang ngủ không hả? Ra ngoài nhanh lên.

-Đúng là đồ con heo.

Khoa kéo chăn ra khỏi đầu An, nhìn cái đầu tóc rối bù của cô mà không nhịn được cười làm An quê kinh khủng.

- Nhìn An quái dị thật đấy.haha...

-Có quái gì đâu mà cười hả?

An quên mất mình đang bị thương nên bật dậy thật mạnh đánh vào người Khoa, rồi đột nhiên nằm dài xuống giường rên rĩ.

-A, đau quá...

-Đồ ngốc, tự nhiên lại làm đau mình.

Khoa vừa nói vừa cười, bất giác An cảm thấy sao hôm nay trông cậu anh tuấn đến thế, bộ đồng phục học sinh trên người làm cậu trở nên chừng chạc lạ thường, nụ cười tỏa nắng ấy dường như có thể làm lu mờ những thứ xung quanh cậu, thảo nào những năm học trước Khoa tán gái giỏi đến thế.

- Làm gì mà ngắm người ta đến nỗi chảy cả nước dãi thế kia.

Mãi đến khi Khoa lên tiếng An mới giật mình hết ngẩn ngơ, quê ơi là quê nhưng vẫn cố chống chế.

- Ngắm mấy người thà tôi ngắm con heo mọi còn thích hơn. À mà khoan đã, sao hôm nay cậu không đi học, rồi sao cậu vào được đây, ai mở cửa cho cậu hả?

- Không thể hỏi từng câu được à? Làm như người ta là tội phạm vậy đó. Ba An mở cửa cho Khoa chứ ai.

- Vậy sao Khoa không đi học?

- Không thích, người giỏi như Khoa thì không đi học cũng giỏi.

- Ọc ọc, nỗ banh xác.

- Nhiều chuyện quá, dậy ăn sáng nè.

Khoa bày một túi thức ăn to đùng ra, sao hôm nay cậu ta tốt đã man vậy chứ.

An nhìn với ánh mắt đầy nghi ngờ.

- Khoa đang có âm mưu gì đúng không?

- Đồ hâm, nhanh lên, còn mở miệng nói nữa là tôi trói lại luôn bây giờ.

Khoa tròn mắt nhìn hăm dọa, đối với con nhỏ này phải bạo lực như vậy chứ nhỏ nhẹ là không yên chuyện đâu. An lăm bằm chửi rủa một mình rồi lết thết đi vào nhà vệ sinh.

-Đồ độc ác, không biết thương người bị tật nguyền gì hết.

-Không thương mà mang thức ăn qua đây hả? Còn lèm bèm nữa tôi xách về bây giờ.

Thấy Khoa hung dữ quá An cũng không dám chửi rủa nữa, bạn bè gì đâu ý mang có chút đồ ăn sáng qua mà thích chửi ai là chửi vậy đó.

Vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo xong xuôi, An bước ra với gương mặt tỉnh táo hẳn.

-Trốn trong toilet ngủ hay sao mà giờ mới chịu chui ra hả?

Khoa ngồi chờ nhỏ bạn mà chơi game đến hết pin điện thoại vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, cậu làu bàu.

Đến lúc này An không nhận được nữa, mỗi lần thay quần áo là mỗi lần khó, phải cố gắng chịu đựng lắm mới không phải khóc vì vết thương mà tên này cứ ngồi đây rên rỉ.

-CÓ BIẾT NGƯỜI TA ĐANG BỊ THƯƠNG KHÔNG HẢ? KHÓ KHĂN LẮM MỚI THAY QUẦN ÁO ĐƯỢC BIẾT KHÔNG? BẠN ĐAU NHƯ VẬY KHÔNG THƯƠNG THÌ THÔI MÀ Ở ĐÓ LÀU BÀU.

An làm mặt giận không thèm nhìn qua Khoa, cảm thấy mình hơi hung dữ nên cậu nhẹ giọng lại.

-Xin lỗi mà, bạn An ăn sáng nha.

Liếc Khoa một cái này lửa cánh cáo An mới chịu cầm thìa lên ăn.

Tay phải bị đau nên cứ mỗi lần gấp thức ăn là mỗi lần khó, thấy tội quá Khoa ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ.-Đề nghị lần sau mua cái gì ăn bằng muỗng nha.

-Mua cho ăn mà còn đòi hỏi nữa chứ.

-Giờ thôi chứ bạn Khoa là tốt nhất thế giới.

An mỉm cười thật tươi với Khoa làm cậu ngây người ra, ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ làm khuôn mặt An như bừng sáng, vẫn những đường nét ấy nhưng hôm nay sao nó lại thu hút cậu đến thế chứ.

-Ê An heo.

-Hử?

-Cắm mấy người nút tay dưới mọi hình thức nữa.

-Vô duyên nhạ. Tôi nút tay tôi chứ có nút tay cậu đâu mà ý kiến.

-Nút tay ai cũng không được, lần sau tôi mà thấy nữa là chặt đứt ngón tay đó biết chưa hả?

-Cậu bị hâm à?

Hôm nay cậu ta bị gì vậy không biết, thói quen bình thường ai chả có tự nhiên đi cắm, chắc sáng đi ra ngoài quên uống thuốc rồi.

Khoa cũng chẳng hiểu nổi mình nữa chứ đừng nói An, cậu không muốn An làm hành động đó không phải vì nó mất vệ sinh, nhưng nó lại thu hút khiến cậu thích nhìn, rồi tự dưng trong người lại dâng lên cảm giác muốn chạm đến đôi môi ấy, chẳng hiểu tại sao cậu lại có thể suy nghĩ biến thái như vậy được nữa.

-Nè, giúp bạn An thay băng vết thương nha.

Ăn uống no say, Khoa giúp An rửa vết thương rồi băng bó lại, cậu làm cẩn thận đến nỗi An có cảm tưởng rằng cậu đang rất quan tâm và yêu thương mình. Trời ạ, đúng là suy nghĩ lung tung mà, mặc dù cố gạt bỏ suy nghĩ điên rồ kia ra khỏi đầu nhưng thỉnh thoảng nó lại lờn vờn đầu đó khiến An thoáng ngại ngùng.

Khoa là một người bạn tốt, cậu có vẻ ngoài khá đẹp trai, nhà cũng thuộc hạng khá giả nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn. Cậu hài hước lại chút nghịch ngợm nhưng ở lứa tuổi học trò thì ai chẳng có nên mỗi mấy ngày đầu vào lớp 10 cậu đã tán tỉnh được một em hotgirl cùng khối rồi. Hai người quen nhau được vài tháng thì chia tay, và sau cái ngày đó thì cậu và An mới bắt đầu thân với nhau.

Nhớ lần đầu tiên nói chuyện, An chỉ muốn chửi Khoa một trận bởi cái kiểu lý sự cùn của cậu, cứ hề mỗi lần thu Đoàn phí là cậu ta cứ dây dưa không chịu đóng, mặc dù tiền chất đầy túi.

-Tôi hỏi lại lần cuối, cậu có chịu đóng tiền không hả?

-Hôn tôi một cái đi rồi tôi đóng.

Đấy, như vậy bảo ai không điên cho được.

Có hôm vừa vào lớp phát hiện có một con chuột con đồ hồn nằm trong ngăn bàn, An hốt hoảng không nói nên lời, mặt xanh mét như lá chuối. Lúc đó Khoa anh hùng đến giúp đỡ bắt con chuột con đi thế là An cảm kích ghê lắm. Sau này mới phát hiện đó là chiêu trò của cậu ta bày ra làm An tức điên người.

Hôm đó An bị cảm, ngồi học mà cứ sụt sùi nên không có cách nào tập trung học được. Đến giờ giải lao, Khoa đi ngang qua không nói không rằng bỏ lên bàn An một túi khăn giấy, một chai nước lọc cùng mấy viên thuốc cảm, không ngờ một người láo cá như cậu lại có thể quan tâm người khác như vậy.

Cũng từ hôm đó, ác cảm về Khoa trong An không còn nữa.

Cứ thế, hai người dần dần thân nhau lúc nào không biết, Khoa không còn thích tán tỉnh con gái như lúc trước nữa, bất cứ khi nào An cần giúp đỡ thì cậu sẵn sàng làm. Cho đến hôm nay tình bạn thân thiết của hai người đã gắn bó với nhau cũng gần 3 năm rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ở nhà tịnh dưỡng hai ngày An cảm thấy khỏe khoắn hơn nhưng tinh thần vẫn chưa hồi phục. Chuyện hôm qua mọi người đều nhìn thấy rồi họ sẽ nghĩ cô là hạng con gái lăng lợ cướp chồng người khác, cô còn mặt mũi nào để đến trường được nữa. Liệu cô có đủ can đảm bỏ ngoài tai những lời xì xầm bàn tán của người khác để có thể an nhiên mà sống không?

- Thái An, sao hôm qua em lại mặc quần áo của anh Thái thế?

Mãi mê suy nghĩ An không để ý chị Thùy An đã vào phòng từ lúc nào rồi, khuôn mặt chị hơi khó chịu khi nhắc đến chuyện này.

An cũng không biết trả lời sao nữa, nói thật thì không được, còn bịa đại một lý do thì phải tìm sao cho thật hợp lý.

Chưa biết làm thế nào thì đúng lúc mẹ đẩy cửa bước vào, An bất chợt thoải mái vì không cần phải trả lời câu hỏi nhưng hình như mẹ hôm nay không giống mọi ngày, trông mẹ có vẻ rất giận dữ.

-Mày nói đi, chuyện này là sao? Tao cho mày ăn học không thiếu thứ gì tại sao mày lại làm nhục mặt ba mẹ mày như vậy hả?

Giọng mẹ giận dữ chưa từng thấy làm cả hai chị em đều sợ hãi nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra khiến mẹ trở nên như vậy. Cô đã phạm lỗi gì nặng nề lắm sao?

Ông Tân từ bên ngoài chạy vào kéo tay bà ra nhưng liền bị bà gạt xuống.

-Tôi đã nói là có chuyện gì thì từ từ nói mà, bà không thấy con bé đang ốm à?

-Ôm đau gì cũng do nó tự chuốc lấy, ai đời lại có kiểu con gái đi giật chồng người khác, bây giờ mọi người đều biết ông xem tôi còn mặt mũi nào mà gặp họ nữa hả?

Cuối cùng An cũng hiểu ra được vấn đề, chắc là có ai đó ác ý để lộ đoạn phim hôm đó cho mẹ thấy. An biết ngày này rồi cũng sẽ xảy ra nhưng không nghĩ nó lại đến nhanh như thế, nhìn vẻ mặt giận dữ của mẹ cô biết mình sẽ chẳng được yên thân rồi.

-Ba mẹ, chuyện này là sao ạ?

Thùy An thắc mắc, cô không hiểu ba mẹ đang nói đến chuyện gì, chẳng lẽ con bé Thái An lại dám cướp chồng người khác, không thể nào có chuyện này xảy ra được.

-Thái An, mày nói đi, tại sao mày lại làm như vậy hả?

Những câu chất vấn của mẹ làm An càng thêm đau lòng, muốn thanh minh nhưng lại không thể nói ra được, không còn cách nào khác cô chỉ biết ngồi bó gối khóc một mình

-Con...xin...lỗi...

-Xin lỗi có ích gì hả? Mày ngang nhiên ra vào khách sạn của người ta để bị đánh ra nông nổi này, tao có bao giờ dạy mày thói hư tật xấu này không hả? Mày muốn chọc cho ba mẹ chết mới hả dạ đúng không?

Mẹ càng giận thì An càng sợ hãi, cô ngồi run rẩy khóc thật thương tâm khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

Thùy An cảm thấy có chút gì đó chột dạ trong chuyện này, có khi nào... Nhưng không đúng, anh Huy chưa có vợ làm sao có vụ này xảy ra được chứ. Nghĩ vậy nhưng trong lòng cô lúc này cũng đang rất bất an.

Nhìn thấy hai đứa con gái đang run rẩy, ông Tân không chịu nổi phải hét lên.

-Bà im ngay đi.

-Ông lấy quyền gì mà ra lệnh cho tôi hả? Cũng tại ông cung chiều bao che cho nó để nó bôi tro trét trấu vào mặt tôi đó thấy không?

Bà Tân rít lên từng chữ giận dữ. Lúc trước mỗi khi bà la rầy con bé, ông đều đứng ra bao che cho nó khiến bà càng thêm tức giận. Bà đã leo lên đến vị trí này rồi, bản chất kiêu ngạo muốn người khác phải thần phục và trầm trở nên không thể chấp nhận chuyện con gái mình gây ra chuyện nhục nhã như vậy.

Cảm thấy vợ mình ngày càng quá đáng, ông Tân không thể nhân nhượng thêm một giây phút nào nữa.

-Quyền gì hả? Tôi là chồng bà, là ba của hai đứa nhỏ, nhiều đó đủ chưa?

-Ông là chồng tôi hả? Thật nực cười, ông đừng tưởng tôi không biết ông từ lâu đã có con đàn bà khác rồi.

-Chuyện này không thể nói ở trước mặt các con, muốn tranh cãi thì ra ngoài.

-Sợ tui nó biết bộ mặt thật của ông hả? Đừng nghĩ tôi không biết gì, chẳng qua tôi xem ông với ả đó có thể ở với nhau được bao lâu thôi.

-Bà nên bỏ thói kiêu căng ngạo mạn của mình đi, bà cứ như vậy rồi sẽ chẳng có ai ở được với bà đâu.

-Ông nói ai kiêu căng ngạo mạn? Ông cảm thấy không ở được thì li dị đi, rồi sẽ được thoải mái mà về với con ả lăng loàng kia.

-Bà nên tôn trọng người khác một chút, nếu không phải vì hai đứa nhỏ thì tôi đã sớm rời khỏi đây từ lâu rồi.

-Ồ vậy à, vậy tôi trình trọng thông báo cho ông biết là hai đứa con do tôi sinh ra không cần người cha như ông nữa nên ông cứ tự nhiên mà đi.

Không kiềm chế được tức giận, ông Tân nói ra tất cả những điều mà ông chịu đựng bấy lâu nay. Những tưởng có thể duy trì được mối quan hệ vợ chồng vì con nhưng bây giờ là không thể, sợi dây duy nhất kết nối giữa hai người đã không còn bền chặt, ông không thể tiếp tục ở trong ngôi nhà lạnh lẽo này nữa, điều ông e ngại duy nhất bây giờ là không có ông bên cạnh liệu An sẽ như thế nào đây, ai sẽ an ủi con bé khi buồn, ai sẽ ôm cô vỗ về khi rơi nước mắt?

Nhưng ngay lúc này ông không thể tiếp tục ở đây được nữa, đợi sau khi ổn định mọi việc rồi sẽ đón con bé về ở với mình, nghĩ đến đây ông cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào.

....

Ông Tân vừa đi thì Thùy An cũng ngã xuống ngất lịm. Từ sau sự cố lúc nhỏ, tinh thần cô rất yếu nên không chịu được những cú sốc thế này. Cô chưa bao giờ nghĩ gia đình mình sẽ có ngày tan nát, từ nhỏ vốn đã quen với việc có ba mẹ bên cạnh chiều chuộng nên khi ba mẹ cãi nhau cô đã rất hoảng loạn đến mức ngất đi.

Đưa Thùy An về phòng, bà Tân cũng ngồi đó khóc, bà chưa bao giờ xem trọng chồng nhưng tình cảm vợ chồng vẫn còn trong lòng nên khi nghĩ đến chuyện li dị khiến bà cảm thấy tổn thương ghê gớm. Bà cho rằng mình là người thành đạt giỏi giang trong mọi lĩnh vực nên không thể chấp nhận sự thật là mình đã thất bại trong hôn nhân.

Nhìn thấy cảnh gia đình mình trong phút chốc đã không còn nguyên vẹn, An đau đớn lắm. Trong thâm tâm An luôn cho rằng là do mình khiến tình cảm của ba mẹ đổ vỡ, cảm giác dằn vặt dâng trào trong tim.

Ba mẹ li dị thì chị em cô biết phải làm sao, cô sợ lắm, cô sợ ngôi nhà này sẽ vắng đi hình bóng của ai đó, cô sợ ba và mẹ sẽ cảm thấy cô đơn, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình tội lỗi.

Ngôi nhà trở nên trống trải lạ thường, ba con người mỗi người mang một tâm trạng, chẳng còn tiếng nói hay tiếng cười nữa. An ước mọi chuyện chỉ là một cơn ác mộng để rồi khi thức giấc cô sẽ được thấy cả ba và mẹ ở ngay đây.

Cứ thế cô cứ ngồi khóc cạn cả nước mắt...

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

...Kính kong...king kong...

Tiếng chuông cửa dai dẳng kéo An ra khỏi giường, giờ này chắc mẹ đã đưa chị đến bệnh viện để kiểm tra rồi, lần nào mẹ cũng lo lắng thái hóa như thế mà.

An ưỡn oải lê bước đi mở cửa, ngôi nhà rộng lớn càng khiến cô cảm thấy trống trải.

-Ba mẹ anh đi du lịch về có gửi cho hai bác ít quà, hai bác có nhà không em?

Vừa nhìn thấy An, Thái vui hẳn nhưng sao sắc mặt cô hôm nay trông nhợt nhạt quá, đôi mắt ươn ướt đượm buồn làm anh lo lắng.

-Em sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao?

An lắc đầu không nói, bây giờ ngoài việc của gia đình ra cô chẳng còn tâm trí để quan tâm đến bất cứ việc nào khác. Đôi mắt vô hồn ấy khiến Thái cảm thấy xót xa, anh nắm tay An dặt vào trong nhà. Cô không một chút phản ứng, gương mặt lạnh nhạt hờ hững đến nao lòng.

-An, có chuyện gì nói anh nghe được không? Em cứ như vậy anh lo lắm.

Từng giọt nước trong veo nơi khóe mắt lăn dài, An cố cắn chặt môi để không bật khóc, một đứa con gái yếu đuối như cô thì có thể làm được gì để có thể hàn gắn gia đình này chứ. Cô biết mình chính là nguyên nhân của mọi chuyện, chính cô đã làm cho tình cảm của ba mẹ ngày càng xa cách khi ba luôn bênh vực cô khiến mẹ nổi giận, chính cô khiến cho mối quan hệ giữa hai chị em không còn tươi đẹp như ban đầu và cũng chính cô là nguyên nhân khiến ba mẹ chia tay.

Nhìn thấy nỗi đau trong mắt An, Thái không chịu nổi, anh bước đến ngồi cạnh rồi ôm cô vào lòng, hi vọng có thể an ủi phần nào đau thương mà cô đang gánh chịu. Anh không biết chuyện gì khiến cô trở nên như vậy nhưng anh biết người con gái bé nhỏ kia đang cần một vòng tay đủ rộng để an ủi, chở che.

-Không sao rồi, cho dù có bất cứ chuyện gì anh vẫn luôn ở đây.

Câu nói của Thái làm An khóc nức nở, ít nhất trên đời này vẫn có một nguồn cảm thông cho hoàn cảnh của cô

Không có ba, ai sẽ bảo vệ cho cô khi vắng ngã, ai sẽ chăm sóc khi đau ốm và ai sẽ an ủi khi cô ngã lòng? Cô sợ khi phải nhìn phía trước là tương lai mịt mù, sợ khi mở mắt ra thì mọi thứ trước mặt thấy đều tăm tối, chưa bao giờ cô lại có cảm giác muốn trốn chạy như lúc này.

-Em...sợ...lắm...hức...hức...

Thái cảm nhận hơi thở An đang dần yếu đi, tim đập gấp gáp làm anh lo lắng.

-Đừng sợ, có anh đây rồi.

Cứ thế Thái ôm An vỗ về như một người anh trai đối với cô em gái bé bỏng, nhưng thật không may đúng lúc Thùy An bước vào, cô như lặng người khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

-Hai người...

Toàn thân run rẩy, Thùy An gần như không đứng vững nổi, cô em gái đang nằm trọn trong vòng tay của người chồng tương lai, tất cả những gì cô nghi vấn bấy lâu nay đều là sự thật sao?

Thái An cũng hốt hoảng không kém khi thấy chị mình về lúc này, cô đẩy Thái ra rồi chạy lại gần Thùy An giải thích.

-Chị, em với anh Thái hoàn toàn không có gì, chị tin em.

Trong lúc nóng giận không kiềm chế được bản thân, Thùy An đẩy em mình thật mạnh làm cô té xuống.

-Không có gì mà giữa ban ngày ban mặt hai người ôm nhau thân mật vậy sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ?

Chạy vội đến đỡ An lên, Thái cũng không biết giải thích thế nào với Thùy An, bởi anh thương Thái An thật sự nên làm sao phủ nhận điều này được, nhưng nếu nói ra thì người chịu tổn thương không ai khác ngoài cô bé đáng thương kia, anh phải làm sao mới vẹn cả đôi đường đây.

-Thùy An, em bình tĩnh lại đi, mọi chuyện không giống em nghĩ đâu.

Nhìn thấy Thái quan tâm em gái mình như vậy Thùy An càng tức tối, cô không tin rằng mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này lại về tay của nó, rõ ràng Thái là do cô chiếm hữu trước tại sao lại bị đứa em này cướp một cách dễ dàng như thế chứ.

-Bình tĩnh? Nếu anh là em anh có bình tĩnh nổi không? Hai người nhất định sẽ trả giá cho sự việc ngày hôm nay.

Nói xong Thùy An bực tức chạy ra ngoài.

Còn An khóc nhiều đến nỗi cơ thể mềm nhũn ra không còn chút sức lực nào, Thái đỡ vội cô lên phòng chăm sóc cẩn thận.

-Đừng nghĩ ngợi nữa, anh sẽ giải thích rõ ràng chuyện này với chị em.

Thái nắm lấy tay An dịu dàng, những ngày qua đối với cô mà nói cứ như địa ngục, bóng tối bao trùm khiến cô sợ hãi không dám bước đi, tại sao mọi chuyện lại đến cùng lúc thế này.

-Em không sao, anh về đi.

Không muốn mình là nguyên nhân khiến chị hiểu lầm nữa nên bảo Thái về, anh cũng không muốn làm cô bé thêm khó xử.

-Vậy anh về, cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt nhé, có chuyện gì phải lập tức gọi cho anh.

Thái ra về mà trong lòng vẫn không ngừng lo lắng cho An, anh nhất định sẽ giải quyết chuyện với Thùy An thật ổn thỏa để sau này hai người sẽ không còn vướng bận bề nhau nữa.

...

Thùy An chạy một mạch ra đường vừa đúng lúc gặp Bảo, nhìn thấy cô vừa chạy vừa khóc như vậy Bảo cũng lo lắng chạy theo giữ cô lại.

-Thùy An, có chuyện gì vậy em?

Không trả lời Bảo, Thùy An ngồi xuống đường khóc nức lên, cô đau đớn lắm khi bị người yêu phản bội, chẳng tha với một người xa lạ cô còn có thể chấp nhận được, thế mà Thái lại qua lại với em gái sinh đôi của mình. Thái biết cô yêu anh mà tại sao lại độc ác với cô như vậy chứ.

Cảm giác này đúng thật rất tồi tệ, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày mình lại thảm hại như thế này.

-Có chuyện gì nói anh nghe, đừng khóc như vậy nữa.

Bảo nhìn cô khóc mà cũng cảm thấy đau lòng, anh không hiểu vì sao mình lại thích cô nhiều như thế nữa, bất cứ chuyện gì giúp cô vui vẻ anh đều sẵn sàng làm không một chút hối hận.

-Anh Bảo, em đau lòng lắm.

Cứ thế Thùy An khóc lóc thảm thiết, đến khi người lái đi Bảo mới đưa cô về nhà.

Đêm đó, trong hai căn phòng có hai trái tim đang nức nở, một vì bị phản bội trong tình yêu và một vì hiểu lầm tai hại.

Chưa bao giờ An mong muốn đêm cứ kéo dài mãi, mặt trời đừng bao giờ xuất hiện bởi cô không biết phải đối diện với ngày mai như thế nào. Cô không thể đến trường với lời gièm pha của người khác, càng không dám bước ra khỏi cửa phòng vì sợ chạm mặt với chị gái nhưng lại không muốn ở một mình trong phòng vì cô sợ cảm giác lạnh lẽo, trống vắng từ khi ba bỏ đi.

Cô chán ghét cuộc sống này khủng khiếp, ước gì cô có thể quên hết mọi chuyện để có thể bắt đầu một cuộc sống mới mà không bị day dứt bởi cái gọi là quá khứ kia. Ngoài kia, màn đêm tràn về mang theo hơi sương lạnh giá, mỗi một vì sao trên kia tượng trưng cho một số phận khác nhau, có vì sao sáng rực rỡ nhưng lại có những vì sao bị lu mờ, cô sẽ là ngôi sao nào trong số đó?

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nghỉ học mấy ngày mà ngày nào cũng nhận được tin nhắn hỏi han, động viên của mấy đứa bạn thân làm tinh thần An cũng khá hơn một chút. An nhớ trường lớp nhưng lại không dám đến, và lại bây giờ cô cũng chẳng còn đủ sức để đi học nữa.

Căn nhà bây giờ lạnh lẽo lắm, chẳng ai muốn ăn uống gì, cứ giam mình trong phòng mà ôm lấy nỗi buồn của riêng mình.

Hôm nay Thái đến để nói chuyện rõ ràng cho Thùy An hiểu về chuyện của hai người, trước sau gì nó cũng xảy ra chỉ bằng nói ra ngay bây giờ.

-Thưa bác, con đã suy nghĩ kỹ chuyện của con và Thùy An rồi, con nghĩ chúng con là bạn sẽ thích hợp hơn ạ. Con thật sự xin lỗi.

Thái lễ phép ngồi nói chuyện với bà Tân. Nhìn đứa con gái ngồi cạnh nước mắt rung rung bà thấy lòng mình se thắt lại, bà đã từng hứa sẽ giúp nó kiếm được hạnh phúc mà nó hằng mong ước nhưng lại không thể. Bà đã nghĩ rằng áp lực gia đình hai bên sẽ giúp hai đứa có được một cuộc hôn nhân viên mãn, Thùy An lại xinh đẹp như thế ai lại chẳng yêu thương. Ấy thế mà bà đã sai lầm, chính bà đã lôi con gái mình vào chuyện này, bây giờ nó đau khổ bà lại càng đau gấp nhiều lần hơn.

Cố gắng kiềm chế giữ những suy nghĩ đó trong lòng, bà nói chuyện với về điềm tình thường thấy.

-Bác không nghĩ mọi chuyện đến bước này, con có thể nói cho bác biết lý do được không? Bởi nếu ban đầu con không đồng ý thì đã không có buổi gặp mặt ngày hôm đó.

-Con thành thật xin lỗi, thời gian qua con nhận ra mình chỉ xem Thùy An là em gái, con rất mến em nhưng chỉ dừng lại ở tình cảm anh em chứ không phải tình yêu ạ.

Phải khó khăn lắm Thái mới nói ra được những lời này. Trước khi đến đây anh cũng đã nói chuyện này với ba mẹ, họ tức giận lắm và cấm anh làm như vậy, nhưng đây là hạnh phúc của anh, anh phải có trách nhiệm chứ. Ba mẹ Thái vốn xem trọng mối quan hệ này, họ muốn anh được thăng tiến khi trở thành rể nhà đó, và lại hai gia đình trước giờ là chỗ thân thiết nên càng muốn níu giữ mối quan hệ thông gia này hơn.

Mặc kệ ba mẹ phản đối, Thái vẫn kiên quyết nói rõ ràng mọi chuyện, anh tin rồi ba mẹ sẽ hiểu cho sự lựa chọn này của anh.

-Có phải anh thích Thái An rồi phải không? Từ khi gặp nó anh trở nên lạnh nhạt với em, em đã nhìn thấy tận mắt hai người đang ôm nhau nữa mà.

Đến lúc này Thùy An không còn giữ được bình tĩnh nữa, cô nói trong nước mắt làm bà Tân vô cùng đau lòng cho đứa con gái tội nghiệp của mình.

-Không liên quan đến Thái An, hôm đó vì cô bé quá yếu lại đang xúc động nên anh mới ôm cô ấy an ủi, chứ không hề có ý nào khác.

-Không đúng, anh và nó hết lần này đến lần khác qua mặt em. Em không đồng ý chia tay, không bao giờ.

Thùy An kích động đến mức mặt tím ngắt, tay chân run rẩy, hoảng quá bà Tân vội bảo Thái về để cô bình tĩnh trở lại.

-Cậu về đi, chuyện này hôm khác mình tiếp tục.

Nhìn Thùy An trở nên như vậy Thái cũng áy náy lắm nhưng anh biết mọi chuyện bây giờ đã đủ phức tạp lắm rồi, có ở lại cũng chẳng giải quyết được gì có chăng chỉ thêm rối rắm hơn thôi.

Thái về rồi, bà Tân phải xoa dịu một lúc Thùy An mới bình tĩnh trở lại, cô ôm mẹ khóc như mưa.

-Mẹ ơi, con phải làm sao đây, anh Thái không thương con nữa rồi.

Bà Tân nhìn đứa con bé bỏng khóc thương tâm cũng muốn rơi nước mắt, bà biết làm gì để giúp con bây giờ.

-Con gái mẹ xinh đẹp như vậy nhất định sẽ có nhiều người tốt theo đuổi, con sẽ tìm được người tốt hơn thằng Thái gấp ngàn lần, lúc đó nó sẽ hối hận vì đã không biết trân trọng con. Con đừng đau lòng nữa.

-Không, con chỉ yêu một mình anh Thái mà thôi, con chẳng cần ai hết. Mẹ giúp con đi mẹ, mẹ nói Thái An trả anh Thái lại cho con đi mẹ.

Trong thâm tâm Thùy An vẫn chưa chấp nhận sự thật là Thái không yêu mình, cô luôn cho rằng chính cô em gái là nguyên nhân gây ra mọi chuyện. Nếu đó là một người khác chắc cô đã không điên dại như thế này rồi, tại sao nó hết lần này đến lần khác cướp đi những thứ tốt đẹp của cô cơ chứ, cô không thể nào thua cuộc dễ dàng như vậy được.

Bà Tân sợ con mình sẽ làm ra chuyện đại đột, bà biết Thái An không bao giờ hành động như vậy nhưng trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì khi An gần gũi đến mức ôm nhau với Thái như thế.

-Bây giờ con cần chú tâm vào việc học, đợi khi tốt nghiệp rồi mẹ sẽ có cách để thằng Thái tự quay về với con, hãy cho nó biết không có nó con vẫn sống tốt, nhất định nó sẽ hối hận và trở về cầu xin con.

-Thật không mẹ?

-Mẹ có bao giờ nói dối con chưa? Ngoan, lên lầu chuẩn bị đi mẹ dẫn đi shopping.

Nghe mẹ hứa hẹn, Thùy An cảm thấy trong lòng phấn khởi. Trong mắt cô, không việc gì mẹ không thể làm được, cô sẽ nghe lời mẹ, rồi sau này chắc chắn Thái cũng sẽ là của cô mà thôi.

Lên lầu thay quần áo, suy nghĩ thế nào Thùy An bước vào phòng em gái.

-Anh Thái mới đến nhà mình đấy.

Chưa bao giờ Thùy An cảm thấy ghen tỵ với cô em mình như thế, nó chẳng có gì nổi trội hơn mình, khí chất lại hết sức tầm thường tại sao anh ấy lại thích nó cơ chứ, nhưng không sao, rồi sẽ có ngày anh ấy cũng thuộc về mình mà thôi.

An không nhìn lên, mắt chăm chú vào quyển sách trước mặt mặc dù một chữ cũng không chú tâm đến.

-Dạ, em ở trên này nên không biết.

Cái thái độ không quan tâm của cô em làm Thùy An tức tối, chẳng thà nó nói gì đó thì cô sẽ có cớ mà la mắng nhưng An cứ như thế này làm sao cô trút được bức bối trong người đây.

-Anh ấy đến để nói về chuyện đính hôn của chị và anh, chắc tốt nghiệp xong là tổ chức luôn đó.

Thùy An vừa nói vừa theo dõi nét mặt của em mình, sao nó lại có thể điềm tĩnh như chuyện chẳng có xú liên quan gì thế nhỉ, hay đó chỉ là đang đóng kịch thôi. Mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần nó biết là Thái thuộc quyền sở hữu của cô và mãi mãi không được đụng đến anh là được rồi.

-Chúc mừng chị.

-Dù gì Thái cũng là anh rể tương lai của em nên tốt hơn hết là em nên giữ khoảng cách một chút, chị chỉ sợ người khác đàm tiếu không hay thôi.

Nói xong Thùy An đứng lên về phòng, cô không tin những lời mình vừa nói lại không có xú nào ảnh hưởng đến cô em gái được

Buông quyển sách xuống, An mệt mỏi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ có ý định cướp người yêu của người khác, huống gì là của chị gái, tại sao hai chị em chung một dòng máu lại chẳng có một chút tin tưởng gì về nhau thế này? An hiểu ý của chị trong mỗi câu nói kia, nhưng có cách nào đừng đề phòng cô như một cô gái xấu xa được không?

Căn nhà rộng rãi nhưng lại khiến cô ngột ngạt, cô muốn được tự do làm những điều mình yêu thích, đi đến những nơi mình muốn và sống cuộc sống vui vẻ không muộn phiền. Vậy mà 18 năm qua chưa có một ngày nào cô được sống như điều mình ao ước.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Cả tuần liền không đi học An thấy nhớ bạn bè kinh khủng nhưng cô vẫn không biết đối diện với những lời bàn tán về mình như thế nào, và lại tâm trạng hiện tại vẫn rất mệt mỏi, cô không muốn bước chân ra khỏi nhà.

Sáng chủ nhật, đang vệ sinh cá nhân thì Khoa gọi, không đi học mà cậu ta làm gì dậy sớm vậy không biết.

-Gi á?

-Không thể ngọt ngào hơn với bạn được à? Con gái gì mà nói chuyện không đầu không đuôi nghe chán thế.

Khoa có chút không vui khi thấy nhỏ bạn nói chuyện cộc lốc với mình, ít ra cũng phải “An nghe nè Khoa”, hay “Khoa gọi An có gì không?”, mặc dù biết hai đứa thân nhau nhưng cậu cũng thích nghe An nói ngọt mà.

-Ồ, bạn Khoa đẹp trai gọi bạn An có chuyện gì không?

An thay đổi nhanh quá làm Khoa rợn da gà, chẳng thà nói chuyện cộc lốc như mấy bữa vậy mà an toàn hơn.

-Hôm nay ba mẹ không có nhà, qua nhà Khoa chơi nha.

-Thôi đi ba, tự nhiên thân gái một mình qua bên ấy, lỡ Khoa biến thái nổi thú tính lên chết An à?

-Trời ạ, Khoa có biến thái cũng tìm con gái mà làm chứ, còn nửa nam nửa nữ như An thì ai mà ham.

Đấy, lại tiếp tục cãi nhau ai mà chịu cho nổi, An đề phòng đúng chứ có sai miếng nào đâu, một nam một nữ ở trong nhà cũng có chút nguy hiểm chứ, vậy mà tên Khoa láo cá còn cười nữa mới ghê.

-Ừ, tôi nam không ra nam nữ không ra nữ đó, đừng có chơi với tôi.

An vờ giận dữ làm Khoa hoảng liền, thế là phải hạ giọng nịnh nọt.

-Đầu có đầu, bạn Khoa nói giỡn thôi, chứ bạn An là hotgirl của lớp mình mà.

-Khỏi nịnh đi, giận rồi.

-Đừng mà, An qua Khoa nha, mấy đứa trong nhóm tới hết rồi, còn mình An thôi đó.

-Ừm

Thay quần áo xong xuôi, An lết xác qua nhà Khoa, chẳng biết đám bạn lại bày trò gì bên đó nữa.

Mới đi được một đoạn đã nhận được vô số cuộc gọi từ lũ bạn, hết đứa này đến đứa khác sai vật.

-An mua giùm Khoa mấy quả cà chua nha.

-Bà An mua giùm tôi chai tương ớt nghe.

-An ơi, ghé tiệm trái cây mua một ít dâu giùm Chi nha.

-Mua giùm ít nấm rom nữa.

-....

Tụi nó gọi điện thoại nhờ vả liên tục làm An điên tiết, sao không chịu gom lại rồi một người gọi cho nó khỏe chứ.

Lâu ngày không gặp nhỏ bạn lăm trò này, tụi nó có chút nhớ nên cố tình hành hạ cho An bức bối chơi, tụi nó thừa biết An không giận dai được nên thích chọc cô lắm.

Đang thăm chửi rủa đám bạn thì Khoa gọi đến, An bức bối lên tiếng trước.

-Muốn cái gì nữa hả?

-Ồ, Khoa chỉ muốn gọi hỏi An đi đến đâu rồi thôi mà.

-Gần tới nhà Khoa rồi.

Nói xong An cúp máy. Thật ra Khoa gọi nhờ An ghé mua ít đồ nhưng nghe giọng cô giận dữ quá nên rút lại ý định ban đầu, lát nữa hẵng tính vậy.

Vừa mở cổng thấy An, Thắng nhanh chân kéo cô vào nhà. Ngôi nhà không quá rộng nhưng thoáng mát, bên hông còn có một cái hồ bơi nho nhỏ rất thích hợp cho những buổi tiệc tùng như thế này.

-Bà An, không gặp có mấy bữa mà hình như bà lùn đi đúng không? Đi gì đâu chậm dã man.

Thắng trêu chọc.

-Không thấy người ta xách cả tạ đồ à?

Quay lại nhìn nhỏ bạn đang phồng mang trợn má giận dữ, Thắng thấy thương gì đầu á. Mồ hôi ướt cả áo, gương mặt ửng đỏ vì đi dưới nắng, hai tay xách hai túi đồ to đùng như vậy làm sao mà đi theo người chân dài như cậu được chứ.

Chợt thấy trên mặt An có dính thứ gì đó, Thắng không nghĩ gì bước tới gần nhẹ nhàng đưa tay lên lau, khoảng cách gần quá khiến cả hai thoáng ngại ngùng.

-Cậu làm cái trò gì vậy hả?

Khoa đột nhiên xuất hiện đẩy Thắng qua một bên, nét mặt cậu hơi khó chịu khi nhìn thấy hai người này thân mật. Cậu lấy đồ trên tay An rồi kéo cô vào theo.

-Nhanh lên, Khoa chờ đồ An mua này giờ.

-Thì cũng phải đi từ từ chứ, Khoa đi nhanh vậy ai mà đi cho lại.

Thắng nhìn theo mỉm cười, rõ ràng là thích người ta sao lại không chịu nói chứ, thôi sau này có dịp sẽ ra tay giúp đỡ hai người đó vậy.

Vào trong bếp, An cũng xông xáo lao vào phụ giúp nhưng mọi người cản lại không cho làm.

-Hôm nay để ba bạn trai ga lăng này ra tay, hai bạn nữ cứ việc ngồi đợi.

Long lên tiếng làm An khoái chí, nhưng mà ba ông này có làm gì ra hồn không hay là lát hồi cả đám phải giành nhau cái toilet đây không biết.

-Hôm qua ba người bị điện giật hay sao mà hôm nay nổi hứng thế?

-Chộc quê là tụi này cho nhện dơi luôn đó, đi ra phòng khách chơi với bà Chi đi kìa.

Tên Long đuổi dừ quá nên An đành phải ra khỏi bếp, mà thôi kệ như vậy càng khỏe chứ sao.

Chi đang gọt trái cây, bàn tay đang làm việc gì cũng nhanh gọn lẹ thích thật.

Xong xuôi đầu đó, Chi quay sang nhìn An rất nghiêm túc.

-An biết tại sao hôm nay mọi người lại tập trung tổ chức tiệc không?

An lắc đầu, rõ ràng tụi nó dư sức biết tâm trạng cô không tốt, không thích tham gia những buổi tụ tập như thế này vì sợ mình sẽ làm người khác mất vui nhưng không hiểu sao Khoa năng nặc gọi cô qua cho bằng được.

-Chi biết An đang rất mệt mỏi nhưng An không thể cứ suốt ngày giam mình trong nhà vậy được, như vậy sẽ sinh bệnh đó biết không? Ngày mai đi học lại với tụi này đi, không có An không ai bày trò buồn lắm.

Nghe Chi nói An cảm động lắm, ngay cả bản thân An cũng muốn đến trường nhưng cô còn sợ nhiều thứ, mấy ngày này đã xảy ra quá nhiều chuyện nên cô chưa thể thích nghi kịp, làm sao còn tâm trạng đi tập trung học hành được chứ.

Chi nhìn vào đôi mắt sắp khóc của An mà cảm thấy xót xa, từ khi chơi thân với nhau Chi luôn xem An là chị em tốt của mình nên không đành lòng nhìn nhỏ bạn mình phải đau buồn.

-An à, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, An còn có Chi, Khoa, Thắng và Long luôn bên cạnh mà.

-Nhưng An chưa sẵn sàng...

-Mạnh mẽ lên, An làm được mà.

Chi nắm lấy tay An an ủi.

An biết mình cần phải mạnh mẽ lên, gạt bỏ những chuyện đau lòng trước kia để có thể sống vui vẻ nhưng không dễ dàng gì làm được điều tưởng chừng như đơn giản. Mọi thứ cứ liên tiếp xảy ra làm cuộc sống cô bị đảo lộn hoàn toàn, ngay cả phải làm gì tiếp theo cô còn không định hướng được thì làm sao thoát ra khỏi nó bây giờ.

Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng không thể suốt ngày ngồi đó than trách số phận được, cô phải cố gắng vui vẻ vì ai sinh ra cũng có quyền được hạnh phúc, cô không tin mình lại bị dồn vào ngõ cụt mãi được.

-Ừm, An sẽ cố.

Đưa tay lau những giọt nước còn vương nơi mặt An, Chi vui lắm vì ít ra An đã lấy lại phần nào tinh thần, Chi sẽ không còn buồn bã khi phải ngồi học một mình nữa.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

-An ơi, cái thớt để đâu vậy An?

Giọng Khoa từ trong bếp vọng ra. Đường đường cũng là chủ nhà mà vật dụng của nhà mình ở đâu cũng không biết, đồng ý An hay đến nhà dùng cơm với ba mẹ Khoa nhưng đầu phải cái gì cũng biết đâu.

-Ồ trong tủ bếp đó.

-Tủ nào?

Có chỉ Khoa cũng không biết thôi tự mình vô lấy cho cậu ta vậy.

Tiếp tục trở ra với bộ phim đang dở, nhưng chưa kịp ngồi nóng mông đã có người gọi nữa, mang tiếng là vào bếp mà cái gì bọn chúng cũng không biết hết.

-An ơi, lọ gia vị để đâu thế?

-Ê, nhà Khoa hay nhà An vậy hả?

-Cũng như nhau mà.

Khoa cười hề hề khi nhò bạn tỏ vẻ bức bối.

Đi vào bếp lần nữa lấy đồ cho Khoa xong, An quay lại cảnh cáo.

-Gọi một lần nữa là răng môi lần lộn đó.

-Chắc sợ?

-Vậy thì thử coi.

Cố gắng hung dữ hết mức có thể, An không tin mình không hù được thằng bạn phiền phức này.

Được một lúc, khi An đang bị cuốn vào cảnh hấp dẫn trong phim thì lũ bạn vào bếp la hét inh ỏi làm cô tụt hết cả hứng.

-Than đề ở đâu vậy An?

-Bếp nướng ở đâu thế?

-....

Bực mình quá An ngồi luôn trong bếp, khỏi mất công chạy ra chạy vô nhiều lần cho mệt.

Ngồi không có việc gì làm, rảnh rỗi An mới có dịp nhìn Khoa, gương mặt cực nghiêm túc khi làm việc, vầng trán lấm tấm mồ hôi, chân mày thỉnh thoảng cau lại khi không hài lòng, chân tay vụng về nhưng vẫn không bỏ cuộc, lúc này đây trông cậu thật đẹp trai và thu hút.

An thích nhìn Khoa nhất khi cậu nghiêm nghị, gương mặt ấy không làm cô sợ hay khó chịu mà ngược lại nó có vẻ gì đó rất nam tính khiến cô thích thú.

-Ui da....

Tiếng rên của Khoa làm An giật mình, tên ngốc này thịt heo không cắt mà lại cắt trứng ngón tay rồi.

Không nói không rằng, An bước đến tủ y tế lấy dụng cụ ra giúp Khoa băng bó.

-Không biết thì để người khác làm cho, muốn thử dao hả?

-Khoa đang tập bịt mắt cắt thịt để chuẩn bị đi thi, không ngờ lại bị đứt tay.

-Thần kinh. Để đó An cắt cho.

-Thôi thôi, mấy cái này mà làm không được thì làm gì mà ăn nữa, để đó cho Khoa.

An lắc đầu trước cái độ lỳ lợm của Khoa, đã biết mình vụng về rồi mà còn ráng làm nữa chứ, không thèm quan tâm nữa cho biết.

Ngồi say sưa chơi game được một xúu thì lại nghe tiếng Khoa rên rĩ, An quay lại nhìn.

-Gi á?

-Không có gì, chơi game tiếp đi.

Khoa giấu tay sau lưng lấm lét nhìn An, cái điệu bộ này nhìn là thấy không bình thường rồi, bảo đảm là lại cắt trứng tay nữa nhưng không dám cho cô biết thôi.

-Đưa tay An xem.

-Có gì đâu mà xem, An ra ngoài chơi đi.

Khoa càng đuổi thì An càng nghỉ ngơi, tên này có những lúc trẻ con không chịu nổi.

-Đưa đây.

-Không.

-1...2...

Chưa kịp đếm đến ba thì Khoa đã đưa tay ra rồi, vết cắt khá sâu làm máu chảy nhiều ơ là nhiều, tự dưng An nghiêm mặt lại giận dữ, đã nói rồi mà còn không chịu nghe lời, chưa thấy ai lý như tên ngốc này nữa.

Băng bó xong đầu đấy, An nhìn hai ngón tay băng bó trắng xóa mà bức bối, cô lườm mắt nhìn Khoa.

-Tránh ra một bên.

Khoa ngoan ngoãn không dám cãi lời, đứng nhìn An làm nhưng trong lòng cảm thấy có chút phấn khởi, không hiểu sao lại như thế nữa.

Cuối cùng khâu chuẩn bị cũng xong, cả đám tụ tập nướng đồ ăn thật vui vẻ.

-Nãy giờ bọn tôi đã vất vả chuẩn bị rồi, xiu nữa bà An rửa chén đó, phạt cái tội đến trễ.

Tên Thắng phân công công việc.

An cũng chẳng thêm cãi lại, rửa thì rửa chứ có gì to tát đâu.

-Biết rồi.

-Xiu Chi phụ với An.

Chi vừa mới lên tiếng đã bị Thắng ngăn chặn lại liền, cậu ta đang cố tình gán ghép hai người kia mà dễ gì để người khác xen vào được.

-Nghe nói Chi bị dị ứng không đụng nước rửa chén được mà.

-Đâu có...

-Tụi mình ăn nhanh lên rồi xuống bơi đi.

Thắng đá chân Chi một cái rồi đánh trống lảng, Chi hiểu ý nên cũng yên lặng không lên tiếng nữa.

Ăn xong, An lẳng lặng xuống bếp rửa chén, nhìn đồng chén đĩa ba tên kia bày ra mà ngao ngán.

-Ai đó có cần giúp đỡ không?

Khoa vừa nhai nhóp nhép vừa lên tiếng, mặc dù có người phụ cũng tốt nhưng tên ngốc vụng về này thì làm được gì chứ, với lại mất công mang tiếng đổi xử tệ với người đang bị thương tật nên thôi tự lực cánh sinh cho khỏe vậy.

-Mấy người ngồi yên coi như là giúp đỡ rồi đó.

-Đừng có mà khinh địch nha, xich qua một bên coi.

Khoa đứng lên đẩy An qua bên kia, rồi tay chân thoăn thoắt như là chuyên nghiệp lắm.

An nhìn Khoa bật cười.

-Thôi đi, đừng có phá hoại nữa, ba mẹ Khoa về thấy không còn cái chén nào chắc xử đẹp An luôn quá, ra ngoài đi.

-Trật tự, rửa bằng cái tay chứ không phải bằng cái miệng.

Khoa giả vờ nghiêm túc, nói chuyện cũng không thêm nhìn qua An một cái mới ghê. Thôi kệ, thích thì chiều vậy.

Mới đụng vô có mấy phút mà nước văng tung tóe, xà phòng dính đầy người, chén vỡ hết mấy cái, tên này đúng là chỉ biết phá hoại. An muốn quay qua chỉ cho hả giận, nhưng nhìn cái mặt chăm chỉ làm việc của Khoa tự dưng thấy tội gì đầu á, đã vậy còn thỉnh thoảng đưa tay lên quệt ngang mặt làm xà phòng bay tứ lung tung.

-Khoa ngốc, cậu đang bôi xà phòng lên mặt đó biết không?

An giữ tay Khoa lại khi cậu theo thói quen đưa tay lên mặt, lúc này cậu mới biết là mình đang chơi dơ.

-Ồ ha, Khoa không để ý.

-Mai mốt mụn nổi đầy mặt cho biết.

-Vậy để Khoa rửa An đi da liễu chung cho vui.

Nói xong Khoa đưa tay quệt lên mặt An làm cô tức tối, không ngờ tên này liều mạng như thế.

An phồng mang trợn má lên hung dữ.

-Khoa, mấy người mới vừa làm hành động gì vậy hả?

Cái điệu bộ hung dữ của An không làm Khoa sợ hãi mà ngược lại cậu càng thích trêu chọc thêm nữa mới ghê. Khoa mỉm cười khoái chí, làm vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn An.

-Khoa làm vậy nè, có vấn đề gì sao An?

Khoa vừa nói vừa đưa tay lên mặt An lần nữa, thật hết chịu nổi tên này rồi.

Hai má An đỏ ửng vì tức giận, hai mắt trợn tròn trông xinh dữ dội.

-Dám đụng đến ổ kiến lửa hả? Khoa không sợ chết đúng không?

An quay qua đánh loạn xạ vào người Khoa, nhưng cậu ta là con trai mà, An đánh đến đâu bị Khoa đỡ đến đó, bực oi là bực. Không còn cách nào khác, sẵn tiện đang rửa chén, An múc nước đổ lên người Khoa rồi cười khoái chí khi nhìn người cậu ướt loang lổ.

-Bớt quậy cho tôi nhờ, nước đổ đầy sàn vậy xiu nữa ai dọn hả?

-Khoa chứ ai, câu hỏi đơn giản vậy mà cũng hỏi.

Khoa lắc đầu chịu thua nhỏ bạn của mình, rút kinh nghiệm sau này không đấu với An nữa bởi cuối cùng người chịu thiệt vẫn là cậu thôi, ai bảo bản thân đại gái quá chi.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

-Tôi thấy ông Khoa thích bà An thật rồi.

Lén lút theo dõi hành động của An và Khoa, Thắng tường thuật trực tiếp lại cho hai đứa bạn bằng vẻ mặt vô cùng phấn khích.

-Nhưng còn bà An thì sao? Long thắc mắc.

-Chưa biết nữa, cái này từ từ thử mới biết được.

Thắng và Long say sưa lên kế hoạch tác hợp cho hai người họ, chỉ có Chi này giờ không hề lên tiếng. Ánh mắt Chi đượm buồn nhưng vẫn cố cười để che giấu cảm xúc.

Ngay từ những ngày đầu vào lớp 10, Chi đã để ý Khoa rồi. Chi nhớ như in cái ngày Chi bị một tên say rượu va trúng làm cô ngã xe giữa đường, đang loay hoay không biết làm thế nào thì Khoa vô tình xuất hiện, cậu đưa xe cô đi sửa, băng bó giúp cô, và cũng từ giờ phút đó, cô cảm thấy tim mình đập loạn nhịp khi nhìn thấy cậu bạn cùng lớp.

Nhưng thời điểm đó, Khoa đang quen với một cô bạn xinh đẹp cùng khối, sau buổi gặp mặt ngoài đường thì cậu không để ý gì đến Chi nữa, có chạm mặt nhau chẳng nữa thì cậu cũng chỉ nở một nụ cười thật tươi rồi lướt qua.

Cho đến khi phát hiện Khoa rất thân với An, Chi xin cô giáo chuyển xuống bàn dưới ngồi cạnh An, và lên kế hoạch thông qua An để tiếp cận Khoa. Cô kết thân với An nhưng trong lòng vẫn rất ghen tỵ với cô bạn của mình.

Rồi thời gian trôi qua, Chi nhận ra sự chân thành trong tình bạn của An nên ngày càng quý mến An hơn. Cô không còn so đo, tính toán hay nói xấu bạn mình nữa mà thay vào đó là những lời khích lệ, động viên khi An gặp chuyện buồn trong gia đình.

Nhưng bây giờ, khi nhận ra Khoa thích An thì trong lòng Chi buồn không thể tả, liệu An có đáp lại tình cảm của Khoa không? Cô phải làm sao bây giờ, theo đuổi Khoa hay gìn giữ tình bạn vốn có của mình?

-Ê, sao bà im re vậy Chi?

Long lên tiếng khi cô không quan tâm gì đến câu chuyện của hai người. Lấy cớ đứng lên đi vào nhà vệ sinh, Chi không muốn ai nhận ra tâm sự cất giấu trong lòng mình mấy năm nay. Từ bây giờ cô phải làm gì đây?

....

Về tới nhà trời cũng khá nhem tối, An mở cửa bước vào nhà đã thấy ba ở đó từ khi nào.

-Ba về rồi hả ba?

An vẫn chưa quen với việc ba mẹ đã chia tay nhau, cô luôn nuôi hi vọng đó chỉ là một cuộc cãi vã như những cặp vợ chồng thông thường khác rồi cuối cùng lại trở về bên nhau, nhưng nhìn vào khuôn mặt lạnh lẽo của mẹ cô biết mình đã sai.

Ông Tân nhìn đứa con gái tội nghiệp thoáng đau lòng, những ngày qua ông đã thuê được một căn nhà nhỏ dự định đón An về ở cùng, ông sợ cô bé sẽ thiệt thòi khi ở lại đây.

-Ba qua đón con, mau thu dọn hành lý rồi về nhà với ba.

An ngơ ngác, cô chưa từng lường trước tình huống này, ba muốn cô rời bỏ đây để về sống với ba sao?

Tuy rằng những ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện nhưng trong thâm tâm An vẫn không muốn đi khỏi căn nhà đầy kỷ niệm này. Vui có, buồn có, đau lòng có nhưng mỗi một tiếng cười, mỗi giọt nước mắt rơi xuống tất cả đều bởi hai chữ gia đình mà ra. Cho dù mẹ có lạnh nhạt như thế nào thì An biết mẫu tử muôn đời vẫn là mẫu tử, vĩnh viễn không thể mất đi được, tình cảm ấy chỉ tạm thời bị che lấp đi rồi đến một ngày nào đó sẽ trở lại như ban đầu. An tin với sự chân thành của mình sẽ làm cho mẹ và chị yêu thương mình mà thôi.

Ngôi nhà đã quá trống trải từ khi ba đi, nếu An cũng đi thì sẽ càng cô quạnh hơn nữa. Mấy ngày này hai mẹ con An không nói chuyện với nhau, trong mắt mẹ lúc này An chẳng khác nào vật cản chân vướng víu, ngay cả chị cũng đang rất gai mắt với sự xuất hiện của cô thì liệu rằng việc cô đi có phải cũng chính là mong muốn của mẹ và chị không?

An đấu tranh dữ dội trong lòng, bản thân đứng giữa hai sự lựa chọn Đi hay Không, nhưng chuyện này chắc không tùy thuộc vào sự lựa chọn của riêng cô bởi nếu mẹ muốn cô rời khỏi thì có lẽ cô cũng không thể ở lại được nữa.

An nhìn qua mẹ chờ đợi, còn bà Tân không nhìn thẳng vào mắt con gái, bởi trong mắt bà giờ đây chỉ có hận thù với người chồng đã phản bội bà để đi theo người đàn bà khác. Cho dù bà vẫn còn đang rất giận chuyện của An nhưng bà lại không muốn ông đón con về, căn bản chỉ vì muốn ông ra đi với hai bàn tay trắng, con là do bà đẻ ra thì ông sẽ chẳng bao giờ được sống với tội nó.

-Con bé ở đây với tôi, ông đừng có mơ mà dắt nó đi.

Giọng bà Tân lạnh nhạt xen chút hận thù, bà phải cho ông sống trong dằn vặt thì mới cam tâm được.

-Bà không mang đến cho nó cuộc sống vui vẻ thì giữ nó bên cạnh làm gì? Chuyện này phụ thuộc vào quyết định của con bé, bà không có quyền.

Ông Tân cương quyết, chuyện đã đến nước này thì ông nhất định phải mang con bé theo, bởi với tính cách của bà thì để trả thù ông nó sẽ chẳng được yên ổn mà sống nữa.

Nhưng bà Tân cũng chẳng vừa.

-Ông nghĩ ông có tư cách để nuôi con bé sao? Ở với ông nó sẽ chẳng sung sướng như ở đây đâu, nó không được phép đi đâu hết.

-Cho dù tôi không mang đến cho nó cuộc sống giàu có nhưng ít ra nó cũng sẽ vui vẻ hơn là ở đây, bà không yêu thương nó thì giữ nó lại làm gì chứ?

-Tôi muốn ông sẽ phải cô đơn khi dám rời bỏ gia đình này, một khi đã ra đi thì ông đừng mơ gặp lại hai đứa nó nữa.

-Bà đừng có mà quá đáng, chuyện này con bé mới là người quyết định.

-Không ai được quyết định chuyện này ngoài tôi, ông hiểu không? Nếu nó mà theo ông thì đừng bao giờ gọi tôi là mẹ nữa.

An dường như không tin vào tai mình, tại sao chỉ mới có vài ngày mà ba mẹ đã trở nên như thế, tình cảm vợ chồng có thể thay đổi chóng vánh vậy sao?

Thì ra mẹ không hề thương cô, mẹ chỉ muốn giữ cô bên cạnh để dằn vặt ba mà thôi, chưa bao giờ cô cảm thấy cô độc như thế này. An để nước mắt tự do lăn dài trên má, cô đau đến mức toàn thân run rẩy, hai chân dường như không thể đỡ nổi tâm hồn nặng trĩu của mình.

Cô lao ra khỏi nhà rồi cứ thế bỏ chạy, cô muốn trốn chạy quá khứ, trốn chạy những lời nói đau lòng kia và trốn chạy tất cả mọi người.

Bỏ ngoài tai tiếng gọi của ba và những giọt nước mắt lén lút rơi ra của mẹ, giờ phút này đây cô không còn quan tâm đến bất cứ điều nào khác.

...

Mẹ có bao giờ nghĩ đến cảm giác tội lỗi của cô khi tự dằn vặt mình vì đã gây ra nỗi đau thể xác cho chị, lúc đó mẹ nhìn cô với ánh mắt giận dữ như một kẻ tội đồ khiến cô chỉ dám đứng khóc một mình ngoài cửa, chỉ cần mẹ ôm cô vào lòng và nói “không sao đâu” thì cô sẽ lập tức vui vẻ nhưng đó chỉ là ước mơ không bao giờ thành hiện thực.

Mẹ có bao giờ nghĩ đến cảm giác của một đứa trẻ ngây thơ khi bị phân biệt đối xử với người chị sinh đôi của mình, có biết đằng sau những cái nhìn lén lút nơi cửa phòng là những giọt nước mắt tủi thân của cô không?

Mẹ có bao giờ quan tâm đến cảm giác của cô khi phải thay chị gái nhận lỗi mà mình không hề phạm không?

Mẹ có bao giờ nghĩ đến đứa con gái đáng thương tủi thân khi bao nhiêu sự quan tâm dành hết cho chị lúc cả hai cùng bị ốm, chỉ cần chị nhong nhèo một xíu thì mẹ sẽ dẹp bỏ hết tất cả công việc để chăm sóc cho chị. Một đứa trẻ như cô sẽ cảm nhận thế nào khi mình chẳng là gì trong mắt mẹ chứ?

Mẹ có bao giờ nghĩ đến cô đau lòng thế nào khi gánh lấy hậu quả từ việc làm của chị không? Đó không chỉ là nỗi đau thể xác, mà nó còn là sự tổn thương danh dự khi mang tiếng là người thứ 3 cướp chồng người khác.

Mẹ có bao giờ nghĩ đến sự tổn thương khi bị chị gái ghét bỏ chỉ vì sợ cô cướp mất người yêu của mình không? Có bao giờ nghĩ đến những lúc đau ốm cô phải âm thầm chịu đựng một mình mà không dám nói cho mẹ biết không?

Bằng ấy thời gian, cô đã cố sống như một đứa con ngoan ngoãn, vâng lời chỉ mong nhận được sự quan tâm từ nơi mẹ, ấy thế mà tất cả những nỗ lực đó cũng không làm lung lay trái tim của mẹ. Có lẽ mẹ vẫn tin rằng cô mang trên mình một vì sao xấu, có thể làm hại đến người chị song sinh của mình. Cô thừa nhận là do cô nghịch ngợm, bất cần mới khiến chị suýt chết nhưng đó hoàn toàn là một tai nạn, tại sao mẹ cứ cho rằng là do vận mệnh cơ chứ.

Cô nhớ vòng tay ấm áp, cái xoa đầu an ủi hay đơn giản chỉ là lời khích lệ từ một người cha hiền lành nhưng cô cũng cần sự quan tâm của mẹ, tại sao cô không thể có một cuộc sống giản dị, ấm cúng có cả cha lẫn mẹ như bao người khác?

Tại sao trước mặt cô lại chỉ là một màu xám xịt, đâu mới là ánh sáng dẫn dắt cô bước tiếp trên đường đời đau khổ này đây?

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Nhìn đứa con gái chạy đi bà Tân cũng không kiềm được nước mắt. Mặc dù bà đối xử lạnh nhạt với nó nhưng khi thấy nó đau bà cũng xót xa. Bà biết những lời nói trong lúc tức giận đó sẽ khiến nó vô cùng tổn thương nhưng không thể làm gì khác, bà không đủ yêu thương để đến ôm nó vào lòng an ủi như một người mẹ thực sự, mỗi khi nhìn vào mắt con bé bà lại nhìn thấy sự phản bội của người chồng đã sống chung mấy chục năm trời khiến bà không thể nào yêu thương con bé được.

...

Cố gắng đuổi theo An nhưng ông Tân không tài nào đuổi kịp, ông lo lắng con bé sẽ xảy ra chuyện nhưng ông biết tìm nó ở đâu bây giờ. Hết cách, ông đành gọi Thái giúp đỡ vì lúc này ông chỉ có mỗi số điện thoại của Thái mà thôi.

Vừa nghe điện thoại xong, Thái tức tốc chạy đi kiểm khắp nơi. Ông Tân cũng không yên tâm nhưng Thái muốn ông ở nhà vì sợ nếu xảy ra chuyện gì, lúc đó Thái An chắc sẽ không sống nổi.

Thái đến những nơi An có thể đến, trời đã tối như thế này rồi không biết cô bé đi đâu nữa. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với An nhưng chắc chắn cô đang rất đau lòng nên mới trốn chạy hiện thực như thế. Lòng thấp thỏm không yên, cứ mỗi giây trôi qua thì lòng anh càng thêm nặng nề, rất nhiều điều không may lướt qua đầu anh, có khi nào An quá đau lòng nên nghĩ quẩn không, có khi nào cô bị tai nạn hay bị kẻ xấu hãm hại không? Lần đầu tiên Thái trải qua cảm giác lo sợ như lúc này, anh chỉ mong sao gặp được An trong bình an vô sự là được rồi.

...

An cảm đầu chạy mặc kệ những người đi đường nhìn ngó, lúc này cô chỉ muốn chạy thật xa để không còn nghĩ đến chuyện này nữa, cô muốn được đắm mình trong không gian yên tĩnh, muốn thoát ra khỏi cái thế giới đau khổ này.

Cô gục mặt nơi bờ hồ, ước gì có thể thoát ra khỏi cái quá khứ đau buồn kia nhưng sao lại khó khăn thế này. Cô cảm thấy mình thật yếu đuối, thật vô dụng khi ngay cả suy nghĩ của mình cũng không thể nào điều khiển được, rồi đây cô sẽ như thế nào khi mỗi sáng thức giấc đều không thể quên được những câu nói lạnh lùng của mẹ? Nếu biết trước không cần đứa con gái này thì tại sao còn sinh ra cô trên đời này chứ? Giờ này mẹ và chị đang làm gì, có đang nhớ đến hay vẫn chẳng chút may suy nghĩ về sự vắng mặt này của cô?

Nếu nước mắt có thể trôi đi những tổn thương trong lòng thì chắc cô đã không lãng phí nước mắt mình như thế này

- Thái An, sao em lại ngồi một mình ở đây?

Sau 1 tiếng đồng hồ tìm kiếm, Thái thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy An. Anh đã đi tìm tất cả các con đường An có thể đi, vào từng quán nước cô có thể đến nhưng đều không tìm thấy, cuối cùng khi hi vọng dường như không còn nhiều nữa thì anh nhìn thấy cô, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm như đang mang trong lòng nỗi buồn không thể tỏ cùng ai.

Thái bước đến ngồi bên cạnh, An không nhìn qua cũng chẳng trả lời câu hỏi của anh, cô cảm thấy cuộc sống này sao chông chênh đến thế, cô chẳng còn tin tưởng vào bất cứ điều gì mà người ta cho là vĩnh hằng nữa bởi ngay cả tình thân còn có thể thay đổi theo thời gian.

- Bác trai lo cho em lắm biết không? Anh đưa em về nhé.

- Về đâu? Em không biết mình sẽ đi về đâu nữa làm sao anh biết được chứ?

Giọng nói An không chút cảm xúc, đôi mắt trong veo nhưng đượm buồn làm Thái cảm thấy xót xa, tại sao mỗi lần anh gặp cô đều trở nên như thế này cơ chứ, cuộc sống của cô phải chăng chẳng phải toàn màu hồng như người ngoài vẫn nhìn thấy?

- Thái An, có chuyện gì nói anh nghe được không? Đừng tự làm tổn thương mình như thế nữa, có thể anh không thể giúp em giải quyết nhưng có thể an ủi em mà.

- Em không cần ai hết, anh về đi.

- Đừng có lạnh nhạt với anh nữa được không? Em cứ xem anh như là anh rể cũng được mà.

- Chính vì anh là anh rể nên em càng không thể đến gần được, anh có hiểu cảm giác của người bị cho là anh rể mình cũng cố tình cự cảm không?

Nói đến đây An bật khóc, cô nhớ đến những lời nói của chị, cô không muốn tự mình lại rước thêm phiền phức cho mình nữa.

Thái đau lòng khi nghe An nói, phải, chính anh đã khiến cô bé rơi vào hoàn cảnh khó xử nhưng anh cũng không thể bỏ mặc cô bé lúc này được. Nếu bây giờ anh nói anh và Thùy An đã không còn là gì nữa thì chắc cô bé sẽ càng tự trách mình hơn, nhưng thật sự anh rất khó chịu khi cô bé tìm cách tránh né mình. Có lẽ cả hai cần thời gian để có thể vượt qua mối hỗn độn này.

- Đừng quan tâm đến người khác nói gì chỉ cần em và anh trong sáng là được rồi, nghe anh một lần này được không?

- Em không thể...

Không kiềm nén được nữa, An khóc òa như một đứa trẻ. Thái ôm lấy cô, vỗ về đầy yêu thương, anh nhận ra đây là người con gái đầu tiên trong đời anh có cảm giác yêu thương và muốn bảo vệ như thế, sau này cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng bao giờ có ý định rời xa anh, bởi nếu không có anh sẽ không ai có thể che chở cho em được đâu cô bé à.

Cứ thế, Thái ngồi bên cạnh chỉ để An biết rằng ít nhất trên đời này còn có một người yêu thương và quan tâm cô thật sự, để cô biết rằng cô không hề đơn độc như cô vẫn nghĩ.

An khóc đến là người, mặt mũi tựa vào người Thái. Anh lo lắng.

- Ở đây gió mạnh quá, để anh đưa em về.

Người không còn một chút sức lực nào nữa, An để mặc cho Thái đỡ mình ra xe mà không chút phản kháng.

Theo lời dặn của ông Tân, Thái đưa An về nhà ông mà trong lòng rất nhiều thắc mắc.

Vừa nhìn thấy An, ông Tân mừng rỡ.

- Con tìm thấy con bé ở đâu thế?

- Ở ngoài bờ hồ ạ. Để con đưa An vào trong nghỉ ngơi trước đã.

Thái đỡ An vào nhà, gương mặt An xanh xao, đôi mắt sưng húp làm ông Tân càng tự trách mình hơn.

-Ba xin lỗi.

Không nói nên lời, An cố sức ôm chầm lấy ba. Từ nhỏ đến lớn cho dù có bất cứ chuyện gì ba cũng chưa từng bỏ rơi cô, ba là người duy nhất yêu cô hơn bất cứ người nào trên đời này.

-Ba, đừng...ghét...bỏ...con...hức...hức...

An nói trong nước mắt ông Tân rơi nước mắt, ông hận bản thân mình trước kia quá nhu nhược khiến cô bé trở nên như thế này. Ông lúc nào mang tâm trạng mệt mỏi khi ở trong ngôi nhà đó nên không còn tâm trí để quan tâm đến việc nào khác, có chăng chỉ là an ủi khi đứa con gái yếu đuối tìm đến ông mà khóc thối. Ông đã không làm đúng trách nhiệm của một người cha, ông thật sự sai rồi.

-Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra, ba lúc nào cũng yêu con hết.

An gục luôn trong lồng ngực ấm áp của ba.

Thái nhẹ nhàng bế cô vào phòng, hôn lên trán cô rồi ra ngoài nói chuyện với ông Tân, anh thật sự rất nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái bé nhỏ kia.

-Bác cảm ơn con, không có con bác cũng chẳng biết tìm con bé ở đâu nữa.

Về mặt ông Tân phảng phất nỗi lo âu, mệt mỏi.

- Không có gì đâu bác, bác có thể cho con biết chuyện gì đã xảy ra được không?

Châm điều thuốc, ông Tân chậm rãi kể cho Thái nghe những chuyện đã xảy ra, rằng đứa con gái mình đã thiệt thòi như thế nào, nó tủi thân ra sao.

Câu chuyện kể kèm theo nước mắt của ông khiến Thái xúc động, anh chưa bao giờ nghĩ An lại có thể bị tổn thương nhiều như vậy. Lần đầu tiên chạm mặt anh luôn nghĩ An là một cô tiểu thư tinh nghịch nhưng càng tiếp xúc anh lại thấy bên trong tâm hồn cô dường như đang cất giấu một nỗi buồn nào đó nhưng lại không muốn ai biết, cô vui vẻ đầy nhưng rồi có lúc lại rất ưu tư. Anh phải làm thế nào mới có thể chữa lành những vết thương trong lòng cô đây?

-Bác là một ông bố tồi, bác cứ cho rằng mình yêu thương con bé là đủ nên chưa bao giờ làm gì cho nó, bác sai rồi...

Ông Tân tự trách mình, chỉ có hai đứa con gái mà ông không thể kéo chúng lại gần nhau, ông thật là vô dụng.

-Không có đâu bác, trong mắt An bác luôn là một người cha tốt, bác đừng tự dằn vặt mình như thế.

Thái an ủi ông Tân, nhất định anh sẽ mang đến cho An một cuộc sống vui vẻ vì cô xứng đáng được như thế.

....

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

An thức dậy với tâm trạng nặng trĩu, cô nhìn xung quanh, căn phòng nhỏ bé xa lạ làm cô nhớ nhà kinh khủng.

-Dậy rồi hả con gái? Vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng con.

Ông Tân cố lấy giọng thật vui vẻ để nói chuyện với An, ông hi vọng được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của con bé như lúc trước.

-Dạ, con muốn ngủ thêm một lúc nữa.

Không muốn rời khỏi giường, An mệt mỏi cuộn mình trong chăn, cô cần thời gian để chấp nhận sự thật này.

Ông Tân đến bên cạnh, dịu dàng vuốt tóc con gái.

-Những chuyện không vui nên quên thì quên, từ giờ trở đi hãy sống thật vui vẻ vì bản thân mình con nhé. Thức ăn ba để sẵn trên bàn, nhớ ăn hết đó.

Nói xong ông Tân hôn lên trán An rồi ra ngoài.

An vẫn nằm đó không có ý định rời khỏi giường, có thật cô có thể đẹp bỏ quá khứ để sống với hiện tại hay không? Làm cách nào cô có thể làm được khi những ký ức ngày xưa cứ chập chờn trong tâm trí không chịu buông tha cho cô chứ?

Đến nhà vừa lúc ông Tân chuẩn bị đi, Thái lễ phép cúi đầu chào.

- Con bé không chịu ra khỏi phòng, có gì con an ủi nó giúp bác nhé.

- Dạ.

Ông Tân đi rồi, Thái rón rén bước vào nhà không để An nghe thấy, từ ngày gặp An anh cảm thấy mình bị cô trẻ con hóa, nói nhiều hơn, thích bày trò chọc phá người khác, cũng có khi bật cười với những thứ vật vãnh mà anh chưa từng như vậy trước đây.

Lấy khăn trùm lên đầu, Thái tiến đến bên giường rồi khẽ nhay vào vai An, theo phản xạ An quay người lại nhìn và hoảng sợ bật dậy khi nhìn thấy cướp trong phòng mình. Quá bất ngờ và sợ hãi nên An chỉ run rẩy ú ớ không nói nên lời, người toát hết mồ hôi.

- Ta là cướp đây.

Nghe giọng tên cướp, An cảm thấy có gì đó quen quen nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi. Bình tĩnh trở lại, An thấy tên này có xú kỳ lạ, ai đòi cướp xông vô nhà mà còn tự tin xưng ta là cướp chứ hay là đạo này bọn chúng lộng hành quá nên không thèm xem chủ nhà ra gì.

Nhưng nói gì thì nói, An vẫn hoảng hốt khi có người lạ xông vô phòng, muốn la lớn nhưng không thể nào la nổi.

- Hahaha. Mới hù có xú đã khóc lóc um sùm rồi, em nhát gan quá.

Nhìn thấy An sợ quá Thái mới chịu bỏ khăn xuống, lúc này cô mới nhận ra tên anh dễ đáng ghét cố tình giả cướp hù dọa mình thảo nào mặc dù giả giọng nhưng vẫn cảm thấy rất quen. Điền quá không chịu nổi cô cầm hết chăn gối ném vào người anh.

-ANH BỊ ĐIÊN HẢ?

Cô hét lớn cho hả giận, đào đầu ra cái người mà suốt ngày tìm cách chọc phá người khác thế này cơ chứ, thật không thể chịu nổi nữa.

-Em đúng là thô đế.

-Hỏi thật, anh bị điên hả?

-Ừm

Thái gạt đầu tình bơ làm An không biết nói gì nữa, tâm thần thì đi vô bệnh viện mà khám, chạy tới đây phá nhà người khác làm gì không biết.

-Hôm nay sao anh rảnh thế? Không trực à?

-Anh bị điên mà, ai cho đâu mà trực.

-Oh, điên mà cũng biết chạy đến đây phá người khác à? Cũng biết cách điên quá ha.

-Tất nhiên, phải đi tìm bạn giống mình chơi mới vui chứ.

Trời ạ, đàn ông con trai gì mà nói một câu cãi lại một câu, nói chuyện với anh ta một hồi không điên cũng thành điên quá.

Người ta là con gái cũng biết ngại chứ, ai đòi lại tự tiện xông vào phòng ngủ, ngộ nhờ đang thay quần áo chẳng phải xong đời rồi sao. Với lại bảo đảm bây giờ nhìn mình ghê lắm, tóc tai rối bù, mặt như con gấu trúc, quần áo xốc xếch, không dám nghĩ đến luôn vậy mà tên kia còn cố tình trêu chọc nữa mới bực chứ.

-Anh về ngay đi, không là tôi báo công an bắt bây giờ đó. An hù dọa.

-Ừ, gọi đi, để xem công an bắt ai cho biết. Nhìn em chẳng khác gì bệnh nhân mới trốn trại.

-Đầu hàng. Anh muốn gì nói nhanh đi.

Hết sức cãi nhau với Thái, An đành xuống nước chịu thua, nếu không phải vì đang mệt, giọng không bị khàn chắc cô đã cãi tới bến cho tên này biết thế nào là lợi hại rồi.

Thái mỉm cười, từ đêm qua đến giờ trong lòng anh vẫn canh cánh chuyện của An, anh lo cho cô nhiều lắm đến mức cứ muốn ở bên cạnh để bảo vệ cô mà thôi. Nhưng anh biết, với cá tính của cô thì sẽ không bao giờ chấp nhận sự quan tâm của anh nên phải luôn tìm đủ mọi cách tiếp xúc với cô thật tự nhiên để cô không trốn tránh.

-Anh qua cho thở ăn sáng, sợ nó lười lại bỏ bữa nữa

-Hả? Ba có nuôi thỏ sao? Ở đâu thế?

An ngạc nhiên, từ bao giờ ba lại có sở thích nuôi thú cưng chứ.

-Anh sợ em rồi đó ngốc, dậy ăn sáng đi thỏ đế.

Đến khi Thái xoa vào đầu An thì cô mới hiểu con thỏ mà anh nói là mình, vô duyên cũng có mức độ thôi chứ, tự dưng lấy cái tên đầu ra đặt cho người khác.

-Không đói.

Nói xong An nằm xuống chui tọt vào chăn, chỉ có cách này Thái mới chịu đi về thôi.

Nhưng An đã sai, tên này vẫn rất kiên nhẫn.

-Dậy đi, có món em thích nè.

Cảm thấy có một chút không bình thường, Thái làm sao biết được cô thích món gì mà khẳng định chắc chắn thế chứ, cô nghi ngờ.

-Món gì?

-Cà rốt, chẳng phải loài thỏ bọn em thích nhất món này sao.

Hiểu luôn, tên này nói ra câu nào cũng chẳng có gì tốt lành hết, An chẳng thèm nói chuyện giả bộ ngủ luôn.

Thái lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói không có xiu nào là đùa giỡn hết.

-Vậy thôi anh về nha.

-Không tiễn. An nói vọng ra.

-À quên, ở nhà nếu có nghe thấy tiếng cô gái nào khóc thì cũng đừng có sợ nha, đó chỉ là chuyện bình thường ở khu này thôi.

Nghe Thái nói An bắt đầu cảm thấy rờn rợn, gì mà cô gái khóc chứ, ban ngày ban mặt mà có gì phải sợ. Mặc dù cố gắng tự trấn an mình nhưng thật An thấy có chút không ổn qua giọng nói của Thái.

-Có gì đâu mà sợ.

-Ừm vậy thì anh đỡ lo rồi. Em có biết căn nhà em đang ở ngày xưa có đôi tình nhân trẻ sống rồi...

Thái dừng lại một xiu để kích thích tính tò mò của An.

Cô bắt đầu cảm thấy lạnh, cái kiểu kể chuyện y chang Nguyễn Ngọc Ngạn làm bao nhiêu da gà cô nổi lên hết. Không đủ can đảm nằm nữa, An ngồi dậy, hai tay nắm chặt lấy chăn.

-Rồi...sao nữa?

Thái cố nhin cười, vẻ mặt tỏ ra rất buồn pha một chút nuối tiếc.

-Cặp tình nhân đó sống rất vui vẻ với nhau, cho đến một ngày kia cô gái phát hiện người yêu mình đang tình tứ với một cô gái khác. Sự việc vỡ lở, chàng trai quay lưng bỏ đi với người tình mới, bỏ mặc cô cô đơn trong ngôi nhà lạnh lẽo này. Quá đau khổ, cô đã treo cổ tự vẫn chính trong căn phòng này, khi phát hiện người ta đã đặt xác cô gái trên chiếc giường mà em đang nằm đó. Và cũng từ hôm ấy, hàng đêm người ta luôn nghe trong căn phòng này phát ra tiếng khóc của một cô gái trẻ....

Nghe đến đây thì toàn thân An run lẩy bẩy, mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Cô đang ở chung phòng, ngủ chung giường với cô gái đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rồi Xa Anh Nữa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

-Em ngủ tiếp đi, anh về nha.

Thái giả bộ đứng lên đi An vội lao tới kéo tay anh lại, ánh mắt khẩn cầu khác hẳn lúc này. Bây giờ nỗi sợ hãi đã lấn át tinh thần thép của cô rồi, cho dù Thái có cười nhạo thế nào cô cũng chẳng cần quan tâm nữa.

-Đừng...

-Sao?

Mỉm cười đắc ý nhưng Thái vẫn giả vờ ngạc nhiên, mưu kế anh bày ra thế nào lại không thành công chứ, hai tay lạnh ngắt thế kia mà bảo không sợ mới là lạ đó.

-Em...sợ....

-Sợ gì?

-Ma.

Mặt An tái mét nhìn thương kinh khủng, nhưng nếu không dùng cách này thì anh đã sớm bị cô đuổi đi rồi, mà ở nhà một mình anh sợ càng cô đơn cô càng nghĩ đến những chuyện không vui nữa.

-Có gì đâu mà sợ, cũng chỉ là cô gái tóc dài mặc đồ màu trắng chân không chạm đất thôi mà.

-Đừng nói nữa mà..

An sợ đến chảy cả nước mắt, cô sẽ không ở đây nữa đâu, lẽ như đang ngủ quay qua bên cạnh thấy cô gái ấy nằm kế bên chắc cô chết mất.

-Đúng là thỏ đế mà, đi vệ sinh cá nhân rồi ra ăn sáng.

-Anh ngồi đây đừng có đi đâu đó nha.

Ánh mắt sợ sệt của An làm Thái bật cười, đúng là ngốc nghếch, ai hù cái gì cũng tin

-Biết rồi, hay anh vô trong đó với em luôn?

-Biến thái.

Nói xong An lờ mờ mắt nhìn Thái rồi mới chịu đi, hình như vẫn còn rất sợ nên cô làm nhanh không khiếp, mới vào có chút xiu đã ra rồi, cũng may còn có Thái ở đây cô cũng yên tâm được phần nào, dù gì có thêm một người cùng đỡ sợ hơn nhiều.

-Lại ăn sáng nè thỏ.

-Anh ăn không?

-Không.

-Cảm ơn.

Thái ngồi chăm chú nhìn An ăn, có chút gì đó rất trẻ con trong con người cô nhưng lại rất sâu sắc, điều gì khiến một cô gái bình thường trở nên thu hút trong mắt anh như vậy chứ.

Ăn được một chút An buông đũa, nhìn cô có vẻ rất mệt mỏi.

-Sao thế? Không khỏe à?

Thái nhẹ nhàng quan tâm, anh biết cô đang rất mệt mỏi ngay cả thể chất lẫn tinh thần, đêm qua đối với cô quả thật rất tồi tệ, cũng chính vì thế anh phải đối ca trực với đồng nghiệp để chạy qua đây thăm cô. Từ ngày quen cô, anh cảm thấy mình lo lắng nhiều thứ lắm, anh sợ cô ốm, sợ cô buồn rầu, sợ cô mệt mỏi...chỉ cần cô lúc nào cũng bình an và vui vẻ thì anh cũng nhẹ nhàng rồi.

-Em hơi mệt.

-Anh đưa em vào trong nghỉ nhé.

An quay lại nhìn e ngại, giờ mà bảo bước vô căn phòng đó khác nào kêu cô đi chết, thôi ở ngoài này cho an toàn.

-Thôi, em sợ lắm.

-Vậy anh chở em ra ngoài hít thở không khí trong lành nhé.

An đồng ý ngay lập tức, miễn sao không ở lại căn nhà này là vui lắm rồi.

Thái nhìn cái dáng vẻ như con nít của cô bất giác mỉm cười, trong lòng dấy lên cảm giác muốn ôm lấy thân hình ấy, chạm đến đôi môi đang chúm chím ấy.

“Trời ạ, mày đúng là quá biến thái rồi đó Thái”. Cố gạt những suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, Thái đưa An đến một nơi trong lành mát mẻ.

An nằm xuống cỏ, đã lâu lắm rồi mới có được cảm giác thư thái như thế này. Có đôi khi quá mệt mỏi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ và ước mình được nhẹ nhàng như những đám mây trên cao, không lo nghĩ, không muộn phiền. Đôi khi cô lại muốn đắm chìm trong làn nước mát, mãi mãi không muốn tỉnh lại để không còn thấy những sự chán chường của cuộc sống này. Rồi đôi khi cô lại muốn có được giấc ngủ thật dài mà không bao giờ thức dậy, cô sẽ không bao giờ còn buồn và cô độc nữa, bởi thế giới này vốn không phải là nơi cô thuộc về.

Cô nghe người ta nói về một nơi gọi là Thiên Đường, nơi ấy người với người sẽ sống yêu thương nhau, không toan tính, không vụ lợi, không biết nó có thật sự hiện hữu không nhưng cô cũng khao khát được đặt chân đến đó, được sống cuộc sống thanh bình mà cô hằng mơ ước.

Nước mắt thi nhau rơi xuống, chỉ cần khóc xong thì mọi chuyện sẽ ổn, cô yếu đuối đấy, ngu ngốc đấy nhưng đôi lúc lại quá kiên cường đến mức không cần ai bên cạnh mình, khi áp lực cuộc sống dường như quá nặng nề trên đôi vai bé nhỏ thì chính những lúc ấy nghị lực trong cô lại lớn dần, lớn dần, nó giúp cô không gục ngã trước khó khăn nhưng lại làm con tim thêm chai sạn.

Thái theo dõi nét mặt An, và rồi tự hứa với lòng sẽ cố gắng từng bước chinh phục trái tim An và giúp cô có được cuộc sống vui vẻ.

-Em ổn chứ?

Không trả lời câu hỏi của Thái, An hướng mắt về một nơi xa xăm.

-Anh Thái nè, cảm ơn anh đã giúp đỡ em rất nhiều, nhưng từ giờ anh em mình hạn chế gặp nhau nha.

Thái hiểu ý trong câu nói của An, anh biết vì cô luôn xem anh là bạn trai của Thùy An nên mới giữ khoảng cách như vậy. Anh phải giải thích rõ ràng, đứng rồi, hạnh phúc là do mình nắm giữ thì tại sao phải nghe theo sự sắp xếp của gia đình chứ.

-Anh với Thùy An đã không còn mối quan hệ gì khác ngoài bạn bè rồi.

Nghe Thái nói An bật dậy ngay lập tức, mới hôm trước Thùy An còn nói hai người sắp đính hôn mà, sao hôm nay mọi chuyện lại thành ra như thế.

-Là sao?

-Có nghĩa là anh và Thùy An chỉ là bạn bình thường thôi, nên anh cũng không còn là anh rể của em nữa đâu thoả để.

Thái nhéo mũi An, nói xong chuyện này anh cảm thấy thật sự rất nhẹ nhàng.

-Từ khi nào vậy? Sao em không biết gì hết?

An thắc mắc, cô không mong đây là sự thật bởi cô sợ chị sẽ càng thêm ác cảm với cô nếu chuyện này xảy ra.

-Hôm trước anh đã nói chuyện với mẹ em và Thùy An rồi, cho nên từ bây giờ chúng mình là bạn, không cần phải lo nghĩ gì nữa.

An vẫn không tin vào tai mình, có khi nào Thái đang lừa mình không, nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô mà phải lừa chứ.

-Anh làm em rối quá, thật hay giả vậy hả?

-Cái con nhỏ này, anh đứng đắn đàng hoàng như vậy lừa một đứa con nít như em được gì chứ?

Thái cốc vào đầu An khi cô cứ nghi ngờ mãi, mấy cái chuyện tình cảm này ai lại đi nói xạo bao giờ chứ.

An nhăn nhó xoa đầu, rồi nhìn qua Thái, trông anh không có vẻ gì đùa giỡn hết, chắc là sự thật rồi. Mặc dù nghĩ không liên quan gì đến mình nhưng trong lòng cô vẫn có chút áy náy.

-Chắc chị Thùy An buồn lắm.

-Đừng nghĩ chuyện này nữa, rồi từ từ chị ấy sẽ quen thôi.

-Nhưng...

-Sao hôm nay em nhiều chuyện thế nhỉ? Có con thỏ nào mà hỏi nhiều như em không?

Thái đánh trống lảng qua chuyện khác, anh không muốn An cứ canh cánh chuyện này trong lòng.

-Bỏ ngay chữ thô cho em

Chợt nhớ ra cái biệt danh xấu xí Thái đặt cho mình, cô vội quay sang cảnh cáo.

Thái thấy vậy thì càng làm tới hơn.

-Thỏ thô thô thô thô.....

-Anh mà còn gọi em là thô nữa thì em sẽ gọi anh là Giám đây.

-Ồ, cô dám?

-Nhảm rồi, em không phải là “Giám”, anh mới là “Giám”.

-Em cũng ghê gớm lắm.

-Chứ sao, hiền cho anh ăn hiếp à?

An mỉm cười thật tươi, nụ cười xinh xắn nhất mà Thái từng nhìn thấy, cũng may anh là bác sĩ nếu không chắc tim đập loạn xạ mà ngất rồi.

-Mệt chưa? Anh đưa em về.

Vừa nghe nhắc đến về nhà An bỗng thấy rợn da gà, cứ nghĩ đến cảnh ở chung phòng với con ma đó là sợ lắm rồi.

Bỗng dưng Thái cười lớn, mặt hiện lên hai chữ gian tà khỏi chê luôn.

-Đúng là nhất như thô mà, câu chuyện đó là do anh bịa đặt để em ra khỏi phòng thôi, chứ làm gì có ai khóc lóc ở đây.

-Anh đúng là Thái giám đáng ghét.

Càng nghĩ càng thấy mình ngốc đến mức để anh ta lừa một cú ngoạn mục như vậy, thảo nào lúc kể mặt anh ta gian ơi là gian mà mình không để ý. Bực chết mất.

-Nhờ vậy mới phát hiện ra con thô này chứ.haha..

-Hãy đợi đây, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

An lẩm bẩm trong miệng. Chẳng biết từ bao giờ An lại thấy Thái gần gũi đến thế. Mặc dù tự nhủ trong lòng luôn muốn giữ khoảng cách với anh nhưng khi tiếp xúc, Thái luôn có cách khiến An trở nên vui vẻ., những rào cản giữa hai người hoàn toàn bị xóa bỏ.

Ở nơi anh, dường như không có cảm giác về sự chênh lệch tuổi tác hay quan niệm sống nhưng An có thể tìm thấy được sự đồng cảm trong trái tim anh.

Liệu An có thể quên chuyện của chị gái để xem Thái như một người bạn bình thường được không?

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

-Trời này chắc cũng sắp mưa rồi, mình về thôi.

Thái lên tiếng khi nhìn thấy mây đen kéo đến.

Chợt nhớ ra mình chẳng có bộ quần áo nào để thay, bao nhiêu vật dụng cá nhân còn để hết bên kia, cả điện thoại cũng thế nên An bảo Thái về trước, còn cô về nhà lấy ít đồ, giờ này chắc cũng chẳng có ai ở nhà.

-Để anh chở em về.

-Không cần đâu.

An từ chối vì sợ ngộ nhỡ chị vô tình nhìn thấy chắc sẽ lại nghĩ ngợi lung tung, nhưng Thái vẫn cương quyết, trời sắp mưa bão thế này để cô bé đi một mình thế nào cũng ướt mưa cho xem.

-Em đúng là nhiều chuyện, lên xe nhanh lên.

Nhìn mặt Thái nghiêm nghị quá An cũng không dám cãi nữa.

Thái chờ An về nhà, cô tranh thủ mở cửa lấy một số vật dụng cá nhân của mình. Nhìn mọi thứ trong nhà vẫn còn y nguyên, thật lòng An không nỡ rời đi, 18 năm gần bó đầu phải muốn rời bỏ là có thể làm được. Nhưng bây giờ ngay cả mẹ cũng không cần mình thì cô còn ở lại đây làm gì cơ chứ.

Ra khỏi nhà với đôi mắt đỏ hoe, Thái nhìn là hiểu ngay. Anh vuốt nhẹ tóc cô âu yếm.

-Thỏ khóc nhè, về thôi.

Từ xa vô tình nhìn thấy hai người họ, Thùy An gần như không đứng vững nữa. Mặc dù đã đoán trước chuyện này nhưng khi nhìn thấy cô vẫn cảm thấy rất đau, tại sao họ lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Cảm giác ghen ghét trong cô mỗi ngày một tăng dần, cô hận Thái vì đã phản bội lại tình yêu của mình, cô ghen tỵ với Thái An vì có được tình yêu mà cô hằng mơ ước. Nhất định cô phải khiến cho hai người họ trả giá về hành động của mình, rồi một ngày nào đó Thái sẽ đến quỳ dưới chân cô cầu xin tha thứ, còn cô em gái sẽ phải nếm trải cảm giác đau khổ như cô đã từng.

Nhất định, nhất định họ sẽ phải hối hận vì đã dám làm tổn thương đến Thùy An này..

...

Vừa bước xuống xe, Khoa đã gọi đến, sáng giờ mở điện thoại ra toàn là cuộc gọi nhờ của cậu ta thôi.

-Alo

-Làm gì mà tới qua giờ không bắt máy vậy hả? Đến nhà cũng không có ai mở cửa, An đi đâu vậy hả?

Khoa tuôn nguyên một tràng khi nghe giọng nói của An, chẳng hiểu sao cậu lại lo lắng tới mức này nữa.

-Tại có một số chuyện, để khi nào rảnh An kể Khoa nghe.

-An đang ở đâu thế?

-Ồ...ở đâu An cũng không biết nữa.

-Trời ạ, chắc điên với An mất thôi, nói nhanh lên Khoa chạy đến.

-Vậy Khoa đợi xít An xem xong nhắn tin cho Khoa nha.

Cúp máy, An mới phát hiện này giờ Thái vẫn chưa về, ánh mắt nhìn An lộ vẻ khó chịu lắm.

-Ừa, sao anh chưa về? An thắc mắc.

-Tự dưng không muốn về nữa, anh vô nhà ngồi đợi bác trai.

Thái có chút hậm hực, cứ mỗi lần nghe An nói chuyện với Khoa là tự nhiên anh lại tức giận vô cớ, thằng nhóc đó có gì hay ho mà An thích chơi với nó thế không biết, đẹp trai thì chẳng qua anh, thông minh thì càng không thể sánh, nhất là độ manly thì thua xa, càng ngẫm nghĩ anh càng không hiểu nổi. Hôm nay phải ở lại canh chừng hai người này, chẳng may thằng nhóc con đó giờ trò gì với An thì anh sẽ trở thành anh hùng cứu mỹ nhân.

An thì ngây thơ đâu có hiểu gì đâu, cô thành thật.

-Ba em biết khi nào mới về mà đợi.

-Thì anh ngồi đợi đến khuya cũng gặp được à.

Nghe Thái nói An cũng bó tay luôn, thôi kệ, muốn chờ bao nhiêu đó thì chờ, không thêm quan tâm nữa.

An nhấn địa chỉ nhà qua cho Khoa, chưa đầy 10 phút sau đã thấy Khoa xuất hiện trước nhà rồi.

-Sao An lại ở đây?

Khoa thắc mắc, tại sao mới có một đêm mà mọi thứ thay đổi loạn xạ thế này.

- Vào nhà đi rồi An nói cho nghe.

Khoa vừa đặt chân vô nhà đã thấy tên Thái ngồi chễm chệ ở đó rồi, sao anh ta cứ bám An hoài không chịu buông tha vậy không biết.

Khoa khó chịu.

-Sao anh ta cũng có mặt thế?

-Haizz, chuyện dài dòng lắm, An cũng chẳng biết giải thích sao nữa, để khi nào rảnh An kể nha.

An biết Khoa đang rất muốn biết chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ cô cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa, với lại tên Thái cứ ở đây hoài không có dấu hiệu đứng lên về nên cô không thể kể chuyện riêng tư ở đây được.

Thái vờ như không quan tâm đến câu chuyện, ngồi bấm điện thoại khi thế nhưng thật ra là muốn xem hai người kia nói chuyện gì với nhau thôi. Không biết từ bao giờ anh lại có thói quen nhiều chuyện thế này không biết, lỡ người khác biết thì mất hết hình tượng bác sĩ chừng chạc đẹp trai nhất bệnh viện của mình.

-Đây là nhà ai vậy An? Khoa thắc mắc.

-Từ bây giờ An ở đây với ba, không ở nhà bên kia nữa.

Nghe giọng An buồn buồn Khoa biết đã xảy ra chuyện, cậu gác tay qua vai An an ủi.

-An không sao chứ?

-Ừm, có dịp An kể Khoa nghe.

Thái nhìn qua cảnh tình tứ của hai người mà không thể ngồi yên được. Thật ra nói cho ghê gớm vậy thôi chứ chẳng phải tình tứ gì nhiều nhưng dạo này anh nhạy cảm ghê lắm, cứ thấy An thân với Khoa là bức bối không chịu được rồi.

An ùi thôi mà có cần nhìn nhau âu yếm dữ vậy không, đã vậy còn gác vai, đụng chạm tay chân loạn xạ nữa chứ, thật muốn bốc hỏa với tên nhóc con này ghê vậy đó.

-Ai da.

Ngôi nhà đang yên tĩnh đột nhiên Thái la lên làm cả Khoa và An đều quay lại nhìn ngơ ngác, Thái cũng chỉ muốn phá bầu không khí lãng mạn của hai người kia thôi nhưng hình như có chút lỗi thì phải.

-Woa, game này chơi hay phải biết.

Thái vờ cầm đầu vô cái điện thoại tiếp tục chơi, người gì mà trẻ con thấy sợ luôn.

An nhìn anh lắc đầu, 26 tuổi mà lắm khi cứ như ông già 62 tuổi, có lúc lại như một học sinh tiểu học vậy.

- Anh ta cứ đến đây làm phiền An hoài vậy hả?

Từ khi đến đây tới giờ, Khoa đã thấy rất là chướng mắt, cậu đoán anh ta mượn danh nghĩa anh rể để tiếp cận với An vì cậu đủ nhạy cảm để nhìn thấy sự quan tâm của Thái dành cho An nhiều như thế nào. Chuyện người khác thì cậu đoán ghê lắm nhưng chuyện của mình thì Khoa hoàn toàn mờ mịt, cậu chẳng hiểu nổi vì sao mình lại có cảm giác khó chịu khi có người con trai khác quan tâm đến cô bạn thân của mình, có phải vì cậu sợ mất đi tình bạn thân vốn đã rất quen thuộc hay là còn một lý do nào khác mà bản thân không thể lý giải được?

An nhìn qua Thái, có đôi khi cô cũng cảm thấy một chút bức bối khi Thái cứ tìm cách trêu chọc, nhưng đó chỉ là cảm giác thoáng qua mà thôi, cô nhận ra tất cả những gì Thái làm chỉ vì muốn cô được vui vẻ. Bên cạnh Thái cô không còn thời gian trống để nghĩ đến những chuyện đau buồn, Thái luôn có cách để lấp đầy những khoảng trống đó. Dần dần cô đã quen với sự phiền hà của Thái, những hành động trẻ con, thỉnh thoảng có chút ngớ ngẩn nhưng nó lại khiến cô mỉm cười vui vẻ.

-Anh ta có vấn đề về não, Khoa đừng có mà đụng đến coi chừng bị cắn đó.

An cố tình nói lớn để Thái nghe thấy, lâu lâu mới có cơ hội chọc lại anh mà.

-Oh, vậy An phải cẩn thận, dạo này bệnh đại nhiều lắm.

-Hèn gì, lúc nãy An thấy anh ta chạy lòng vòng ngoài đường, lười thì le, còn chảy nước dãi quá chừng nữa.

Đến nước này Thái không chịu được nữa, anh bức bối đứng lên nhìn An chằm chằm.

-Cô hay lắm đấy, rồi sau này cô sẽ hối hận.

Thái thu dọn đồ chuẩn bị ra xe về, Khoa thích thú với theo.

-Anh về à? Về cẩn thận nha.

-Quên, cậu về với tôi luôn.

Thái quay lại kéo Khoa đứng lên làm cả hai ngỡ ngàng, anh ta lại định bày trò gì nữa đây.

-Ồ, anh làm gì vậy?

-Thì dắt cậu về chung, để cậu ở đây một mình biến thái ai chịu nổi.

Thái nói xong kéo Khoa đi làm An bật cười, người khác nhìn vào cứ như ngỡ như hai người đàn ông đang yêu nhau thật sự vậy.

-Anh về trước đi, tôi ở lại.

-Về không thôi tôi cần đó.

-Không muốn.

-Không muốn cũng phải về.

Trời ạ, có ai mà trẻ con như hai người này không chứ, không khác gì cặp tình nhân đang giận dỗi vậy đó. An phải lên tiếng báo cả hai về mối mong không xảy ra án mạng trong nhà mình.

-An bảo tôi mới về chứ không phải anh đâu.

Trước khi về Khoa còn ráng quay lại nhắc nhở Thái, sau này rút kinh nghiệm không để hai người này gặp nhau nữa mới được.

Thái và Khoa ra đến ngoài đường vẫn còn cãi nhau, hai người đàn ông cùng thích một cô gái tất nhiên sẽ không muốn người kia ve vãn xung quanh người mình thích rồi.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

An bắt đầu đi học trở lại. Từ cổng trường vô tới lớp học cô không thể nào đếm hết những lời xì xầm bàn tán của học sinh trong trường về chuyện hôm đó, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần thật tốt, cố bỏ ngoài tai những lời không hay nhưng cô vẫn cảm thấy rất đau.

Bước vào lớp học, An cố gắng dùng vẻ mặt thật tươi để trò chuyện với mấy đứa bạn thân, tụi nó biết nên bày rất nhiều trò để cô vui vẻ. Cũng may vẫn còn có bạn bè để chia sẻ nếu không chắc cô sẽ ủ rũ mà không dám đến trường nữa rồi.

-An đừng quan tâm đến những gì người ta nói nha.

Chờ An về đến nhà, Khoa dặn dò vì sợ cô nghĩ đến những lời độc địa đó rồi lại buồn, cậu ước gì mình có khả năng để bịt miệng tất cả mọi người lại để không một ai còn nhắc đến chuyện này nữa.

-Ừm, An biết mà.

-Ngoan, Khoa về đây.

Khoa rất tự nhiên bẹo má An rồi đi về.

Đối với An, Khoa thân đến mức có nhiều khi cô xem Khoa như một người bạn gái thân thiết, có thể sẽ chia mọi điều của con gái mà không một chút ngại ngùng.

Khoa cũng thế, trong đầu cậu luôn nghĩ không ai có thể phá vỡ tình bạn tươi đẹp giữa hai người, cậu cũng chưa từng nghĩ giữa hai đứa lại phát sinh bất cứ tình cảm gì bởi đã quá thân, quá hiểu rõ nhau rồi. Nhưng dạo gần đây cậu thấy mình có chút thay đổi, những điều cậu nghĩ là thói quen đó lại làm cậu

nhớ nhưng, gương mặt ngày nào cũng gặp nhưng cậu vẫn cảm thấy đáng yêu và không muốn ai chạm tới. Cảm giác đó là gì cậu cũng không lý giải được nhưng chỉ cần nghĩ về cô gái ấy cậu cảm thấy vui vẻ và muốn đến gặp ngay lập tức.

...

Nghỉ học một thời gian dài, lại sắp đến ngày thi cử nên An phải cố gắng gấp đôi bình thường. Cô tự ép mình vào kỷ luật, giờ nào học, giờ nào chơi đều có thời khóa biểu rõ ràng.

-Ba mua món bánh trứng con thích nè, ăn xong rồi học tiếp.

Ông Tân vuốt tóc con gái âu yếm, nhìn thấy tinh thần An tươi tỉnh hơn ông cũng yên tâm.

An cầm bánh ăn ngon lành, vẫn là ba hiểu ý cô nhất.

-Ở đây chắc không thoải mái bằng ở nhà, con chịu khó nhé.

-Dạ con cũng quen rồi, chỉ là...lâu rồi không gặp mẹ, không biết mẹ như thế nào nữa.

Nhắc đến mẹ An buồn buồn, từ cái đêm cô chạy ra khỏi nhà đó, cô luôn trông chờ một cuộc gọi từ mẹ hay chỉ cần một tin nhắn hỏi han nhưng đều không có, có lẽ mẹ đã xem như đứa con này chưa từng tồn tại trên đời. Có hôm nhớ nhà, cô chạy về nhưng lại không dám lại gần mà chỉ dám đứng từ xa, cô nhìn thấy bóng lưng mẹ đang hôn say đắm một người đàn ông nào đó nhưng lại không dám nói cho ba nghe. Cô biết khi chia tay cả ba và mẹ đều cần một người bên cạnh ủi an, giúp đỡ nhưng sao cô cảm thấy bị tổn thương ghê gớm, mẹ vẫn vui vẻ bên ngoài mà không đoái hoài đến đứa con của mình như thế nào, nó có sống tốt hay không?

-Con ăn đi, ăn nhiều một chút.

Ông Tân tránh né câu hỏi của con gái. Là một người cha, ông không thể nói xấu mẹ trước mặt con, ông cũng không thể khuyên nó xem bà ta như không hề tồn tại được nhưng rõ ràng bà ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, chính bà đã làm tình thân giữa hai đứa con ngày một xa cách khó lòng mà hàn gắn lại được.

An trầm tư một lát rồi cuối cùng cũng quyết định hỏi điều mình thắc mắc trong lòng.

-Ba, chuyện mẹ nói có phải sự thật không? Chuyện ba có người phụ nữ bên ngoài đó.

Câu hỏi của đứa con gái khiến ông Tân suy nghĩ, ông đã rất nghiêm túc cho mối quan hệ này nhưng bản thân lại e ngại nhiều thứ. Nếu bây giờ ông đến với cô ấy thì khó tránh được những lời bàn tán của người đời, cho dù ông có không quan tâm đến họ thì cũng không thể không lo cho đứa con gái của mình, chuyện đi ghê con chồng đầu phải là hiếm hoi, ông sợ sẽ xảy ra mâu thuẫn giữa hai người rồi con bé lại chịu thêm thiệt thòi nữa. Ông sẽ chờ thêm một thời gian, đến khi cảm thấy mọi chuyện thật ổn rồi sẽ tính đến chuyện của bản thân mình.

Nhẹ nhàng xoa đầu đứa con gái nhỏ, ông mỉm cười gượng gạo.

-Không có chuyện đó đâu, con đừng nghĩ ngợi.

-Ba, nếu ba thương ai đó thì cứ tiến tới, con sẽ không ý kiến gì đâu.

An tựa vào vai ba như một đứa trẻ, cô đủ lớn để hiểu ba cần một người phụ nữ để chia sẻ những gánh nặng trong cuộc sống vì thế cô sẽ không ích kỷ để giữ ba mãi bên cạnh chăm sóc cho mình.

Ông Tân hôn lên trán An âu yếm.

-Ba biết rồi, con học bài đi nhé.

Nhìn theo bóng dáng hao gầy của ba, An không khỏi chạnh lòng. Thời gian trôi đi nhanh quá, đã lâu lắm rồi cô mới có dịp nhìn rõ ba mình, ba gầy hơn, tóc bạc nhiều hơn và cũng ưu tư nhiều hơn. Thời gian đã lấy đi của ba sức khỏe, tuổi xuân, nhiệt huyết, đã vậy bây giờ cô còn trở thành gánh nặng trên đôi vai hao gầy của ba, khiến ba không phút nào ngừng lo lắng cho mình.

-U...học bài luôn.

Đang tập trung suy nghĩ thì Thái xuất hiện, lần nào anh xuất hiện cũng khiến người khác giật mình.

-Vào nhà người ta không biết gõ cửa à? An nhìn Thái bực bội.

-Không thích.

Trời ạ, điên với tên ngang ngược này mất thôi. An không thèm quan tâm đến Thái nữa, cúi xuống chăm chú vào đồng sách vở trước mặt.

Thái bước đến ngồi xuống đối diện, lấy tay che lại không cho An học.

-Khách đến nhà không gà thì vịt, chưa nghe câu này à?

-Chưa.

-Cho học hành 12 năm trời mà không có xú lịch sự nào hết.

-Chứ anh có lịch sự quá, tự tiện xông vào nhà người khác mà còn la làng nữa, chưa báo công an là may rồi đó.

-Cửa mở mà gõ làm gì.

-Đúng rồi, lý lẽ của những người bất lịch sự nghe là biết liền.

Hai người ngồi cãi nhau chí chóe muốn bẻ nhà, người lạ nhìn vào thế nào cũng nghĩ sắp có đánh nhau cho xem.

-Miệng lưỡi của loài thỏ cũng ghê gớm thật đấy, nghi ngại uống nước nè.

Thái nhẹ giọng, mỗi ngày chỉ cần chộc được An vài câu là anh cảm thấy vui vẻ rồi, niềm vui của anh thật sự rất đơn giản. Biết An thích uống nước trái cây nên tiện đường Thái ghé mua qua cho cô, chẳng biết từ bao giờ anh lại để ý quan tâm đến sở thích người khác như thế này nữa.

-Hôm nay anh tốt bụng dữ dội thế?

An nghi ngờ, tự dưng gây chuyện với người ta xong lại mời uống nước, cảm thấy có chút gì đó sai sai.

-Nhiều chuyện quá, có uống không thì bảo?

-Uống chứ sao không. Mà nước gì vậy anh?

-Đúng sở thích của thỏ, nước ép cà rốt.

An cầm ly nước mà trừng mắt nhìn Thái, tên này có cảnh cáo thế nào cũng quên được cái tên Thỏ đó, sao anh ta lại thích gọi cô như thế chứ.

-Anh đến có việc gì thế?

Uống xong ly nước An mới nhớ ra là không biết Thái đến nhà mình làm gì, chẳng lẽ tốt bụng đến mức chạy qua cho cô ly nước rồi chạy về, đâu đến mức bệnh vậy chứ.

Thái trả lời tỉnh bơ.

-Bác trai nhờ anh qua trông chừng em học, vì em lười biếng lắm sợ học được hai ba chữ lại chuồn đi ngủ nữa.

-Anh lười thì có. Thái giám đáng ghét.

An lẩm bẩm chửi một mình, người gì đâu mà nói ra câu nào cũng chẳng có gì tốt lành hết.

Tập trung học bài, An cố gắng không để ý đến Thái nhưng không có cách nào làm được, nghĩ sao đang học bài mà có người chống cằm nhìn mình chăm chăm sao mà tập trung được chứ. Mỗi lần ngước mặt lên nhìn thì lại thấy nụ cười nham nhở của anh ta, trên đời này lại có người biến thái đến mức này sao trời.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đề yên cho em học coi, hai con mắt anh gian tề vậy ai mà học cho được.

An dùng tay quay mặt Thái đi chỗ khác nhưng nó lại trở về nơi bắt đầu ngay lập tức.

-Em học phần em, anh nhìn phần anh có liên quan gì đâu, ai biểu vở sách không nhìn lại thích nhìn anh thì chịu thôi.

Cái lý sự cùn của Thái làm An bức không chịu nổi, chưa thấy ai kỳ lạ như tên này. An bức bội nhìn Thái cảnh cáo.

-Có để yên cho người ta học không hả? Em méc ba bây giờ.

-Yên thì yên, hung dữ.

Thái giả vờ giận cúi xuống nghịch điện thoại, phải hung dữ vậy mới được yên ổn học hành chứ.

Nhưng chỉ ngồi yên được vài phút, buồn chán quá Thái không chịu được thế là phải tìm cách chọc ghẹo An.

-Thỏ, muốn nghe chuyện ma nữa không?

Đây, tên này lại tiếp tục giờ trò nữa đây. An tròn mắt nhìn Thái hăm dọa.

-Anh mà kể thì đừng trách em độc ác.

Thái bật cười với câu nói của An, cô thì làm gì được anh mà sợ chứ.

-Sợ chứ gì, đúng là thỏ nhát gan.

-Không có gì đáng sợ hết, chẳng qua là em không muốn lãng phí thời gian vào những câu chuyện xàm xí của anh thôi.

Nói xong An cũng tự nể phục mình, công nhận mình kiêu lý do cũng hay phết đấy chứ. Sau lần hù dọa trước, An học được bài học là không bao giờ để lộ điểm yếu của mình cho Thái biết, nếu không anh ta cứ suốt ngày lôi ra chọc phá nữa là tiêu.

-Thôi đừng khiêm tốn nữa, anh biết em sợ mà. Chỉ cần nói “Em là thỏ, em sợ ma lắm” là anh sẽ không kể nữa, được không?

Thái vẫn không chịu buông tha cho An, giờ mà nói câu đó thì què quá, lẽ buồn buồn anh ta ghi âm lại mai một gặp ai cũng mở cho nghe chẳng phải tiêu đời à, Thái An này đâu có dễ lừa vậy đâu.

-Anh đúng là bệnh hết thuốc.

An giả vờ cầm đầu vô sách vở không quan tâm để Thái không kể, mà khổ nỗi tên này đâu giống người bình thường đâu, anh thừa biết cô bé này nhát gan thế nào mà.

Tăng hăng một cái lấy giọng, Thái nhìn ra cửa sổ kể với giọng đều đều làm An nổi hết cả da gà nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

-Có một cô bé nọ học hành rất chăm chỉ.

Thái kể từ từ, chỗ nào cần ngưng thì ngưng, cần lên giọng thì lên giọng để tăng thêm phần rùng rợn nên mới câu đầu tiên đã làm An dựng tóc gáy, chữ nghĩa trong sách bay đi đâu hết trơn. Và lại ai lại chẳng tò mò với mấy cái đề tài này cơ chứ, nhất là mấy người càng sợ thì lại càng muốn nghe mới ghê.

Thái nhìn nét mặt của An là biết con mồi đã sập bẫy thế là anh tiếp tục câu chuyện đang dở.

-Một buổi tối kia khi đang ngồi học bài trong phòng thì cô bé cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, cô quay lại hỏi mẹ: “Mẹ ơi, sao tự nhiên con thấy lạnh lạnh ghê quá”. Mẹ cô bé trấn an: “Không có gì đâu, con học bài tiếp đi”. Được một lúc, cô bé lại tiếp tục cảm thấy lạnh sau lưng, cô hỏi mẹ: “Mẹ ơi, hình như nhà mình có ma hay sao đó, sao con thấy lạnh sống lưng quá”. Mẹ cô bé một lần nữa trấn an: “Làm gì có ma nào đâu, con học bài tiếp đi”...

Thái dừng lại, lần này An không còn chăm chú vào sách vở nữa, cô nhìn anh tò mò pha một chút sợ hãi.

-Hơi lạnh mỗi lúc một nhiều, cô bé sợ quá quay lại nhìn mẹ: “Mẹ có thấy gì không, nhà mình có ma thật mà”. Vẫn giọng nói đều đều, mẹ cô bé lại trấn an: “Mẹ có thấy gì đâu, làm gì có ma mà con sợ”. Nghe mẹ nói, lại có mẹ bên cạnh nên cô bé đỡ sợ hơn một chút. Nhưng càng lúc cô bé càng cảm thấy rợn người nhiều hơn, sau lưng lạnh buốt khiến cô bé sợ hãi tột độ. “Mẹ ơi, có ma thật mà, con thấy lạnh quá”. Rồi đột nhiên, mẹ cô bé bước đến sát bên cạnh cô, phát ra giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: “Chứ này giờ mày tưởng tao là mẹ mày à?”

-Á.à.....

Chưa kịp kể xong câu chuyện An sợ quá la thối thành làm Thái giật cả mình, ông Tân từ trong phòng cũng chạy ra vì tưởng con gái xảy ra chuyện gì.

-Sao vậy hai đứa?

-Dạ không có gì đâu, con giỡn hơi lớn tiếng.

An cố gắng dùng chút bình tĩnh cuối cùng để ba yên tâm đi ngủ, cô không muốn làm phiền ba bằng mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Ông Tân lắc đầu chịu thua cho đứa con gái của mình rồi cũng đi vào phòng.

Lúc này An mới thả lỏng người, cô có cảm giác toàn thân mình bủn rủn, mồ hôi lạnh toát ra lạnh ngắt, trong đầu lúc nào cũng tưởng tượng có người đứng sau lưng mình, cảm giác đúng là rất tồi tệ.

Nhìn thấy mặt An xanh mét, Thái mới biết mình giỡn hơi lố, chuyện lúc trước cô vẫn còn chưa hoàn hồn đã tiếp tục dọa chuyện này nữa.

-Sợ hả Thỏ? Bây giờ anh giỡn đó.

-Hức...hức...giỡn gì kỳ vậy hả? Mai mốt sao người ta dám thức khuya học bài đây.

An khóc nhìn thương ơi là thương, Thái vội bước qua ngồi cạnh cô để cô đỡ sợ.

-Anh chỉ đùa thôi, chứ không phải là thật đâu mà sợ. Thỏ khóc nè.

-Kệ tôi.

An giận dỗi ngồi xích ra xa Thái, nhìn cái mặt anh tự dưng phát bực à.

-Ồ, cái cô này láo nhợ, dám xưng tôi với tôi à?

-Ừm đó, anh về đi đáng ghét.

Mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng An vẫn cố đẩy Thái về, cái tội cứ suốt ngày tìm cách chọc cô, sau này nhất định phải khóa cửa nhốt anh ta ở ngoài không cho vào nhà mới được.

-Anh mà về là em ngồi đây có một mình đó nha, không sợ à?

-Không.

-Ừm, vậy anh về nha.

Thái giả bộ đứng lên ra về, anh không tin cô bé này dạn đến mức dám học bài một mình, thế nào anh ra đến cửa cũng bị cô gọi lại cho xem.

Nhưng mới đi được mấy bước thì đột nhiên cúp điện, căn nhà tối tăm không có một chút ánh sáng nào khiến An hoảng loạn tột độ. Thái vội mò mẫm tìm đường, chưa kịp tới chỗ An ngồi đã bị cô bất ngờ ôm chầm lấy, người An lạnh ngắt, chân tay run lẩy bẩy làm Thái có chút lo lắng.

-Không sao rồi, để anh mở đèn pin điện thoại lên.

Đến khi nhìn thấy ánh sáng An mới cảm thấy yên tâm một chút, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy áo Thái không chịu buông ra.

Lợi dụng cơ hội ngàn năm có một, Thái khoát chỉ vòng tay qua ôm eo An, lòng thầm khấn cúp điện lâu lâu một chút.

-Đừng có lợi dụng trời tối mà thả dê lung tung nha.

An đánh vào tay Thái nhưng tên này vẫn không chịu buông ra.

-Đề yên, anh sợ ma quá nên phải ôm như vậy mới hết sợ được.

Trời ạ, trên đời này sao lại có người biến thái đến mức độ này cơ chứ. Đúng lúc đèn bật sáng, An vội dùng sức đẩy Thái ra thật xa.

-Anh là Thái giám mà còn dê xồm nữa chứ.

-Tại em sàm sờ anh trước mà. Giỡn thôi anh đi về đây, có gì gọi điện thoại cho anh nha Thỏ.

Thái nhéo mũi An rồi đứng lên đi về.

An nhìn theo Thái có chút cảm giác lạ, mỗi lần nhớ đến những hành động trẻ con của anh thì An lại bất giác mỉm cười, nhưng cái kiểu nhát ma cô thì không thể chấp nhận được, tối nay chắc chẳng có cách nào ngủ ngon được rồi.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sáng đi học với hai con mắt thâm quầng vì mất ngủ, An chỉ ước gì hôm nay là chủ nhật để thoải mái ngủ một giấc cho đã thôi. Nhớ lại chuyện tối qua, quả thật là một đêm kinh hoàng đối với cô. Cứ hề nghe bất cứ âm thanh gì cô cũng nghĩ đến chuyện đó, càng sợ càng khó ngủ, mà ngủ không được thì càng sợ hơn. Cứ thế An nằm cả đêm không ngon giấc được, mỗi lần thiêu thiêu ngủ lại giật mình thức giấc vì ác mộng, thật là kinh khủng.

-Làm gì mà mặt mũi như đưa đám vậy hả?

Khoa nhìn thấy An mới qua một đêm mà đã te tua xơ mướp như vậy nên thắc mắc.

-Buồn ngủ.

-Tối qua không ngủ à?

-Ừm.

-Sao thế?

-Sợ ma. Mà thôi không nhắc đến chuyện này nữa mất công tôi về lại sợ.

Khoa cũng bó tay với con nhỏ bạn, trước giờ có bao giờ nghe An nhắc đến chuyện ma quỷ bao giờ đâu, tự dưng giờ lại sợ.

Hai đứa tung tăng vô trường vô tình gặp Thùy An, nói vậy thôi chứ thật ra là Thùy An cố tình đứng đợi cô em của mình. Thấy An, cô cười thật tươi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

-Thái An.

Nghe gọi tên mình, An quay lại và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy chị, cô bối rối thấy rõ, nếu có thể Khoa chỉ muốn kéo cô tránh xa chị mình ngay lập tức.

-Ba vẫn khỏe chứ, em và ba sống tốt không?

Thùy An hỏi han làm cả Khoa và An nhìn nhau ngạc nhiên, sao hôm nay chị ấy lại thân thiện và ngọt ngào như thế này chứ, Khoa cảm thấy có chút gì đó không ổn ở đây.

-Em và ba sống rất tốt.

-Vậy tốt rồi. À, hôm nào về nhà ăn cơm với chị và mẹ, không có em nhà cửa trống trải quá.

An nhìn chị mình, nụ cười trên môi chị khiến An cảm thấy lạ lẫm, không lẽ chị đã không còn chán ghét cô về chuyện của Thái rồi sao. An áp úng không biết hỏi như thế nào về chuyện này.

-Chị...chuyện em và anh Thái...

-Không cần bận tâm đâu, chị và anh Thái chỉ là bạn bè, và lại chị cũng có người yêu rồi, hôm nào chị dẫn cho em xem mắt nha. Thôi chị vào lớp đã, có gì chị em mình nói chuyện sau nha.

Chị đi rồi mà An vẫn còn chưa tin đó là sự thật, tại sao chị mới có mấy ngày không gặp mà chị ấy lại thay đổi 180 độ như thế này sao, hay vì tình yêu đã thay đổi chị trở nên đáng yêu như vậy?

Thùy An trước giờ nếu thích hay ghét đều biểu hiện ra mặt, nhất là đối với cô em gái mình thì càng không muốn che giấu cảm xúc làm gì, vì vậy biểu hiện lần này của chị làm An vui lắm, ít nhất vì mối quan hệ giữa hai chị em cô đã được hàn gắn phần nào rồi.

Nhìn vẻ mặt phấn khởi của An mà Khoa cảm thấy không bình thường, sao Thùy An lại thay đổi chóng mặt như thế chứ, chẳng lẽ nhờ có tình yêu mới mà cô trở nên tốt tính vậy sao.

-Hết buồn ngủ rồi hả cô nương?

Khoa đập vào vai An khi thấy cô tươi tỉnh hẳn, mà cũng lạ thật, mới vừa than thở buồn ngủ đây thế mà chỉ cần nghe một câu nói là tỉnh rụi liền, đúng là đồ ngốc mà.

-Ồ ha, Khoa nhắc mới nhớ, An buồn ngủ lại rồi.

-Hà???

-Giờ á, vào lớp thôi.

Bước theo sau An đi vào lớp mà Khoa cũng lắc đầu chào thua nhỏ bạn mình luôn, cứ hề có chuyện gì vui là cứ hiện hết lên trên mặt vậy đó.

Đang đi bình thường đột nhiên có ai đó đẩy từ đằng sau tới, theo quán tính Khoa ngã nhào về đằng trước kết quả là cậu ôm chầm lấy An và cả hai cùng

ngã xuống.

-Ui da, ai chơi kỳ vậy hả?

Vừa đứng dậy An vừa rên rỉ, tự nhiên lại bị té oan ức thế này ai lại không điên cơ chứ.

-Khoa xin lỗi, An có sao không?

Đờ An xong, Khoa quay lại tìm thủ phạm đã đẩy mình. Hai tên Thắng và Long bỗng nhiên xuất hiện đúng lúc, đã vậy còn không chịu đỡ hai đứa lên mà còn đứng đó cười gian tà nữa chứ.

-Ê, hết trò chơi rồi hay sao mà chơi cái trò này hả hai tên kia?

Khoa nhìn cái nụ cười nham nhở kia là biết tụi nó cố tình rồi, cũng may cả hai không bị sao nếu không bọn chúng đã bị Khoa xử đẹp rồi.

Thắng cười hề hề, người ta đã tạo cơ hội ôm người đẹp mà còn không biết điều cảm ơn nữa chứ.

-Không phải tại tôi, tại ku Long đi phía sau đẩy trúng nên tôi té về phía trước, không may lại trúng cậu và bà An.

-Cũng không phải tại tôi luôn, tự nhiên đang đi có thằng to con nào đụng trúng nên tôi mới đẩy ku Thắng, rồi bọn mình mới phải ngã dây chuyền thế đấy.

Hai tên này kết hợp ăn ý dễ sợ, miệng lưỡi còn hơn cả con gái đấy chứ.

Đến lúc này bà chán Thái An mới lên tiếng, này giờ hiền lành quá tụi này không biết sợ là gì.

-Hai chú khỏi phải đùn đẩy trách nhiệm, chị sẽ cho hai chú sau này khỏi còn cơ hội được đẩy luôn.

-Ê, đừng có làm liều nha bà An, tụi tôi chỉ có cái đó quý nhất đó.

-Cho chừa cái tật đụng ai cũng đẩy.

Nói xong An lao tới định đánh mỗi đứa một trận nhưng vừa mới nhấc chân lên đã khụy xuống, chân phải đau đến mức không thể trụ được làm cả bọn hốt hoảng.

-Bà An, bà sao thế?

-Hic..hình như tôi bị trật khớp, nứt xương, bong gân, gãy chân rồi.

An rên rỉ quá làm cả bọn phì cười, nhỏ bạn này lúc nào cũng làm quá lên vậy đó.

Khoa xoa xoa chỗ đau làm An khóc lóc ỉn ỏi, còn hai tên kia thì cũng cảm thấy có chút hối hận vì trò đùa hơi lố của mình. Vốn dĩ chỉ muốn đẩy cho Khoa ngã nhào về hướng An thôi nhưng mà tại tên Long bự con quá đẩy một phát làm hai đứa cầm đầu luôn.

-Hình như trật khớp rồi, để Khoa đưa An vào phòng y tế.

Cổng An đi được mấy bước, Khoa quay lại thấy hai tên kia vẫn leo đèo đi theo, bọn này đúng là trùn nhay mà.

-Hai cậu không vào lớp mà đi đâu đây?

-Tụi tôi phải đi theo cậu, thứ nhất vì phải hộ tống hai người vào phòng y tế vì cậu cũng bị té chung với bà An mà, thứ hai là đi theo bảo vệ bà An lỡ chẳng may thấy bà thương tật cậu giờ trò sàm sỡ sao, thứ 3 là bây giờ đã trễ nên bọn tôi cúp hết tiết đầu luôn. Thấy chưa, đào đâu ra hai thằng bạn vừa đẹp trai vừa tốt bụng như thế này chứ.

Miệng lưỡi tên Thắng đúng là kinh khủng, một mình cậu ta chấp toàn trường chắc cũng không ai cãi lại cậu ta chứ đừng nói là Khoa nên thôi giữ yên lặng là tự bảo vệ mình rồi.

Băng bó xong xuôi, An nhìn hai tên kia cảnh cáo.

-Mối hận này chị sẽ không bỏ qua cho hai chú đâu.

-Chị An ơi chị An, tha cho sự khờ dại của bọn em đi ạ.

Hai tên đó giả vờ năn nỉ, tụi nó diễn sâu y như thật.

-Muốn chị tha đúng không?

-Dạ.

-Vậy tụi quần ra kia quỳ cho chị.

Nói xong câu này An cũng không nhịn được cười luôn, thế là hòa cả đám. Long nghe xong lắc đầu y chang ông cụ non.

-Bà An ơi là bà An, bà là con gái đó, nói chuyện ý tứ xiu được không? Sau này chẳng may con bà nghe được chẳng phải hỏng một thế hệ à?

-Thăng, cậu cứ làm quá, bà An bà có để được đâu mà con.

Hai thằng bạn đưa hát đưa đệm theo làm An tức tối, nếu chân không đau thì chắc mỗi đứa văng mỗi góc rồi. An đưa hai con mắt hình viên đạn về hướng bọn chúng cảnh cáo mà khổ nỗi bọn chúng cứ khúc khích cười làm cô càng tức hơn nữa. Nghĩ sao lâu lâu mới có cơ hội một lần mà, bọn chúng tận dụng ghê lắm, hết cách Khoa phải lòi áo tụi nó về lớp thì tụi nó mới chịu rời khỏi, thật muốn bó tay chân với tụi nó luôn.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Giờ giải lao, nghe bọn kia nói, Chi vội chạy xuống phòng y tế thăm An.

-Sao lại bất cẩn vậy An, lớn rồi mà cứ như con nít.

Chi trách yêu, nhỡ này chắc lại lắc xa lắc xắc nên mới bị té chứ gì, cô hiểu bạn mình quá mà.

An giả vờ than thở.

-Số An khổ oi là khổ, ăn ở có đức lắm mà sao ông trời không thương vậy không biết.

-Thôi đi cô nương, xạo vừa thôi.

Nghe Chi nói An mới chịu ngưng cái bài than thở của mình.

-Giỡn thôi, tại hai tên kia đẩy Khoa ngã đè lên người An nên mới ra nông nỗi này nè.

Nhắc đến Khoa, Chi lại cảm thấy buồn buồn, có lẽ cô chẳng bao giờ xen vào được giữa An và Khoa. Mặc dù nhóm 5 đứa chơi thân với nhau nhưng Chi có cảm giác mình cứ như người ngoài cuộc giữa bọn họ, bất cứ cuộc vui nào An luôn là trung tâm của cả đám. Không có Chi thì bọn họ vẫn tụ tập bình thường nhưng nếu vắng An thì ai về nhà nấy. Có đôi khi trong Chi cũng xuất hiện một chút ghen tỵ với bạn mình nhưng An hoàn toàn vô tội, hai người lại hiểu nhau như thế nên Chi cảm thấy mình thật xấu xa. Dù vậy cũng không thể trách Chi vì con người ai lại chẳng ích kỷ, nhất là liên quan đến chuyện tình cảm nam nữ thì lại càng thêm phức tạp.

Bây giờ cô lại rơi vào hoàn cảnh khó xử, Chi thích Khoa nhưng lại sợ mình chen vào tình cảm của An, một bên là bạn thân, còn một bên là tình cảm trai gái khiến cô không thể nào tự mình chọn lựa được.

Thấy Chi buồn buồn, An quan tâm.

-Sao vậy gái? Có chuyện gì nói An nghe.

Suy nghĩ một hồi, Chi nhẹ nhàng.

-An nè, nếu như một người con gái thích một người con trai, mà người con trai đó lại thích một người con gái khác thì người con gái kia phải làm sao đây?

-Quan trọng là người con gái được thích kia có thích người con trai đó không?

Lâu lâu mới có cơ hội làm quân sư tình yêu, An ra vẻ nghiêm túc ghê lắm.

-Không biết nữa.

-Tình yêu là phải giành giật, nếu người con gái kia thật sự thích người đó thì phải cho họ biết tình cảm của mình. Nếu họ chưa chính thức yêu nhau thì mình vẫn có quyền. ...

-Thôi đi cô nương, khuyên tâm bậy tâm bạ coi chừng người ta đi tự tử luôn bây giờ.

Khoa từ ngoài bước vào chen ngang câu nói của An làm cô mất cả hứng, người ta chuẩn bị bài tư vấn dài cả trang giấy thế mà lại bị tên đáng ghét này phá hoại ai mà chịu nổi cơ chứ.

An nhìn Khoa vỗ ngực tự hào.

-Khoa bớt giỡn đi, 10 năm kinh nghiệm trong nghề đấy, đừng có mà khinh địch.

-10 năm quậy phá thì có, ở đó mà kinh nghiệm.

Cứ hể nói ra câu nào là bị Khoa phủ câu đó, tinh thần tụt dốc dễ sợ.

Không thèm nói chuyện với Khoa nữa, An quay sang Chi thắc mắc.

-Sao Chi hỏi chuyện này thế?

-À, tại đứa bạn hỏi cấp 2 hỏi mà Chi không biết khuyên sao nên mới hỏi An đó mà, thôi Chi về lớp nha.

Chi đứng lên về lớp né tránh ánh mắt của hai người kia. Chẳng lẽ như An nói tình yêu là phải giành giật sao? Nếu đúng như vậy Chi không thể cứ tiếp tục nhượng bộ nữa đúng không? Đầu óc Chi rối bời không biết phải làm thế nào mới đúng đây. Nhưng cứ hể nhìn thấy hai người đó đi chung với nhau là cô lại cảm thấy không vui, cứ muốn tách họ ra ngay lập tức, càng ngày cô càng khó kiểm soát cảm xúc của mình hơn rồi.

...

Trở về nhà với cái chân thương tật, An phải nói dối ba là mình bị trật chân do bất cẩn khi đang học môn thể dục. Ba lo lắng nên chuẩn bị cơm nước đâu đó rồi mới đi ra ngoài.

Ở nhà một mình, cái chân đụng đến là đau nên sinh hoạt rất khó khăn, cũng may là nhà nhỏ không có cầu thang nếu không chẳng biết đường nào mà đi lại nữa.

7h tối, từ trong nhà vệ sinh cả nhấc bước ra, An cảm thấy hơi hơi rợn người, câu chuyện của Thái vẫn còn ám ảnh mà ba thì đi từ chiều đến giờ chưa về nữa.

Vừa với tay định tắt bóng đèn thì cửa nhà bật mở, hoảng quá An trượt chân té nằm một đống xuống sàn nhà, Thái nhìn thấy cũng hét hồn vội lao tới đỡ cô lên.

-Thấy anh chứ có phải ma đâu mà phản ứng mạnh vậy?

Thái nhìn cái mặt sợ sệt của An mà không nhìn được cười, anh cố gắng đỡ cô dậy mà cô cứ ngồi lì một chỗ không chịu nhúc nhích.

-Thà thấy ma còn đỡ sợ hơn thấy anh đó.

-Vậy xui anh kể chuyện ma nữa nghe.

Nghe Thái dọa An vừa sợ vừa đau nên mếu máo.

-Đồ Thái giám đáng ghét, suốt ngày ăn hiếp người khác.

Thấy An chưa chộc đã khóc tự nhiên Thái bối rối, anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

-Anh xin lỗi, em đúng là Thỏ khóc nhè. Em muốn ngồi đây đến bao giờ hả?

-Tại anh làm em té nên chân đau không đi được.

Nghe An nói Thái nhìn xuống mới thấy cái chân bị băng bó của An, anh lo lắng.

-Chân em bị sao vậy Thỏ?

-Cũng tại anh hết đó, tối qua hù ma làm em ngủ không được, nửa đêm mắt nhắm mắt mở chạy ra ngoài bị té nên mới bị trật chân.

An bịa đại lý do cho Thái áy náy chơi, cái tội suốt ngày chọc cô.

Còn Thái thì thấy mình có lỗi kinh khủng, anh chỉ đơn giản là hù dọa cho vui thôi chứ đâu có lường trước hậu quả như thế này đâu.

Nhẹ nhàng bế cô lên ghế, Thái kiểm tra chân An rất nhẹ nhàng.

-Đau lắm sao? Anh xin lỗi nha.

Tự nhiên Thái dịu dàng làm An thấy thương kinh khủng, bình thường toàn chọc phá người khác tự dưng ngọt ngào làm cô không quen mắt xịu nào.

-Em đùa đó, thật ra cái này là do em bị té trên trường không có liên quan gì đến anh hết.

Thái ngược lên nhìn An vờ bực bội.

-Cô hay lắm đó, làm tôi hết hồn đấy biết không hả? Ngồi yên chờ tôi một chút.

Thái đi vào bếp một lúc sau quay lại với một túi đá lấy từ tủ lạnh làm An thắc mắc

-Anh làm gì thế, em không thích uống nước đá đâu.

-Ai cho cô uống đâu, ngồi yên đó.

Thái ngồi xuống, lấy túi đá chườm lên chân An để giảm đau, trời ạ, sao anh lại có lúc dịu dàng như thế này cơ chứ.

An nhìn Thái chăm chăm như quái vật ngoài hành tinh, cái chân cũng tự dưng hết đau lúc nào không biết.

-Bớt đau chưa?

Thái hỏi mặc Thái, tâm hồn An vẫn còn đang ngơ ngẩn nên không nghe thấy, đến khi anh nói thật lớn tiếng cô mới giật mình hoàn hồn.

-Nãy giờ nghĩ gì mà anh nói không nghe vậy hả?

-Dạ không có gì, em chỉ nghĩ là hôm nay anh Thái uống nhầm thuốc gì mà tốt dữ dội vậy?

-Nhầm thuốc cái đầu cô đó. Từ ngày mai tôi qua chờ đi học.

Cái vụ án gì nữa đây, chẳng lẽ hôm nay anh ta bị bà nhập nên mới tốt đã man vậy, nhưng cô có Khoa chờ rồi đâu cần thiết đến Thái nữa. An từ chối.

-Không...

-Không cần phải ngại đâu.

-Ý em...

-Khỏi cảm ơn.

-Ồ...

-Chỉ vì cô bị đau chân thôi, chứ không có ý gì khác.

-Em tự...

-Tôi chỉ là lo cô có chuyện gì bác trai phải chăm sóc tội nghiệp bác ấy.

-Anh bị gì vậy hả, để...

-Nếu cô thấy ngại thì đổ xăng cho tôi là được rồi.

Trời ạ, mới mở miệng ra chưa nói được một câu nào đã bị Thái cắt ngang không thương tiếc, ức chế quá đi mất. Càng ngày anh càng bá đạo thì phải, làm như An muốn anh chờ cô đi học lắm vậy đó.

Hết cách, An lấy giọng hét to thật to, lúc này Thái mới chịu im lặng nghe cô nói.

-CÓ CHO NGƯỜI TA NÓI KHÔNG HẢ?

-Ồ, nói thì nói làm gì hung dữ thế?

-Không hung dữ mới là lạ, chưa kịp mở miệng anh đã chui tọt vào trong bụng người ta luôn rồi. Anh không cần phải qua chờ, em đi với Khoa rồi.

Đang vui vì chọc giận được An, bỗng nhiên nghe nhắc đến Khoa mặt Thái tối sầm lại, anh là anh không ưa cái thằng nhóc con dám cạnh tranh với anh đâu nha.

-Cầm cái dưới mọi hình thức, quyết định vậy, ngày mai anh qua mà không thấy mặt thì đừng trách anh vô tình, nên nhớ anh là bác sĩ đó.

Nói xong Thái đứng lên đi về trước sự ngỡ ngàng của An, sao trên đời này lại xuất hiện con người vô duyên vậy không biết. Nghĩ sao hù dọa người ta còn rảnh kèm theo câu “anh là bác sĩ đó”, chuyện này ai chẳng biết, với lại làm bác sĩ có gì liên quan đâu mà hù. Nhưng mà không nghe lời thế nào Thái cũng bày đủ trò cho coi, thôi thì cố gắng vài ngày hết đau chân là thoát nạn à.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Cầm điện thoại lên gọi cho Khoa không cần qua đón nhưng mới vừa mở miệng nói đã bị cậu ta mắng té tát, hôm nay là ngày gì vậy không biết.

-Đừng có mà mê trai bỏ bạn nghe, anh ta là người xấu, vừa biến thái vừa thần kinh nữa, An đi với anh ta thế nào cũng nguy hiểm, trên đời này chẳng ai tốt bằng bạn Khoa đâu.

-Chỉ vài ngày thôi à, nha nha bạn Khoa đẹp trai.

-Ừm, chỉ mấy ngày thôi đó, à quên, cảm An ôm eo anh ta đó.

An phải năn nỉ ngọt ngào lắm Khoa mới chấp nhận đi học một mình mấy ngày, chẳng hiểu sao rước một cục nợ vương tay vương chân như An có gì thú vị đâu mà Khoa lại muốn chờ cơ chứ.

Khuya, chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Thái “Chân đau hạn chế đi lại một chút, sáng mai anh qua đón, ngủ ngon nha Thỏ con”

An mỉm cười một mình, càng ngày cô nhận ra Thái tốt bụng nhiều hơn mình nghĩ, mặc dù lúc nào cũng tìm cách trêu ghẹo nhưng đằng sau đó là sự nhiệt tình, quan tâm đến người khác. An thích cái cách quan tâm của Thái, nó không khiến người khác khó chịu hay cảm thấy bị làm phiền, mặc dù có đôi lúc hơi quá trớn nhưng lại làm cô vui vẻ.

Nếu như Bảo là mối tình đơn phương đầu tiên của An, khiến An suy tư suốt một thời gian dài bởi nó chỉ toàn mang đến nỗi buồn thì Thái như một làn gió mới thổi vào cuộc đời cô, bên cạnh Thái cô không còn nghĩ đến Bảo hay bất cứ chuyện nào khác, anh luôn có cách cuốn cô vào những câu chuyện không đầu không đuôi của mình. Hai con mắt nhỏ xíu cứ chớp liên tục làm khuôn mặt anh không thể nào nghiêm nghị trước mặt An được.

Cơ mà tại sao hôm nay lại nghĩ đến Thái nhiều thế không biết, chắc là bị anh ta ám ảnh luôn rồi, thôi ngủ sớm lấy sức mai còn đối phó với anh ta nữa. Nghĩ thế An mang theo tinh thần vui vẻ chìm vào giấc ngủ say, đã lâu lắm rồi mới được có những giấc mơ nhẹ nhàng như thế.

...

Sáng, Thái xuất hiện trước nhà đúng giờ, mặt mũi hớn ha hớn hở như mới nhặt được vàng. Thấy An khắp khiễng bước ra, Thái trêu chọc.

-Anh nhớ em là Thỏ chứ có phải Rùa đâu mà chậm chạp dữ vậy hả?

Mới sáng sớm đã muốn gây chuyện, An liếc Thái một cái này lửa.

-Đưa em đánh cho gãy chân thử xem anh có đi được không mà ở đó nói như đúng rồi vậy.

-Chân nè, đánh đi, mai mốt có người qua chở đi làm, thích.

-Mới sáng đừng có để em chửi nha.

An bực bội leo lên xe, miệng rửa thầm tên Thái đáng ghét suốt ngày chọc tức cô.

Chờ cô đến trường, Thái cẩn thận giúp An mở mũ bảo hiểm, vuốt lại mấy cọng tóc trước mặt rồi mới đi đến bệnh viện. Những hành động đó vô tình lọt vào mắt Thùy An, phải cố gắng lắm cô mới có thể giữ được khuôn mặt điềm tĩnh như thế này.

Nuốt cục giận vào trong, cô cố gắng mỉm cười đến nói chuyện với em mình.

-Thái An, chân em bị sao thế?

-Chỉ bị bong gân thôi chị. An thấy chị quan tâm đến mình thì vui lắm.

-À, trưa nay đi ăn KFC với chị nha, hôm nay nhà không có cơm.

-Cũng được chị, trưa nay ba cũng không ăn cơm ở nhà.

An nghe chị rủ đi ăn thì phần khởi hân không để ý đến ánh mắt tức giận của chị khi nhìn mình.

-Tan học chị đợi em ở quán gần nhà nhé.

Thùy An vẫy tay về lớp, nhưng đi đứng thế nào lại đá trúng cái chân đau của An làm cô phải ngồi xuống nhăn nhó.

-Chị xin lỗi, em có sao không Thái An?

-Không sao, chị về lớp đi.

Thùy An quay người bước đi với nụ cười nửa miệng, nếu dừng đứng đến người của cô thì cô cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu. Cô không bao giờ chịu thua trước ai, huống hồ là em gái của mình thì càng không thể, đối với cô, thứ gì bản thân muốn thì cho dù dùng thủ đoạn gì cũng sẽ giành giật được.

An đau đến mức chảy cả nước mắt nhưng cũng phải cố lết vào trong lớp, cũng may Chi xuất hiện đúng lúc giúp nếu không chắc cô vẫn còn loay hoay ở cổng trường rồi.

...

Giờ giải lao, An loay hoay nhắn tin nói Thái không cần qua chờ, anh có chút không vui.

-“Anh không cần qua đón em nha”

-“Why?”

-“Em đi ăn với chị Thùy An”

-“Hả???”

-“Ai dứt đầu mà hả? Vậy nha”

-“Ừm, em đi cẩn thận nhé, có gì gọi cho anh. Thỏ-xấu-xí”.

Giải quyết xong tên Thái rồi cảm thấy nhẹ nhàng gì đâu đó, chỉ còn Khoa là cứ lâu lâu bên tai mãi thôi.

-Chân đau thì về nhà nghỉ đi, còn ham hố đi chơi này nọ.

-Kệ người ta đi, người ta có tiền là có quyền biết chưa.

-Đồ cứng đầu.

-Chứ đầu mấy người mềm quá.

An với Khoa ngồi cãi nhau chí chóe, xúu hồi tự dưng không biết sao Khoa làm mặt giận luôn. Thật ra cậu chỉ muốn tốt cho An nên mới không muốn cô đi, không hiểu sao thái độ của Thùy An làm Khoa có chút nghi ngờ mà nói thì An không chịu nghe lời nên cậu giận luôn.

...

Đang ngồi say sưa ngắm cảnh thì Thùy An và Bảo tay trong tay bước vào, cảnh tượng tình tứ của hai người làm An thoáng bất ngờ không biết phản ứng thế nào, gương mặt ngượng ngùng thấy rõ.

-Thái An, lâu rồi không gặp em xinh ra đó nha.

Bảo trò chuyện rất tự nhiên, còn An chỉ mỉm cười gượng gạo, cô còn không dám nhìn thẳng vào mắt Bảo nữa.

Galang kéo ghế cho Thùy An, ánh mắt Bảo nhìn chị rất dịu dàng.

Nhìn nét mặt của cô em gái, Thùy An cảm thấy vô cùng hả dạ. Cô thừa biết em mình thích Bảo như thế nào, vì thế cô cố tình thân mật với Bảo để cho An nếm trải cảm giác đau đớn như cô đã từng.

-Em đến lâu chưa? Tại hôm nay anh Bảo học ra hơi muộn.

Thùy An nói chuyện rất ngọt ngào.

-Cũng mới đến thôi.

An lúng ta lúng túng, chẳng lẽ người yêu chị nói là Bảo sao? Một cảm giác đau nhói trong tim, tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh như thế này cơ chứ? Cô

biết chuyện Bảo có người yêu cũng sẽ có ngày xảy ra nhưng không nghĩ nó lại nhanh như thế, mà tại sao lại là chị Thùy An mà không phải một người nào khác chứ? Nếu như vĩnh viễn cô không thể quên được Bảo thì làm sao cô dám đối mặt với hai người họ, làm sao cư xử đúng theo vai vế của một người em vợ bây giờ.

Nhìn đồng thức ăn An không có cách nào nuốt nổi, bây giờ đối với cô thứ gì cũng chỉ toàn vị đắng mà thôi.

-Ai da..

Bốn con mắt hướng về Thùy An khi cô khẽ la lên, thì ra trong lúc bất cẩn cô làm đổ cốc Coca lên chiếc váy trắng xinh đẹp.

-Sao em bất cẩn quá vậy?

Bảo mắng yêu rồi dịu dàng lấy khăn lau cho Thùy An, hai người nhìn nhau thật ảm áp.

-Anh, Thái An nhìn kia, kỳ quá à.

Cô nũng nịu tựa đầu lên vai Bảo, anh choàng tay qua ôm lấy eo cô.

-Có gì đâu, sau này Thái An cũng sẽ trải qua cảm giác này thôi mà.

Cảm giác mình cứ như người ngoài cuộc, không thể chịu đựng thêm được nữa An xin phép về trước.

-Xấu nữa em còn có tiết học, em về trước nha.

Không đợi hai người trả lời, An cố gắng đi thật nhanh ra khỏi quán để giấu đi những giọt nước mắt chực trào. Cô căm ghét bản thân mình kinh khủng, một việc nhỏ nhặt là quên người con trai này thôi mà cũng không thể làm được, cô sắp phát điên lên rồi.

Còn Thùy An vô cùng há hê khi nhìn em gái mình như vậy, cô sẽ không dừng lại cho đến khi An và Thái không còn bất cứ mối quan hệ nào với nhau nữa thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

An vừa đi trên đường vừa khóc, cảm giác yêu đơn phương một người quả thật rất tồi tệ. Những ngày qua khi tinh thần đã dần trở nên vui vẻ, cô dường như không nhớ gì đến Bảo những tưởng như vậy tình cảm cũng sẽ dần biến mất. Nhưng cô đã sai, cảm giác đau đớn vẫn còn khi gặp lại anh, có chăng là nó không còn mặn nồng như ban đầu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất hết, con tim này vẫn nhói đau khi nhìn thấy anh trong tay với người con gái khác.

Cô đã tự hứa với lòng là sẽ quên đi Bảo nhưng vẫn chưa thể nào làm được. Bắt đầu từ hôm nay bằng cách này hay cách khác cô cũng sẽ để chuyện của Bảo và Thùy An ra khỏi cuộc sống của mình, hi vọng bản thân có thể làm được.

-Lên xe đi.

Khoa từ đâu xuất hiện chắn ngang lối đi, gương mặt nhìn An đầy nghiêm nghị. Vốn đã biết Thùy An chẳng có ý gì tốt lành nhưng mà mỗi lần khuyên An lại chẳng chịu nghe, bây giờ ai tự chuốc đau khổ vào người cơ chứ.

Chờ An đến một nơi yên tĩnh, Khoa ngồi ngắm nhìn An buồn rười rượi mà cảm thấy đau nhói. Cậu đã lường trước thế nào cũng xảy ra chuyện nên mới đứng bên ngoài chờ, nhưng vừa thấy An chạy ra cậu lại cảm thấy bức bối trong người, bức vì sự ngốc nghếch của cô và cũng bởi vì không chịu nghe lời cậu nên mới bị như vậy.

-An thấy chưa, lần sau đừng có mà cãi Khoa nữa.

Khẽ gạt đầu, An không ngước mặt lên, cũng chẳng nói năng gì làm Khoa càng bức hơn nữa.

-Sao trên đời lại có con nhỏ ngốc như An chứ.

-Khoa đừng la An nữa có được không?

Tự dưng nghe An nói trong nước mắt Khoa thấy mình vô lý kinh khủng, cô đang đau buồn thế kia mà lại còn giận dữ nữa, Khoa nhẹ giọng.

-Khoa xin lỗi, An đừng buồn nữa.

-Ừm

-Gật đầu mà khóc thế kia ai mà tin chứ, ngoan, đừng khóc nữa Khoa dẫn đi ăn mì cay, lúc đó tha hồ khóc mà chẳng ai biết đâu.

Khoa kéo An dựa vào vai mình, cậu biết không dễ dàng gì để quên đi người mình yêu thương suốt mấy năm trời nhưng cậu tin rằng mình sẽ giúp An làm được điều ấy.

An ngồi tựa vào vai Khoa, bờ vai mà cô đã từng dựa dẫm vào rất nhiều lần trước đây. Mỗi khi có chuyện gì không vui Khoa đều có mặt, có đôi khi chỉ để cho cô mượn bờ vai ấy khóc, hay đơn giản là ngồi bên cạnh hát vu vơ vài câu để cô lấy lại tinh thần mà thôi. Ấy thế mà cũng đã gần 3 năm trôi qua, An không biết đã tựa vào bờ vai ấy bao nhiêu lần rồi, nhờ có nó An cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn, chuyện buồn phiền cũng dần theo gió tan biến mất.

-Đó An ngày xưa tại sao Khoa lại thích chơi thân với An?

-Vì An đẹp gái.

-Gớm

-Vì An tốt bụng.

-Oe.

-Vì An hiền lành.

-Áo tưởng sức mạnh.

-Chứ sao?

-Vì chơi với An sẽ không còn sợ bị An đòi Đoàn phí nữa.

Trời ạ, muốn quay sang đấm Khoa một cái để sợ, đầu cần phải nói thẳng thừng ra vậy đâu chứ.

An làm mặt giận không thèm dựa vào người Khoa nữa, Khoa vội kéo đầu cô xuống vai mình rồi giữ chặt không cho nhúc nhích.

-Hãy tự hào vì mình có giá trị lợi dụng.

-Đồ đáng ghét, tuyên bố nghỉ chơi.

-Khoa giỡn mà, chút nữa Khoa dẫn đi ăn mì cay chịu chưa?

-Chịu.

Cả hai cùng mỉm cười.

An thích cái cảm giác yên bình như thế này, gió thổi dịu dịu xua đi những mệt mỏi trong lòng. Con người mà, ai cũng từng yếu mềm, cũng từng nếm trải cảm giác buồn phiền nhưng quan trọng cách mỗi người đối diện với nó như thế nào mà thôi. An tự tin mình sẽ vượt qua được vì bên cạnh cô luôn có những người thương yêu giúp đỡ.

-Buồn ngủ quá, cho mượn cái chân miếng nha.

Không chờ Khoa đồng ý, An tự nhiên nằm gối lên đầu lên chân Khoa ngủ ngon lành. Khoa nhìn cô bạn mình ngủ mà lòng cảm thấy vui vẻ, chỉ cần lúc nào An cũng ngoan ngoãn bên cạnh cậu như thế này là đủ rồi.

Khoa ngắm nhìn An ngủ, trong mắt cậu An làm gì cậu cũng cảm thấy đáng yêu.

Nhớ lần đầu tiên bước chân vào lớp 10, cái bộ dạng lạnh lùng của cậu thu hút tầm nhìn của mấy đứa con gái ngây thơ trong trường, thế mà An vẫn đơ đơ ra chẳng thèm nhìn cậu lấy một lần.

An ngồi bàn đầu, mỗi khi lên bảng trả bài bị bí lại chẳng thèm mở miệng nhắc một chữ mặc cho Khoa nhìn An cầu khẩn.

Nhớ cái ngày bầu ban cán sự lớp, khi mấy đứa đề cử An làm bí thư thì Khoa là người đầu tiên đứng lên phản đối, với cái lý do hết sức vô duyên là “bạn ấy chánh quá nên em không thích” làm cả lớp được một trận cười, thế là từ đó, Khoa ôm hận trong lòng tìm cách trả thù An còn cô thì một chút xấu cũng chẳng thèm quan tâm đến một tên vô danh tiểu tốt như Khoa.

Khoa đẹp trai, phong cách kiểu diễn viên Hàn Quốc nên của gái ghê lắm, chỉ cần tỏ tình hoành tráng một bữa là dính ngay em hotgirl. Hai người yêu nhau mà làm thấy ghê, lúc nào cũng dính nhau như sam nhưng chỉ được vài tháng là chia tay. Khoa buồn nguyên 1 ngày vậy mà vừa xuất hiện ngay cửa lớp đã bị An nhảy ra thu Đoàn phí, đang bức bối Khoa cãi nhau với An một trận rồi về chỗ ngồi.

Tối hôm đó khi đang cố gắng chạy thật nhanh để tránh cơn mưa trên đường, Khoa vô tình thấy An vừa đi vừa khóc, tự nhiên không biết ai xui khiến mà cậu dừng xe lại.

“Ê, đừng nói là khóc vì lúc sáng bị tôi chửi nhé?”

“Cậu bị hâm à?”

Khoa lẻo đẻo đi theo An cả buổi, cuối cùng cô mới chịu nói chuyện đằng hoàng nhưng không hề mở miệng về lý do mình buồn, mãi đến sau này khi thân thiết An mới kể chuyện gia đình cho Khoa nghe.

Qua hôm sau An bị chuyển chỗ ngồi xuống dưới xóm nhà lá để kèm cặp đám hay nói chuyện trong giờ học, thế là Khoa có cơ hội tha hồ chọc phá cô, hôm thì dùng chuột, hôm dùng sâu, có hôm dùng cả rắn nữa mới ghê. Những lần đầu An còn bị lừa, càng về sau cô càng có kinh nghiệm nên đám bạn Khoa toàn bị chơi lại.

“Thưa cô, bạn Khoa ăn vụng trong giờ học”

“Thưa thầy bạn Khoa ngủ gật trong giờ học, đã vậy còn ngáy to làm tụi em không tập trung được ạ”

“Thưa cô, cô trả bài bạn Khoa đi ạ, bạn ấy không học bài về nhà đâu”

“Thưa thầy bạn Khoa đi học không chịu mang sách vở gì hết”

“Thưa cô bạn Khoa coi tài liệu kia cô”

Cứ mỗi lần chọc phá An là y như rằng Khoa cũng bị chơi lại, riết rồi Khoa không dám làm liều nữa.

Có hôm An bị cảm mà cũng phải ráng đi học vì có tiết kiểm tra, Khoa nhìn cô mệt mỏi cũng có chút xiêu lòng, thế là giờ giải lao Khoa mua thuốc đem vào lớp cho An, rồi còn đề sửa trong học bản mấy ngày liên tiếp nữa.

Nhớ ngày lớp tổ chức đi ngoại khóa ở bên ngoài, Khoa ăn trúng gì mà bị rối loạn tiêu hóa, nôn tới nôn lui cả chục lần, mặt xanh lè xanh lét. Lúc đó, trong khi mọi người đi nghiên cứu thì An phải ở lại trại chăm sóc cho Khoa cả ngày, nhìn mà thương kinh khủng.

Cũng thế là từ đó, hai đứa bắt đầu thân thiết với nhau, một tình bạn đẹp mà bao người trầm trồ ngưỡng mộ, Khoa còn hay nói cậu là người tình không bao giờ cưới của An nữa. Cứ mỗi lần suy nghĩ về những kỷ niệm của hai đứa, Khoa cảm thấy thật vui vẻ, ước gì thời gian đừng bao giờ làm thay đổi tình bạn đẹp giữa hai người thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Gần đến ngày thi cử mà Khoa chẳng lo lắng gì hết, cứ như là nắm chắc phần rớt trong tay rồi nên mới không chịu học hành vậy đó.

-Chăm chỉ học hành giùm cái ba, tôi không muốn mang tiếng là không biết giúp đỡ bạn bè đâu.

Ngồi trên xe Khoa chờ đột nhiên nghĩ đến chuyện học hành nên An nhắc nhở. Hôm nay mẹ Khoa nấu món ngon nên gọi An qua ăn tối cho vui nhà vui cửa.

-Không thích.

An nhìn cái mặt không quan tâm của Khoa mà muốn đâm cho một cái dễ sợ.

-Nói lại một lần nữa coi. An giờ nắm đầm lên hăm dọa.

-Có ai dạy đâu mà học, không lẽ Khoa ngồi học một mình. Hay tụi mình cùng học đi.

Khoa quay lại nhìn An chờ đợi, không biết học chung với Khoa có được không nữa, lỡ như cãi nhau chí chóe từ đầu buổi đến cuối buổi thì làm sao mà

học. Nhưng mà bây giờ bỏ mặc cậu ấy cũng thấy áy náy nữa, suy nghĩ một hồi cuối cùng An quyết định cho Khoa về với đội của Chi, quá hợp lý luôn.

Nghe An nói Khoa từ chối ngay lập tức, cậu chỉ muốn học với An thôi chứ người khác thì không bao giờ.

-Túm lại là Khoa muốn gì hả?

-Đơn giản, 1 là học chung với An, 2 là không học.

-Vậy thi rớt luôn đi nha.

An không thèm quan tâm nữa xem Khoa làm thế nào, người ta chỉ muốn tốt cho mà còn không biết điều, cứ thích đòi hỏi vô lý, bực bội.

Tối nhà Khoa, vẫn mang tâm trạng bực bội đó nên An không thèm nói chuyện với Khoa một tiếng nào.

-Lâu rồi con mới qua nhà bác đó, ăn nhiều một chút.

Mẹ Khoa liên tục gấp thức ăn cho An, từ lâu bà đã xem An như con gái mình rồi nên rất yêu quý cô.

-Dạ, con cảm ơn bác.

Không khí bữa ăn diễn ra khá thoải mái cho đến khi bác trai lên tiếng hỏi An.

-Thằng Khoa nhà bác dạo này học hành có đỡ hơn miếng nào không con?

Chuyện gì đến sẽ đến, Khoa biết đêm nay mình lại nghe bài ca không bao giờ ngưng của ba mẹ rồi, thế nào mà nhỏ bạn này không nhân cơ hội trả thù Khoa chứ.

An bỏ chén xuống, lễ phép trả lời.

-Dạ, Khoa ở lớp ngoan, lễ phép, chăm học, được thầy cô giáo khen ngợi và bạn bè quý mến lắm ạ.

Vừa mới uống ngụm nước chưa kịp nuốt Khoa đã phun hết ra, mà khổ nỗi vì đang hướng về An nên bao nhiêu nước phun thẳng vào mặt cô luôn. Phải chi không có người lớn ở đây An đã xử đẹp Khoa rồi nhưng mà nói gì thì nói cũng phải nể mặt ba mẹ Khoa nên cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mặt, thái độ điềm tĩnh của An làm Khoa thoáng rung mình, thế nào mai một cũng bị trả thù cho coi.

-Xin lỗi con gái, cái thằng này mất lịch sự dễ sợ.

Mẹ Khoa liếc con trai một cái cảnh cáo.

-Dạ không sao đâu bác, con bị Khoa chơi vậy hoài nên quen rồi.

-Cái thằng này, lớn rồi mà nghịch dợ vậy hả, lần sau nó mà làm lần nữa cứ nói bác xử nó cho.

Khoa nhìn qua An tức tối, thế mà nhỏ bạn vẫn rất tỉnh, đây là lần đầu tiên cậu mất lịch sự vậy, còn bình thường toàn An phun vào mặt cậu thôi mà bây giờ nói chuyện cứ như là đúng rồi vậy đó.

-An nè, hai bác có chuyện muốn nhờ con. Sắp thi đến nơi rồi mà thằng Khoa cứ cà rồn hoài bác lo lắm, con giúp bác kèm cặp nó học với được không?

Không ngờ ba mẹ lại có thể hiểu ý Khoa vậy, khỏi phải nói cậu vui thế nào. Nhìn qua cái mặt đắc ý của Khoa, An nhẹ nhàng.

-Dạ, chuyện này con đã nói với Khoa rồi nhưng cậu ấy không chịu học ạ, bữa thì trốn, bữa thì chỉ ngủ rồi bắt rắn bắt chuột phá không cho con học, nên chắc con không dám nhận đâu ạ.

Mém xiêu với con nhỏ này, sao mà bịa chuyện y như thật vậy nè. Khoa gân cổ lên lại nhưng mới vừa mở miệng nói “Con không có...” thì đã bị ba cắt lời ngay.

-Còn cái nữa hả? Từ giờ trở đi con bé nói gì phải nghe biết không?

Rồi ông quay sang An ngọt ngào.

-An nè, con giúp bác kèm nó học với nghe, con cứ chọn thời gian rồi bác kêu nó chờ con qua đây, lúc đó có hai bác nó chẳng dám lỳ nữa đâu.

Khoa tức muốn xi khói, nghĩ sao lật lọng tráo trở thế không biết, rõ ràng cậu đòi học chung mà An không chấp nhận bây giờ mở miệng ra nói ngược lại, có cơ hội cậu sẽ trả thù cho biết.

Ngồi trên xe Khoa chở về mà An cứ tủm tỉm cười suốt làm Khoa cảm thấy nóng trong người.

-Vui lắm hả?

-Ừm

-Cười người hôm trước hôm sau người cười.

-Ừm

-Điên với An mất thôi, hãy đợi đây.

-Ừm

Định bụng quay lại cãi tiếp nhưng nghĩ lại cuối cùng cũng được học chung với An nên cũng thỏa lòng mong ước rồi.

Thật ra là do cái tính lười biếng thôi chứ không phải là Khoa học tẻ, nhưng nhờ vậy mới có người kèm cặp chứ, nghĩ đến chuyện sắp được học chung với An làm Khoa cảm thấy vô cùng phấn khích.

...

Hôm đó ở nhà rảnh rỗi, Chi rủ An đi xem phim. Vừa chuẩn bị ra khỏi nhà thì Thái chạy tới, anh tỏ vẻ không vui khi thấy An ăn mặc đẹp ra ngoài.

-Ba ở trong nhà á, anh vô chơi với ba nha, em đi xem phim với bạn.

An vô tư bỏ mặc Thái ở lại làm anh có chút bực, chắc lại đi chơi với thằng nhóc con đó chứ gì. Anh vội kéo tay An lại.

-Anh cũng muốn đi.

-Em đi với bạn anh đi làm gì?

An hơi ngạc nhiên với đề nghị của Thái, không lẽ anh cũng có hứng thú đi chơi mấy chỗ như vậy, hay là lần trước đi chơi thấy hợp quá nên ghiền rồi.

-Anh định qua chờ em đi xem phim, mà trùng hợp em cũng đi nên tui mình đi chung luôn.

-Nhưng...

-Nhiều chuyện quá, anh đi phần anh, em đi phần em, về ai người nấy mua, anh tốt bụng chờ đến đó rồi mà còn ý kiến ý cò gì nữa.

Hơi ngờ ngợ nhưng có người chở đi cũng thích nên An leo lên xe đi với Thái luôn.

Đến nơi đã thấy Khoa với Chi đứng chờ sẵn rồi, thì ra Chi muốn đi chơi với Khoa nhưng sợ cậu không đi nên mới phải rủ thêm An.

Nhìn thấy Thái, Khoa tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

-Anh ta cũng đi xem phim à?

-Rạp chiếu phim của nhà cậu hay sao mà tôi không được xem hả?

Thái cũng chẳng mấy vui vẻ khi nhìn thấy Khoa, cũng may An can thiệp nếu không hai người này mà cãi nhau thật thì mất mặt chết.

-STOP. Muốn cãi thì đứng đây cãi, tôi với Chi vào trong đây.

Thế là hai tên nhìn nhau hăm hực nhưng cũng đi theo hai người con gái. Chợt nhớ ra điều gì đó, An quay lại hỏi Chi.

-Chi mua vé xem phim gì thế?

-Phim ma.

Vừa nghe tới chữ ma là An thấy toát mồ hôi rồi, ngày xưa đâu có sợ dữ dằn vậy đâu, cũng tại tên Thái chết bầm đó chứ không ai khác hết.

An giả vờ cúi xuống ôm bụng, mặt nhăn nhó y như thật.

-Aida, đau bụng quá, mọi người ở lại xem nha, An về trước.

Nhưng vừa quay mặt đi đã bị Khoa lôi người lại.

-Diễn hơi bị sâu đó, đi thôi.

Bị mấy người đó phát hiện cười cho một trận, An quê ơi là quê đành lết theo bọn họ vào rạp.

Chi và An ngồi giữa còn hai người kia ngồi hai bên, Chi khá hài lòng với cách xếp chỗ ngồi của mình.

Trong khi chờ đợi, Chi nhìn thấy ánh mắt Khoa cứ hướng về phía An mặc dù Chi ngồi giữa cản trở, cậu tự nhiên dứt bắp rang cho An ăn, còn đụng chạm tay chân chọc An nữa. Tại sao hai người đàn ông lại quan tâm đến cô bạn mình như vậy, mình vốn dĩ cũng đâu có thua An mặt nào đâu, càng nghĩ Chi càng cảm thấy khó chịu trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đền trong rạp tắt hết, An cảm thấy có chút rợn người, Thái khoái chí vội lợi dụng choàng tay qua vai cô, giọng nói sắc mùi tán gái.

-Sợ hả Thỏ, có anh đây không có gì phải sợ hết.

Khoa ngồi nhìn chằm chằm hai người này, rồi bực bội rướn người qua gạt tay Thái ra.

-Đề nhà ai đi lạc bắt về nhốt hết vô chuồng đi nha.

Khoa nói mặc Khoa, Thái xích người qua hướng An, đầu nghiêng quá ghé cô làm Khoa bực bội không có cách nào tập trung được, nhưng chỗ yên tĩnh nên cũng không dám làm liều.

Chi cũng giả vờ sợ sệt quay sang ôm lấy cánh tay Khoa, rồi lúc cao trào còn vòng tay qua ôm cả eo, Khoa không thoải mái nhưng cũng không biết làm sao để đẩy cô bạn ra nữa.

Nhìn qua bên cạnh thấy Thái nắm tay An tình tứ lắm. Thật ra bộ phim cũng chẳng có gì là quá sức rùng rợn, chỉ là có mấy tình huống bất ngờ làm người xem giật mình mà thôi. Âm thanh ma mị chói tai trong phim làm An cảm thấy đau đầu, cô vốn đã bị thiếu máu não nên lâu lâu lại bị đau như thế.

Khoa không nói không rằng, lập tức đứng lên kéo tay An ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

-Cậu làm gì thế? Thái giữ chặt tay An lại.

-Anh không thấy An mệt à?

Trong rạp tối quá Thái không để ý đến, chỉ có Khoa luôn hướng tầm mắt về phía An nên có thể nhận ra những chi tiết nhỏ nhất nhất. Khoa quan tâm từng chút một nên khi An mệt mỏi, đau ốm hay buồn phiền cậu đều đoán ra được, 3 năm trời thân thiết chẳng nhẽ một xíu chuyện còn con con thể này Khoa lại không nhìn biết được sao.

Thái nhìn thấy Khoa dẫn An ra cũng vội đi theo, còn lại một mình Chi cũng bỏ ghế ra ngoài, trong lòng có một chút đổ kỵ với sự quan tâm của Khoa dành cho nhỏ bạn của mình.

-Khoa chờ An về.

Ánh mắt Khoa nhìn An âu yếm khiến bao người tan chảy, Thái lúc này mới để ý đến gương mặt nhợt nhạt của An nên lo lắng.

-Em sao vậy An?

-Đau đầu chút thôi. Xin lỗi đã làm lỡ mất buổi xem phim của mọi người, em về trước ạ.

An đi theo Khoa về. Còn lại Chi và Thái, hai người với cùng một nỗi đau khi lựa chọn yêu đơn phương một người.

Chờ An về nhà, Khoa nhìn cô nghiêm nghị.

-Lần sau bị cái gì phải nói biết chưa, lỡ xui trong rạp thì ai mà kiêng nôi?

-Khoa cứ làm như An nặng cả tạ vậy đó.

Khuôn mặt nghiêm túc của Khoa làm An buồn cười, cái bệnh này có chút xiu mà Khoa làm như ghê gớm lắm vậy đó.

-Nói gì cũng cãi, bị đau đầu mà cũng ráng đi chơi.

-Tại Chi nói Chi buồn nên An đâu nỡ từ chối đâu.

-Đồ ngốc. Vào nhà ngủ sớm đi, cảm thức thêm một giây nào nữa đó.

An vào nhà với tâm trạng thoải mái, càng ngày An càng thấy Khoa quan tâm mình nhiều hơn thì phải, phải chăng vì sắp kết thúc năm học nên Khoa mới có cảm giác luyến tiếc như vậy.

....

Hôm sau, vừa mới đi học về Thái đã xuất hiện trước cửa nhà, anh ra hiệu cô lên xe làm cô thắc mắc.

-Đi đâu thế?

-Đến bệnh viện tôi kiểm tra xem cô bị gì.

-Không đi đâu, chỉ là thiếu máu não thôi mà.

-Tôi bảo lên là lên.

-Không.

-Muốn chết hả?

-Em không muốn đi thật mà, Thái đừng có ép em được không?

Nhìn cái mặt An thấy thương quá nên Thái cũng không ép cô nữa, sau này cưới về sẽ đề đầu ra khám luôn một thể vậy.

Ngồi nói chuyện với An một hồi mà tâm trạng Thái vẫn còn lơ lửng chuyện lúc sáng. Ba mẹ anh lại ép buộc anh cưới Thùy An vì danh dự của gia đình, không thể nào cả hai gia đình đã tính toán hết mọi chuyện đừng một cái anh nói hủy là hủy được.

Anh mệt mỏi với những mối quan hệ phức tạp của người lớn, tại sao anh yêu một người mà không thể tiến đến với người đó chứ. Ba mẹ Thái tuyên bố rằng nếu anh có ý định đến với Thái An thì sẽ từ mặt anh luôn, vì việc bỏ cô chị vì yêu cô em là chuyện không ra thể thống gì cả.

Nhìn thấy nét mặt suy tư của Thái, An quan tâm.

-Hôm nay anh Thái sao thế? Có chuyện gì à?

-Anh buồn.

-Sao lại buồn.

-Tại em không nghe lời làm anh buồn.

-Vậy anh cứ tiếp tục buồn đi hen.

Thái mỉm cười trước sự vô tư của An, anh không thể nói tâm sự của mình ra cho cô nghe được bởi không muốn nụ cười hồn nhiên kia phải vương nỗi muộn phiền, không muốn nhìn cô áy náy vì chuyện tình cảm của chị gái mình.

Anh nhận ra càng ngày mình càng yêu mến cô gái nhỏ bé này nhưng còn gia đình thì sao, liệu một ngày nào đó ba mẹ sẽ chấp nhận sự lựa chọn của mình không?

Anh yêu An và muốn ở bên cạnh cô, rồi nếu đến một ngày anh chinh phục được trái tim cô nhưng lại nhận được sự phản đối khốc liệt từ gia đình lúc đó anh phải làm sao? Anh thật sự không muốn cô gái này phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa, anh sợ chính bản thân mình lại đem cô vào mớ hỗn độn của mình rồi cuối cùng người chịu tổn thương không ai khác ngoài cô.

Anh cũng chẳng biết bây giờ mình phải quyết định như thế nào mới ổn thỏa cho bản thân và gia đình nữa?

...

Mấy ngày gần thi, An tập trung cao độ vào việc học nhưng cũng không quên kèm cặp Khoa học hành. Mỗi lần qua bên nhà học chung là ba mẹ Khoa chuẩn bị nhiều thứ lắm, nào là bánh, trái cây, nước cam. . cho hai đứa, thật là sung sướng chết mất.

-An ơi, An học tiếp nha, Khoa ngủ một xíu rồi học tiếp, buồn ngủ quá.

-Ừm

Tưởng đâu An sẽ cho một bài ca vọng cổ nhưng nào ngờ cô lại tốt bụng đột xuất quá nên Khoa yên tâm nằm dài dưới đất ngủ.

Được đúng 1 phút, An chạy ra cửa gọi mẹ Khoa hét hoảng.

-Bác ơi, Khoa bị gì đó Bác, tự nhiên đang học bạn ấy lẫn đùng ra ngất dưới sàn, con không biết Khoa bị sao nữa.

Lo lắng, mẹ An chạy lên phòng mở cửa thì phát hiện thằng con quý tử đang nằm dưới sàn, nhìn qua là biết ham ngủ chứ ngất gì ở đây.

Bà nhéo tai Khoa làm cậu đang thi u thi u ngủ giật mình thức giấc.

-Ồ, mẹ...

-Học hành kiểu gì vậy hả? Con bé đã có lòng tốt giúp đỡ học hành mà còn bày đủ trò, muốn cái gì đây hả?

Khoa hậm hực nhìn qua An, chắc con nhỏ này lại chơi xỏ mình nữa đây, thảo nào lúc đó dễ dàng cho mình ngủ như vậy.

Mẹ vừa ra ngoài, Khoa lao tới chỗ An mắng vốn.

-Ê bà kia, chơi tôi hả?

-Ừm, đó mới chỉ là cảnh cáo, đừng bao giờ ngủ khi học với tôi biết chưa hả?

Cuối cùng cũng chịu thua, Khoa đành phải nghiêm túc học, có buồn ngủ cũng phải chống mắt lên mà học.

Kỳ thi trôi qua khá thuận lợi, nhóm An đưa nào cũng làm bài tốt nên đi ăn mừng đến tối mới chịu về.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tại nhà Thùy An,

-Chúc mừng em thi tốt nhé.

Bảo chuẩn bị rất nhiều rượu và thức ăn để ăn mừng với Thùy An hoàn thành kỳ thi quốc gia. Trong không khí lãng mạn chỉ có hai người, Bảo ngây ngất trước sự quyến rũ của cô. Cô mặc bộ váy màu đỏ nổi bật, hai quả đào lấp ló bên trong bộ cánh làm Bảo mê mẩn.

-Đêm nay mẹ không có nhà, em sẽ trao trọn cho anh, chịu không?

Thùy An sà vào lòng Bảo làm máu đàn ông trong người trời dậy, một người xinh đẹp như vậy mở lời sao anh dám từ chối chứ.

Men rượu làm Bảo không tự chủ được, anh đưa tay vào hai quả đào xinh đẹp cảm giác như ở trên thiên đường, Thùy An vội giữ tay anh lại.

-Còn sớm mà anh, càng về khuya chương trình càng hấp dẫn mà, trước tiên phải uống say đã.

Thế là nàng rót, chàng uống, đến khi Bảo say bí tỉ cô mới đưa Bảo về phòng.

-Anh ở đây đợi em xuống dọn dẹp, thay quần áo rồi hai đứa mình bắt đầu nha.

Rời khỏi phòng, Thùy An lập tức gọi cho em gái mình.

-Thái An hả? Mẹ đi công tác rồi, chị sợ ngủ một mình nên em về ngủ với chị một đêm nha.

-Em biết rồi, giờ em chạy qua.

Cúp máy, Thùy An ngồi chờ đợi em gái mình, cô biết An không bao giờ từ chối lời đề nghị của mình mà.

Đang trên đường chờ An về nhà, nghe điện thoại xong cô lại đổi ý nhờ Khoa chờ về nhà làm cậu thắc mắc.

-Về nhà làm gì?

-Chị ở nhà một mình nên gọi An qua ngủ chung.

Khoa cảm thấy có một chút kỳ lạ ở đây, hình như dạo này cậu hay bị nhạy cảm với những chuyện liên quan đến An thì phải. Thùy An gọi em gái mình về ngủ chung là chuyện hết sức bình thường, nhưng khi nghĩ về việc làm trước kia của cô thì Khoa luôn trong tâm trạng thấp thỏm đề phòng.

-An phải cẩn thận biết không hả?

-Trời, An về nhà chứ có đi đâu đâu mà.

Khoa biết bây giờ có nói gì An cũng không nghe nhưng không hiểu sao cậu lại cảm thấy có chút bất an nên dặn dò.

-An vào nhà cũng đừng khóa cửa nha, Khoa đứng ngoài này chờ, nếu khoảng 1 tiếng đồng hồ không có vấn đề gì xảy ra thì An gọi điện thoại Khoa đi về.

An cảm thấy Khoa có chút gì đó lạ lạ nhưng nghe lời Khoa một lần vậy.

Vừa nhìn thấy An trước cửa, Thùy An tỏ vẻ vui mừng lắm.

-Em về rồi à? Đi vào nhà thôi.

-Để em đóng cửa cho.

An đóng cửa rồi đi vào nhà với chị, cảm giác được về nhà thật sự rất thoải mái.

Thùy An vui vẻ đưa cho cô ly nước.

-Em uống đi, nước ép lựu chị làm đó, hơi bị ngon.

An cầm lấy ly nước uống ngon lành.

-Mẹ đi công tác khi nào mới về vậy chị?

-Hai ngày nữa.

-Dạo này chị...với anh Bảo thế nào?

Khó khăn lắm An mới thốt ra được câu hỏi này, trong thâm tâm không muốn nhắc đến cái tên này nhưng lòng vẫn muốn biết chuyện của anh ấy, An cảm thấy mình thật mâu thuẫn.

Thùy An nhìn nét mặt cô em gái là hiểu ngay, bao nhiêu năm ba đứa chơi chung chẳng lẽ cô không biết An thích Bảo như thế nào sao, vì thế hôm nay cô sẽ là một người chị tốt tác hợp cho hai người đó.

-Chị với anh Bảo rất tốt, anh yêu và chiều chị ghê lắm.

Có chút buồn nhưng An vẫn cố gắng tươi cười, cô đã tự hứa với lòng là sẽ quên Bảo rồi mà.

Ngồi trò chuyện một lúc, An cảm thấy cơ thể mình nóng bừng lên, đầu óc bắt đầu roi vào mê mị.

-Em thấy mệt quá, em đi ngủ trước nha.

Kế hoạch bước đầu đã thành công, Thùy An mỉm cười gian xảo.

-Em định mặc quần áo này ngủ à?

-Không sao, để em về phòng lấy quần áo thay cũng được.

-Thôi, quần áo em lâu ngày không dùng bụi bặm lắm sao mà ngủ, mặc đồ đồ của chị nè, chỉ là ngủ thôi mà.

Thùy An đưa một bộ đồ ngủ đã được chuẩn bị sẵn cực kỳ sexy cho An, cô nhìn bộ cánh cảm thấy ngại ngùng.

-Không cần đâu chị, bộ này hở quá.

-Chỉ là ngủ thôi mà, có ai nhìn thấy đâu mà sợ. Vào đây tắm rửa rồi thay luôn.

Thùy An đẩy em gái mình vào nhà tắm, An cảm thấy người khó chịu nên không còn đủ sức phản kháng nữa. Trong làn nước mát cô cảm thấy mình dễ chịu hơn một chút, nhưng khi vừa bước ra người cô lại trở nên nóng bức, muốn mang hết quần áo trong người xuống đất.

Lê bước lên cầu thang, An khó chịu trong người đến mức không thể nằm yên trên giường được. Nghĩ mình ốm nên cố gắng chợp mắt một chút, nhưng càng lúc cơ thể càng không thể điều khiển được mình.

Đúng lúc từ nhà tắm bước ra, trong cơn say Bảo nhìn thấy An nằm trên giường cực kỳ quyến rũ làm máu đàn ông trong người trời dậy không dừng lại được.

-Thùy An, em đẹp lắm.

Bảo lao tới như một con sói làm An sợ hãi.

-Anh Bảo, sao anh lại ở đây?

-Chẳng phải em bảo anh lên đây chờ sao, đừng ngại ngủ nữa.

An muốn phản kháng nhưng dường như cơ thể cô không cho phép mình đẩy Bảo ra, ngay lúc này đây cô thật muốn bỏ quần áo xuống, cùng Bảo làm chuyện ấy ngay lập tức.

An cong người trước những hành động của Bảo, mỗi khi bàn tay anh chạm đến nơi nào trên thân thể đều làm cô nóng ran lên.

Bảo có vẻ rất sành sỏi trong việc này, anh thô bạo xé bộ cánh mỏng tanh trên người An ra, một cơ thể hoàn hảo hiện ra trước mắt làm anh không thể nào dừng lại.

Anh mê mẩn từng thớ thịt trên người cô khiến toàn thân cô ửng đỏ lên. An đấu tranh tâm lý dữ dội trước hành động của Bảo, không được, cô không thể làm chuyện này được, anh ấy là người yêu của chị Thùy An cơ mà.

-Anh...Bảo...em...là...Thái...An...

Nhưng lúc này Bảo đã rơi vào mê mẩn làm sao nghe được câu nói của An nữa. Anh mặc sức sờ soạng, còn An thì khóc như mưa. Rồi cơ thể không nghe lời cô nữa, cô muốn Bảo, cô ao ước được làm những việc người lớn biết bao.

-Nhanh...em chịu hết nỗi rồi.

Bảo bắt đầu cởi quần áo của mình ra, ánh mắt nhìn An đầy ham muốn.

Ở ngoài chờ hoài không thấy An gọi, Khoa có linh tính chẳng lành nên xông cửa đi vào. Nhà cửa trống trơn không một bóng người, Khoa lo lắng vội chạy lên phòng An. Vừa mở cửa bước vào, cảnh tượng trước mắt khiến Khoa không thể giữ nổi bình tĩnh.

An nằm trên giường không một mảnh vải che thân, còn Bảo thì còn mỗi chiếc quần đang định cởi bỏ. Tại sao lại có chuyện điên rồ này xảy ra chứ?

Quá tức giận, Khoa chạy đến nắm Bảo một cái thật mạnh chảy cả máu mũi làm anh té xuống đất, cộng thêm quá say nên Bảo mơ màng nằm luôn dưới sàn nhà.

-An có sao không hả?

-Nhanh...lên...

An vừa nói vừa rên làm Khoa cảm thấy không bình thường, cậu vội kéo An ngồi dậy.

-An tỉnh lại cho Khoa nhờ, An thấy trong người sao rồi?

-Nóng...quá...

Rồi nhìn thấy Khoa, An lao đến ôm chầm lấy Khoa, tay run rẩy cởi nút áo trên người cậu làm Khoa sợ hãi tột độ.

Lấy vội chiếc váy mặc vào cho An, Khoa bế cô chạy vội qua nhà Thái, chỉ có anh ta mới giúp được An lúc này thôi.

Trong khi đó, có uống một ít rượu nên Thùy An vẫn ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái vì trong đầu cô nghĩ trước sau gì cô cũng sẽ giành được Thái về tay mình mà thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Nhìn thoáng qua những biểu hiện của An, Thái biết cô bị gì ngay lập tức. Sau khi tiêm cho An mũi thuốc, cô nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

-Cậu ấy bị sao thế? Có phải...

-Đúng, cô ấy đã uống thuốc kích dục nên mới trở nên như vậy. Chuyện này là sao?

Thái nôn nóng nhìn Khoa chờ đợi.

-Tôi không biết, hôm nay chị cậu ấy gọi về ngủ chung, tôi bảo An sau một tiếng gọi điện thoại báo bình an rồi tôi sẽ về nhưng chờ hoài không thấy nên tôi xông vào, và kết quả là thấy An cùng Bảo...

-Bảo là ai?

-Bạn trai của Thùy An.

Không khí rơi vào trầm mặc, dường như cả hai người đều đoán ra được vấn đề nhưng tại sao Thùy An lại làm như thế? Chẳng lẽ cô căm hận em gái mình đến mức phải gây ra chuyện này sao?

Cũng may Khoa vào kịp, nếu như trễ thêm vài phút thì An sẽ bị bức hại, rồi sau này cô ấy sẽ sống như thế nào đây?

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi với đầy những dấu tích trên thân thể, cả hai người đàn ông đều cảm thấy chạnh lòng, cô quả thật rất đáng thương. Nếu ngày mai tỉnh dậy mà biết chị gái mình cố tình bày trò để hãm hại mình thì cô sẽ đau khổ lắm, phải làm cách nào để xóa bỏ những ký ức đen tối đang hiện hữu trong đầu cô bây giờ?

-Cậu đến có kịp lúc không?

-Kịp.

Thái khẽ thở phào nhẹ nhõm, anh không muốn An mất đi sự trong sáng vốn có của mình, đặc biệt là trong tay một người đàn ông dễ tiện đó.

-Đừng...mà...Khoa...oi...cứu...An...

An nằm mơ khóc như mưa, miệng không ngừng gọi Khoa khiến cậu cảm thấy xót xa, chắc An phải khổ sở lắm.

-Không sao đâu, Khoa đây.

Khoa nắm tay chặt tay An để cô có một giấc ngủ ngon, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho Thùy An một lần nào nữa.

Ngồi nơi góc tối, Thái đau khổ tự trách bản thân mình, có lẽ anh chính là nguyên nhân khiến Thùy An hành động như vậy. Lẽ ra ngay từ đầu anh phải làm rõ ràng mọi chuyện để có thể giải quyết ổn thỏa chuyện với Thùy An.. Anh không biết suy nghĩ của mình có đúng không hay là còn một nguyên nhân sâu xa nào khác, dù thế nào đi nữa thì cuối cùng cô bé cũng là người chịu thiệt thòi nhiều nhất. Anh đúng là vô dụng, lúc nào cũng nghĩ mình yêu An nhưng chưa bao giờ làm gì để bảo vệ cô, khi cô sợ hãi anh không có mặt, khi cô mệt mỏi anh không nhận ra và khi cô chịu tổn thương anh hoàn toàn không biết đến. Anh đúng là rất tồi tệ, rất xấu xa, anh chỉ nghĩ cho bản thân, tìm mọi cách để chiếm được tình yêu của An mà chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm giác của cô, sự khó khăn mà cô phải đối mặt khi ở bên cạnh anh, anh thật là ngu ngốc.

...

Tỉnh giấc với cái đầu đau như búa bổ, An nhìn thấy Khoa gục mặt bên giường, tay vẫn nắm lấy tay cô không rời.

-Khoa....

Nghe tiếng gọi, Khoa giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy An cậu cảm thấy nhẹ nhõm.

-An không sao chứ? Có đau chỗ nào không?

-An thấy mệt quá, hình như An ốm rồi phải không?

Vẫn chưa định thần lại, An cứ nghĩ mình đang bị sốt nên người mới rã rời thế này.

Khoa nhìn cô cố gắng vui vẻ.

-Ừm, An ốm nên cố gắng nghỉ ngơi đi nha.

Khoa lấy tay vuốt nhẹ mái tóc của An, ước gì cô bạn này không nhớ chút gì về chuyện hôm qua thì tốt biết mấy.

An nhìn căn phòng một lượt, rồi thối mặt.

-Ừa, sao An lại ngủ ở nhà anh Thái thế? Anh ấy đâu rồi?

An cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, cô nhớ Khoa chở An về nhà rồi cô về phòng mình ngủ. Khuôn mặt của Bảo hiện ra trong trí nhớ, những khoảnh khắc ghé lướt qua đầu cô. Càng cố gắng An càng cảm thấy đầu đầu không chịu nổi, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cảm giác trong cô tồi tệ như thế này chứ.

Nhìn thấy An ôm đầu nhăn nhó, Khoa cảm thấy vô cùng xót xa.

-Đừng cố suy nghĩ nữa được không An?

Vừa đúng lúc Thái ra ngoài mua thức ăn về, Khoa vội gọi anh vào.

-Anh kiểm tra thử xem sao cậu ấy đau đầu dữ dội thế?

-Không sao đâu, tác dụng phụ của thuốc thôi, em ăn ít cháo cho khỏe nhé.

An lắc đầu, hình ảnh hung tợn của Bảo cứ lướt qua đầu An làm cô không có cách nào suy nghĩ được.

-Anh cứ để đó xíu nữa em ăn, giờ em muốn yên tĩnh một xíu được không?

Không thể từ chối, hai người đàn ông ra ngoài để An một mình. Cô cố gắng suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, cô nhìn thấy Bảo lao đến, nhìn thấy thân thể trần trụi của mình và nhìn thấy từng hành động khủng khiếp của Bảo mà dấu tích vẫn còn trên người cô. Cô còn nhìn thấy sự chủ động của mình khi toàn thân nóng ran lên, cô thừa nhận mình thích Bảo nhưng không phải dùng cách này để chiếm hữu anh. Tại sao lại có lúc cô lại hành động không có lý trí như thế này chứ, tại sao cô lại trở nên tội lỗi như thế và tại sao Bảo lại đối xử với cô như vậy?

Từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, cô muốn xóa bỏ ký ức ấy ngay lập tức, nếu nó cứ tiếp tục ám ảnh tâm trí cô thế này chắc cô sẽ không thể nào sống nổi.

Nghe tiếng An khóc, Khoa vội chạy vào, là do cậu không thể bảo vệ cô nên mới ra nông nỗi này.

-Khoa xin lỗi An.

An ôm chặt lấy Khoa mà khóc, những lúc như thế này chỉ có mình Khoa là chỗ dựa duy nhất của cô mà thôi. An nghĩ mình bây giờ đã không còn trong trắng nữa, cô chẳng thể nào xứng đáng để đến với bất cứ người đàn ông nào khác. Làm sao để cô có thể thoát khỏi bóng đen quá khứ này bây giờ.

-Tại sao lại đối xử với An như vậy? hức...hức...

-Quên chuyện đó đi, Khoa sẽ luôn bên cạnh An mà.

-An kinh tởm lắm đúng không?

-Không, một chút xíu cũng không.

Khoa ôm chặt lấy An mà rơi nước mắt. Cậu vẫn luôn cho rằng An là một người bạn thân thiết của mình, những việc cậu làm vẫn luôn tự biện hộ rằng đó là giúp đỡ bạn bè chứ không có bất cứ tình ý nào khác. Nhưng càng ngày Khoa càng nhận ra An quan trọng như thế nào trong lòng cậu, những lúc An vui hay buồn cậu đều muốn chia sẻ cùng cô.

Khoa có thể cười đùa vui vẻ khi thấy tâm trạng An phấn chấn hay khi cô kể những câu chuyện chẳng hề buồn cười tẹo nào.

Khoa cũng có thể rơi nước mắt khi nhìn thấy An bị tổn thương bởi những người khác.

Không những thế, Khoa còn cảm thấy lo lắng khi An bị ốm, ngay cả chỉ cần rơi một xíu máu thôi cũng làm Khoa thấy xót xa.

Khoa còn cảm thấy khó chịu khi An thân mật với một người đàn ông khác, đặc biệt là Thái.

Có khi cậu còn thấy bức bối khi người khác trêu ghẹo hay quấy phá An.

Cậu chưa từng có ý nghĩ muốn bảo vệ người khác như thế này bao giờ, lẽ nào tình cảm của Khoa đối với An đã vượt ra khỏi giới hạn của tình bạn?

-Khoa ơi, tại sao An lại làm như thế? Anh ấy là bạn trai của chị Thùy An mà, chắc chị sẽ căm ghét An lắm phải không Khoa? An sợ...

Toàn thân An run rẩy khi nghĩ đến chuyện tối qua, cô đúng là rất xấu xa khi để thân thể như vậy trước mặt anh rể mình, rồi sau này cô còn mặt mũi nào để gặp chị Thùy An hay gặp lại Bảo bây giờ?

Nhìn thấy An xúc động như vậy, Khoa muốn nói rõ hết mọi chuyện cho An nghe nhưng cậu không thể làm vậy, bởi bây giờ tinh thần cô đang rất yếu, nếu biết chị gái mình đối xử thậm tệ thì chắc cô sẽ không chịu đựng nổi.

An cứ ôm chặt Khoa mà khóc, lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy kinh tởm mình như thế, chắc có lẽ tất cả mọi người trên thế giới này đang cười nhạo và khinh bỉ loại con gái như cô. Tại sao ngay khi biết Bảo nhằm lần hai chị em cô không nói cho Bảo biết, không chạy ra khỏi phòng chứ? Chắc hẳn bây giờ Bảo đang rất ghét, rất xem thường cô, tìm đau đến mức dường như không thở nổi, cô phải làm thế nào mới có thể làm giảm những nỗi đau này đây?

...

Em tự trách mình trong đêm, em để nỗi nhớ ấy xen vào những cố gắng

để cho tim mình được bình yên như ban đầu.

Giữa những tháng ngày xa nhau, cảm nhận từng chút cô đơn thấm vào.

Ngửa tay đưa lên trời cao, che màu nắng chói qua mắt.

Em chỉ muốn ngủ yên và được ngủ yên trong vòng tay anh.

Đôi tay ngày ấy che chở những nắng mưa khỏi bờ vai em hao gầy.

Đến bao giờ em thoát khỏi những vấn vương từ hơi ấm quen thuộc ?

Để có thể yên bình ngủ ngon qua ngày mai đến!

Bước chân nào hướng em đi về phía chân trời màu vui hơn ?

Nơi có hạnh phúc và từng tiếng hát ru em vào sâu những giấc mộng.

Giấc mơ cùng anh bên nhà chẳng cách xa thêm lần nào nữa trong đời.

Dù có sống mãi trong giấc mơ, em chẳng hối tiếc...

Đến bao giờ em thoát khỏi những vấn vương từ hơi ấm quen thuộc?

Phải chi thức dậy mà chẳng nhớ điều gì về nhau

Phải chi thức dậy mà chẳng nhớ điều gì về nhau

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

- Cậu ở nhà chăm sóc An, tôi qua đó làm rõ mọi chuyện.

Thái không còn giữ nổi bình tĩnh khi nhìn thấy An hoảng loạn như vậy, anh phải tìm cho ra thực hư chuyện này mới được.

- Anh đừng làm mọi chuyện thêm rối rắm nữa, đợi An khỏe lại hẵng tính.

Cũng may Khoa còn bình tĩnh để giải quyết vấn đề, nếu bây giờ mọi chuyện vỡ lở ra, chẳng may ai đó biết chuyện này thì chắc An khó lòng sống yên ổn được, cô không thể chịu đựng thêm một cú sốc tinh thần nào nữa.

Cố kiềm nén tức giận trong người, Thái sẽ chờ đợi nhưng nhất định không bao giờ bỏ qua chuyện của hai con người đã lên kế hoạch bức hại An đâu.

....

Thức dậy sau một giấc ngủ ngon, Thùy An nghĩ đến cảnh tối qua mà mỉm cười một mình, để xem Thái có còn thích qua lại với một con nhỏ chủ động trong chuyện ấy nữa không. Dù gì cũng chẳng làm gì quá ác với nó cả, chẳng đánh đập hay sát hại, chỉ là ra tay nghĩa hiệp giúp em gái mình đến với người mình yêu thôi mà, có khi biết ra còn phải quay lại cảm ơn cô đó chứ.

Mở cửa phòng Thái An ra, cô vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Bảo nằm dưới đất, mặt vẫn còn dính ít máu nơi mũi.

-Anh Bảo, có chuyện gì thế?

Bảo từ từ mở mắt, hôm qua anh uống say đến mức bây giờ không nhớ nổi chuyện gì, chỉ nhớ mang máng Thùy An với thân hình xinh đẹp hoàn hảo mà thôi.

Thùy An có chút bức bối trước gương mặt ngu ngơ của Bảo, bây giờ có hỏi gì chắc anh cũng chẳng biết nên thôi, dù gì cô cũng có đặt máy quay lại mà.

-Mẹ em sắp về rồi, anh về đi.

Đến lúc này Bảo vẫn không nhớ tại sao mặt lại bị đau nữa, không suy nghĩ ra được gì nên đành tạm biệt Thùy An rồi trở về nhà.

Ngồi xem lại đoạn phim, Thùy An điện tiết khi nhìn thấy Khoa đến cứu em mình, nếu không phải tại thằng nhóc đó thì kế hoạch của cô đã thành công rồi, cô sẽ có lý do chính đáng chia tay Bảo và đổ mọi chuyện lên đầu An. Nhưng mà dù sao đi nữa, những cảnh tượng nóng bỏng đoạn đầu phim cũng rất đáng giá rồi, cứ chờ đó, cô sẽ cho em gái mình biết thế nào là đau khổ.

...

An trở về nhà với tâm trạng nặng trĩu, cô cứ nhót mình không ăn không uống, ngay cả trong giấc mơ những hình ảnh kia vẫn ám ảnh tâm trí khiến cô không thể nào ngon giấc được.

Ông Tân lo lắng lắm nhưng có hỏi gì An cũng không nói làm ông cũng không dám ra khỏi nhà nửa bước.

Hôm nay Thái đến thăm An, tiện thể mang cho cô một ít thuốc bổ để cô lấy lại sức.

-Không biết có chuyện gì mà con bé không chịu ăn uống gì cả, bác lo nó ngã bệnh, con khuyên nó giùm bác nha.

Dặn dò Thái xong ông Tân mới yên tâm đi làm

Thái mở cửa phòng bước vào, An ngồi co ro trên giường, tay vẫn bấu chặt vào chiếc chăn như sợ hãi điều gì, gương mặt An nhợt nhạt không chút sức sống, đôi mắt sưng húp làm Thái đau lòng.

-Ba nói em không chịu ăn uống gì hết, ngoan, ăn một ít cháo nha.

An lắc đầu, những hình ảnh đó vẫn còn như in trong tâm trí cô làm sao mà nuốt nổi thứ gì chứ.

-Chuyện đã qua cứ để cho nó qua, anh không muốn nhìn em tiêu tụy như thế này đâu.

Thái kéo An vào lòng, cô mỏng manh yếu ớt quá làm sao chịu đựng nổi chuyện này đây. Anh không thể ngồi yên nhìn cô gái anh yêu thương chịu đau khổ như thế mà không làm được gì, anh phải đi tìm Thùy An để làm rõ mọi chuyện mới được.

-Thỏ, ăn một xíu thôi rồi em muốn gọi anh là gì cũng được, Thái giám, Thái giềng gì cũng được, em như vậy bác trai lo lắm.

An bỗng rơi nước mắt, mười mấy năm trôi qua cô chỉ toàn làm ba phiền lòng, cho đến bây giờ vẫn thế, cô đúng là một đứa con bất hiếu.

Thái vừa dứt cho An ăn vừa lau nước mắt cho cô, anh tự hứa với lòng sẽ không luôn bên cạnh để chăm sóc và bảo vệ cô, để không bao giờ xảy ra chuyện đáng tiếc như thế này nữa.

-Anh Thái, có phải sau này sẽ không ai chịu cưới em nữa đúng không?

-Đồ ngốc, nếu em ế anh sẽ cứu vớt đời em, chịu chưa?

Thái nheo mắt An âu yếm.

-Em có ế cũng không thèm lấy anh Thái giám, lấy về có làm ăn được gì đâu.

-Vậy chờ anh qua Thái Lan về là hết Thái giám à.

An mỉm cười, những câu nói đùa của Thái giúp cô tạm thời vui đi phần nào những phiền muộn trong lòng. Bằng mọi cách cô phải trở nên mạnh mẽ, không thể dựa dẫm vào người khác như trước nữa.

-Em nằm nghỉ đi nha, à quên, thuốc bổ này nhớ uống sau bữa ăn tối. Anh có việc nên đi trước nha Thỏ.

Tạm biệt xong, Thái chạy thẳng một mạch qua gặp Thùy An nhưng cô không có nhà, anh gọi điện thì biết cô đang ăn uống hát hò cũng đám bạn mình. Thái chạy vô tới nơi kéo cô ra trước ánh mắt kinh ngạc của mấy đứa bạn.

-Anh Thái tìm em có việc gì không? A, đã đến rồi hay là anh vào trong nhảy nhót với tụi em cho vui.

Thùy An vừa nói vừa lắc lư người, cô có dùng qua thuốc lắc nên người lúc nào cũng thế.

-Kiểm chỗ nào anh với em nói chuyện.

Thái kéo cô vào một phòng trống, rồi thô bạo đẩy cô ngồi xuống ghế.

-Thùy An,chuyện của Thái An có phải do em bày trò không?

Nghe nhắc đến tên em gái mình, Thùy An khó chịu ra mặt. Cô đứng lên bắt ngờ hôn vào má Thái một cái, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

-Anh đang nói chuyện gì em không hiểu. Đừng nói anh đến đây tìm em chỉ có mỗi một việc không liên quan gì đến em hết nha.

-Có phải em cho cô bé uống thuốc, rồi đẩy cô bé làm chuyện ấy với người tình em không?

Thái phải cố kiềm chế lắm mới có thể bình tĩnh nói chuyện đàng hoàng lúc này.

Nhìn ánh mắt sắc lạnh của anh, Thùy An cười nhếch mép.

-Cô bé? Tình tứ quá ha. Có phải anh xem phim trinh thám nhiều quá không? Nó là em gái em mà.

-Em trả lời câu hỏi của anh đi, tại sao em phải làm những chuyện điên rồ như thế này hả?

-Em mới phải là người hỏi câu đó mới đúng, chính nó đã dụ dỗ bạn trai em, nếu nó thích anh ấy em sẵn sàng nhường tại sao lại giữ thủ đoạn đó để chia cắt bọn em chứ?

Thùy An giả vờ khóc lóc ì ỏi, cô nói như chính mình là nạn nhân của sự việc này. Càng ngày Thái càng cảm thấy kinh tởm cô, ngay cả chuyện này cô cũng nghĩ ra được để đổ hết mọi tội lỗi lên người em gái mình. Anh đâu phải ngu ngốc đến mức tin những lời vớ vẩn từ miệng cô chứ.

-Cô điên rồi.

Cảm thấy mình sắp không chịu được, Thái tức giận bỏ ra về trước khi động tay động chân với cô gái trước mặt.

Còn lại Thùy An, khỏi phải nói cô tức giận thế nào khi Thái nhúng tay vào việc này, cô không tin nhìn thấy đoạn băng đó Thái có thể còn bình tĩnh như bây giờ. “Các người hãy đợi đây, thứ mà Thùy An tao không có thì cũng đừng ai mơ mà đụng đến.”

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

-An heo, đi chơi đi.

Khoa ngồi nắn nỉ cả buổi mà An không muốn đi, cô làm gì còn tâm trạng mà chơi bời vào lúc này nữa chứ.

Nhưng mà Khoa lý lắm, cứ lải nhải hoài không có dấu hiệu dừng lại.

-Đi chơi với Khoa đi mà, Khoa dẫn An đi chơi cảm giác mạnh nè, ăn kem nè, ăn đùi gà nè, tắm mưa nè, xem phim nè, ngắm cảnh nè...

-Khoa hâm vừa phải thôi, nghĩ sao rủ người ta đi tắm mưa, hết trò chơi rồi à?

An cầm trái nho ném vào người Khoa, hôm nay nhìn cái mặt cậu ta cứ bệnh bệnh sao á.

Đột nhiên Khoa thay đổi sắc mặt 180 độ, hai mắt nhìn xa xăm buồn rười rượi.

-Thật ra hôm nay Khoa có chuyện buồn nên muốn rủ An đi chơi giải tỏa, mà An không đi thôi cũng không sao, Khoa về nha.

Nhìn cái mặt Khoa lúc này thấy thương kinh khủng, mỗi khi An có chuyện buồn Khoa đều bên cạnh chia sẻ, bây giờ cậu ấy buồn mà mình lại vô tâm thật không đáng mặt bạn bè. Cố chôn giấu nỗi buồn của mình trong lòng, An giữ tay Khoa lại.

-Được rồi, Khoa chờ An thay quần áo xù nhé.

An vừa quay đi là Khoa trở mặt ngay lập tức, đối với nhò này phải dùng chiêu trò chứ bình thường dễ gì chịu nghe lời. Dù gì Khoa cũng có ý tốt muốn dẫn An ra ngoài để tâm trạng cô vui vẻ hơn thôi, chắc cô sẽ không vì thế mà giận hờn đâu.

Khoa đưa An đến khu vui chơi cảm giác mạnh, nhìn mấy trò đó mà cô nổi cả da gà.

-Chơi tàu lượn siêu tốc đi An.

-No smoking.

-Ai mời mấy người hút thuốc đâu mà No smoking. Đi chơi.

-Không đi đâu.

An có từ chối thế nào Khoa cũng lôi cô lên tới nơi cho bằng được. Bình thường toàn dẫn người ta chơi trò chơi trong siêu thị, hôm nay hứng thú thế nào lại chơi mấy cái trò này mới ghê.

Chạy lên dốc không sao, nhưng đến khi tàu thả dốc rồi lượn qua lượn lại trên không làm An la hét inh ỏi, tim muốn ngừng đập luôn. Thế là siêu nhân Khoa xuất hiện, nắm lấy tay An cho cô bớt sợ, làm như anh hùng lắm vậy đó.

Leo xuống tàu lượn chưa kịp định thần lại thì đã bị Khoa lôi vô chơi trò khác, những cái trò thật là khủng bố. Đến khi An nôn thốc nôn tháo Khoa mới chịu dừng lại.

-Đồ Khoa đáng ghét.

An ôm ngực nhăn nhó làm Khoa cảm thấy mình hơi bị tội lỗi.

-Xin lỗi nha, mấy lần đầu chơi Khoa cũng nôn vậy đó, chơi hoài rồi ghiền luôn, để mai mốt Khoa dẫn An đi tiếp.

-Khoa dám...

-Giờ thôi, vào đây nghỉ một xíu nè.

Khoa đưa An đến ngồi trên chiếc ghế gỗ bên hồ nước, cảm giác thật thanh bình.

-Khoa có chuyện gì buồn thế nói An nghe đi.

Nghe An nhắc đến chuyện này Khoa gãi đầu lia lịa, chỉ là bịa để dụ dỗ cô đi chơi thôi ai ngờ An nhớ dai vậy đâu.

-Thật ra Khoa chỉ muốn An đi chơi nên mới nói vậy thôi, đừng giận Khoa nha.

-Muốn cắn Khoa một cái chết tại chỗ dễ sợ. Nhưng mà dù gì hôm nay cũng cảm ơn Khoa, An quên mất tiêu chuyện buồn rồi.

Bỗng chốc Khoa thấy lòng mình nhẹ nhàng, cậu đã phải lo lắng như thế nào khi nhìn thấy An bị tổn thương, chỉ cần cô có thể vui vẻ thì cậu cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

-An nè.

-Hử?

-Sau này đừng có cãi lời Khoa nữa nha.

-Ừm.

-Nếu không có sự cho phép của Khoa, cấm An rời xa Khoa nửa bước biết không hả?

-Đi toilet cũng phải dính chặt luôn hả?

-Có thể nói chuyện bớt mất vệ sinh lại được không? Con gái con nưa.

-Vâng ạ.

-Nhớ lời Khoa dặn nha chưa.

-Vâng ạ.

-Ngoan, Khoa dẫn An đi ăn gà rán.

An mỉm cười vui vẻ, bên cạnh Khoa, dường như bao nhiêu mệt mỏi trong người được trút xuống hết, có một người bạn thân là con trai thật sự rất tốt.

Nhìn thấy An tươi tỉnh, Khoa quyết định nói chuyện hôm trước cho An nghe, cậu sợ sau này Thùy An lại tiếp tục hăm hại cô nữa.

-Khoa có chuyện này muốn nói với An.

-Khoa nói đi.

-Thật ra chuyện xảy ra hôm trước, tất cả đều là Thùy An cố tình bày ra để hại An đó.

An như không tin vào tai mình, sao lại có chuyện vô lý này xảy ra chứ, cho dù chị gái có ghét cô đến mức độ nào đi chăng nữa cũng không bao giờ làm ra những chuyện như vậy.

-Khoa đừng có nói linh tinh nữa.

-An không thấy kỳ lạ sao? Tại sao Thùy An lại gọi An về ngủ đêm hôm đó? Tại sao Bảo lại xuất hiện trong phòng An? An có muốn biết tại sao An lại hành động như thế không? Vì hôm đó Thùy An đã cho An uống thuốc. Còn nữa, An thừa biết Thùy An không thích Bảo tại sao lại đồng ý là người yêu Bảo? Chẳng qua chị ta chỉ lợi dụng Bảo cho mưu đồ của mình thôi.

An gần như chết lặng, chẳng lẽ chuyện này là thật sao. Chẳng lẽ cô đáng ghét đến mức khiến chị hành động như vậy sao?

-An không tin, chị ấy sao lại làm như vậy được.

-Vì Thùy An yêu Thái nhưng trong lòng Thái chỉ có mình An thôi, An hiểu không? Khoa không muốn làm tổn thương An nhưng Khoa biết Thùy An không dừng lại ở đây đâu, An đừng tin vào chị ấy như thế nữa.

Xâu chuỗi những việc ngày hôm đó An càng thấy lời Khoa nói là đúng, cho dù cô có thích Bảo đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể hành động mất lý trí như thế, trong tâm trí An vẫn luôn biết rằng Bảo là người yêu của chị gái mình.

An cố gắng không tin vào sự thật này nhưng cô biết Khoa không bao giờ lừa An dù chỉ một lần, An có thể không tin tất cả mọi người nhưng không bao giờ ngừng tin tưởng Khoa.

Không thể nào, tại sao chị ấy lại làm như thế chứ, An là em gái ruột cơ mà.

An khóc như mưa đến nỗi tay chân lạnh buốt, cảm giác bị người mình yêu thương bấy lâu nay hăm hại đúng là rất đau. Hết mẹ rồi đến chị, sao lại đối xử thậm tệ với cô như vậy chứ? Cô đã làm gì sai khiến họ ghét cô đến mức đó? Nếu thật sự chỉ vì một người đàn ông khiến chị dứt bỏ tình thân như vậy thì việc An cố gắng trước giờ quả thật không xứng đáng.

-An đừng khóc nữa, có Khoa ở đây rồi.

Khoa quàng tay ôm lấy An, từ giờ trở đi chỉ mong An đừng đến gần người phụ nữ độc ác kia thôi.

An khóc khàn giọng không nói nên lời, cô tự nhủ với lòng đây là lần cuối cùng cô khóc vì người chị của mình để rồi sau đó cô sẽ xem chị như người xa lạ, gạt bỏ ra khỏi cuộc sống của mình không chút hối tiếc.

-Sao lúc tỉnh dậy An lại ở nhà anh Thái vậy Khoa?

-Chờ ở ngoài lâu quá không thấy An gọi nên Khoa xông vào, cũng may Khoa vào kịp nếu không An đã bị tên đó...

Nhắc đến chuyện này Khoa rất tức giận, nếu hôm đó An mà bị hăm hiếp chắc Khoa đã giết chết Bảo tại chỗ rồi.

-Vậy là... vậy là An chưa làm chuyện đó đúng không? An đỏ mặt khi nhắc đến những chuyện tế nhị thế này.

-Đồ ngốc, nghĩ sao Khoa để tên đó còn sống đến bây giờ nếu hấn dám làm chuyện ấy với An chứ.

An bắt ngờ ôm chầm lấy Khoa, từ trước đến giờ ngoài ba ra chỉ có mình Khoa đối xử với cô như người trong gia đình. Quen An, Khoa không còn sở thích của gái loạn xạ nữa, có khi An làm mai cho còn bị cậu chửi cho một trận vì tội lác xắc, Khoa cũng bỏ đi thói quen hay chửi thề của mình khi An tỏ vẻ không hài lòng, cậu không còn hút thuốc vì An ghét mùi thuốc lá, không còn ăn chơi thâu đêm suốt sáng như lúc trước nữa. Khoa chân thành trong tình bạn, mặc dù hai đứa lúc nào cũng như chó với mèo, chạm mặt nhau là cãi, cơ mà lại thích gặp nhau mới ghê.

-Cảm ơn Khoa nhiều lắm.

-Đừng có mà lợi dụng nha, tui đẹp trai chứ không có dễ dãi.

Câu nói đùa của Khoa làm An bật cười.

Nãy giờ lo khóc không để ý, những người xung quanh nhìn hai đứa cứ như quái vật ngoài hành tinh ngai chết đi được.

-Nín đi heo, người khác nhìn lại tưởng Khoa bắt nạt con gái nữa.

-Khoa ơi, An thêm đùi gà quá à.

-Ừm

-Thêm chân gà.

-Ừm

-Thêm cút nướng.

-Ừm

-Thêm lẩu gà.

-Ừm

-Thêm cánh gà chiên nước mắm.

-Còn cái pho câu đó, thêm nốt luôn đi.

-Thôi, An hi sinh ăn phần thân, còn nhường cái pho câu cho Khoa đó.

-Đồ heo. Đi ăn thôi.

An như trút được phần nào gánh nặng trên người vì mấy ngày nay cô luôn đau khổ nghĩ mình đã bị mất cái quý giá nhất của người con gái, nhưng bây giờ cô có thể thoát mái một xú rồi, chỉ cần cố quên chuyện đêm hôm đó có lẽ An sẽ quay về với cuộc sống vui vẻ trước kia mà thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

-Bảo, anh giải thích sao về chuyện này đây? Tại sao anh lại làm chuyện ấy thế, nó là em gái em cơ mà.

Thùy An quăng xấp hình ra trước mặt Bảo làm anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao anh không có ấn tượng xú nào về chuyện này hết vậy nè.

Bảo nhìn kỹ từng tấm một, đây đúng là Thái An, nhìn mái tóc có thể nhận ra ngay nhưng sao anh với Thái An lại làm chuyện điên rồ như thế chứ, chẳng lẽ vào cái đêm say bí ti không biết gì đó anh đã không kiểm chế được bản thân.

-Thùy An, em nghe anh giải thích....

-Anh còn giải thích gì nữa khi mọi chuyện đã rành rành ra như thế, mình chia tay đi.

Thùy An giả vờ khóc lóc ra vẻ đau khổ vì bị phản bội, cho dù Bảo có năn nỉ, van xin hay giải thích thế nào đều không cứu vãn được tình thế lúc này.

-Anh đã như thế thì không còn tư cách bên cạnh tôi nữa, chia tay là cách tốt nhất rồi.

Thùy An đứng lên bỏ đi làm Bảo cũng hốt hoảng đuổi theo nhưng cuối cùng kết quả cũng không hề thay đổi, sự dứt khoát của Thùy An làm anh đau khổ tột độ.

Ngồi bên bên kia cùng nhò bạn, Linh Chi thấy Thùy An với người đàn ông kia có chút lạ lạ nên tò mò quan sát, đến khi cả hai cùng ra khỏi quán cô nhìn thấy có vật gì đó rơi xuống đất, và vô cùng ngạc nhiên khi tấm ảnh chụp từng chi tiết trên khuôn mặt của người đàn ông lúc này và Thái An.

Chuyện gì đang xảy ra đây, có khi nào đây là người yêu của Thùy An nên cô mới tức giận như thế?

Chi cầm tấm ảnh suy nghĩ, có thể đây là cách giúp Khoa không còn ngó ngang gì đến An nữa, nhưng làm như thế có nên không? An là bạn tốt của cô mà.

Tình yêu và tình bạn, cô phải chọn điều nào mới mang lại hạnh phúc cho bản thân mình đây?

Cuối cùng, sau những đấu tranh trong lòng, Chi quyết định gọi điện thoại cho Khoa.

....

-Chi gọi Khoa ra đây có việc gì không?

Nhìn gương mặt hồ hững của Khoa, Chi cảm thấy chạnh lòng, càng làm cho cô có động lực để tách hai người họ ra.

-Chi vô tình nhặt được tấm ảnh của An nhưng không dám đưa bạn ấy, nếu nhìn thấy chắc bạn ấy sẽ buồn lắm.

Chi lấy tấm hình trong giỏ ra đưa cho Khoa, gương mặt cậu đánh lại, ánh mắt rực lửa khi nhìn thấy hai người trong đó.

-Chi lấy đâu ra cái này?

-Chi vô tình nhặt được trong quán nước thôi.

Khoa điên tiết xé nát bức ảnh, cậu không thể chấp nhận chuyện những bức ảnh này lại xuất hiện, nếu những người khác nhìn thấy An sẽ như thế nào đây.

-Chuyện này bằng mọi cách không được để cho An biết.

Nói xong Khoa tức giận đứng lên đi về.

Còn lại một mình trong quán, Chi rầm rút khóc. Thái độ tức giận của Khoa có nghĩa là gì, là vì An lên giường với người đàn ông khác hay vì cô nhặt được bức hình đó? Cô hoang mang lắm, có khi nào việc cô làm hôm nay lại phản tác dụng khiến Khoa càng thêm xa cách cô không? Lẽ ra trong hoàn cảnh này Khoa phải nhìn nhận cô là một người bạn tốt đúng nghĩa chứ không phải đối xử lạnh lùng như vậy?

Tình yêu đúng là quá phức tạp, nếu như việc cô làm không có ý nghĩa gì đối với Khoa thì cô sẽ nhờ gia đình cậu tác động vậy.

...

Tại nhà Thái,

-Con xem mấy bức hình này đi, đó là ai?

Nhìn mấy tấm hình mẹ đưa ra, Thái biết ngay đó là trò của Thùy An. Anh cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng tỏ vẻ không quan tâm.

-Con chẳng có hứng thú muốn biết.

-Con không muốn biết hay giả vờ không biết, chính mẹ vợ con đã xác nhận người trong ảnh là Thái An, em gái của vợ con rồi biết không hả?

-Thì sao? Có liên quan gì đến con?

Càng ngày Thái càng cảm thấy ghê tởm Thùy An, cô không thèm quan tâm đến em gái mình đã đánh, tại sao lại muốn làm Thái An không chút mặt mũi nào thế này.

-Con yêu con bé này mà đúng không? Chẳng lẽ con nhìn thấy nó qua đêm với người đàn ông khác mà không có cảm giác gì sao?

-Con chẳng quan tâm vì con biết An chẳng bao giờ là người như vậy, tin hay không tùy mẹ, còn nữa, cho dù thế nào con cũng chỉ muốn cưới mình cô ấy, con không bao giờ lấy Thùy An nên mẹ không cần ép con nữa.

Thái đứng lên đi ra ngoài làm mẹ anh tức tối, đưa con bà cưng chiều mấy chục năm bây giờ vì một đứa con gái không có chút nhân phẩm đi cãi lại lời bà, không lẽ bà lại thua con bé đó sao.

-Con đứng lại đó, nếu con không chịu lấy Thùy An thì mẹ sẽ tự tử chết cho con xem, mẹ nói được làm được. Con hãy dùng đầu óc của mình mà nghĩ xem, Thái An đã bị đuổi đi, bây giờ bà Tân chỉ còn mỗi một Thùy An mà thôi, sau này con sẽ trở nên sung sướng, con sẽ thừa kế bệnh viện sắp ra đời con không thích sao?

Chân Thái chợt khựng lại, những lời nói của mẹ làm tim anh đau nhói, anh phải làm gì để mẹ hiểu được cảm giác của anh lúc này bây giờ. Chẳng lẽ vì một mối thâm giao mấy chục năm, vì danh dự của gia đình mà không quan tâm đến hạnh phúc con cái sao? Mẹ không hề biết người mẹ muốn lấy cho anh thù đoạn thế nào, đã bao lần khiến em gái mình chịu đau đớn nhưng anh biết có nói gì mẹ cũng không bao giờ nghe, bởi qua lời kể của bà thông gia, sự giả tạo của Thùy An và những bằng chứng rành rành thế kia thì trong mắt bà An chỉ là một đứa con gái không ra gì mà thôi.

-Mẹ có thể để con tự quyết định hạnh phúc của mình được không?

-Không được, mẹ đã nói rồi, cũng đã định ngày đính hôn rồi, nếu con không đồng ý thì ngày đó sẽ là ngày giỗ của mẹ.

Thái đau khổ lấy xe lao đi thật nhanh, tại sao cuộc đời anh lại oái ăm thế này, anh phải làm sao để vừa có được tình yêu vừa làm tròn chữ hiếu bây giờ. Chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân mình bất lực như lúc này, yêu một người lại đi lấy người khác làm sao anh có thể vui vẻ được, chưa kể đến việc anh căm ghét Thùy An như thế nào.

Anh không cần thăng tiến, không cần mở tài sản kia, điều anh cần duy nhất đó là được ở bên cạnh người anh yêu, tại sao chẳng ai hiểu cho anh chứ.

Thái uống thật nhiều rượu, chỉ có rượu mới giúp anh quên đi nỗi đau khổ trong lòng. Anh vừa uống vừa khóc, ước gì có thể say mãi mà không phải tỉnh lại thì hay biết mấy.

Cuộc đời đúng là không như người ta mong ước, nếu ông trời không cho anh ở bên cạnh An thì tại sao lại cho anh gặp cô làm gì, để rồi khi anh đang hạnh phúc lại đem người khác đến thay cô chứ?

Ngồi bên kia, cô bạn thân của Thùy An nhìn thấy Thái say bí tỉ không biết gì liền tốt bụng gọi cô tới.

-Thùy An hả? Tao thấy có ai giống anh Thái uống say chẳng biết gì ở quán tao nè, mày đến đón ông về đi nghe.

-Mày canh chừng anh giùm tao nhé, tao chạy đến liền.

Bỏ hết tất cả cuộc vui cùng bạn bè, Thùy An chạy thật nhanh qua chỗ Thái với tâm trạng phấn khích.

-Sao lại uống say dữ vậy anh, em đưa anh về.

Thái vung tay vung chân loạn xạ không chịu rời khỏi ghế, nhưng chỉ được vài phút là anh đuối sức để mặc Thùy An muốn làm gì thì làm rồi.

Ngồi trên taxi, định bụng đưa Thái về nhà nhưng nghĩ tới nghĩ lui cô quyết định ghé vào một khách sạn sang trọng trên đường, nếu không chiếm được trái tim Thái, cô cũng sẽ chiếm thể xác anh trước vậy.

Khá hài lòng với suy nghĩ của mình, Thùy An đưa Thái vào trong bắt đầu lên kế hoạch.

-Anh Thái ơi, anh tỉnh lại đi.

Thái mơ màng mở mắt ra, trong cơn say anh nhìn thấy Thái An đứng trước mặt khiến anh mừng rỡ.

-Thái An, anh nhớ em lắm.

Giật tím mặt với câu nói của Thái nhưng Thùy An vẫn cố gắng kiềm chế.

-Em cũng nhớ anh lắm, hôm nay Thái An là của anh nhé.

Rồi cô cúi xuống hôn Thái, anh nhiệt tình đáp lại không chút tránh né. Lúc này anh chỉ thấy dục vọng nổi dậy chứ không còn bất cứ cảm giác nào khác. Thùy An chủ động cởi bỏ quần áo mình và đưa tay giúp Thái.

Đây không phải là lần đầu tiên của cô nên cô có kinh nghiệm kha khá trong chuyện này, hành động thật nhẹ nhàng của cô khiến Thái không thể dừng lại được, và hôm ấy, cô yên tâm có một giấc ngủ ngon mà khi tỉnh lại Thái sẽ thuộc về mình. Ông trời đúng là có mắt khi mang đến cho cô cơ hội này, nếu biết trước cô chẳng cần giờ mấy cái thủ đoạn kia đối với em gái mình làm gì đâu.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Hôm nay khu phố cúp điện, An và ba ngồi trên ghế đá bên ngoài tâm sự cho mát mẻ. An ngồi tựa đầu vào vai ba, qua bao nhiêu sóng gió An nhận ra rằng không ai yêu cô hơn người đàn ông này. Cô biết ba vì nghĩ cho cô mà không dám bước thêm bước nữa, cô biết ba chăm chỉ làm việc, dành dụm để lo cho cô một cuộc sống đủ đầy nhưng lại sợ đứa con gái nhỏ lo lắng.

Ba thà chấp nhận hàng ngày đến thăm người tình chứ chưa đồng ý chuyện cưới hỏi, đợi khi nào con gái mình quên đi quá khứ đau buồn rồi mới nghĩ đến chuyện đó.

An biết ba bị mắc bệnh tim mạch vì cô đã hỏi Thái khi nhìn thấy thuốc trong phòng ba, nhưng ba luôn giấu nhẹm về tình hình sức khỏe của mình. An sợ lắm, sợ ba có chuyện gì cô sẽ không thể nào sống nổi.

Ba yêu cô nhiều như thế nhưng tại sao mẹ là người mang nặng đẻ đau, đưa cô đến với thế giới này lại chẳng có chút tình thương nào như thế.

An nhớ như in chuyện lúc sáng, khi mẹ gọi An về nhà chỉ để quăng xấp hình tội lỗi đó vào mặt cô, và tuyên bố từ hôm nay bà không còn là mẹ cô nữa. Cầm những tấm hình trên tay, An như chết lặng bởi những hình ảnh rõ nét ấy, chắc chắn đã có người đặt máy quay trong phòng cô thì mới có những bức ảnh này.

Ngay cả cô còn cảm thấy kinh tởm mình trong đó đừng nói là người khác, nhưng những tấm hình này không làm cô đau bằng những lời nói khinh miệt thốt ra từ người mà cô gọi bằng mẹ. Cho dù cô có cố gắng cách mấy cũng không thể nào không tin Thùy An là người sắp xếp mọi chuyện, ngay cả người thân còn đối xử thậm tệ với mình thì trách gì người ngoài chứ.

Hình như khi đôi mắt quá nhiều nỗi đau thì con người ta dần chai sạn đi, An không còn nóng nảy, không còn khóc như điên dại khi xảy ra chuyện nữa, cô đã cố gắng rèn luyện bản thân để chống trả những tổn thương đến với mình, tuy vậy đó là điều cô mong muốn chứ chưa thể làm được, cô vẫn còn cảm thấy đau nhói nơi lồng ngực khi nghe những lời cay đắng của mẹ.

“Tao hối hận vì đã sinh ra mày, làm chuyện xấu hổ đã đành còn dám ghi hình lại, nếu hôm nay tao không phát hiện những tấm ảnh này trong phòng mày thì tao còn không tin đó là sự thật nữa. Mày có biết tao đã xấu mặt thế nào khi những bức hình này lọt tới tay gia đình thông gia không? Mày có biết chuyện này ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự của gia đình mình và hôn sự của chị gái mày không? Cũng bởi vì mày đi theo ông ta nên mới giống nhau như thế, đúng là cha con, từ giờ xem như tao chưa từng có đứa con như mày.”

An không khóc cũng không phản đối, bởi vốn dĩ xưa giờ mẹ có yêu thương gì cô đâu, cô đã quá quen với mấy chuyện như thế này rồi. Giả vờ xin phép mẹ lên phòng lấy vài thứ giấy tờ trong phòng trước khi đi, An lên bước vào phòng Thùy An, cô hi vọng mình có thể tìm thấy chút gì đó để chứng minh chị là người đứng đằng sau mọi chuyện.

Trong hộp tủ, những tấm hình kia vẫn còn nguyên vẹn, một lọ thuốc khá lạ khiến cô tò mò chụp lại, và sau khi lên mạng tìm hiểu cô biết đó là thuốc kích dục mà Thùy An đã cho mình uống. Mở máy tính của Thùy An, cô nhìn thấy đoạn video đã quay đêm hôm ấy, hai người vốn là chị em sinh đôi nên chẳng khó khăn gì để tìm được, phải cố gắng lắm An mới kiềm nén xúc động để xem hết đoạn video đó. Lặng lẽ xóa nó đi, An rời khỏi nhà trong nước mắt, lần cuối cùng An đặt chân đến ngôi nhà này, cũng là lần cuối cùng An gọi người đó là mẹ.

Lắng nghe câu chuyện của An, ông Tân kéo con gái vào lòng.

- Cũng tại ba mà con gái phải chịu nhiều uất ức rồi, ba xin lỗi.

- Tại sao mẹ lại không thương con bằng chị hả ba?

- Vì bà ấy hận ba nên mới dùng con để trả thù ba, nhưng bây giờ bà ta không làm được gì nữa rồi, con chỉ cần có ba là đủ.

An nép vào lòng ba để mặc cho nước mắt rơi xuống, cô không phải là sắt đá trong phút chốc có thể hoàn toàn quên đi những chuyện đã xảy ra nhưng cô phải cố gắng để mình trở nên mạnh mẽ hơn. Cô muốn ba tự hào vì cô, muốn sống một cuộc sống cho riêng mình mà không cần phải áy náy về chuyện của chị gái nữa.

- Lớn rồi mà còn mè nheo với ba nữa hả?

Khoa xuất hiện trước nhà từ khi nào, tay linh kinh đủ thứ đồ ăn vặt.

Lễ phép chào ông Tân xong, Khoa ném con “Mê trai – bền vững” bằng bông về phía An, nhớ hôm trước đi xem phim hoạt hình, An cứ khen không dứt con thú màu trắng xinh xắn này, còn ước gì có một con để ôm nữa, không ngờ Khoa lại nhớ mới ghê.

- Dễ thương quá, sao Khoa có được nó hay vậy?

- Lượm ở bãi rác đó.

- Bãi rác nào chi An đi lượm với, xạo ke.

Nhìn thấy con gái mình có thể mỉm cười vui vẻ, ông Tân yên tâm đi vào nhà nhưng không gian riêng tư lại cho hai đứa nhỏ.

- Hói thật đấy, Khoa tìm đâu ra bé mê trai này hay vậy, An đâu có thấy bán ngoài thị trường đâu.

- Sao nhiều chuyện quá vậy, còn hỏi nữa tui lấy lại bây giờ.

- Đồ khó tính, keo kiệt bủn xỉn.

An ôm khư khư con thú bông, lơ buồn buồn Khoa đòi lại nữa là tiêu.

- Nè, lau nước mắt rồi ăn thôi, người gì đâu mà ở dơ thấy sợ.

Khoa bày đủ thứ đồ ăn ra, làm như gom hết nguyên tiệm người ta về vậy đó.

An vờ nghiêm túc.

-Ngày mai Khoa đến bệnh viện với An nha.

-An bị đau ở đâu à? Khoa lo lắng làm An bật cười thành tiếng.

-Không phải, đi kiểm tra lại giới tính cho Khoa, ai đòi đàn ông con trai mà ăn vặt còn hơn cả con gái thế này.

Đến lúc này Khoa mới biết con nhỏ này xỏ lá mình, cậu gom hết đồ ăn lại giả vờ giận dỗi.

-Cô đừng có mơ mà đụng đến những thứ này.

-Giờ mà, Khoa đúng là hiểu ý đồng đội, toàn những món An thích thôi.

An mới năn nỉ một câu là Khoa đã xiêu lòng rồi, hai đứa ngồi ăn như chưa từng được ăn, vừa ăn vừa tám đủ thứ chuyện trên đời. Những lúc như thế này, An cảm thấy lòng mình ấm lại, cô chỉ cần như vậy thôi, thoát khỏi cái thành phố náo nhiệt với ánh đèn đủ màu sắc để trở về với cuộc sống bình yên không bon chen, không ghen ghét.

Nhìn An vô tư cười đùa Khoa cũng cảm thấy vui vẻ, đối với cậu chỉ cần được ngồi cạnh An như lúc này, cũng kể cho nhau nghe những câu chuyện cười, cùng ăn những món cô thích, cùng lắng nghe những âm thanh quen thuộc nơi con phố yên tĩnh thế này là đủ lắm rồi. Cậu có thể tự biến mình thành kẻ ngốc chỉ để cô vui vẻ, quên đi sở thích của bản thân để làm những điều khiến cô thích thú. Đó là thứ tình cảm gì Khoa cũng chẳng biết nữa, bởi nó trên mức tình bạn, lại không giống thứ tình cảm yêu đương trai gái thuở học trò ngô nghê, có lẽ đó là thứ mà người ta gọi là tình yêu của những người trưởng thành, thứ tình yêu mà có thể thay đổi con người và cuộc sống của họ.

....

Anh vẫn chờ vì anh vẫn còn cơ hội để nói lên lời yêu thương em.

Anh vẫn chờ dù em hững hờ kể bên chẳng cho anh nụ cười.

Anh vẫn chờ dù bao tháng ngày em chỉ xem anh như bạn.

Anh vẫn chờ dù anh biết rằng em vẫn chưa quên người ta.

Có lẽ cần thời gian để người quên được những nỗi đau hằn sâu ngọt ngào.

Có lẽ cần thời gian để người sẽ thôi khóc khi ai kia ngoảnh mặt.

Bước bên đời chờ em mỉm cười anh sẽ luôn đi bên cạnh.

Nếu một ngày cần nơi yên bình thì em hãy quay về bên anh.

Anh không hứa rằng anh sẽ mang được cho em những nụ cười hạnh phúc

Nhưng anh hứa sẽ luôn kề bên che chở em suốt cuộc đời này

Anh sẽ giữ mãi từng khoảnh khắc bởi anh yêu chỉ một mình em thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, Thái tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn qua bên cạnh thấy Thùy An đang ngủ ngon lành. Chuyện này là như thế nào, sao anh chẳng có chút ấn tượng gì về chuyện này cơ chứ? Đừng nói là đêm hôm qua anh đã...

Thái không dám suy nghĩ đến nữa, anh nhìn thấy quần áo rơi vãi lung tung trong phòng cũng hiểu được vấn đề rồi, nhưng tại sao lại là Thùy An? Sao cô ấy lại có thể xuất hiện ở đây được?

Một đồng câu hỏi không có lời giải cứ vây lấy anh, người ta nói rượu khiến người ta mất khôn đúng thật như vậy, giá mà anh không uống rượu thì đã kiểm soát được bản thân mình rồi.

Đúng lúc Thùy An thức giấc, cô nhìn thân thể mình thút thít khóc, cô đóng kịch hay quá cứ như trong chuyện này cô là người bị hại vậy.

-Anh Thái, tại sao anh lại làm thế?

Mặc kệ Thùy An có khóc lóc thảm thiết thế nào Thái vẫn rất lạnh lùng, đối với anh cô chẳng có chút giá trị gì trong mắt mình cả.

-Cô nói đi, chuyện ngày hôm qua rốt cuộc là sao?

-Anh uống say quá không biết gì nên em đưa anh về, không ngờ anh lại... hức...hức...sau này em phải sống làm sao đây..Em đã cố cầu xin nhưng anh vẫn không chịu dừng lại, bây giờ toàn thân em đau đớn lắm...em sợ quá anh ơi...

Thùy An khóc như mưa, Thái không nghi ngờ lời cô nói, nhưng anh biết chắc chắn có sự sắp xếp ở đây vì tại sao lại là đưa về khách sạn mà không phải đưa về nhà? Anh nhìn cô lạnh lùng.

-Chuyện này tôi thành thật xin lỗi, cô về nhớ uống thuốc vì tôi không muốn có hậu quả gì xảy ra.

Nói xong Thái đứng dậy mặc quần áo đi về, trong lòng vẫn không thể nào thanh thoi được khi chuyện của Thùy An cứ ám ảnh tâm trí mình, anh thật sự rất mệt mỏi lúc này.

Còn lại một mình trong phòng, Thùy An vô cùng tức giận, lẽ ra anh phải cảm thấy có lỗi, phải chịu trách nhiệm với cô mới đúng, đằng này anh lại phủ phàng như không có chuyện gì xảy ra. Đừng nghĩ Thùy An này dễ bị ăn hiếp như thế, chính anh đã đẩy cô vào con đường này thì anh phải có trách nhiệm bước cùng cô. Nếu biết có ngày hôm nay thì ngày xưa đừng đồng ý quen cô, đừng nói chuyện, đừng đi chơi, thậm chí đừng đồng ý chuyện hôn ước thì bây giờ cô đâu phải rơi vào ngõ cụt.

Cứ đợi đó mà xem, nhất định Thùy An này sẽ có cách để trở thành cô dâu của anh mà thôi.

...

Hôm nay ở nhà buồn, An nhắn tin cho Khoa rủ đi công viên nước chơi, dù gì cũng đang còn hè mà sau này vô học rồi làm gì còn thời gian chơi bởi nữa.

-*“Đi chơi đi Khoa khìn”*

-*“Không đi nổi nữa rồi, qua thăm bạn Khoa đi An ù”*

-*“Sao thế?”*

-*“Hôm qua ăn bữa bọ, đau bụng từ tối đến giờ. Help me, plu”*

-*“Uống thuốc gì chưa?”*

-*“Chưa, ba mẹ đi vắng hết rồi”.*

Mới đọc tin nhắn đã thấy thảm lắm rồi đừng nói là nói chuyện trực tiếp, cái tên này to xác thế mà nhõng nhẽo thấy ón. Nói vậy thôi chứ An cũng có chút lo lắng nên ghé mua mấy viên thuốc rồi chạy qua nhà Khoa.

Mở cửa cho An xong, Khoa lê lét lên phòng trông tội nghiệp dã man, nhìn cái mặt thảm thương của Khoa làm An vừa lo lắng vừa buồn cười.

-Khoa ăn cái gì chưa?

-Chưa, tối giờ thăm căn nhà nhỏ cả chục lần rồi, khổ như cái rở.

-Cái tội ăn uống tầm bậy tầm bạ cho nhiều vô.

-Chẳng phải vì cô sao, ở đó mà trách người ta nữa.

Khoa nói lí nhí trong miệng nhưng cũng đủ cho An nghe thấy, tự dưng cô lại cảm động kinh khủng.

-Nằm nghỉ đi An xuống nấu cho ít cháo, ăn xong rồi uống thuốc.

Thấy ánh mắt An quan tâm mình vậy tự nhiên Khoa cảm thấy vui vẻ hẳn, cậu cứ nằm trong phòng mỉm cười một mình như bị bệnh vậy.

An tranh thủ nấu nhanh thật nhanh để mang lên cho Khoa, nhìn cậu ta xanh lét xanh lét cũng thấy thương dễ sợ.

-Ngồi dậy ăn chút cháo nè Khoa.

Khoa như một đứa con nít ngoan ngoãn để An đút cho ăn, ngày nào cũng được như vậy cậu sẽ tình nguyện bệnh mãi luôn.

Cái mặt bệnh hoạn tím tím cười của Khoa làm An khó hiểu, đừng nói đường tiêu hóa ảnh hưởng đến dây thần kinh trung ương nhà.

-Khoa đau bụng quá An ơi, chắc die sớm mất.

An bật cười trước bộ dạng rên rỉ như sắp chết của Khoa.

-Yên tâm, số Khoa sống dai lắm để gì chết, đợi một xiu thuốc mới có tác dụng được, ráng chịu đi.

-Đau quá.

Khoa vừa nói vừa kéo tay An đặt lên bụng mình, tên này không ngờ lại có lúc biến thái như thế. An vội giựt tay lại liền bị Khoa giữ chặt, cậu nói với giọng van nài đến nỗi không thể từ chối được.

-Giúp Khoa giảm đau một chút thôi nha.

An chỉ mỉm cười không nói, mỗi khi đau ốm con người ta thường trở nên trẻ con hơn thì phải.

-An nè.

-Hử?

-Hay hai đứa mình giả vờ yêu nhau đi, Khoa cũng muốn có gấu đi chơi thử một lần cho biết với thiên hạ.

An trở mặt nhìn Khoa, cậu ta có bị chấp mạch không mà nói chuyện xàm xí vậy không biết, gì mà yêu đương ở đây.

-Khoa làm như trước giờ Khoa chưa từng có gấu vậy đó.

-Thật mà, Khoa chưa từng có con gấu nào ham ăn ú nù như An cả.

-Khoa nói lại một lần nữa coi

Nhìn cái mặt hung dữ của An Khoa biết mình đã lỡ lời, An hung dữ lắm, cô mà không vui là xem như tiêu đời trai.

-Giờ thôi, chứ ba mẹ Khoa muốn Khoa lấy vợ.

-Có liên quan gì đến An đâu.

Trời ạ, người ta đã nặn óc cả buổi mới tìm ra được lý do chính đáng thế mà sao trên đời lại có người vô tâm hồ hững như vậy chứ. Trong đầu Khoa nghĩ nghe xong An sẽ vô cùng bất ngờ mà thốt lên “Ồ Khoa còn trẻ mà” hay là đại loại như “An không muốn Khoa lấy vợ đâu” chứ, đằng này cái kiểu vừa nói chuyện vừa chăm chú chat chit không quan tâm thế kia làm Khoa khó chịu kinh khủng.

-An mà không giúp Khoa thì tiêu đời Khoa luôn, chẳng lẽ An muốn tuổi trẻ của Khoa phải tàn lụi trong hai chữ hôn nhân kia sao?

-Bớt xem phim lại đi, nói chuyện cứ như là đang đọc lời thoại vậy. Khoa đám cưới An được đi ăn miễn phí, tội gì không ủng hộ chứ.

Muốn té xuống giường với con nhỏ này, có cần phải phũ phàng vậy không chứ, bộ cô không hiểu tình ý trong câu nói của mình sao. An càng cứng đầu bao nhiêu thì Khoa cũng phải nhay nhúa bấy nhiêu mới mong thắng được.

Khoa giả vờ làm mặt giận.

-Bạn bè mà mỗi lần nhờ xiu cũng làm khó khăn, An về đi.

Khổ nỗi trò này của Khoa cô rành quá rồi, cậu mà biết giận mới ghê. Nhưng nói gì thì nói, Khoa mà lấy vợ ai chơi với An nữa, và lại cậu ta còn teen thế này mà kết hôn thì tội lắm.

-An muốn lấy chồng chẳng ai thèm lấy bây giờ Khoa có người rước còn muốn gì nữa.

-Nghe đâu cô ta là người nước ngoài, đôi tác làm ăn gì của ba mẹ đó, nhưng mà An nghĩ đi Khoa dốt ơi là dốt ngoại ngữ, lấy về hai đứa nhìn nhau cười cả ngày à.

Nói xong Khoa cũng tự khâm phục bản thân mình, sao mà trong phút chốc lại có thể bịa ra câu chuyện cảm động này chứ.

-Ồ vậy càng tốt, sau này Khoa đi qua bên gửi đồ là về cho An là được rồi.

-Khoa mà đi rồi chẳng còn ai chở An đi chơi đâu, chẳng còn ai dỗ khi An khóc, chẳng còn ai cho An đánh khi tức giận, chẳng còn ai mua đồ ăn cho An, chẳng còn ai. ...

-STOP, Khoa muốn gì nói thẳng ra đi.

An phải lên tiếng chấm dứt câu kể dài lê thê không có lối ra của Khoa, chẳng qua cô chỉ muốn chọc Khoa xiu cho vui thôi chứ ai chẳng biết cậu không thích lấy vợ đâu.

Nghe An nói Khoa khoái chí ngồi dậy, ra về cực kỳ nghiêm túc.

-Chỉ có một cách là An giả vờ làm người yêu Khoa, An biết ba mẹ Khoa chỉ thích mỗi An thôi mà, như vậy ba mẹ sẽ yên tâm mà không ép uổng Khoa nữa.

-Ba mẹ Khoa mà tin chết liền, bình thường hai đứa lúc nào cũng cãi nhau như chó mèo, bây giờ dùng một cái nói yêu nhau có ma mới tin.

-Khoa nói thật á, cuộc đời Khoa chưa bao giờ cầu xin ai như vậy đâu, chỉ cần An đồng ý thì Khoa sẽ có cách làm cho ba mẹ Khoa tin, nha..nha...

An suy nghĩ mấy giây, làm người yêu cậu ta cũng không đến nỗi tệ, dù gì Khoa cũng là người tình không bao giờ cưới xưa giờ rồi mà, thôi thì hi sinh tấm thân coi như cảm ơn sự vất vả của cậu ta những ngày qua vậy.

-Cũng được, nhưng cấm để cho người khác biết, họ mà tường thiết An ế chồng sao.

-Vậy càng tốt, Khoa sẽ hành hiệp trượng nghĩa ra tay...

-Bỏ đi ba. Thôi An về đây, ở nhà lo mà dưỡng bệnh đi, đừng có mà ăn uống lung tung đó.

-Tuân lệnh bà xã.

-Hả?? Khoa mới vừa nói gì hả?

-Thì mấy người yêu nhau hay gọi nhau là ox, bx mà, vậy mới thuyết phục ba mẹ Khoa được.

-Còn gọi vậy nữa An cắt lưỡi Khoa đó, biết chưa?

Cảnh cáo Khoa xong An mới chịu đi về, tên này càng ngày càng quá đáng, đâu ra cái kiểu được voi đòi hai Bà Trưng thế chứ.

Còn Khoa thì khoái chí thôi rồi, cuối cùng con mồi cũng sập bẫy của mình. Đôi lúc nghĩ lại mình cũng ấu trĩ thật nhưng vì tình yêu phải phần đầu thôi, có quê cũng ráng chịu, nhục cũng ráng nhịn miễn sao được ở bên cạnh con nhỏ này là vui rồi. Mà cũng lạ thật từ hôm qua đến giờ mình đâu có ý định điên rồ này đâu, tự nhiên hôm nay An xuất hiện làm mọi thứ đảo lộn cả lên, làm cậu chẳng còn kiểm soát nổi suy nghĩ của bản thân nữa. Cơ mà phải công nhận chuyện này làm mình vui thật đấy.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

....

Thèm như cơn gió , thèm đi đâu đó , ta thèm có ai để nhung nhớ

Thèm chút bối rối , thèm chút tiếc nuối , ta thèm cảm giác yêu người

Thèm những ân ái , thèm những tê tái , ta thèm nỗi đau để khôn lớn

Thèm những giây phút mình nắm chặt tay , dấn lòng sẽ yêu mê say...

Yêu và chờ , từng giây từng giờ , hỡi anh có nghe lời tôi

Để đem thương nhớ , gửi vào trong gió , gửi lời này đến anh

Yêu một người , hạnh phúc một đời , mộng mơ cũng chỉ vậy thôi

Thèm vòng tay ấm , hát bài nhớ mong , để cho những yêu thương không là giấc mơ...

.....

“Anh xin lỗi vì chuyện hôm đó, thật ra lúc đó anh quá say nên chẳng thể điều khiển được bản thân, anh sẽ chịu trách nhiệm về việc mình làm”

“Không cần đâu, em quên chuyện đó rồi, tốt hơn hết từ giờ trở đi mình đừng gặp nhau nữa”

“Em không giận anh sao?”

“Không, anh xem như chưa có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa mình là được rồi”.

Trò chuyện với Bảo xong, An cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhàng, hình như cảm giác cô đối với Bảo đã không còn như trước nữa. Cô không hận Bảo chỉ là không muốn gặp lại bởi cô sợ những nỗi đau kia lại âm ỉ, giữa hai người chỉ còn lại con ác mộng đã qua mà thôi.

Từ giờ trở đi cô sẽ không còn phải bận tâm về con người này nữa, có thể trút bỏ gánh nặng yêu đương này thật sự rất dễ chịu.

...

Chuyện ngày hôm qua với Thùy An cứ ám ảnh tâm trí Thái, anh hối hận vì không thể khống chế bản thân mình để phải vướng vào mớ lộn xộn của cô, không biết rồi cô sẽ bày thêm trò gì nữa đây.

Gạt bỏ tất cả những muộn phiền trong lòng, Thái đến tìm Thái An, chỉ có cô mới có thể khiến anh nguôi ngoai lúc này mà thôi.

- Thỏ, đi ăn với anh nhé.

- Em lười ra khỏi nhà quá.

- Nhanh lên không thôi anh trối lại bỏ vào cốp xe chờ đi bây giờ.

An liếc mắt nhìn Thái rồi cũng ngoan ngoãn vào thay quần áo, dạo này sao nhiều người thích ra lệnh cho cô như thế không biết.

Thái đưa An đến một quán ăn khá sang trọng rồi gọi thật nhiều món ăn ngon làm An tròn mắt ngạc nhiên.

- Anh muốn giết người không dùng dao hả? Ăn hết như đây em sẽ biến thành con heo mất.

- Chứ em nghĩ bây giờ em không phải là heo à?

- Đồ đáng ghét nhà anh, muốn chọc tức để em không ăn à? Sai lầm rồi, càng giận em ăn càng nhiều.

Thái nhìn bộ dạng trẻ con của An mà mỉm cười, chỉ có những lúc ở bên cạnh An như thế này anh mới cảm thấy hạnh phúc. Không còn áp lực công việc, không còn những rối rắm trong gia đình và những phức tạp trong tình yêu nữa, anh chưa bao giờ đối xử với ai chân thành như vậy từ trước đến giờ.

Từ khi biết yêu An, mỗi giây mỗi phút anh đều nghĩ đến cô, cô đang làm gì? Có bình an, có vui vẻ, có hạnh phúc không? Cô đã chịu quá nhiều tổn thương nên lúc nào anh cũng nom nớp lo sợ có người muốn hại cô, càng nghĩ anh càng lo lắng, càng muốn che chở và bảo vệ cho cô. Anh nhận ra mình đã quá yêu cô nên bất cứ người con gái nào khác cho dù đứng ngay trước mặt anh cũng không hề nhìn thấy.

- Mới có mấy ngày mà em gầy hăn đi đó, ăn nhiều vô một xú.

Thái gấp thức ăn cho An. Hôm nay anh lạ lắm, cứ nhìn cô ăn mà mình không chịu ăn xú nào hết, An thắc mắc.

- Anh Thái, anh có chuyện gì buồn sao?

- Không có, anh đang tìm xem có cách nào nhét hết chỗ thức ăn này vào bụng em không thôi.

- Đồ độc ác.

An lăm bằm chửi rủa, đã không ăn phụ thì thôi ở đó mà còn nghĩ cách phá hoại vòng eo 56 của người khác, anh đúng là ác bá mà.

- Thỏ nè.

- Dạ?

- Sau này cảm em rồi xa anh nửa bước nha chưa.

Ở khoản đã, câu nói này nghe quen quen nhỉ, nhớ lúc trước Khoa cũng từng nói qua với cô rồi thì phải, chắc chắn hai người này đã xem chung một bộ phim ngôn tình nên mới nói giống nhau vậy, thảo nào lúc nghe Khoa nói An đã thấy sần sần rồi.

- Dạ, xú nữa đi toilet anh cũng nhớ đi theo em đó nha.

- Tôi đúng là bó tay với cô rồi.

Thái gõ vào đầu An làm cô xoa đầu nhăn nhó, trời đánh cũng phải tránh bữa ăn chứ.

-Nhưng mà sao Thái lại muốn em dính chùm với Thái thế?

-Dính chùm cái đầu cô, tôi nói vậy mà cô không hiểu à. Đạo này trên ti vi có nhiều vụ bắt cóc trẻ em lắm, anh lo em lang bang ngoài đường rồi bị bọn chúng bắt nữa tội chúng lắm.

-Anh đúng là chẳng có câu nào tốt lành.

Thái thích cái cách nói chuyện của An lắm, vừa tự nhiên thẳng thắn lại không có chút giả tạo như những người con gái khác.

Bên cạnh cô, anh bỗng trở nên to lớn nhưng lại rất trẻ con, có thể nói những câu nói hay làm những việc mà trước kia mình chưa từng làm.

Anh ước gì mình có thể cùng cô về chung một nhà, cùng xây dựng một tổ ấm hạnh phúc như trong mơ mà không có bất kỳ ai cản lối. Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ, tình yêu của anh gặp quá nhiều thử thách mà ngay cả bản thân anh còn khó lòng vượt qua được thì làm sao cô bé nhỏ nhắn kia lại có đủ sức để đi cùng anh chứ?

...

Trở về nhà với tâm trạng thoải mái, vừa đi vừa huýt sáo quên hẳn những chuyện phiền muộn với Thùy An hôm trước. Nhưng vào đến nhà, chân anh chợt khựng lại khi nhìn thấy mẹ con Thùy An đang ngồi nói chuyện cùng với mẹ mình, không biết họ lại muốn gì nữa đâu.

Lịch sự cúi đầu chào, Thái viện lý do đi làm mệt nên về phòng nghỉ nhưng đã bị mẹ gọi giật ngược lại.

-Con ngồi xuống đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Thái miễn cưỡng ngồi xuống, nhìn thấy Thùy An thút thút khóc thế kia có lẽ anh cũng đoán được vấn đề rồi, anh thật muốn ngay lập tức nói cho cô biết cho dù cô có làm gì đi chăng nữa anh sẽ chẳng bao giờ chấp nhận lấy cô làm vợ đâu.

-Mẹ và bác gái đã thống nhất với nhau rồi, ngày 17 tháng sau sẽ tổ chức lễ đính hôn cho hai đứa, con chuẩn bị để làm chú rể đi.

Thái như không tin vào tai mình, sao mọi chuyện lại đến quá vội vàng như vậy, cứ nghĩ đó là lời nói trong lúc nóng giận thôi không ngờ mẹ lại có thể quyết định mà không cần hỏi qua ý kiến của anh dù chỉ một lần.

-Mẹ, đây là chuyện cả đời của con tại sao mẹ lại tự ý quyết định như vậy?

-Còn còn dám trách mẹ? Người ta là con gái vậy mà con định qua đường phui tay vậy thôi hả? Con có biết trinh tiết là thứ quan trọng nhất của người con gái không?

Thái nhìn qua bộ mặt giả nai của Thùy An mà cười khinh bỉ, không ngờ cô lại có lúc trở nên hèn hạ như thế, cô đừng có mơ mà đạt được mục đích dễ dàng như thế.

-Đây là chuyện của con, mẹ để con tự quyết định được không?

-Anh Thái, anh đừng đối xử với em như vậy mà...hức...hức...

Thùy An ôm mẹ mình khóc nức nở, cô ta đúng là hợp với những phai phản diện thế này, anh không hiểu vì sao ngày xưa mình lại rung động trước cô ta nữa.

-Con làm gì thì làm nhưng nhớ rằng ngày đó là lễ đính hôn của con.

Mẹ Thái mím môi tức giận, trong mắt bà Thùy An ngoan hiền, lễ phép khác hẳn với con nhỏ Thái An kia, nó đã từng lên giường với đàn ông thì bà sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện Thái yêu đương hẹn hò với nó. Có thể bây giờ con trai bà chưa hiểu hết nỗi lòng người mẹ nhưng khi lấy Thùy An về nó sẽ phải cảm ơn bà vì sự sắp đặt hoàn hảo này.

Thái tức giận bỏ ra khỏi nhà, anh không muốn là một người con cãi lời bố mẹ nhưng anh càng không muốn bị giam cầm trong cuộc hôn nhân này. Mẹ chỉ nghĩ cho những mối quan hệ phức tạp của mình mà chưa từng nghĩ cho cảm giác của anh, yêu một người nhưng lại không thể đến với nhau thật sự quá đau khổ.

Đã có lúc anh sợ rằng tình yêu của mình dành cho An sẽ khiến cô bị tổn thương bởi Thùy An là người thủ đoạn, cho dù Thùy An có yêu anh hay không thì người chịu thiệt vẫn là Thái An, bởi cô ta là người ích kỷ chẳng muốn ai có được hạnh phúc mà mình không có được. Nhưng tình yêu mà, cho dù trong tâm trí vẫn luôn nhắc nhở rằng phải giữ khoảng cách với An nhưng con tim lúc nào cũng hướng về phía cô, chỉ cần được nhìn thấy cô thì bao nhiêu muộn phiền sẽ theo gió tan biến hết.

Anh yêu nụ cười của cô, nó khiến trái tim anh tan chảy, khi cô cười cả thế giới như mỉm cười cùng với cô.

Anh yêu những giọt nước mắt của cô, nó trong veo như những viên pha lê nhưng lại chứa đựng cả một nghị lực sau những lần rơi nước mắt.

Anh yêu cái cách cô yêu thương người khác, nó là cả một sự chân thành không toan tính, không vụ lợi, chỉ cần nơi nào có cô thì nơi đó sẽ trở nên ấm áp lạ thường.

Anh yêu cả sự yếu đuối của cô, những lần khóc đến cạn nước mắt, những lần đau đến tìm vỡ vụn, những lần muốn trốn chạy hiện thực, anh muốn ôm lấy đôi vai ấy để có thể khóc cùng cô, anh ước gì mình có thể gánh tất cả nỗi đau mà cô đang chịu chỉ để cô thấy nhẹ lòng hơn.

Anh yêu những lúc cô giận hờn, có chút trẻ con khiến người khác không thể không dỗ dành.

Anh yêu tất cả những thứ thuộc về cô và tình yêu trong anh cứ càng đông đầy theo thời gian. Nhưng anh sợ lắm, anh sợ mình sẽ chẳng thể nào mang lại hạnh phúc cho cô nhưng bản thân lại không đủ can đảm rời xa cô.

Bên cạnh cô, anh nhận được nhiều thứ mà mình chưa từng có. Nhưng đổi lại cô được gì khi ở bên cạnh anh? Có chăng chỉ là những tổn thương ngày càng nhiều từ chị gái mình mà thôi. Nếu như anh không thể khiến cô có được hạnh phúc trọn vẹn thì thà rằng anh buông tay mình ra để có thể nhìn thấy cô hạnh phúc bên cạnh người có đủ khả năng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Mãi suy nghĩ, anh không biết mình đã đứng trước cửa nhà An từ khi nào.

Nghe tiếng gõ cửa, An mở cửa ra và vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy Thái đến, chẳng phải anh mới chở cô về cách đây không bao lâu sao, sao bây giờ lại đến đây.

-Anh Thái, anh quên gì hả?

-Không, chỉ muốn gặp em thôi.

Giọng Thái trầm hẳn, gương mặt phẳng phất nổi buồn làm An lo lắng, có chuyện gì mà anh lại buồn bã như vậy chứ.

-Anh có chuyện gì thế? Nói Thỏ nghe đi.

Nhìn chằm chằm cô gái nhỏ trước mặt, bao nhiêu cảm xúc vỡ òa, Thái chẳng nói chẳng rằng ôm chặt lấy An, lần đầu tiên trong cuộc đời anh khóc trước mặt người khác.

An đỡ người trước hành động của Thái, có lẽ anh phải rất đau lòng nên mới trở nên mềm yếu như thế.

-Chỉ một lúc thôi, được không?

Khẽ gật đầu, An cứ ngồi yên trong vòng tay Thái., hi vọng có thể phần nào xoa dịu nỗi đau trong lòng anh.

Thái để mặc cho nước mắt của người đàn ông rơi xuống, những lúc thế này anh chỉ cần bên cạnh cô, chỉ có cô mới có thể xoa dịu trái tim anh mà thôi.

Anh nhớ cô da diết, nhớ đến nỗi chỉ mong được nhìn thấy cô nếu không bản thân sẽ không làm được việc gì. Anh phải làm thế nào mới có thể được ở bên cạnh cô gái này mà không có chút trở ngại nào đây? Anh thật sự rất mệt mỏi, ước gì giây phút này là vô tận để anh có thể được ôm cô mãi như thế này.

Thế giới ngoài kia có bao nhiêu người con gái, tại sao ông trời lại để anh gặp gỡ cô để rồi phải đau khổ thế này, hay những điều đó chỉ là thử thách để anh có thể đấu tranh giành lấy tình yêu đích thực của mình?

Dù thế nào đi nữa, anh biết rằng cho dù có bất cứ khó khăn nào, cho dù trong hoàn cảnh nào thì trong tim anh chỉ có một mình An mà thôi. Nếu kiếp này anh không có được cô thì chỉ cần ai đó mang lại cho cô hạnh phúc thật sự, anh bằng lòng ôm lấy tình yêu ấy cho riêng mình và sẽ đứng từ xa chúc phúc cho hạnh phúc của hai người.

...

Đã có lúc anh mong tim mình bé lại để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa

Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi để những dấu yêu sẽ không phai mờ

Nếu không hát lên nặng lòng da diết. Nếu không nói ra làm sao biết

Anh thương em, Anh sẽ nói em nghe những điều chưa bao giờ

Bình minh khuất lấp sau màn đêm như nỗi lòng anh Chết chứa lâu nay em đâu nào hay biết

Hoàng hôn tắt nắng hay vì anh không hiểu được em dập tan bao yêu dấu lụi tàn

Vì anh cầm nín chôn sâu yêu thương anh trao đến em,

Lặng nhìn em lướt qua bên đời.

Một mai ai biết con mê đưa em vào vòng tay mới.

Anh sẽ chờ phía sau giấc mơ của em

Anh sẽ chờ để nói những điều chưa bao giờ

....

-Anh Thái, có chuyện gì anh nói đi, anh cứ như vậy em lo lắm.

Khẽ buông người An ra, Thái không biết trả lời câu hỏi của cô như thế nào. Anh cố gắng mỉm cười xoa đầu cô.

-Chuyện người lớn, con nít con nôi như Thỏ biết làm gì hả?

-Em không đủ tin tưởng vậy sao?

-Anh đùa thôi, tại áp lực công việc quá lớn nên anh mới như vậy, Thỏ đi dạo với anh một xíu nhé.

An biết Thái chỉ nói dối để cô yên tâm mà thôi, cô đủ sâu sắc để hiểu đó không chỉ là chuyện công việc nhưng phải có lý do gì đó Thái mới không thể nói ra, thôi thì cô sẽ cố gắng giúp anh vui vẻ hơn một xíu là được rồi.

-Em dẫn anh đi đến một nơi, có thể sẽ khiến anh vui hơn đấy.

An dẫn Thái đến một khu vui chơi trẻ em, nơi có thể hò hét thỏa thích, có thể chơi đến ướt đầm mồ hôi mà không cần quan tâm đến người khác, nơi có thể trút bỏ hết những gánh nặng trên người xuống để trở nên vô tư như một đứa trẻ.

Cả hai chơi đến mỏi lừ cả tay chân, người ướt đầm mồ hôi mới chịu rời khỏi.

-Trời nóng thế này ăn kem mới thích.

Thái mỉm cười vì sự dễ thương, trong sáng của An. Cô đúng là có sức hút kỳ lạ khiến anh không thể rời mắt được.

-Mặt em dính gì hay sao mà Thái nhìn em ghê thế?

-Có.

-Dính gì vậy? Thái lấy xuống giùm em đi.

Tự dưng trong lòng Thái dấy lên một cảm giác kỳ lạ, đôi môi chúm chím đang xử lý que kem làm anh cứ muốn chạm đến, thế là không kiềm chế được anh cúi người bắt ngò hôn vào môi An, ngay lúc này anh cảm nhận được sự ngọt ngào chảy khắp cơ thể, bản thân chỉ muốn tham lam hôn thật sâu, thật lâu để thỏa mãn.

Quá bất ngờ trước hành động của Thái, An tròn tròn mắt ngạc nhiên không nói thành lời, anh đang làm gì thế này, có phải đang hôn như những cặp yêu nhau vẫn thường làm không?

Mặt cô đỏ như quả gấc đẩy Thái ra đẩy ngay ngừng.

-Anh...Thái...

Đến lúc này Thái mới bừng tỉnh, anh không ngờ mình cũng có ngày không kiểm soát được cảm xúc mình như thế, anh sợ sau vụ này cô bé sẽ né tránh mình, lúc đó anh cũng không biết mình sẽ như thế nào nữa.

-Anh chỉ muốn thử xem mùi vị kem của em ăn có ngon không thôi, tại anh biết xin em cũng không cho nên phải dùng cách đó.

-Biến thái quá nha, thích thì em mua thêm cho một cây chứ đừng có mà lợi dụng người khác như thế.

An cố nói thật tự nhiên để che đi gương mặt ngại ngùng của mình, cô không biết hành động của Thái có ý nghĩa gì, có thể vì hôm nay tâm trạng anh không được tốt nên mới hành động như vậy thôi.

-Anh chẳng bao giờ có ý định lợi dụng một con thỏ xấu xí như em đâu mà lo. Về thôi.

Thái kẹp cổ An kéo đi, mà chân anh dài đi bước nào đáng bước đó báo hại cô phải chạy theo một bờ hơi tai.

-Anh đi chậm lại xúu được không hả?

-Chết anh quên, bạn Thỏ nhà mình lùn quá mà, xin lỗi nha.

-Đồ đáng ghét nhà anh.

Sự hồn nhiên, trong sáng của An khiến Thái phút chốc quên đi những khó chịu trong lòng, ít ra ngay lúc này đây anh còn có cô bên cạnh, tiếp thêm động lực để anh có đủ dũng khí giành lấy tình yêu của mình.

....

Hôm nay ba không về nhà, đã vậy không biết con mèo ở đâu ra cứ kêu cả đêm không chịu ngưng làm An cảm giác rùng rợn. Những câu chuyện ma của Thái kể lúc trước bắt đầu có tác dụng, nằm trong phòng mở đèn sáng choang mà hề nghe âm thanh gì cũng làm cô sợ run người. Vậy mà lúc chiều ba hỏi có ngủ một mình được không thì anh hùng lắm, còn khẳng định là dư sức nữa mới ghé, bây giờ thì thâm thật rồi. Làm sao để đêm kinh hoàng này trôi qua thật nhanh bây giờ?

Đang chui đầu trong chăn vì sợ thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Khoa, cũng may Khoa còn nhớ đến con nhỏ người yêu già này, nếu không An không biết làm gì cho đến sáng nữa.

-“An xấu xí ời ời, ngủ chưa?”

-“Chưa, help me, plu, có cách nào hết sợ ma để dễ ngủ không giúp bạn An với”

-“Trời, ma nó thấy An nó sợ chứ An mà sợ ma gì, ngủ đi cục cưng”

-“Nói chuyện với Khoa ức chế quá, nghỉ chơi”

-“Giờn thôi, đừng có sợ, nếu giữa đêm vô tình thức giấc mà nhìn thấy ai nằm kế bên thì cứ tưởng tượng đó là Khoa là ngủ được à”

An bức tức không thèm trả lời tin nhắn nữa, bạn bè tốt dữ dội ai đòi người ta đang sợ mà ở đó còn hù dọa nữa, dẹp hết mấy chuyện yêu đương gì đó cho biết tay.

Nhưng mới ngồi được 5 phút đã nghe giọng Khoa oang oang ngoài cổng rồi.

-An ơi, mở cửa cho Khoa với.

An mừng hóm chạy ra mở cửa, thì ra con người này cũng không đến nỗi ác lắm, cái này người ta gọi là khẩu xà tâm phật nè.

-Sao lại chạy qua đây?

-Chẳng phải ai kia nói sợ sao, tôi chỉ lo có người sợ quá rồi làm luôn tại chỗ ướt giường nữa là tiêu nên mới qua thôi.

Khoa chỉ được mỗi cái miệng nói cho ghê vậy thôi chứ bụng dạ tốt dữ thần lắm, nếu chẳng phải vì lo lắng cậu đã không phải chạy qua đây giữa đêm hôm thế này rồi.

Mà quên nữa, hình như Khoa đang bị ốm mà, qua đây làm gì chứ.

-Khoa đỡ chưa? Còn đau bụng không?

-Đỡ chút chút rồi, lần sau có sợ phải gọi cho tôi biết nha cô nương, không phải đợi tôi hỏi mới nói đâu.

Nhìn cái mặt xanh mét của Khoa mà An cảm động kinh khủng, cả ngày ở nhà không ăn uống được gì mà phải vác cái thân chạy qua đây nữa, tự nhiên cô tự cảm thấy bản thân mình thật là phiền phức quá đi mất.

-An hết sợ rồi, Khoa về nghỉ đi, người gì đâu lớn rồi mà không biết tự lo cho mình.

-Khoa mà về tối nay có người không dám ngủ khóc cả đêm nữa, với lại về mất công lại lo thêm.

-Chứ con trai sao ở lại nhà con gái được, kỳ lắm.

-Luật nào cấm con trai không được ở nhà con gái? Khoa ngủ ở ghế salon, còn An ngủ trong phòng có liên quan gì đâu, người ta không còn sức để cãi nữa đâu nha.

Thật ra An không sợ Khoa giờ trò vì hai người đã quá thân thiết rồi, chỉ là An lo cho Khoa vì cậu đang bị ốm mà salon cứng thế này làm sao mà ngủ được. Nhưng nhìn cái kiểu cương quyết của Khoa An cũng không muốn cãi nữa, vì có cãi cũng như không à. Với lại bây giờ để Khoa chạy xe một mình ngoài đường nguy hiểm lắm, lỡ trúng gió ngã đi là tiêu.

-Có biết người ta lo lắng không hả? Đã đâu còn không biết thân biết phận, có mệt không?

Nhìn thấy An trách móc như vậy Khoa thấy vui kinh khủng, chứng tỏ cô cũng có quan tâm đến cậu như vậy là được rồi.

-Khoa không sao.

-Không sao cái gì mà không sao, tay chân lạnh ngắt thế kia mà không sao. Chờ xú.

Không hiểu sao nhìn Khoa như vậy An có chút bức bối, cô vào phòng mang chăn gối ra đưa cho Khoa.

-Ngủ đi, mất công nửa đêm nửa hôm có chuyện gì bạn An không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Khoa ngoan ngoãn nghe lời răm rắp làm An buồn cười, cô biết là này giờ là cậu gắng gượng lắm mới chịu đựng được đến giờ này chứ bị rối loạn tiêu hóa nặng thế kia thì làm gì còn sức nữa.

Mỉm cười nhìn theo bóng dáng An đi vào phòng, Khoa cảm thấy lòng mình thật ảm áp. Bất cứ lúc nào An buồn, sợ hay gặp nguy hiểm cậu đều muốn xuất hiện để ở bên cạnh cô, cô gái này có điều gì đặc biệt khiến cậu phải luôn để tâm đến như thế này chứ?

....

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

2h sáng giật mình thức giấc, chợt nhớ đến Khoa đang nằm ngoài kia, An rời khỏi phòng để kiểm tra xem Khoa có bị sốt hay không. Nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt Khoa, trong lòng An cảm thấy chút cảm động, có lẽ cậu ấy đang rất mệt mỏi.

-Khoa khinh, lần sau nhớ lo cho mình trước rồi hẵng nghĩ tới người khác nhé.

An lẩm bẩm trong miệng rồi đứng lên đi về phòng, nhưng mới vừa quay lưng một cái đã bị Khoa nắm chặt tay lại.

-Người duy nhất khiến Khoa lo lắng mà không cần quan tâm đến bản thân chỉ có mình An thôi biết không?

Câu nói của Khoa khiến An lặng người, nó có ý nghĩa gì tại sao lại khiến cô cảm thấy an tâm thế này.

Cô là một người con gái bình thường, thậm chí còn xấu xa đến mức bị mẹ ghét bỏ vậy tại sao Khoa lại quan tâm cô như thế?

An khóc, khóc vì nghĩ đến hoàn cảnh của mình, khóc vì sự tốt bụng của cậu bạn thân ba năm gần bó.

-Trời ạ, Khoa không biết bơi đâu, đừng có khóc ngập lụt rồi chìm chết người ta đi.

Khoa bật dậy kéo An ngồi xuống ghế cạnh mình, tay choàng qua vai cô an ủi.

-Tại sao lại tốt với An như vậy chứ?

Không khí trở nên im lặng, giữa đêm khuya thanh vắng thế này mà tỏ tình luôn thì quá ư là tốt, và lại bây giờ tâm trạng An đang xúc động, cơ hội thành công sẽ cao hơn một chút. Thế là lấy hết can đảm, Khoa quyết định nói hết những gì ấp ủ trong lòng bấy lâu nay.

-Vi...vi...Khoa...y...ê....

-Á, đau quá.

Chưa kịp nói hết câu thì giọng An la oai oái làm Khoa giật mình, không khí lãng mạn cũng bị cô phá tan tành, trời ạ, có ai vô duyên như con nhỏ này không cơ chứ.

-Sao thế?

-Hình như An bị chuột rút rồi, đau quá.

Định làm mặt giận vì cái tội làm người ta mất hứng, nhưng thấy con nhỏ cũng tội nghiệp nên thôi tha cho một lần vậy.

-Để Khoa xem.

Sau một hồi nắn bóp, la ré inh ỏi cuối cùng thì chân An cũng hết bị đau.

Mà con chuột này cũng ngộ thật, giờ nào không chịu rút lại lựa ngay lúc cao trào, giận ới là giận.

-Khoa giỏi ghê, biết trị chuột rút luôn, đúng là có bà con với họ nhà mèo.

-Bà con với họ mèo?

-Ừm, Khoa là con cạp cái, đẹp cái nè, dịu dàng nè, thùy mỵ nè, nét na nè, xinh xắn nè, tốt bụng nè, hiền lành nè.

-Thôi bỏ đi, tôi mà là cạp cái thì mấy con cạp đực cắn nhau giành giật nữa, tội tui nó.

-Nỏ vừa thôi ba.

-Ừm, nỏ lắm nên đi vô trong phòng đi, ngồi đây coi chừng bị nỏ banh xác đó.

Khoa giả vờ giận dỗi, cái mặt cậu dễ thương đến mức làm An cứ muốn chọc ghẹo hoài thôi.

-Vậy bạn An ngồi lý đây cho bạn Khoa đi tù vì tội giết người cho biết.

-An đúng là lý hết thuốc.

Khoa cũng bó tay với con nhỏ bạn mình luôn, từ trước đến giờ cho dù hai đứa có cãi nhau đến thế nào đi nữa thì Khoa cũng không thể giận An lâu được. Nhớ cái lần An cho Khoa leo cây ngay ngày sinh nhật làm cậu quyết định giận nguyên một ngày. Ấy thế mà khi cô đến nhà, mang quà tới nắn nỉ vài câu là cậu xiêu lòng ngay, đó cũng là lần giận hờn lâu nhất của cậu trong suốt 3 năm qua.

Mãi nghĩ ngợi lung tung, quay người qua đã thấy An ngủ gật từ khi nào rồi. Khẽ mỉm cười, Khoa đỡ người cô nằm xuống ghế, gối đầu lên chân mình rồi ngồi đó ngắm nhìn An ngủ.

3 năm, khoảng thời gian đủ dài để cả hai hiểu nhau từ tính cách, sở thích cho đến cả những thói quen nhỏ nhặt.

Khoa nhớ cậu từng nói với An rằng mẫu người yêu sau này của Khoa trước hết phải là một cô gái bụng bầm ôm cho thích, dịu dàng, ít nói và phải có chút gì đó yếu đuối để cậu có thể chứng tỏ độ đàn ông của mình, còn cỡ An người xì ke như vậy ôm cứ như ôm không khí là cậu loại ngay từ vòng giữ xe rồi. Lúc đó An chẳng thèm quan tâm chỉ buông một câu ngắn gọn “ghét của nào trời trao của”.

Và quả thật đến bây giờ Khoa đang thích một người mà đi ngược lại hoàn toàn tiêu chuẩn mình đặt ra ban đầu, người chẳng tròn trịa, đã vậy còn hung dữ lại thích bắt nạt người khác nữa chứ. Khoa từng quan niệm rằng, một khi đã quá thân nhau thì khó lòng có được tình yêu vì hai người đã quá hiểu nhau rồi. Đối với cậu từ tình bạn tiến lên tình yêu dường như là việc hiếm lắm mới xuất hiện, ấy thế mà bây giờ chính cậu lại rơi vào trường hợp hiếm hoi đấy mới ghê.

Cậu không biết mình bắt đầu yêu An từ khi nào, có thể là mới đây, cũng có thể từ những ngày đầu thân thiết nhưng cậu không hề nhận ra, vì lúc nào hai người cũng đi đôi với nhau. Cho đến khi Thái xuất hiện, sự quan tâm, tình cảm của Thái dành cho An khiến cậu lo sợ. Lúc ấy sau nhiều chuyện xảy ra cậu mới nhận ra tình cảm của mình dành cho An, đó không chỉ là tình bạn thông thường như mình vẫn nghĩ mà sâu xa hơn, nó chứa đựng cả một tình yêu to lớn mà không thể nào phai mờ theo thời gian được.

Có lẽ nhờ có sự xuất hiện của Thái, cậu mới nhận ra An quan trọng với cậu thế nào, nếu như không có cô thì chắc chắn cậu sẽ chẳng thể nào có được cuộc sống vui vẻ như bây giờ.

....

An ngủ một giấc ngon lành không biết trời trăng mây gió gì hết, đến khi tỉnh giấc mới giật mình phát hiện là tối giờ mình gối đầu trên đùi Khoa, báo hại cậu phải ngủ ngồi đáng thương thế kia. Mà công nhận trông Khoa lãng tử thật đấy, đàn ông con trai mà có cái lúm đồng tiền duyên thế bảo sao mấy đứa con gái không thích được chứ.

Đang say sưa ngắm anh chàng đẹp trai thì anh ấy chợt quậy thức giấc, tay cứ xoa xoa cái cổ có vẻ rất mỏi. Sợ bị phát hiện ra mình mê trai nên An giả vờ nhắm mắt ngủ như không hay biết gì.

-Đồ heo, chân tôi êm lắm hay sao mà ngủ ngon dữ vậy hả?

Khoa vuốt mấy sợi tóc vương trên mặt An rồi đỡ cô nằm xuống gối, còn cậu lấy xe chạy đi đâu mất tiêu.

An nằm bằm trong miệng một mình, đi về cũng phải nói cho người ta biết một tiếng chứ, ai đòi lại thả người ta nằm một đồng ở đây còn mình thì bỏ chạy mất tiêu. Nghĩ đến là thấy giận làm cô lười biếng nằm ì một chỗ không chịu thức dậy luôn.

Khoa chạy đi khoảng 10 phút thì quay lại với túi đồ ăn sáng linh kinh trên tay, thì ra An đã trách nhảm cậu bạn thân dễ thương rồi.

-Dậy ăn sáng nè heo lười.

Tường An còn ngủ, Khoa bước tới lay lay cô dậy.

-Ư...không ăn đâu.

Không nói không rằng, Khoa cúi người xuống vác An lên vai rồi đi thẳng vô nhà nhà vệ sinh, không ngờ tên này lại có lúc bạo lực như thế. Mặc kệ An la hét ầm ì ầm, Khoa cũng chỉ thẳng đường mà đi không chút lay động.

-Vệ sinh cá nhân nhanh lên rồi ăn sáng, cái tội nói gì cũng không chịu nghe lời.

An hậm hực làm theo, cô nhất định phải trả thù tên đáng ghét này cho biết, dạo này hiền quá cậu ta cứ làm tôi không biết vai vế gì hết trơn ả.

Ngồi ăn chung mà An không thèm nhìn Khoa lấy một lần, Khoa đành phải xuống nước nài nỉ.

-Giận hả?

-Ừm.

-Xin lỗi mà.

-Không chấp nhận.

-Cười đi rồi Khoa tặng cho An thêm một bé mê trai to hơn, đẹp hơn nữa chịu không?

Nghe đến đây An hết giận liền, gì chứ không hiểu sao cô cuồng con thú bông này dễ sợ, Khoa nhìn cái mặt cô là hiểu ngay thôi.

Thế là hòa bình lập lại, chỉ cần An không giận Khoa thì chuyện gì cậu cũng chấp nhận làm hết.

-An nè, An có định học trường nào không?

-Sur phạm, An thích làm cô giáo.

-Haha...

Không nhịn được, Khoa cười thành tiếng làm An quê dễ sợ, chỉ là cô giáo chứ có phải làm nghề gì ghê gớm lắm đâu mà cười sỉ nhục người khác vậy không biết.

-An tha cho mấy đứa nhỏ đi An oi, An mà dạy là tụi nó mất hết căn bản, hông cả một thế hệ đó.

-Xì, Khoa cứ chống mắt lên mà xem nha chưa.

-Ừm, Khoa sẽ chờ. À quên, hai đứa mình là người yêu rồi, phải hẹn hò chứ nhỉ.

Đột nhiên nhớ lại chuyện yêu đương này Khoa vui kinh khủng, hôm nay phải gài An làm y chang một người bạn gái thứ thiệt của cậu mới được.

An không thèm để ý đến vẻ phấn khích của Khoa mà ngang nhiên cự tuyệt.

-Quên đi cưng.

-Ai đòi bạn trai nói mà không biết nghe lời hả?

-Thì sao? Có vấn đề gì không?

Tình hình này là không có tác dụng gì với con nhỏ này rồi, nói một câu cãi một câu thế này là thua chắc, chỉ còn tung tuyệt chiêu cuối là dụ dỗ nhỏ thôi.

-Đi vườn trái cây không, hơi bị đã đó nha, có chôm chôm, sầu riêng, măng cụt, dâu đất, xoài, mận nữa.

Mới nghe Khoa kể thôi An đã khoái chí muốn đi ngay lập tức rồi, nhờ đến lớn có được thấy mấy cái cây thật đó bao giờ đâu. Thế là không kịp trả lời Khoa, An chạy vào trong tích tắc 30s thay xong bộ quần áo rồi chạy ra làm Khoa đang uống nước suýt nữa là sặc rồi.

-Nhanh lên, đi thôi.

-Tôi sợ cô nướng lắm rồi đó, ham chơi thấy ớn.

Khoa mừng yêu rồi cũng leo lên xe chờ An đi, cứ cho rằng hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người đi, chắc sẽ vui lắm đây.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Chạy xe gần cả tiếng đồng hồ mới tới được vườn trái cây, vậy mà Khoa nói gần đây mới ghé chứ.

- Vào thôi.

Khoa nắm tay An kéo vào, cậu cứ đường đường chính chính đi vào y chang nhà mình, theo kinh nghiệm An được biết thì những chỗ này người ta nuôi chó nhiều lắm để giữ vườn, ngộ nhờ có một đàn mấy chục con lao ra lúc này chắc hai đứa mất xác trong vòng 30 giây quá.

-Xông vào như vậy có an toàn không vậy Khoa?

-Người quen của Khoa mà, lúc trước nhà Khoa ở đây sau đó chuyển lên Thành Phố ở mới bán lại cho người ta.

Nghe Khoa nói An mới yên tâm được phần nào.

Nhìn những cây chôm chôm với đầy những trái chín, khỏi phải nói An phấn khích như thế nào, xưa giờ toàn thấy trái chôm chôm thôi chứ đâu ngờ khi chưa hái xuống nó đẹp dữ dội vậy đâu.

Sau màn chào hỏi chủ vườn, hai người được tung tăng dạo chơi vườn thoải thích.

-Woa, Khoa xem cái cây này nhiều trái chín chưa kìa.

-Khoa ăn trái này đi, ngon tuyệt cú mèo luôn.

Khoa mỉm cười trước sự phấn khích của An, một cô tiểu thư ở thành phố làm sao mà không thích thú với khu vườn hấp dẫn này chứ.

Cô chủ nhà bỏ sẵn một trái sầu riêng cho hai đứa, mà khổ nỗi bạn Khoa nhà ta có biết ăn món này đâu, đến nghe mùi còn không chịu nổi nữa mà.

An biết nên cố tình đem tới gần chọc Khoa.

-Ăn miếng đi Khoa, ngon lắm.

-Thôi khỏi cảm ơn, An ăn đi cho ngày mai nổi một đống mụn mới đẹp.

-Ăn đi, năn nỉ mà.

An càng tới gần thì Khoa càng tránh xa, thế là không chịu thua cô cầm múi sầu riêng đuổi theo tới cùng làm Khoa xanh mặt, lỡ mà ăn trúng cái này chắc cậu chết sớm quá.

Khoa ra sức chạy nhưng xui số thế nào lại vấp phải cái rễ cây té cái đùng xuống đất, đúng lúc An không thắng kịp cũng nằm luôn trên người Khoa, cái tội lắc xác nghịch ngợm trong vườn của người khác đây mà.

Cả hai cùng bất ngờ, đến khi định thần lại thì do lúc nãy nhìn thấy An té xuống, Khoa vội đưa tay ra đỡ cô kết quả là bây giờ một tay vẫn còn dính chặt vào vòng một trên người cô. Trời ạ sao An lại rơi vào cái tình huống dở khóc dở cười này chứ, dù gì cô vẫn là con gái mà, cũng biết mắc cỡ chứ.

An lấy hai tay che mặt sợ Khoa nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng của mình.

-Đồ biến thái đáng ghét.

-Khoa không cố ý, xin lỗi nha.

-Xấu xa, dám lợi dụng người khác hả?

Thật ra Khoa cũng xấu hổ lắm chứ bộ nhưng biết làm sao bây giờ, đó là sự cố ngoài ý muốn mà.

Khoa kéo An nằm luôn trên ngực mình, rồi nhẹ nhàng.

-Đừng giận Khoa nha, với lại An là người ngay thẳng trước sau như một mà nên Khoa chẳng có xú cảm giác nào hết đó.

Tưởng đâu nói gì tốt lành lắm ai ngờ nói như tát nước vào mặt người khác vậy đó. Khoa đúng là chẳng xú nể mặt gì hết, có lẽ trong mắt Khoa xem An như một thằng con trai nên mới không chút ngừng như thế, còn An thì ngại đến đỏ mặt không dám nhìn cậu nữa là.

-Xấu hổ quá đi, Khoa đúng là đáng ghét.

-Ngoan, đằng nào sau này nó cũng thuộc về Khoa nên muốn kiểm nghiệm xú đó mà.

-Còn nói nữa hả? Điên rồi đó nha.

An giận quá bỏ đi một hơi làm Khoa rớt rít đuôi theo.

-Khoa đùa thôi, đừng giận nữa mà.

-Tại Khoa đó, sau này An còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa đây.

Phải cố gắng lắm Khoa mới nhìn được cười, không ngờ đầu óc con nhỏ này lại ngây thơ như thế, chẳng qua là vô tình đụng một cái thôi chứ có làm gì ghê gớm đâu mà không dám nhìn mặt người khác chứ.

-An chỉ cần nhìn Khoa là đủ rồi, đồ ngốc.

-Chọc Khoa thôi, chứ toàn là silicon thôi có gì đâu mà ngại.

An quay phắt 180 độ, mặc dù có chút xấu hổ nhưng nếu cứ bù lu bù loa lên như thế mất công tên Khoa đáng ghét kia lại nắm được điểm yếu là tiêu đời, thôi thì liều luôn vậy.

-Toàn silicon thôi hả? Vậy cho Khoa thử lại cảm giác đó lần nữa đi.

-Ngủ đi mà mơ cục cưng, silicon cũng có giá trị của silicon chứ.

-Thôi đi bà nhỏ, chẳng qua chỉ là tai nạn, chứ cỡ An thì nhìn chán chết.

-Thế mà có người có chết đâu, vẫn sống sờ sờ đấy thôi.

-Muốn cãi tới tới luôn hả? Về thôi.

Khoa vác An lên vai đi về, cái tên này dạo này thích động chạm tay chân dễ sợ, nhưng mà vậy càng tốt đỡ phải mỏi chân.

Đặt An lên xe, Khoa vừa chạy vừa cảm thấy thật vui vẻ, cậu chỉ cần mỗi ngày được gặp, trò chuyện và trêu đùa cùng cô như vậy là đủ rồi. Cậu muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô để biết rằng cô đang ổn, để có thể xuất hiện bên cạnh cô ngay lập tức khi cô gặp khó khăn, có thể cô không nhận ra đằng sau những việc cậu làm không chỉ xuất phát từ tình bạn mà nó còn là từ tình yêu cậu dành cho cô.

Từ ngày kết thân với An thì trước mắt cậu chỉ có một mình cô, những nữ sinh trong trường cho dù có quyến rũ đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể nào làm cậu lay động.

Khoa dừng xe trên một cây cầu lộng gió, nơi có thể thỏa sức ngắm cảnh mà không sợ ai làm phiền.

Đứng từ đây nhìn xuống, một mảng xanh trải dài vô tận hiện ra trước mắt khiến cô cảm thấy dễ chịu. Cô không muốn trở về với cái thành phố ngột ngạt kia, nơi mà người ta bon chen vật lộn với cuộc sống hàng ngày, nơi mà người ta dùng tiền làm thước đo nhân phẩm con người và là nơi người ta sẵn sàng dẫm đạp lên nỗi đau của người khác để mua vui cho chính mình.

An thừa nhận mình là một người thất bại, ngay cả tình thân máu mủ cũng không thể níu giữ được, cô thất bại vì suốt bao năm qua chỉ một việc chuộc lỗi cho cái hành động tai hại lúc nhỏ mà cũng làm không được. Cô thất bại vì không có khả năng chiếm lấy trái tim người đàn ông mình yêu thương, không những thế còn suýt nữa làm mất thứ quý giá của mình vào tay người đàn ông ấy.

Nhưng cô cảm ơn ông trời vì khi lấy đi hạnh phúc của cô thì ít nhất ông còn mang đến cho cô những người bạn tốt, nếu không có họ cô không biết mình có thể đối diện với cuộc sống này như thế nào nữa.

Nhưng đó chỉ là những suy nghĩ an ủi cho những lúc yếu lòng của mình mà thôi, vì làm gì có thứ tình cảm nào có thể thay thế tình cảm gia đình được.

Những lúc đau ốm, cô thêm được mẹ chăm sóc biết bao, có những lúc chu kỳ bất thường khiến cô đau quằn quại như người bị ung thư giai đoạn cuối nhưng lại không dám nói cùng ba, khi ấy cô chỉ có thể cắn răng nín chịu một mình, hoặc hết cách phải gọi Khoa qua chỉ để mang cho cô vài viên thuốc.

Thỉnh thoảng cô cũng muốn được chia sẻ mọi điều từ chị gái như những người khác, có khi chỉ là cần một lời nhận xét về bộ váy mới, hay là kiểu tóc, cô còn tham lam muốn nói cho chị biết về tất cả mọi chuyện của mình, về trường lớp, bạn bè, tình yêu và thậm chí là cùng nhau vào bếp chuẩn bị những món ngon. Nhưng ước mơ đó vẫn chỉ mãi là mơ ước.

An còn khao khát được cùng gia đình với đầy đủ thành viên đi du lịch xa thật xa, để cô có thể cảm nhận được hạnh phúc gia đình mà bạn bè vẫn thường kể.

Mơ ước là thế, ấy thế mà thứ An nhận được là sự cô đơn trong ngôi nhà rộng lớn, là những câu nói khinh miệt từ người cô gọi là mẹ. Có lẽ khi sinh ra ông trời đã đặt đề cô số phận kém may mắn rồi, thế nên cô không oán trách khi rơi vào hoàn cảnh như vậy chỉ là vết thương trong lòng lại âm ỉ khi nghĩ về nó mà thôi.

Khoa nhìn thấy nét ưu tư trên gương mặt An mà cảm thấy nhói lòng. Bất cứ ai khi rơi vào hoàn cảnh như thế chắc chắn sẽ rất suy sụp, An cũng vậy, cô không đủ mạnh mẽ để có thể vui tươi cười đùa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cậu biết trong ngôi nhà nhỏ ấy, hằng đêm khi nghĩ về gia đình cô lại lặng lẽ khóc một mình.

Khoa kéo đầu An dựa vào vai mình, cậu ước gì có thể san sẻ được phần nào nỗi đau trong mắt cô giờ phút này.

-An nè, bất cứ khi nào An buồn cứ tìm Khoa nhé, cho dù cả thế giới có hiểu lầm An thì Khoa vẫn đứng về phía An, cho dù người thân có ruồng bỏ An thì chắc chắn Khoa sẽ luôn bên cạnh An như lúc này.

-Cảm ơn Khoa nhiều lắm.

Ánh mặt trời chiếu những tia nắng cuối ngày tuyệt đẹp về phía đôi bạn trẻ, trông họ giống như một cặp tình nhân lãng mạn dưới ánh hoàng hôn. Trong phút chốc thời gian dường như ngưng đọng lại để họ cứ tựa đầu vào vai như thế này, cùng san sẻ những ưu tư và vui buồn trong cuộc sống, cùng quãng gánh lo âu để có thể sống an nhiên như bao người bình dị khác.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Từ ngày mẹ tuyên bố về chuyện đính hôn, không đêm nào Thái ngon giấc được. Ba mẹ anh trước giờ vốn là người độc tài mặc dù rất cưng chiều anh nhưng không có nghĩa là bất cứ chuyện gì anh cũng được quyền quyết định. Cứ mỗi lần nghĩ đến cái ngày anh tay trong tay với Thùy An là bản thân lại không kiềm được tức giận, thà rằng anh không may biết chút xíu nào về những việc cô làm thì anh có thể miễn cưỡng cưới cô về rồi tình yêu sẽ được vun đắp theo thời gian. Nhưng bây giờ khi nhìn thấy khuôn mặt ấy, anh lại nhớ về những vết thương mà cô bé Thái An phải chịu thì làm sao anh có thể chung sống với cô đây.

Anh quyết định qua gặp Thùy An để nói rõ mọi chuyện, hi vọng cô sẽ hiểu được mọi chuyện mà buông tha cho cả hai.

-Anh Thái, ngày mai mình đi thử trang phục nha, sáng đến giờ em xem cả chục tiệm rồi nhưng chỉ có mỗi tiệm này đẹp nhất thôi.

Thùy An vô cùng phấn khích khi nghĩ đến ngày đính hôn của hai người, cuối cùng sau bao nỗ lực giấc mơ được làm cô dâu của anh cũng đã trở thành hiện thực.

-Hôm nay anh qua đây không phải để bàn về chuyện này mà có chuyện muốn nói với em.

Cảm nhận được sự lạnh nhạt qua câu nói của Thái, Thùy An có chút lo lắng nhưng cô không tin là Thái muốn từ hôn.

-Thùy An à, em có bao giờ suy nghĩ kỹ về chuyện của hai đứa mình chưa? Anh lúc nào cũng xem em như là em gái, giữa chúng ta hoàn toàn không có tình yêu thì lấy nhau về chỉ làm đau khổ nhau thôi.

Thái cố gắng nềm mòng để cô hiểu được vấn đề, nhưng Thùy An vẫn khẳng khái với quyết định của mình.

-Sao lại không có tình yêu hả anh? Em yêu anh và anh cũng sẽ yêu em, em tin rằng như vậy.

-Em có cảm thấy quá vội vàng không? Em bây giờ chỉ mới 18 tuổi, sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều sự lựa chọn. . .

-Em thấy mình đủ trưởng thành rồi, với lại cho dù thêm bao nhiêu năm nữa thì sự lựa chọn của em chỉ có mình anh thôi.

-Nhưng em không thấy như vậy là thiệt thòi cho mình sao? Anh không hề yêu em

-Không, chỉ cần được ở bên cạnh anh thì với em như vậy đã quá đủ rồi.

Thái nhìn cô gái trước mặt, cô trông có vẻ yếu đuối thế nhưng trong tình yêu lại vô cùng quyết liệt, tại sao cô cứ muốn níu giữ một người mà không hề có tình cảm với mình như thế.

-Em đừng như vậy nữa, thật sự anh đã yêu một người khác vì vậy hai đứa mình đừng nên miễn cưỡng nhau nữa.

Thùy An bắt đầu khóc, cô đã dùng bao nhiêu cách để chia rẽ Thái và em gái mình nhưng dường như vẫn không có tác dụng, cô không thể buông tay lúc này càng không thể để bao nhiêu công sức bấy lâu nay đổ sông đổ biển, cô đã đánh đổi nhân phẩm của mình, chấp nhận làm một người chị xấu xa để lấy cuộc hôn nhân này nên cho dù có chuyện gì xảy ra cô cũng thể bỏ cuộc được.

-Em không muốn nghe nữa, anh có nói gì cũng đều vô ích cả thôi, chẳng lẽ anh không nhìn thấy em yêu anh như thế nào sao?

-Em yêu anh sao? Em không hiểu tình yêu là gì cả, bởi trong em bây giờ chỉ là sự ích kỷ không muốn người khác có được thứ bản thân nghĩ là của mình mà thôi. Anh hoàn toàn không mong muốn cuộc hôn nhân ép buộc này em hiểu không?

-Em không cần biết, nếu như em không có được anh em cũng không muốn sống nữa.

-Dù sao hôm nay anh chỉ muốn nói cho em biết là anh sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này, anh chỉ kết hôn với người anh yêu thương mà thôi.

Nói xong Thái lạnh lùng ra về, để mặc Thùy An khóc lóc thảm thiết. Lẽ nào anh không nhìn thấy sự nỗ lực của cô để giành lấy tình yêu của anh sao? Cô đã từng qua lại với bao nhiêu người đàn ông nhưng trong mắt cô chỉ nhìn thấy anh mà thôi, vậy mà anh có thể nói ra những lời phũ phàng như thế, ngay cả khi cô dùng cái chết uy hiếp anh vẫn vô cùng lạnh lùng, mạng sống của cô chẳng lẽ lại không có chút đáng giá nào sao?

...

8h tối, khi chắc chắn mẹ đã gần về tới nhà, Thùy An gửi tin nhắn cho Thái thay cho thư tuyệt mệnh

“Xin lỗi vì đã khiến anh khó xử, không có anh em cũng chẳng muốn sống nữa, anh hãy đi tìm hạnh phúc thật sự của mình nhé. Yêu anh.”

Cầm một nắm thuốc ngủ trong tay, cô cho hết vào miệng và cố gắng nuốt hết.

Thuốc bắt đầu thấm vào cơ thể, cô cảm thấy người xây xẩm, toàn thân hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Cô rơi vào hôn mê, đến khi tỉnh lại đã thấy xung quanh mình chỉ toàn là màu trắng.

-Con thấy trong người thế nào rồi? Có khó chịu chỗ nào không?

-Tại sao lại làm việc đại dốt vậy con?

...

Giọng mẹ và cả ba mẹ Thái vô cùng lo lắng khi nhìn thấy cô uống thuốc tự tử. Không quan tâm đến câu hỏi của ba người họ, Thùy An nhìn xung quanh và ánh mắt hiện lên sự tuyệt vọng.

-Anh Thái. . .

-Nó có ghé qua đây, biết con không sao nên đã đi rồi.

-Mẹ ơi, anh Thái không muốn kết hôn với con, con chỉ muốn chết thôi. . .

Mẹ Thái nhìn thấy đứa con đầu đầu khổ càng tự trách mình hơn, cũng vì thằng con trai của mình khiến con bé suýt nữa mất mạng, bà an ủi.

-Không có chuyện đó đâu, nhất định nó sẽ cưới con, con ráng tịnh dưỡng cho khỏe để còn làm cô dâu nữa.

Nghe mẹ Thái an ủi, Thùy An mới cảm thấy yên tâm, cô không tin chiều nay của mình lại không thành công được.

...

Ngồi một mình trong quán rượu, Thái như phát điên trước hành động của Thùy An. Tại sao cô lại làm như vậy, tại sao lại ép anh đến bước đường cùng

như thế này. Nếu như mẹ cô không phát hiện kịp thời đưa cô đến bệnh viện chẳng phải anh là nguyên nhân gây ra cái chết này sao?

Càng đau khổ, Thái lại càng nghĩ đến Thái An, chuyện xảy ra đã kéo khoảng cách giữa Thái và An ngày một xa hơn. Là một người đàn ông, anh không thể chỉ yên lặng đứng nhìn người con gái tự tử vì mình mà không có chút phản ứng nào, nhưng kết hôn với người mình không yêu thì càng không thể.

Anh biết chắc chắn qua chuyện này ba mẹ sẽ tạo sức ép càng nhiều với anh, mẹ cũng sẽ có cơ đòi sống đòi chết với anh và có lẽ lần này anh không thể thoái thác được nữa rồi.

Nhưng còn tình yêu của anh dành cho Thái An thì sao? Anh đau khổ như thế nào khi nhìn thấy cô đứng đó mà không dám lại gần, anh sợ bản thân sẽ lung lay quyết định khi nhìn thấy nụ cười của cô. Ngay cả khi mơ màng trong men say thì anh vẫn không thể nào không nghĩ đến cô, anh yêu cô đến mức tìm muốn xé ra từng mảnh khi quyết định rời xa cô để lấy người anh không yêu.

Thân hình ấy, nụ cười ấy, giọng nói ấy đã khắc sâu trong tim anh không thể nào phai mờ được. Cho dù không được ở bên cạnh cô thì cuộc đời này anh vẫn chỉ có một mình cô mà thôi.

Anh nhớ lần đầu tiên gặp mặt, một con nhỏ bụi bặm hung dữ cãi nhau ầm ì ầm một trận với anh nhưng lại khép nép đáng thương khi bị mẹ quở trách.

Anh nhớ cô bé khi ăn lúc nào cũng có thói quen mút tay mà không thèm để ý đến người lớn xung quanh chẳng hiểu sao anh lại bị thu hút bởi cái hành động này của cô.

Anh nhớ cái lần cô lang thang dưới cơn mưa như trút nước, nước mắt hòa lẫn với mưa khiến anh không thể nào bỏ mặc được, chỉ muốn ôm chặt lấy cô mà an ủi.

Anh nhớ lần đầu tiên cô gọi anh là “anh rể”, đó là cái từ anh mong muốn được nghe để có cơ hội tiếp xúc với cô, ấy thế mà bây giờ anh một chút cũng không muốn nghe từ này nữa rồi.

Anh nhớ những lần được cùng cô đi chơi, cùng cô trò chuyện, sự đáng yêu của cô xua tan những phiền muộn trong lòng anh, anh có thể trở nên như một đứa trẻ vô tư khi ở bên cạnh người con gái này.

Anh nhớ nụ hôn đầu tiên anh chủ động hôn cô, nó ngọt ngào đến mức khiến anh không muốn rời đi.

Anh nhớ những lần cô giận hờn, nhớ những lần cô cãi nhau với anh, càng nhìn nét mặt cô anh càng thích thú.

Anh nhớ mình đã đau xót thế nào khi nhìn cô bị những vết thương trên thân thể, nhưng lại càng đau hơn khi cô rơi nước mắt vì những tổn thương trong lòng.

Anh yêu cô, muốn chạy đến ôm cô vào lòng để có thể xoa dịu đi nỗi đau của mình nhưng lý trí cứ luôn nhắc nhở “Đừng, mày càng đến gần sẽ càng làm cô ấy bị tổn thương”, những lúc ấy anh chỉ biết âm thầm dõi bước theo để bảo vệ cô mà thôi.

.....

Con đường lên đèn chiều bằng khuôn trên phố dài

Từng đàn chim bay theo nhau về cuối bầu trời

Có chút cô đơn nào vẫn âm thầm lặng du

Trong ánh mắt chợt dâng lên bao nỗi niềm.

Im lặng đêm về ngọn đèn khuya hiu hắt mờ

Một vì sao rơi đơn côi như nỗi đợi chờ

Có chút chơi vơi nào rơi bên thềm cỏ mây

Chợt khúc hát mang bao ưu tư về đây.

Ở nơi phương trời xa rất xa

Em có biết đêm dài anh đã qua

Khi riêng mình anh thầm nhớ từng phím môi mềm

Nụ hôn em mong manh dịu êm.

Người yêu, bến bờ xa ngút ngàn

Từ sâu trái tim này anh nhớ em

Đã bao mùa, bao ngày nắng rồi mưa vui đầy

Tình yêu anh trao em mãi không phai.

Người yêu ơi trong lòng anh nhớ em

Dù năm tháng anh vẫn mong chờ em

Mong một ngày ấm nồng thơm làn tóc, môi hôn em đầy

Cầm tay em, sẽ mãi chẳng rời xa.

....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Những ngày Thùy An nằm trong bệnh viện, Thái chẳng hề lui tới. Không còn cách nào từ chối trước áp lực từ hai bên gia đình, Thái đành phải đính hôn với Thùy An nhưng còn việc quan tâm cô thì không ai có thể ép anh được.

Anh sống như một cái xác, không nói, không cười, suốt ngày chỉ biết lao vào công việc, ngay cả không có ca trực anh vẫn tìm cách ở lại bệnh viện để không phải trở về nhà.

Đôi khi cầm điện thoại lên muốn gọi cho An nhưng anh lại bỏ xuống, đôi khi lại vô thức chạy đến nhà cô nhưng lại dằn lòng phải lướt qua thật nhanh.

Không biết dạo này An như thế nào? Có trúng tuyển đại học không? Có khỏe mạnh không? Hàng ngàn câu hỏi cứ vây lấy tâm trí anh nhưng lại không dám đến gần cô, anh sợ mình sẽ không còn dũng khí để rời xa cô.

Ngày đính hôn cũng đến, anh tự cho mình cơ hội cuối cùng để gặp An, người con gái duy nhất anh yêu trong cuộc đời.

An vẫn ngây thơ không hay biết chút gì về chuyện của Thái và Thùy An, thấy anh cô vui mừng lắm.

-Mấy ngày nay anh Thái biệt tích luôn, anh đi đâu thế?

-Anh đi công tác mới về, có quà cho Thỏ nè.

Thái đưa cho An một cái kẹp tóc đính đá rất đẹp, rồi còn tự tay kẹp lên cho cô nữa. Hôm nay trông anh cứ là lạ lắm sao ấy.

-Anh Thái, anh có chuyện gì hả? Sao lại tặng cái này cho em?

-Tại anh thấy Thỏ manly quá nên cố tình mua cái này để nhìn Thỏ nữ tính hơn mới có người rước.

-Hừ, người ta vậy mà kêu manly, nhưng dù gì cũng cảm ơn Thái, em thích lắm.

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của An, Thái cảm thấy vui vẻ, ít ra trước cái ngày không mong muốn nhất anh cũng được ở gần cô là đủ rồi.

-Thỏ nè, Khoa là chàng trai tốt lại rất thích Thỏ nên có Khoa bên cạnh Thỏ anh sẽ rất yên tâm

Mặc dù rất khó khăn để nói ra điều này nhưng anh biết, anh không thể nào có được hạnh phúc ở bên cạnh An. Anh đã từng lên giường với chị gái cô và còn đang chuẩn bị đính hôn nữa thì làm gì còn tư cách để đem lại hạnh phúc cho cô nữa. Đối với anh, chỉ cần được trông thấy cô hạnh phúc là đủ lắm rồi.

An cảm giác Thái hôm nay kỳ lạ lắm, cho dù anh có cố gắng pha trò cũng không thể che giấu hết nét ưu tư của mình.

-Anh Thái bị sao vậy? Có chuyện gì nói Thỏ nghe đi.

Về mặt ngây thơ của An làm Thái chạnh lòng. Anh muốn nói cho An biết tất cả mọi chuyện, rằng anh yêu cô như thế nào, rằng anh chán ghét lễ đính hôn ngày mai như thế nào nhưng anh không thể. Thà rằng anh chôn sâu tình cảm trong tim để An không phải áy náy, để cô có thể vô tư xem anh như là một

người anh trai bình thường như trước là được rồi.

-Thỏ nè, ngày mai là ngày anh và chị Thùy An đính hôn đó.

An tròn tròn mắt ngạc nhiên, cô không tin đây là sự thật bởi trước đó cả hai người đã xác nhận là chia tay rồi, và lại đây là chuyện hệ trọng của chị gái mình mà ngay một xúu thông tin cô cũng chẳng hay biết.

-Hôm nay đâu phải ngày 1/4 đâu mà Thái nói xạo hả?

-Anh biết chuyện này hơi khó tin nhưng anh cũng chẳng còn cách nào khác, ngày mai Thỏ và Khoa đến dự nhé.

An nhìn Thái chờ đợi anh nói rằng nãy giờ là do anh bịa chuyện nhưng hoàn toàn không, Thái nghiêm túc lắm không có nét gì là bỡn cợt cả, đây đúng là sự thật sao?

-Anh Thái...anh có yêu chị Thùy An không?

Thái cười chưa chút khi nghe An nhắc đến chuyện đau lòng này. Yêu ư? Nếu như yêu thì anh đã không phải đau khổ như thế này.

-Dù sao thì ngày mai anh cũng là anh rể Thỏ rồi, không có anh chăm sóc phải tự lo cho mình biết không? Không được đi mưa kéo bị cảm lạnh, tối không được thức khuya, ăn uống đúng giờ, mỗi khi bị bệnh hay mệt mỏi thì phải báo anh biết nha chưa.

Thái dặn dò từng li từng tí làm An không cầm được nước mắt, tại sao anh phải tốt với cô như thế chứ.

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, Thái kéo cô vào lòng rồi không kiềm được hôn lên tóc cô, cứ coi như đây là lần cuối cùng anh được ở cạnh bên cô như thế này.

.....

Thái về rồi, An nằm trần trọc cả đêm không ngủ được, chuyện cả đời của chị gái vậy mà cô lại không hề biết một xúu nào, chẳng lẽ chị đã hoàn toàn quên mất đứa em gái này rồi sao.

Càng nghĩ An lại càng đau lòng, nếu họ không muốn cô xuất hiện thì cô sẽ không đến vì cô biết ở đó mình không được chào đón. Cô chỉ là rất hoang mang về chuyện của Thái, về mặt buồn bã của anh hôm nay chứng tỏ anh đã rất khó khăn khi đưa ra quyết định này, nếu anh không muốn tại sao phải đính hôn với Thùy An chứ.

-Con gái, ba vào được không?

Giọng ông Tân ngoài cửa cắt ngang những suy nghĩ trong đầu, An vội vàng ra mở cửa.

-Khuya như vậy ba còn chưa ngủ hả ba?

-Ừm. Ngày mai là lễ đính hôn của Thùy An, con có đến dự không?

-Sao ba không nói con biết?

-Ba nghĩ mẹ sẽ gọi cho con nhưng đến hôm nay mới biết bà ta không gọi.

-Vậy ba có đi không?

-Có, ba cũng là ba của Thùy An mà.

-Dạ, mai con có việc rồi không đi được. Ba. con buồn ngủ quá.

Hiểu ý con gái, ông Tân trở về phòng. Ông biết con gái mình sẽ rất buồn về chuyện này nhưng cũng phải nói cho nó biết, dù gì hai người cũng là chị em với nhau. Nhưng còn chuyện tham gia hay không là do An quyết định, ông không muốn ép uống gì cả vì con bé cũng đã lớn, đủ chín chắn để suy nghĩ mọi việc rồi.

An tìm đến Khoa, chỉ có cậu mới đủ kiên nhẫn để lắng nghe những chuyện buồn của cô mà thôi.

-Muốn đi dạo một chút không?

-Giờ này á?

-Ừm, chuẩn bị đi Khoa chạy qua.

An đồng ý, dù gì bây giờ tâm trạng cũng không tốt, có lẽ đi dạo một xúu sẽ cảm thấy khá hơn.

Khoa chở An đi khắp các con đường, càng về đêm đường phố càng tĩnh lặng. Cô thích cái cảm giác yên bình như thế này, không xô bồ, không khói bụi,

không ồn ào đủ thứ âm thanh hỗn loạn.

Dừng xe trên cây cầu quen thuộc mà hai đứa thường đến, ánh mắt An hướng về những ngọn đèn rực rỡ trên những tòa nhà. Cô nghĩ về tuổi thơ, nghĩ về gia đình, hóa ra tình thân thật sự rất nhạt nhẽo, đã bao lâu cô không gặp mẹ và chị, không trò chuyện cũng chẳng hỏi han. Họ thật sự quên mất sự hiện diện của cô trên thế giới này rồi.

- Gió mạnh lắm, cẩn thận kéo bị cảm lạnh.

Khoa đứng bên cạnh lo lắng, cậu sợ cái bóng dáng mỏng manh đó không thể đứng vững trước những cơn gió như thế này.

- An có phải là rất đáng ghét phải không Khoa?

Đôi mắt ươn ướt đượm buồn của An khiến Khoa vô cùng xót xa.

- Ừm, An rất đáng ghét vì suốt ngày cứ làm cho Khoa lo lắng.

- An xin lỗi.

Khoa kéo An vào lòng, rồi nói thật dịu dàng.

- Khoa không muốn nghe lời xin lỗi của An. Khoa muốn An tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, An có biết mỗi lần An ốm là Khoa lo lắng lắm không? An có biết mỗi lần nhìn thấy An khóc là Khoa lại đau lòng lắm không? Làm ơn đừng khiến Khoa lo lắng nữa được không An?

- Khoa không cần phải lo lắng cho An đâu, An đủ lớn có thể tự lo cho mình được.

- Mỗi sáng nướng đến 8-9h rồi bỏ bữa sáng, trưa vui thì ăn buồn thì nhịn, tối thì thức khuya, đã vậy mệt thì không chịu nói, bệnh không chịu uống thuốc, đến tháng cũng không nhớ, buồn thì thui thủi khóc nguyên một ngày không ăn uống, vậy làm sao Khoa không lo lắng được hả?

Câu nói của Khoa làm An òa khóc như đứa trẻ, cô không nghĩ trên đời này lại có người quan tâm cô từng chút một như thế, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt Khoa cũng để ý tới. Nhớ có lần vì chu kỳ bất thường nên An bị đau quặn quai ở trường, lúc đó ngay cả cô còn không biết mình bị đau gì bởi trước đó đâu có thường xuyên bị, vậy mà Khoa biết mua thuốc giảm đau cho cô mới ghê. Có một lần lớp tổ chức đi tắm biển, sửa soạn hành lý xong xuôi thì nhận được tin nhắn của Khoa “Cẩn thận mang theo đồ con gái nha cô nương”, lúc đó An mới sực nhớ mang theo phòng vì sắp đến chu kỳ của mình.

- Sau này ai làm người yêu Khoa nhất định sẽ rất sướng.

- Tất nhiên rồi, bởi vậy nên An muốn sướng thì đăng ký từ giờ đi để Khoa còn ưu tiên cho chứ để thêm vài tháng nữa là bít cửa luôn đấy.

An bật cười trước cái cách nói chuyện của Khoa, đúng là chỉ có những lúc bên cạnh Khoa như thế này An mới có thể quên đi những chuyện không vui được.

- À quên, ngày mai ba mẹ Khoa mời An qua ăn cơm đó, nhớ đóng kịch cho khéo vào nha.

- Nhưng mà An sợ lắm, lỡ phát hiện ra hai đứa mình là yêu giả là tiêu.

- Yên tâm, An cứ đóng thật tự nhiên vào, còn mọi chuyện để Khoa lo.

Khoa háo hức khi nghĩ đến chuyện ngày mai, nếu biết cậu quen An thì ba mẹ sẽ không ép cậu đi du học nữa, với lại có được sự ủng hộ của ba mẹ thì chuyện tiến tới với An sẽ dễ dàng hơn nhiều.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Hôm nay Khoa dẫn An về nhà ăn cơm, thấy An ba mẹ Khoa niềm nở hỏi han đủ thứ chuyện, nhưng cứ mỗi lần nhắc đến chuyện gia đình thì Khoa lại kiểm soát xen vào để An không có cơ hội nói gì hết. An cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng như vậy cũng tốt, dù gì cô cũng chẳng muốn nhắc lại mấy chuyện đau lòng này.

- À, con quên giới thiệu với ba mẹ, An là người yêu con rồi đó.

Khoa nói với vẻ vô cùng tự hào nhưng cái mặt nham nhở ấy không đủ khiến ba mẹ tin tưởng.

-Thôi đi, bé An mà chịu quen con mới ghê, đàn ông gì đâu mà vừa ham chơi vừa trẻ con có ma nó thêm.

-Mẹ này, tự đứng lại đi nói xấu con trai, mất hình tượng con chết.

-Sợ mất hình tượng thì chăm chỉ mà học hành, mẹ làm hồ sơ cho con đi du học rồi đó.

-Con đã nói là con không đi đâu, chẳng lẽ con để An ở lại một mình, lỡ thằng nào hót cậu ấy là tiêu.

Nãy giờ yên lặng theo dõi câu chuyện, hình như An đã hiểu ra được vấn đề, thì ra Khoa dụ An làm bạn gái để cậu ấy tìm có không đi du học chứ chẳng phải cưới vợ con gì ở đây hết. Dám lừa tình người khác hả, để xúi nữa về xem tôi xử lý cậu thế nào cho biết.

-An nè, con đang quen thằng Khoa nhà Bác thật hả?

An quay sang nhìn Khoa, định bụng sẽ vạch trần cậu ta nhưng thấy ánh mắt van nài của Khoa nên tha cho cậu ta vậy.

-Dạ, tụi con mới quen được vài tháng thôi ạ.

-Thảo nào thằng nhóc này cứ nhất quyết không chịu đi du học. Hay là hai đứa đi chung luôn cho vui?

Trong đầu mẹ Khoa nghĩ nếu hai đứa đi du học chung sẽ tốt cho tương lai của cả hai, vả lại gia đình An cũng thuộc dạng giàu có nên chuyện du học là hết sức bình thường. Nhưng bà hoàn toàn không biết rằng An bây giờ làm gì có khả năng đi du học, mà cho dù có điều kiện đi chăng nữa thì cô cũng không thể bỏ ba ở lại một mình không ai chăm sóc mà đi được.

Nhìn nét mặt buồn buồn của An, Khoa vội nói giúp.

-An muốn học sư phạm mà, với lại con không muốn đi đâu, tụi con yêu nước lắm nên muốn gắn bó với Việt Nam.

Bỏ tay với thằng con, ba mẹ Khoa đành để cho cậu tự quyết định tương lai của mình. Trước đây vì sợ con mãi ham chơi nên muốn cho cậu đi du học nhưng bây giờ có An kèm cặp, có lẽ Khoa sẽ chín chắn hơn một chút.

-An nè, thằng Khoa nó có ăn hiếp con không?

Cơ hội kẻ tội ngàn năm có một, An kể nhanh không cho Khoa có cơ hội xen vào.

-Dạ Khoa hiền lắm bác. Mỗi lần chạy xe không đội mũ bảo hiểm, con nhắc thì bị cậu ấy la cho một trận, cái tội “Đầu của tôi chứ có phải của cô đâu mà nhiều chuyện”. Có lần chở con đi Khoa phóng nhanh vượt ẩu, con nói Khoa chạy chậm lại cho an toàn, cậu ấy tức giận quá bỏ con đi bộ giữa đường, còn nói con nhất gan nên lần sau tự đi xe đạp nữa. Hôm trước qua nhà con, con cún con mừng quần chân cậu ấy, không biết đang bực bội ai cậu ấy vung chân đá con cún bay vô góc nhà, con trách thì cậu ấy giận bảo quý con cún hơn mình. Gần đây nhất là cái ngày Khoa bị đau bụng, con bảo cậu ấy ăn cháo cho khỏe nhưng Khoa cứ nhất quyết đòi ăn hải sản, con chỉ lo cho sức khỏe cậu ấy thôi vậy mà bị cậu ấy mắng cho một trận rồi bỏ về nhà. Bình thường không sao nhưng mỗi lần giận dữ là lại động tay động chân với con.

An kể y như thật làm Khoa há hốc ngạc nhiên không nói nên lời, con nhỏ này sao lại bịa chuyện kinh khủng vậy không biết. Cậu có bao giờ ăn hiếp cô đâu, thương còn không hết nữa ở đó mà đánh rồi mắng, muốn bị đánh lắm chứ gì, để xúi nữa về nhà chết với cậu cho biết.

Ba mẹ Khoa nghe kể cũng hết hồn, không ngờ thằng con mình lại nóng tính dã man vậy, ba Khoa nghiêm giọng cảnh cáo.

-Con là con trai sao không biết yêu thương người yêu vậy hả? Con bé chỉ là muốn tốt cho con vậy mà còn không hiểu, cứ vậy hoài con bé chịu không nổi chia tay đừng có mà về nhà ôm chân ba khóc lóc nhá.

-Không có, ba mẹ đừng có nghe lời nhỏ heo này.

Rồi Khoa quay sang An hù dọa

-An heo đáng ghét, xem xúi nữa tôi trừng trị cậu thế nào cho biết.

Khoa cố gắng thanh minh nhưng càng nói thì càng phản tác dụng làm An cố nhịn cười. Sau khi nghe bài ca cổ vấn tình yêu hôn nhân gia đình của ba xong, Khoa dắt An ra vườn chơi.

-Nè, nhỏ kia, tôi chạy xe không đội mũ bảo hiểm khi nào? Tôi bỏ cô giữa đường khi nào? Nhà cô nuôi cún khi nào sao tôi không biết hả? Còn nữa, tôi đòi ăn hải sản khi nào? Mắng cô lần nào, có đánh cô cái nào chưa hả?

Khoa nói luôn một hơi làm An bật cười, cô còn chưa xử cái tội lừa đảo ở đó mới có xúi đã la làng lên.

-Tôi phải nói trước đề phòng sau này chứ nhạ.

-Cô hay lắm, nhìn tôi giống thằng bò tẹt bạc vậy đó hả?

-Giống y chang. À, mà lần sau còn tôi tôi cô cô thế này thì coi chừng không còn cái lưỡi mà ăn cơm nữa đâu nhá..

Hai đứa cãi nhau y chang cặp vợ chồng son thứ thiệt. Khoa biết là có cãi bao nhiêu đi chăng nữa thì cuối cùng người thua cuộc cũng là cậu thôi, ai mà cãi lại con nhỏ này thì cậu sẵn sàng đi bãi sư học nghề liền.

Khoa xuống nước.

-Được rồi, ngồi xuống đây hóng gió nè cưng.

An mỉm cười ngồi xuống cạnh Khoa, rồi tiện tay nhéo Khoa một cái làm cậu la inh ỏi.

-Cười vợ đồ ha, nước ngoài ha, xa nhà ha.. Dám nói xạo An hả?

Khoa gãi đầu ra vẻ biết lỗi.

-Nếu Khoa nói là Khoa bị ép đi du học An có đồng ý không? Chắc chắn là không nên Khoa mới phải nói xạo vậy, bần cùng sinh đạo tặc thôi.

-Nhưng mà An thấy đi du học cũng tốt mà.

Khoa cũng biết điều đó, ba mẹ cũng muốn tốt cho Khoa nên mới làm như vậy, nhưng nếu quyết định đi, thì sẽ chẳng còn được gặp An thường xuyên như bây giờ nữa, cậu sẽ nhớ lắm.

Với giọng buồn buồn, Khoa nói chuyện vô cùng nghiêm túc không có chút gì là bông cợt như vừa rồi nữa.

-Không tốt xú nào hết, Khoa không muốn xa An. Không có Khoa, An sẽ bị người ta ăn hiếp, không có Khoa, chẳng có ai dỗ dành khi An khóc, không có Khoa, sẽ chẳng còn ai chọc cho An cười, chẳng còn ai làm bao cát cho An trút giận, cũng chẳng còn ai ép An uống thuốc khi bệnh nữa. Không có Khoa, ai sẽ là người chở An đi chơi, chở An đi dạo phố đêm nữa, không có Khoa nhắc nhở, thế nào An cũng quên ngày đèn đỏ rồi sẽ có ngày bị xấu hổ trước mặt bạn bè cho xem.

-Nhưng Khoa đâu thể làm chuyện ấy cả đời cho An được đâu.

-Chỉ cần An đồng ý, Khoa sẽ tình nguyện làm cả đời.

Câu nói của Khoa làm An bối rối, hình như có cái gì đó không giống thường ngày thì phải. Trong không khí lãng mạn như thế này, tự dưng câu nói của Khoa càng thêm ướt át. Ánh mắt tràn đầy yêu thương, gương mặt ửng đỏ vì ngại của Khoa có ý nghĩa gì chứ, không lẽ là Khoa đang tỏ tình như trong phim?

Không đời nào, Khoa sẽ không bao giờ thích An đâu, hai người là bạn thân và lại cô đâu phải là mẫu người Khoa thích.

-Đùa đó đồ ngốc, đừng có mà tưởng thiệt rồi tối về vừa ngủ vừa cười nha cưng.

Khoa xoa xoa đầu An như con nít, nhìn thấy An bối rối như vậy cậu cũng không muốn làm khó cô nữa, sau này cậu sẽ tìm cơ hội để tỏ tình hoành tráng sau này.

-Đồ đáng ghét nhà cậu, dám lôi tôi ra làm trò đùa hả?

An chụp đầu Khoa lại, dùng hai tay phá tan thành cái đầu vuốt keo mắt cá tiếng đồng hồ của cậu. Con heo này bữa nay dám động tay động chân nữa mới ghê, để cho cậu biết thế nào là lễ độ mới được.

Khoa nắm lấy tay An, rồi kéo cô đến mép hồ bơi.

-Á, Khoa kìa, bạn An không biết bơi nên đừng có làm liều nha.

An ra sức vùng vẫy nhưng mà sức cô so với tên Khoa này có là gì đâu, An càng sợ Khoa càng khoái chí, chỉ cần cậu buông tay một cái là coi như An tiêu đời.

-Biết sợ rồi hả? Phải trừng trị An mới hả giận được.

-Hic, An không có biết bơi đó nha.

-Vậy ngoan Khoa sẽ tha nha cục cưng. Nói xin lỗi bạn Khoa nghe chơi đi.

Mặc dù tức lắm nhưng An cũng ráng nhịn, tên Khoa đáng ghét dám dùng chiêu này với bà hả, tuyên bố giận 1 tháng cho biết tay nhá.

-Xin lỗi bạn Khoa. Lần sau An không dám nữa.

-Giỏi. Nói đi, Khoa ca đẹp trai, nam thần của lòng em, em yêu Khoa ca nhất trên đời.

-Ờe...ờe...

-Có nói không thì bảo?

Cái tên này càng lúc càng quá đáng rồi đây, nói cũng chẳng mất mát gì đừng bảo cô hành động gì ghê gớm là được rồi.

-Khoa ca đẹp trai, nam thần của lòng em, em yêu Khoa ca nhất trên đời.

Nói xong An cảm thấy muốn ới dễ sợ, người gì đâu được cái ảo tưởng sức mạnh thấy ghét à.

Nghe An nói Khoa sượng rơn người, phải tìm câu nào tinh cảm ướn át hơn để cô nói cho đã tai mới được.

-Hai đứa đang làm cái gì vậy hả?

Mãi mê suy nghĩ không để ý xung quanh, đến khi mẹ Khoa bước ra thấy thế đứng hai đứa quá ư là kỳ cục nên mới lên tiếng làm Khoa giật mình buông tay ra, thế là An ngã nhào xuống nước.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Vì không biết bơi nên khi ngã xuống, An chới với mứa mấy lung tung làm Khoa hốt hoảng lao xuống cứu, cũng may là chỉ mới uống nước chưa bị gì nghiêm trọng nếu không chắc cậu hồi hận cả đời quá.

-Khoa xin lỗi, An có sao không?

-Khoa đáng ghét, có biết người ta sợ lắm không hả?...khụ. . .khụ. . .

An khóc nức lên nghẹn ngào làm Khoa cảm thấy hối hận vì hành động dại dột của mình vừa rồi. Cậu ôm lấy An dỗ dành.

-Khoa sai rồi, nín đi Khoa thương

-Không sao là tốt rồi, lần sau đừng có nghịch dại nữa nha con. Lau khô cho con bé rồi thay quần áo ra không thôi cảm lạnh đó. Ba mẹ đi qua cậu một xối.

Mẹ Khoa đưa cho Khoa cái khăn, dặn dò cẩn thận rồi hai người mới đi ra ngoài.

Khoa bế An vào trong nhà, nhẹ nhàng lấy khăn lau người cho cô.

-An thay quần áo kéo cảm lạnh nha.

Khẽ lắc đầu thay cho câu trả lời, vừa sợ lại vừa giận chuyện lúc nãy nên An cứ thút thít khóc không thềm nói chuyện với Khoa để hành hạ cậu lại cho biết, cái tội làm người ta suýt chết đuối.

-Giận Khoa hả?

-...

-Hay bây giờ Khoa nhảy xuống hồ bơi lại cho huề nha, miễn sao An hết giận là được.

-Hâm. Trời tối thế này tắm cho bệnh à?

Mắng xong quay qua thấy cái mặt biết lỗi tội nghiệp của Khoa làm An bật cười, thế là huề. Thật ra An biết Khoa cũng chỉ hù cho vui thôi chứ làm sao dám đẩy cô xuống hồ được, chẳng qua là do sự cố ngoài ý muốn thôi nên cũng không thể trách cậu ấy.

-Lạnh không? Khoa dịu dàng.

-Đồ đáng ghét nhà cậu, lần sau mà còn vụ này nữa là tôi sẽ cho cậu lên bàn thờ ngồi cho biết.

An hăm dọa, dạo này không hiểu sao cứ thích hung dữ với cậu ta vậy không biết, hay là do Khoa hiền hơn nên được dịp làm tới luôn. Nói thật chứ đôi lúc cũng thấy mình có chút thiếu nữ tính, nhưng bẩm sinh nó là như vậy rồi, muốn thay đổi cũng chẳng có cách nào nên bỏ mặc luôn.

-Ai đòi con gái mà nói chuyện thô lỗ dữ vậy trời, Khoa mà lên bàn thờ thì An cũng nằm kế bên à.

-Bỏ đi cưng, cưng lên đó thì chị sẽ lo cho cưng một cuộc sống đầy đủ, hàng ngày có ăn thịt gà chị sẽ để dành cho cưng cái pho câu, ăn cá sẽ để cho cưng xương, ăn trái cây sẽ để vỏ, ăn thịt nạt để thịt mỡ cho cưng. Thấy ai thương cưng bằng chị không?

An vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ vào mặt Khoa, cái con nhỏ láo cá này bữa nay ăn nói ghê gớm thật. Đang định quay qua cãi tay đôi một trận thì điện thoại An reo, không biết cô nói chuyện với ai mà ngọt ngào khủng khiếp, đã vậy còn dạ dạ thưa thưa ngọt xớt nữa chứ.

Khoa đưa cái mặt một đồng ra nói chuyện.

-Ai gọi thế.

-Bạn.

-Đừng có mà xạo, bạn gì mà anh anh em em ngọt ngào như vậy.

Tên này đúng là vô duyên nhất thế giới, người ta nói gì kệ họ, tự dung quan tâm rồi bày đặt làm mặt ngẫu nữa chứ.

-Bạn không được gọi anh em à, vô duyên nhợ, thôi chờ bạn An về ngày mai người ta còn đi cà phê nữa.

-Đi cà phê nữa á? Tính từ đến mức độ này luôn à?

-Kệ tôi, người ta đi hẹn hò, chẳng lẽ hẹn ở nhà Khoa. Nhiều chuyện. Có chờ tôi về không thì bảo?

Khoa miễn cưỡng lấy xe ra chở An về, trong lòng vẫn vô cùng bức bối. Trước giờ An thân với Khoa nhất, cái gì cũng nói cho người ta nghe, tự dung hôm nay lòi đầu ra một tên nữa, còn cà phê cà pháo, nói chuyện ngọt như mía lùi mới điên chứ. Một mình Khoa xài chưa chán hay sao mà còn đòi hẹn hò với người khác, không có vui xú nào đâu nha.

Ngồi sau xe Khoa, An vừa lạnh vừa buồn cười, đầu ra cái người như con nít nói gì cũng nghe vậy không biết.

-Ngày mai bạn Khoa qua chờ đi hẹn hò, còn nữa, vào nhà thay quần áo ướt ra, ngừ không được đạp chân ra kéo cảm lạnh đó biết chưa?

Khoa nói luôn một lèo nhưng không đợi An trả lời bỏ về mất tiêu, thật không hiểu nổi cái tên này nữa, An lắc đầu chịu thua đi vào nhà.

...

Sáng, cảm thấy trong người có chút mệt mỏi không muốn ra khỏi nhà xú nào nhưng đã lỡ hẹn rồi nên An phải lết xác đi, cũng may còn có bạn Khoa tốt bụng qua chờ.

-Cảm ơn Khoa nha, về cẩn thận.

Dặn dò Khoa xong An vào quán, Phong đã ở đó chờ sẵn từ khi nào rồi. Phong là con nuôi của ba, làm việc ở ngoài miền Trung. Hôm nay sẵn tiện công tác vô đây rồi gặp ba mời đám cưới luôn.

Thấy An đến Phong mừng lắm, hai người cũng có gặp nhau mấy lần nên cũng có thân chút chút.

-Anh Phong đến lâu chưa?

-Anh cũng mới đến, dạo này Thái An càng lớn càng xinh ra đó nha.

Hai anh em nói chuyện vui vẻ trong khi chờ đợi ba đến, Phong vô tư bẹo má An, còn An cũng nghịch ngợm chọc phá lại Phong mà không hề biết rằng có người đang sau đang nóng hừng hực trong người.

Chờ An đến nơi, Khoa cứ bồn chồn không yên nên đi theo An vào quán, kiểm cái bàn khuất tầm mắt cô ngồi theo dõi tình hình. Trời à, cái tên đeo mắt kính này thì có gì hấp dẫn đâu mà An thích chứ, muốn thì mai mốt cậu sẽ kiếm một đôi rồi đeo cho mà ngắm, đã vậy còn cười tít mắt, nắm tay nắm chân nữa chứ. Thật hết chịu nổi hai người này rồi, chọc cho người ta tức điên mới chịu chứ gì.

Không thể kiên nhẫn hơn được nữa, Khoa chạy cái ào qua bàn An làm cô vô cùng ngạc nhiên., chẳng phải nãy đã tạm biệt rồi sao giờ lại xuất hiện ở đây nữa chứ.

-Sáng em vội vàng quá để quên cái áo ngực ở nhà anh, anh có mang theo để ngoài xe cho em đó, nhớ sau này tối cởi ra sáng phải mặc vào nha chưa.

Khoa nói y như thật làm An tròn mắt ngạc nhiên không nói thành lời, cái tên biến thái này bữa nay bị trúng gió hay sao mà nói chuyện điên rồ phá đám người khác vậy không biết, mất hết hình tượng trong sáng của người ta rồi, điên chết mất.

-CẬU BỊ HÂM HẢ?

Không để ý đến vẻ mặt tức giận của An, Khoa bước tới ôm eo cô rồi quay sang nói chuyện với Phong như tâm sự giữa hai người đàn ông thực thụ.

-Anh thông cảm nha, bạn gái em nó lúc nào cũng đăng trí vậy đó, người cứ dờ dờ ương ương nên lúc nào cũng đòi đi xem mất hết.

Phong nhìn là hiểu ngay ý đồ của tên nhóc này, chắc nghĩ anh đang hẹn hò với cô bé nên ghen tuông chứ gì, đã vậy anh sẽ chọc cho tới luôn.

Nhìn An với ánh mắt vô cùng triu mến, Phong ngọt ngào đến nỗi ngay cả An cũng giật mình không biết chuyện gì đang xảy ra luôn.

-Không sao đâu, tôi biết bé An đăng trí lâu rồi, hôm bữa ngủ với tôi em ấy còn ném cái quần trong của tôi đi đâu tìm không thấy nữa mà em yêu ha.

-HẢ???

An được thêm một phen rồi bởi với hai người này, sao lại đùa nhau vậy bản tâm hồn trong sáng của cô chứ.

Còn Khoa thì khỏi phải nói, hai mắt rực lửa, miệng lắp bắp không nên lời, nếu ông Tần không đến kịp chắc xảy ra cuộc chiến giữa hai người đàn ông rồi.

-Xin lỗi ba qua trễ, có Khoa ở đây nữa hả? Ngồi xuống đi con.

Khoa miễn cưỡng ngồi xuống cạnh An, ánh mắt nhìn cô đầy căm hận.

-Hôm qua con đã nói chuyện với ba rồi đó, con gửi thiệp mời ba với bé An đến dự đám cưới của con.

-Ai chứ đám cưới của con ba nhất định phải đến chứ, chỉ có mỗi đứa con nuôi thôi mà.

Bây giờ Khoa đã hiểu được lý do của cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, trời ạ, xấu hổ muốn độn thổ luôn cho rồi. Mà cũng tại An nữa, ai bảo cứ úp úp mở mở làm cậu hồi hộp rồi lao vào phá đám, tình hình này chắc bị An chửi cho một trận te tua luôn, không ổn rồi đại dương ơi.

Cúi gằm mặt suốt buổi trò chuyện, Khoa không dám nhìn mặt Phong vì vẫn còn quê cái vụ hồi nãy, đã vậy thỉnh thoảng Phong còn đá mắt chọc quê cậu nữa chứ.

-“Thằng nhóc này có vẻ thích em lắm đó, hót cậu ta luôn đi nha”.

Trước khi về Phong thì thầm vào tai An làm cô đỏ mặt, gì mà thích thú ở đây, cơ mà hôm nay thấy Khoa lạ lắm, hình như có tình đến phá buổi “xem mắt” của mình thì phải, chẳng lẽ Khoa thích mình thật sao.

Mà thôi bỏ qua chuyện đó đi, trước tiên là phải làm mặt giận với tên này mới hả dạ được.

-Ba quay lại chỗ làm đây, hai đứa về cẩn thận nha.

Đợi ba đi rồi, An mới bắt đầu xử tội Khoa, cô nhìn Khoa như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

-Nói đi, muốn bôi nhọ An đúng không? Nếu Khoa cứ phá đám vậy hoài làm sao có ai chịu rước An hả? Bạn bè mà không chịu để người ta làm ăn là sao?

-Không ai chịu rước thì lúc đó Khoa sẽ hi sinh đời trai để hót đồng xí quách này về chịu chưa?

-Điên rồi đó nha.

-Khoa xin lỗi mà, Khoa dẫn đi ăn kem chuộc tội nha, năn nỉ An luôn đó.

Thấy Khoa nài nỉ ghê quá, định bụng sẽ chửi cho một trận te tua nhưng cứ hề nhìn cái mặt đó lại không thể nào giận được, sao dạo này mình lại dễ tính dã man vậy không biết.

-Đi thôi.

An đứng lên đi trước Khoa vội lễo đẽo chạy theo sau, vừa đi vừa lẩm bẩm có mấy chữ mà cứ lặp đi lặp lại hoài “Đừng giận mà”, “An cười một cái đi”, “Khoa xin lỗi”. Đây, chỉ có vậy thôi mà nói mãi không dứt phiền chết được.

....

Chương 52

Vừa vào quán kem, mới ngồi được 5 phút An đã cảm thấy đau đầu, người mệt mỏi rã rời. Thấy An lạ lạ Khoa lo lắng.

-An sao vậy?

-Tự nhiên An thấy mệt quá.

Đưa tay sờ trán An, Khoa mới phát hiện cô bị sốt, chắc tại cái vụ hôm qua cậu gây ra đây mà.

-Nhanh, Khoa đưa An về nhà Khoa.

-Sao lại về nhà Khoa?

-Thì nhà Khoa ở gần đây, bệnh rồi còn muốn lang thang ngoài nắng nữa hả?

Khoa vừa nói vừa đỡ An ra xe chở về nhà.

-An thấy trong người sao rồi, uống thuốc hạ sốt nha.

-An chỉ muốn ngủ thôi.

-Uống thuốc xong rồi ngủ nha, không thôi sẽ mệt lắm đó.

Cổ họng đau rất nên khó khăn lắm An mới uống xong được mấy viên thuốc. Khoa đưa An lên phòng cậu rồi đắp chăn cẩn thận, chốc chốc lại sờ trán kiểm tra nhiệt độ cho cô.

-Khoa ơi, An lạnh.

Đắp chăn như vậy rồi mà còn lạnh nữa ư, người ta nói dùng thân nhiệt sưởi ấm sẽ nhanh hết bệnh lắm thì phải. Thế là nỡ một nụ cười gian tà, Khoa leo lên giường nằm cạnh An.

Cơ mà như vậy hình như cũng chưa đủ ấm, phải ở trần mới tỏa nhiệt nhiều được, thế là Khoa quăng áo mình qua một bên, quàng tay kéo đầu An nằm trên ngực mình. “Cái này không phải Khoa lợi dụng nha, chỉ là giúp An sưởi ấm thôi đó”. Tự biện hộ cho hành động của mình, Khoa mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Ngủ được một lúc, An thức dậy với cơ thể rã rời nhưng nhìn qua thấy mình đang ôm chặt tên Khoa thế này làm cô tỉnh ngủ ngay lập tức. Tình hình gì thế này, sao tên này lại không chịu mặc áo? Đã vậy cô còn ngang nhiên gối đầu lên ngực cậu ta ngủ ngon lành nữa chứ, chắc xấu hổ chết mất thôi.

An cựa quậy làm Khoa thức giấc, cậu xoa xoa đầu cô rồi nói rất dịu dàng.

-Ngoan, ngủ thêm một xíu nữa cho khỏe.

An nhát thời đơ người với hành động của Khoa, sao lại có thứ cảm giác kỳ lạ này chứ? Mặt An ửng đỏ, tim muốn tan chảy ra luôn, cũng may Khoa không mở mắt nếu không phát hiện cô thức giấc chắc xấu hổ chết mất.

Cố gắng thật nhẹ nhàng lăn ra khỏi người Khoa, nhưng mới vừa nhúc nhích đã bị cậu ôm chặt lại.

-Đừng cựa quậy, nằm yên đây không thôi sẽ bị lạnh đấy đồ ngốc.

Không hiểu sao nghe Khoa nói, An lại ngoan ngoãn nghe lời không dám cựa quậy nữa.

Khoa khẽ cúi xuống hôn vào tóc An rồi thủ thỉ một mình, phải lắng tai lắm An mới nghe được nội dung cuộc độc thoại của cậu.

“Đồ An heo đáng ghét, xấu xí, ngốc nghếch nhất thế giới, vậy mà chẳng hiểu sao Khoa lại thích An cơ chứ. An lúc nào cũng chỉ biết hung dữ, mở miệng ra là Khoa khinh này nọ, có gì đáng yêu để Khoa phải nhớ nhung cả ngày lẫn đêm vậy hả?

An biết tại sao hôm nay Khoa lại làm cái chuyện điên rồ với anh Phong không? Vì Khoa muốn An là của Khoa, Khoa không muốn bất cứ người đàn ông nào khác tranh giành với mình, An có biết cái thứ cảm giác mà lo sợ người mình thầm thương trộm nhớ đi thích một người khác không?

Khoa chẳng biết mình thích An từ khi nào, chẳng biết thích nhiều bao nhiêu nhưng lúc nào cũng muốn chiếm hữu riêng một mình An mà thôi, chắc An

nghĩ Khoa ích kỷ lắm đúng không?

An có biết tại sao Khoa không đi du học không? Vì Khoa lo lắng An ở nhà một mình sẽ không có ai bên cạnh chăm sóc, và lại xa An, Khoa sẽ buồn và nhớ lắm, như vậy làm gì còn tinh thần để mà học hành nữa.

Sau này, Khoa sẽ luôn bên cạnh An, không cho phép An rời xa Khoa nửa bước đâu. À quên, không cho phép An bệnh nữa, An mệt như thế này Khoa lo lắng lắm biết không? Còn nữa, Khoa cũng không muốn nhìn thấy An khóc, vì An khóc Khoa sẽ đau lòng lắm. Nhớ chưa hả đồ ngốc?

Tranh thủ lúc An ngủ Khoa mới dám nói chứ khi thức dậy, nhìn cái mặt đáng ghét của An là chữ nghĩa tự nhiên nó bay đi đâu hết trơn à”.

Nằm yên nghe Khoa tâm sự, tự dưng nước mắt ở đâu chảy ra mà không có cách nào ngăn lại được. Trong lòng An lúc này cảm xúc hỗn độn lắm. An biết rõ từng việc nhỏ nhất mà Khoa làm cho mình, những lúc gặp khó khăn hay nguy hiểm thì người xuất hiện đúng lúc luôn là Khoa, những lúc đau lòng nhất thì cũng chỉ có mỗi mình cậu, ấy thế mà An lại vô tâm chẳng một xú ỉu để ý đến. Chẳng biết từ bao giờ, cô quên mất mỗi tình đơn phương mà mình ấp ủ từ nhỏ đến lớn, cũng không biết từ bao giờ, cô có thói quen có Khoa bên cạnh, không có cậu ấy dường như mọi chuyện đến với cô trở nên phức tạp và cô không biết mình phải bắt đầu từ đâu. Cái thứ cảm giác đang hiện hữu trong người cô chẳng biết gọi nó là gì, có phải là tình yêu hay chỉ đơn thuần là tình bạn thân thiết, chỉ biết bây giờ cô thật sự đang rất, rất xúc động mà thôi.

Cảm nhận có những giọt nước ấm chảy trên ngực mình, Khoa vội cúi xuống và phát hiện An đang thút thít khóc. Lúc này Khoa chỉ nghĩ có lẽ vì quá mệt nên cô mới khóc chứ chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến những lời mình vừa nói nữa.

-Sao lại khóc? Đau ở đâu à?

Tự dưng cảm xúc vỡ òa, An choàng tay qua ôm chặt lấy Khoa, vừa nói vừa khóc y chang một đứa con nít.

-Khoa mới đúng là đồ ngốc nhất thế giới đấy, biết không hả?

Ồ, đừng nói là con nhỏ này nghe hết những gì mình vừa nói rồi nha, thật muốn độn thổ cho đỡ quê lúc này thôi. Nhưng nếu như vậy thì mất hết cơ hội sao, phải cố gắng gồng mình gạt bỏ những thứ đang cản trở không khí lãng mạn này mới được. Khoa đỡ An ngồi dậy rồi lau nước mắt tèm nhem trên mặt cô.

-Có con heo nào không nhẽo như con heo này không biết, hờ xiu là khóc ai mà dễ cho nổi.

-Khóc là sở trường của người ta rồi.

-Nói cái gì cũng cãi. Vậy là nãy giờ Khoa nói An nghe hết rồi hả?

-Không. An bị nặng tai đâu có nghe được cái gì đâu.

-Mặc kệ, không quan tâm. Vô tay quan là của quan rồi, muốn thoát cũng không được, nằm xuống đây ngủ tiếp.

Khoa kéo An nằm xuống bên cạnh mình, cô cũng chẳng phản đối nữa, một cảm giác ngọt ngào chảy khắp cơ thể làm An không muốn cử động dù chỉ là thờ ơ.

Nghiêng người qua hôn vào má An một cái, Khoa nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể.

-Chẳng hiểu sao Khoa lại có thể thích một con heo nữa.

-Đồ dê xồm đáng ghét, dám lợi dụng ôm hôn người khác, đã vậy còn cố tình coi áo khêu gợi nữa chứ. Cũng may tôi là người đang hoang không thôi bị mấy người thật mất tiêu rồi.

An chui vào trong chăn che đi cái mặt ửng đỏ của mình, Khoa vội lúi ra.

-Vậy mà có người thích nằm trên ngực người ta, còn khóc lóc ướt cả da thịt nữa.

-Không phải khóc đâu, đó là nước miếng đó.

-Gớm quá nha chưa.

Khoa vừa nói vừa bẹo má An, cô không nhẽo.

-Người ta đang ôm mà còn ăn hiếp nữa. A, mệt quá, chóng mặt, nhức đầu, đau họng, sổ mũi, ù tai, đau lưng, mỏi... ..

-STOP. Nằm ngoan đây Khoa đi mua cháo ăn rồi uống thuốc.

Khoa ngồi dậy mặc áo vào, không quên cúi xuống hôn trán An một cái. Được nước làm tới, An nũng nịu.

-Thôi không thích ăn cháo mua đâu, Khoa nấu An mới ăn.

-Ồ, nhưng mà Khoa đâu có biết nấu.

-Vậy thôi An nhìn cũng được.

Mặc dù biết nhỏ này bày trò nhưng Khoa cũng cố gắng chiều, nấu thì nấu có gì đâu mà khó khăn cơ chứ. Dù gì hôm nay tâm trạng cậu cũng đang rất vui vẻ nên nấu 10 món cũng chẳng sao chứ đừng nói chỉ là chén cháo.

Khoa anh hùng đi xuống nấu cháo, một lát sau mang lên một chén cháo thơm phức với vẻ mặt đầy tự hào.

-Ăn được không vậy hả? An nhìn chén cháo mà nghi ngờ, có khi nào ăn xong từ cảm cúm chuyển sang ngộ độc thực phẩm không biết, cảm thấy có chút hối hận khi lúc này muốn thử tay nghề của cậu ta..

-Ngon lắm, An ăn thử đi.

Khoa thổi nguội rồi đút cho An, nhưng vừa mới ăn miếng đầu tiên An đã lao vào toilet nôn hết ra. Trời ạ, mùi vị thật là kinh khủng, cái này cho heo còn chê chứ đừng nói người.

Thấy An vậy Khoa vội chạy vào đỡ An ra, vừa lo lắng vừa cảm thấy có lỗi kinh khủng.

-An có sao không? Khó ăn lắm hả?

-Không phải khó ăn, tại An mệt nên mới nôn thôi.

Không tin lời An, Khoa đưa lên nếm thử, nó không thể gọi là kinh khủng mà phải gọi là quá kinh khủng mới đúng, đến cậu ăn vào còn muốn nôn chứ đừng nói An.

-Khoa xin lỗi, An nằm nghỉ đi Khoa đi mua cái khác cho An nha.

Nhìn thấy sự quan tâm của Khoa, tự dưng An không nói không rằng ôm chặt lấy cậu, cái ôm thay cho tất cả những tình cảm của cô, trong đó có cả sự cảm kích, biết ơn và tình yêu của cô dành cho người mà âm thầm giúp đỡ, mang đến cho cô niềm vui suốt 3 năm nay.

Khoa cũng ôm lấy An vỗ về, đây có thể gọi là giây phút hạnh phúc nhất của cậu trong suốt thời gian làm bạn thân. Đối với cậu, An vừa là bạn thân có thể sẻ chia tất cả mọi chuyện trong cuộc sống, vừa là người bạn gái có thể mang đến niềm vui và hạnh phúc cho cậu, chỉ cần cô mỉm cười thì bất cứ việc gì cậu cũng sẽ tình nguyện làm thay cho cô cho dù điều đó có chống gai thế nào đi chăng nữa.

...

Một ngày nắng thật đẹp, ta đi trên đường, rất bồi hồi.

Cứ quay lại nhìn nhau nói không nên lời, tình yêu thật khó nói ra.

Và một làn gió mát khẽ lùa tóc em, để anh thấy.

Nét dịu dàng hồn nhiên, xinh xắn lạ thường. Để anh nhìn em ngại ngùng.

Rất muốn anh yêu ôm em thật lâu và anh hứa sẽ không xa cách nhau.

Tựa đầu vào vai anh nhẹ nhàng, trong vòng tay ấm áp..

Dường như em đang muốn mong sao trái tim, mong sao tiếng yêu đầu tiên của anh.

Để em được cảm thấy những khi có anh, những khi vắng anh lòng em sẽ buồn.

Ước mong cho mình luôn có nhau và ta sẽ luôn quan tâm về nhau,

Đến một ngày rồi chợt hiểu ra mình thuộc về nhau

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đinh hôn xong, Thùy An dọn về sống chung với Thái. Cho đến khi mình chính thức nắm tay Thùy An đứng trên lễ đài Thái vẫn chưa thể tin được đây là sự thật. Anh đang làm gì thế này, là do Thùy An quá thủ đoạn hay bởi vì anh quá nhu nhược không chịu được sức ép từ gia đình và người khác nên mới đưa ra quyết định vội vàng như vậy. Khi mọi chuyện cứ dồn dập xảy ra, anh đã đồng ý để gạt bỏ những gánh nặng trong lòng nhưng lúc mọi chuyện đã quá muộn anh mới cảm thấy thật sự hối hận với quyết định nông nổi này, nhưng anh còn có thể làm gì khác hơn chứ.

Đối với Thùy An, anh chẳng có chút cảm giác nào, từ hôm qua đến giờ anh xem cô như người vô hình, không muốn nhìn cũng chẳng muốn động đến, mặc cho cô ngồi đau khổ một góc trong phòng. Cô yêu anh và cô sẽ chờ đợi anh, chắc chắn một ngày nào đó anh sẽ trở về với cô mà thôi, đàn ông ai mà chẳng vậy.

Thái không một chút quan tâm đến cuộc hôn nhân này, anh càng không thể tự trói mình trong ngôi nhà ngột ngạt với người mình không muốn lại gần được, anh cứ thế đi theo tiếng gọi của con tim mình rồi đến nhà Thái An lúc nào không hay.

Anh nhớ Thái An khủng khiếp, ước gì người sánh bước bên cạnh anh là cô thì tốt biết mấy. Cô bé đạo này sao rồi, có khỏe không, có bị ai ức hiếp không? Nhưng bây giờ đứng trên cương vị là một người đàn ông đã có vợ, anh không thể nào quan tâm, chăm sóc cô bé được nữa.

Anh nhìn thấy cô bước vào nhà, ánh mắt ấy, nụ cười ấy đã từng khiến anh điên đảo, lẽ ra anh không nên đến đây, lẽ ra anh phải rời xa cô thì mới mong quên được người con gái này. Ấy thế mà anh không thể điều khiển được con tim mình, dường như ông trời đang chơi đùa với anh, mang đến cho anh niềm hạnh phúc ngọt ngào rồi lại cướp nó đi, anh đã làm gì sai khiến mình phải chịu cảnh đau khổ như thế này chứ.

Ngay giờ phút này đây, anh thật muốn chạy đến ôm chặt lấy cô cho thỏa nỗi nhớ nhưng lý trí lại không cho phép, anh có thể chấp nhận những lời ra tiếng vào của người đời nhưng Thái An thì không thể, cô còn quá trong sáng để có thể chịu đựng việc này, anh không muốn bản thân mình lại đem đến rắc rối cho cô.

Nhưng sao sắc mặt cô hôm nay không được tốt, cô ốm sao? Không có ai ở nhà chăm sóc sao?

Không kiểm soát được mình nữa, Thái vội bước vào nhà.

Thấy anh, An vô cùng bất ngờ.

-Anh Thái, sao anh lại đến đây?

-Thỏ ốm à? Ngồi xuống anh xem thử.

Bên cạnh An lúc này, Thái gạt bỏ trách nhiệm của một người anh rể để trở về với anh của trước đây, muốn yêu thương và chăm sóc cho cô.

-Em chỉ bị cảm thôi.

-Thỏ uống thuốc chưa? Ăn uống gì chưa hả?

Chưa kịp trả lời câu hỏi của Thái thì Thùy An xuất hiện, cô biết chắc chắn anh sẽ không chịu nổi mà đến tìm em gái mình nên mới đi theo, không ngờ lại bắt được tại trận thế này.

Máu ghen trong người nổi lên, ngay cả khi cô là vợ Thái thế này vẫn không chia cắt được hai người họ hay sao.

-Hai người đang làm cái gì vậy hả? Tại sao dám hẹn hò lén lút nơi này chứ?

Thùy An hét lớn làm cả hai người hốt hoảng, Thái vội đứng lên kéo cô ra.

-Cô đến đây làm gì vậy hả?

-Làm gì ư? Không đến làm sao thấy được anh rể đang vụng trộm với em vợ.

-Cô im ngay đi.

Thái hét lên làm Thùy An càng tức giận, cô đã bắt tận tay thế mà còn dám lớn tiếng nữa à. Cô bước đến gần Thái An rồi bắt ngờ vung tay tát cô một cái thật mạnh.

-Mày có biết anh Thái đã đính hôn với tao không hả? Tại sao đành lòng cướp chồng của chị gái mình chứ? Trên đời này hết đàn ông rồi hay sao mày cứ lao chăm chăm vào chồng tao, mày có phải là em gái tao không hả?

Thùy An khóc nức lên nghẹn ngào, cô đau lắm, cô cũng là một người con gái, cũng biết đau biết ghen tuông chứ, tại sao lại đối xử tàn nhẫn với cô như thế.

Mọi chuyện đến bất ngờ làm An vẫn chưa bắt nhịp kịp, cô đẩy Thái ra khiến anh hụt hẫng, cô có thể tự đứng lên được mà không cần ai giúp đỡ.

-Chị bình tĩnh lại đi mọi chuyện không giống như chị nghĩ đâu.

-Tao đã chứng kiến tận mắt thế này mà còn bảo là không phải?

Thùy An rít lên từng chữ giận dữ. Đến lúc này Thái không còn nhịn được nữa, anh thô bạo đẩy Thùy An ra.

- Chuyện này không liên quan gì đến Thái An, muốn gì thì về nhà nói chuyện. Cô không thấy cô ấy đang ốm sao mà còn làm loạn hả?

- Ôm là có quyền cướp chồng người khác hả? Ngay cả anh rể mình mà cũng không tha, mà là loại người gì vậy hả?

Không thể chịu đựng nổi, Thái dùng sức kéo Thùy An ra khỏi nhà, anh không muốn cô ta gây thêm rắc rối nào cho Thái An nữa. Anh nhận ra từ ngày quen biết An, anh chỉ toàn đem lại đau khổ cho cô mà thôi, anh thật không xứng đáng để yêu cô, không có đủ khả năng để mang lại tiếng cười cho người mình yêu thương.

Tình yêu không chỉ có trái tim chân thành là đủ, nó là cả một quá trình mà người ta cố gắng mang lại hạnh phúc cho nhau. Tình yêu không phải bằng lời nói mà nó được chứng minh bằng việc làm. Nhưng đối với thứ tình yêu này, anh đã làm được gì cho An, có chăng chỉ là những tổn thương mà thôi. Anh không đủ mạnh mẽ, không đủ hi sinh để có thể mang lại niềm vui cho cô. Thôi thì từ nay anh sẽ chọn cách đứng từ xa chúc phúc cho cô, bởi khi anh đến gần cô sẽ lại đau khổ thêm.

Cảm ơn cô vì ít ra trong cuộc đời anh đã từng có khoảng thời gian đẹp đẽ, đó là những ký ức có người anh yêu thương mà anh sẽ mang theo mãi trong tim mình. Cảm ơn cô vì khoảng thời gian ở bên cô là khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời anh, nhất định phải hạnh phúc nhé, Thỏ con của anh.

...

Kéo Thùy An về tới nhà, Thái thô bạo đẩy cô vào phòng.

- Tôi nói cho cô biết, nếu cô còn xúc phạm cô ấy một lần nào nữa thì đừng có mà trách tôi.

- Tại sao lại đối xử với em như vậy? Anh không nhìn thấy tình yêu em dành cho anh sao?

Thùy An khóc lóc thảm thiết nhưng vẫn không làm Thái cảm động, anh buông một câu lạnh lùng rồi bỏ đi.

- Cô làm gì thì tự khắc cô biết, đừng để tôi phải nói ra.

Thái chìm ngập trong men say, chỉ có rượu mới giúp anh bớt đau hơn mà thôi. Anh ngán ngẩm khi phải trở về nhà, ngán ngẩm khi nhìn thấy gương mặt của người con gái ấy. Anh uống như điên như điên dại, hi vọng có thể quên hết mọi chuyện để trở về là anh của ngày xưa.

...

Ngồi bó gối nơi góc nhà, An để mặc cho nước mắt mình rơi xuống. Mặc dù đã quá quen với những lời sỉ nhục của người khác nhưng sao vẫn cảm thấy đau như thế này, cô thật sự chưa bao giờ có ý định cướp chồng của bất cứ ai huống gì đó lại là chồng của chị gái mình, tại sao chị không hiểu chứ.

Nếu đó là lời nói từ một người xa lạ hẳn cô đã không đau thế này. Cô nhớ lại lúc nhỏ, khi chuyện đau lòng kia xảy ra thì hai chị em cô lúc nào cũng quấn lấy nhau. Ăn chung, ngủ chung, mặc quần áo giống nhau, cùng ước chung một điều ước trong ngày sinh nhật thậm chí bệnh cũng chung nữa ấy thế mà bây giờ đến nhìn mặt nhau cũng trở nên khó khăn. Cô khao khát được yêu thương như ngày thơ bé biết bao, một niềm khao khát tưởng chừng nhỏ nhoi ấy lại không bao giờ thành sự thật được, bởi bây giờ mọi người xem cô như là nguyên nhân gây nên sự tan rã của gia đình mình.

Cô đau đến mức ước rằng mình chưa từng có mối liên hệ gì với họ để có thể sống một cuộc sống êm đềm như bao người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Tối, Khoa chạy qua nhà An với tâm trạng phấn khởi chưa từng có, cậu mang theo toàn thức ăn bổ dưỡng cho An ăn tạm bổ.

Nghe tiếng Khoa gọi, An ra mở cửa với đôi mắt mệt mỏi nhưng nhìn thấy cái mặt tèm nhem như con mèo của cậu tự nhiên An bật cười vui vẻ.

- Sáng giờ không chịu rửa mặt hay sao mà cái mặt tèm nhem thấy ghê vậy hả?

Vừa nói cô vừa lấy khăn lau cho Khoa.

- Thôi, rửa làm gì cho mệt, qua đây có gái đẹp lau cho tội gì không dơ.

-Muốn được lau suốt đời không?

-Muốn, muốn.

-Vậy đưa đây đánh cho tàn phế hai cái tay rồi có người lau mặt cho mỗi ngày à.

Khoa liếc An một cái, người gì nhìn cái mặt hiền hiền vậy mà ác khủng khiếp thế không biết. Thật ra lúc này là đứng chờ mua đồ ăn cho An mà người ta làm lâu quá, đợi không được Khoa lao xuống ruộng phụ nên cái mặt mới dơ vậy đó.

-An đúng là đồ đáng ghét. Ăn cái này đi, toàn món An thích thôi đấy.

Bây một đồng thức ăn ra, Khoa cứ liên tục gấp thức ăn cho An, người ta đang bị bệnh mà mua toàn mấy thứ dầu mỡ này làm sao có khẩu vị mà ăn chứ.

-Không ăn đâu.

-Đánh đòn cho bây giờ, muốn vừa khóc vừa ăn hả?

Khoa hăm dọa, công trình người ta phải ghé nhiều chỗ mới mua được hết đồng này, ở đó mà nói không ăn, hay là đang muốn ăn đòn nên chê đây không biết.

-Hung dữ, Khoa ăn An mới ăn.

-Ừm, ăn đi.

An vừa ăn vừa lậm hực, nếu không phải thấy tội nghiệp vì Khoa lận lợi mua những món mình thích qua thì cô đã không ăn rồi. Nhưng mà phải công nhận Khoa tốt kinh khủng khiếp, cho dù bận đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng bao giờ bỏ rơi An một lần nào hết.

-No quá, An không ăn nổi nữa, Khoa ráng mà lừa hết đồng này đi nha.

An xoa xoa bụng rồi chỉ vào đồng thức ăn trước mặt.

-Mới có chút xíu mà no gì? Đùng có mà lừa tình tôi nha.

-Người ta bệnh mà, ăn nhiều đây là nhiều lắm rồi đó, ăn thêm cũng sẽ bị nôn ra hết à. Không tin Khoa rờ thử xem vẫn còn sốt đó.

Lấy tay Khoa đặt lên trán mình rồi giả vờ đưa bộ mặt đáng thương ra thế là Khoa động lòng ngay lập tức, gì chứ An gọi mấy cái khâu này lắm. Ngồi nhìn Khoa ăn tự dưng An cảm thấy tâm tình vui vẻ, ăn thôi có cần phải xinh trai dữ vậy không biết.

-Ăn cho hết nha, Khoa mà bỏ thừa là chết sẽ biến thành con gà chuyên đi tìm thức ăn thừa đó.

Cảm thấy Khoa chuẩn bị buông đũa An vội hù dọa. Khoa lấy đũa gõ vào đầu An cái cốp.

-Tào lao mía lao, tôi mà biến thành con gà thì cô cũng thành con giun đất cho tôi ăn thịt à.

-Mơ đi cưng, chị ăn ở hiền lành kiếp sau sẽ là cô tiên xinh đẹp thích ăn thịt gà thôi.

-Lần sau mà còn chị chị cưng cưng thế này là tôi cho một trận ra trò đấy. Ngồi đây Khoa có chuyện muốn nói.

Khoa kéo An ngồi ngay bên cạnh cậu, không biết có chuyện gì mà mặt cậu trở nên nghiêm túc thế kia, hai đứa đang nói chuyện vui về mà.

Kéo An dựa vào người mình, Khoa nói với giọng cực kỳ ảm áp.

-Hôm nay lại gặp Thùy An nữa sao?

-Sao Khoa biết?

-Chỉ có chị ta mới làm An khóc nhiều vậy thôi, Khoa nhìn là đoán ra ngay. Sau này đừng quan tâm đến những lời nói của Thùy An nữa, được không?

Những giọt nước nơi khóe mắt lăn xuống, là vì cảm động bởi sự quan tâm của Khoa hay vì nỗi đau trong lòng lại âm ỉ nhói đau An cũng không biết, chỉ biết rằng ở Khoa, An cảm nhận được một tình yêu, sự chân thành mà không thể tìm thấy ở bất cứ ai khác. Khoa biết những điều mà An chưa nói ra, hiểu được nhưng suy nghĩ mà cô chùng kè, một người như cậu có lẽ sẽ là mơ ước của rất nhiều cô gái mà An may mắn có được trong cuộc đời.

-Chị ấy nói An tranh giành anh Thái với chị nhưng An không có, An thật sự không có....

-Khoa biết, Khoa biết, An đừng đau lòng nữa.

Khoa siết nhẹ An trong vòng tay mình để An có thể cảm nhận được con tim cảm thông của cậu, để An biết rằng ít nhất còn có một người quan tâm và yêu thương cô thật lòng.

Đối với Khoa, may mắn lớn nhất là được quen biết và yêu An, bởi cậu biết ngoài cô ra chẳng ai có thể thay thế cô trong cuộc đời này.

3 năm, khoảng thời gian đủ dài để xây dựng một tình bạn tuyệt vời.

3 năm, đã từng gắn bó, sẽ chia tất cả những buồn vui trong cuộc sống.

3 năm, đủ để thấu hiểu nhau từ sở thích, thói quen, tật xấu và tất cả những thứ thuộc về nhau.

3 năm, trải qua tất cả các cung bậc cảm xúc bên nhau, vui vẻ, giận hờn, yêu thương, bực bội,...

3 năm, khoảng thời gian đủ dài để nhận ra không thể thiếu nhau trong cuộc sống.

3 năm, kết thúc tình bạn đẹp để bước vào một thứ tình cảm thiêng liêng và hạnh phúc.

-Nè, mai một hai đứa mình học hai trường khác nhau, ngộ nhờ có anh nào tán tỉnh An thì sao?

-Vậy càng tốt chứ sao, gặp Khoa hoài chán rồi.

-Đừng có mà mơ nha cục cưng, thằng nào bén mảng tới gần An Khoa sẽ cho nó tứ mã phanh thây luôn.

-Đồ ác độc, mình chia tay đi.

-Quên đi, đừng có mà nói chuyện không tưởng.

-Khoa khinh đáng ghét nhất thế giới.

-Vậy mà có một con heo yêu say đắm đó nha.

-Đúng rồi, sống sao người không yêu chỉ có heo yêu, tội.

-Còn nói nữa tôi cần cho một cái bây giờ.

-Đừng, An không muốn đi chích ngừa đâu nha.

-...

Bên cạnh Khoa, An dường như quên đi tất cả buồn phiền trong lòng, nỗi đau gia đình không còn dai dẳng nữa bởi Khoa mang đến cho An sự tươi mới và vui vẻ. Khoa lúc nào cũng xuất hiện khi An cần, an ủi khi An khóc và trò chuyện khi An vui vẻ. Tình yêu đơn giản chỉ có thể nhưng nó mang lại cho An sự ấm áp kỳ lạ, hóa ra khi yêu người ta có thể ở bên cạnh nhau bao lâu cũng không biết chán, hóa ra chỉ cần ngồi bên nhau thì cho dù thế giới ngoài kia có chông chênh thế nào đi chăng nữa thì lòng người vẫn rất bình an.

...

Từ ngày đính hôn với Thùy An, Thái suốt ngày chỉ biết đến rượu. Anh không muốn trở về nhà nên sau ca trực, điểm đến của anh luôn là quán rượu quen thuộc. Anh uống đến khi say khướt mới lao đảo đi về. Cứ như vậy, ngoại trừ An ra không có người con gái nào khác chạm đến anh được, kể cả vợ anh.

Có hôm không chịu nổi sự cô đơn, Thùy An ráng thức chờ Thái về nhưng khi về đến anh chỉ xem cô như người vô hình làm cô đau đớn.

-Anh Thái, tại sao anh lại đối xử với em như vậy, em là vợ anh cơ mà.

-Đó là cô muốn, còn tôi một chút cũng không bao giờ muốn kết hôn với cô.

Lời nói trong cơn say của Thái khiến cô đau nhói, nhưng biết làm gì khi trái tim anh hoàn toàn hướng về nơi khác? Cô chỉ muốn có con với anh, vì có lẽ chỉ có như vậy anh mới thôi hờ hững với cô mà thôi.

-Em yêu anh là sai sao?

Thùy An khóc lóc thảm thiết, ngay cả khi cô bằng lòng dâng hiến anh cũng chẳng cần để tâm đến, chẳng lẽ đối với anh cô không có chút giá trị nào hay sao.

-Đúng, tôi không cần tình yêu của cô, cô hiểu không? Chính cô đã phá hủy cuộc đời của tôi, khiến tôi đau khổ như bây giờ cô còn chưa hài lòng sao?

Không kiềm chế được lòng mình, Thái đau khổ bỏ đi, anh sợ nếu mình tiếp tục ở lại không biết sẽ gây ra hậu quả gì nữa.

Anh đã quá mệt mỏi với những suy nghĩ rối rắm vây lấy đầu óc mình, vì thế anh tìm đến men say hi vọng nó sẽ giúp anh quên đi cảm giác đau buồn đó. Nhưng càng say lại càng đau, càng quên lại càng nhớ, rồi anh trở thành con ma men lúc nào không hay.

Có hôm trở về nhà với mùi rượu nồng nàn, anh đem Thùy An ra hành hạ, những hành động thô bạo của anh khiến cô đau đớn nhưng cô vẫn chấp nhận, cô muốn có con với anh, cô muốn đứa bé sẽ giúp cô và anh xích lại gần nhau hơn

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Cuộc sống giữa hai người cứ như là địa ngục, ấy thế mà Thùy An vẫn cam chịu, cô có thể độc ác với bất kỳ ai nhưng trước người đàn ông cô yêu, cô bỗng trở nên nhu nhược, mềm yếu đến kỳ lạ. Chỉ cần Thái yêu cô, còn lại bất cứ chuyện gì cô cũng có thể vượt qua.

Duy chỉ có một điều cô không chấp nhận, đó là sự thân mật của Thái dành cho em gái mình.

Hôm đó Thái say khướt trở về, trong đầu tràn ngập hình ảnh của cô bé Thái An nên luôn miệng gọi tên cô bé.

Qua sáng hôm sau, khi anh đã tỉnh rượu, Thùy An không kiềm nổi tức giận mà lên tiếng.

-Nếu anh còn nhắc đến tên em gái em một lần nữa, em nhất định sẽ không tha cho nó đâu.

Nghe những lời hăm dọa thốt ra từ miệng cô, Thái nhìn cô khinh bỉ.

-Cô mà động đến một cọng tóc của cô bé thì đừng trách tôi. Đừng nghĩ có ba mẹ tôi chống lưng thì thích làm gì thì làm.

Thùy An đau đớn đến tan nát cõi lòng, tại sao bao nhiêu người đàn ông tốt trên thế giới này cô không yêu, lại đi yêu một người căm hận mình như thế chứ, nhưng từ bỏ anh thì cô không đủ can đảm.

-Anh nói đi, em có gì thua kém nó, tại sao lại là nó mà không phải là em chứ?

-Cô muốn biết chứ gì? Vậy để tôi nói cho cô biết. Bởi vì cô qua lại với người đàn ông đã có vợ nên em gái cô mới bị đánh ghen nhầm, vì cô khiến cô ấy bị mẹ chửi mắng thậm tệ, còn nữa, cô lúc nào cũng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô ấy cho dù đó là lỗi do tự mình cô gây ra. Cô còn rất độc ác cho cô ấy uống thuốc rồi gài vào bẫy mình bày ra, nếu không có người cứu kịp chẳng phải bây giờ cô ấy đã bị người khác cưỡng hiếp rồi sao? Không chỉ có thế, chính cô là người tung những hình ảnh hôm đó ra ngoài để mọi người nhìn cô ấy với đôi mắt khác đi. Cô nói đi, cô có từng xem cô ấy là máu mủ của mình không, tại sao hết lần này đến lần khác lại kiếm cách hãm hại cô ấy?

Nói xong Thái bỏ đi mặc cho Thùy An khóc lóc kêu gào thảm thiết. Thì ra Thái biết hết mọi chuyện cô đã làm cho nên mới ghét bỏ cô như thế. Có phải ông trời đang trừng phạt những tội lỗi mà cô đã gây ra không? Gia đình tan nát, mẹ có tình nhân mới, còn người cô yêu lại hướng về một khác, cô bây giờ chẳng còn gì trong tay nữa rồi.

Nhưng tất cả những gì cô làm chẳng phải vì cô yêu anh hay sao, người ta vẫn thường nói rằng tình yêu là phải đấu tranh mà phải không? Vậy cô làm như thế sai chỗ nào chứ?

Cho dù Thái có hiểu hay không thì bằng mọi giá cô phải có được anh, cô đã đánh mất tất cả, nếu ngay cả anh cũng không còn thì cô sống trên đời này làm gì nữa.. Nhất định Thái sẽ là của cô, nhất định là như thế.

.....

Hôm nay Chi trở lại thành phố sau một tháng về quê nghỉ hè nên cả nhóm năm người hẹn nhau tụ tập ăn chơi. Nhóm bạn chưa ai biết gì về chuyện của Khoa và An nên cả hai người nhất trí sẽ không nói gì hết về chuyện này.

An nhớ đồng bọn nên háo hức ghé thăm, còn Khoa cứ đứng lèm bèm hoài chưa chịu đi.

-Nói rồi đó, An vẫn còn ho nên không được uống lạnh đâu đó, không nghe lời là cho ở nhà.

-Biết rồi, giờ có chịu chờ người ta đi không hả?

-Nhớ đó nha chưa.

-Vâng.

Dẫn đi dẫn lại một hồi Khoa mới chịu đi, người gì mà khó tính thấy sợ. Cũng đúng thôi, ai biểu để bị cảm rồi ho cả đêm không ngủ được mà cứ hết đời ăn kem đến uống sinh tố riết rồi cái giọng khàn khàn y chang con vịt, đến khi người ta la thì nói khó tính, hung dữ tùm lùm tùm la mới bực chứ.

-Lâu rồi không gặp thiệt là nhớ bà quá đi An ơi.

Vừa thấy An và Khoa xuất hiện là tên Long nhanh chân chạy tới tay bắt mặt mừng, nhưng vừa định quàng tay qua ôm An thì bị Khoa đẩy ra ngay lập tức làm cậu ta thất vọng.

- Ô, tôi ôm bà An chứ có ôm cậu đâu mà cần hả? Hay hai người có tình ý gì với nhau?

- Bà An đang bị cúm gà, tôi chỉ lo cậu bị lây thôi.

An chỉ mỉm cười không nói gì, và lại cái giọng bây giờ cũng không được thánh thót như xưa, nói chuyện với bọn chúng một hồi chắc mắt giọng luôn nên thôi im lặng để bảo toàn tính mạng.

-Ủa bà An bị bệnh hả? Thảo nào hôm nay bà hiền đột xuất. Thôi ngồi xuống đây đi.

Khoa galang lắm, từ việc kéo ghế cho An ngồi cho đến tự ý gọi nước uống đến bánh ngọt, đã vậy thỉnh thoảng còn nghịch tóc cô nữa. Hai thằng bạn ngồi quan sát cảm thấy có chút gì đó lạ lạ, đây không phải lần đầu tiên Khoa làm những việc này nhưng hôm nay nó có cái gì đó không bình thường giữa hai người này, làm sao qua mắt được hai thằng này cơ chứ.

Đang định mở miệng ra điều tra chuyện tình của đôi tình nhân trước mặt thì Chi xuất hiện nên Long cũng quên chuyện này mất tiêu.

-Xin lỗi Chi đến trễ, có quà miền Trung cho mọi người nè.

Chi bày những món đặc sản của miền Trung ra làm cả bọn thích thú, cả đám nói chuyện cứ như là 10 năm rồi mới có cơ hội gặp nhau vậy đó.

-Chuẩn bị vô học rồi, tụi mình mỗi người một nơi, buồn như con chuồn chuồn.

Câu nói của Thắng làm không khí của cả nhóm chùng xuống, cũng đúng thôi, cả đám chơi với nhau quen rồi giờ mỗi đứa học một trường, chỉ có Khoa và Chi là được học chung với nhau thôi.

-Thì tụi mình cũng ở quanh quẩn trong thành phố thôi mà, muốn gặp nhau lúc nào mà chẳng được.

Từ đầu đến cuối An chỉ cười chứ không nói làm cả bọn ngạc nhiên kinh khủng, bình thường cái miệng tía lía ai cũng chịu thua nhưng hôm nay hiền quá thấy cũng hơi bị không bình thường.

-An, hôm nay bà bị gì mà im re vậy? Nói cho vui nhà vui cửa cái coi.

Nghe Thắng nói Long cũng đệm vô theo.

-Thôi cậu để bà im vậy mà yên thân, chứ đúng vô bà cần chảy máu nữa phiền lắm.

-Yên tâm đi, bạn An là người nên chỉ thích cần người thôi chứ còn Thắng không giống người thì không cần phải lo.

Đến lúc này An mới lên tiếng, tụi nó là cố tình nói khích để cô nói chuyện thôi chứ thừa biết An hung dữ thế nào mà.

Cả đám bu lại nói đủ thứ chuyện trên đời đến khuya mới chịu về, lúc này thì An cũng không nói ra hơi nữa.

...Khụ...khụ...

An ho một tràng làm Khoa bức bối, đã dạn đi dạn lại, dạn tới dạn lui rồi mà còn lý, nói chuyện thả ga, còn dám uống trà đá nữa chứ.

- Thấy hậu quả chưa?

An gật đầu biết lỗi, bình thường Khoa dễ ăn hiếp lắm nhưng hôm nay bức lên nhìn sợ thì thôi á.

-Mai mốt đừng có mà đòi đi chơi ở đâu nữa đó.

Thấy Khoa giận, An đưa bộ mặt nịnh nọt ra.

-Khoa đừng giận mà, thương Khoa nhất.

-Khỏi nói câu sau, thương Khoa nhất, thương cục cứt nhì chứ gì.

-Ô, người gì đâu vừa đẹp trai vừa thông minh thế này không biết.

Xong An bắt ngờ rướn người qua hôn lên má cậu một cái làm Khoa đỏ mặt, nhưng rất nhanh lấy lại phong độ, mặt càng dữ hơn hồi nãy nữa mới ghé

-Tới đây.

-Làm...gi...? An lấp bắp, chiều này tại sao lại phản tác dụng được nhỉ? Chẳng lẽ hôm nay Khoa giận thiệt hả ta. Cảm thấy nguy hiểm rình rập xung quanh

rồi đó nha.

-Nhiều chuyện quá, bảo tới thì tới, nhanh lên.

Khoa hét ghê quá làm An sợ bước tới gần, ngay lập tức Khoa nghiêng người qua hôn vào má An một cái đáp lễ, lần này đến lượt An bắt ngờ.

-Lần sau có mà hôn tôi thì nhớ hôn lâu lâu nha, hôn nhanh như vậy không có thích.

-Biến thái.

-Ừm, Khoa còn biến thái hơn nữa, cứ từ từ mà thưởng thức hen cục cưng. Vào nhà ngủ sớm, tối ho nhiều quá thì gọi cho Khoa biết chưa?

-Biết rồi, về cẩn thận nha ông tướng.

Vẫy tay tạm biệt Khoa, An vào nhà với tâm trạng lâng lâng khó tả, phải nói trong cuộc đời An, ngoại trừ ba thì đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn một người khác phái. Mà cũng lạ thật, hai đứa cũng còn ngại ngùng với nhau thế mà tự dưng hôm nay ăn trứng gì mà liều mạng dễ sợ. Tàn đời hoa rồi, cậu ta buồn buồn lòi ra chộc chác xấu hổ chết mất thôi.

Khuya, chuẩn bị leo lên giường đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Chi, dạo này Chi về quê nên hai đứa cũng ít nói chuyện với nhau. Sau vài tin nhắn hỏi han bình thường thì cũng đến giây phút quan trọng cũng đến, Chi quyết định tâm sự chuyện tình cảm của mình cho An nghe vì cô không thể giữ trong lòng thêm được nữa.

-“An nè, nói cho An nghe một bí mật nho nhỏ nha. Chi thích Khoa lắm, nhưng không biết Khoa sao nữa, An thấy hai đứa có khả năng không?”

Tin nhắn của Chi làm An bật dậy, cô phải dụi mắt mấy lần mới tin là mình không đọc nhầm. Chi thích Khoa sao? Tại sao cô hoàn toàn không biết gì cả? Bây giờ cô phải làm sao mới được đây, chẳng lẽ cô khuyên Chi hãy cố gắng theo đuổi thì không được, nhưng mở miệng ra nói chuyện của An và Khoa thì càng không thể, hai người là bạn thân với nhau nên làm sao nữa để Chi bị tổn thương chứ.

Nếu biết trước Chi có tình cảm với Khoa thì An đã không đến với cậu rồi, An rất trân trọng tình bạn thân thiết này nên không thể để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến thứ tình cảm tốt đẹp ấy được.

An soạn tin nhắn được mấy chữ, rồi lại xóa đi, soạn rồi xóa, cô không biết phải nói thế nào với cô bạn của mình nữa.

-“Chi thích Khoa lắm sao?”

-“Ừm, Chi thích từ năm lớp 10 cơ nhưng bây giờ mới dám nói, An giúp Chi nha, please”.

Bỏ điện thoại xuống, An nằm miên man suy nghĩ. Cứ ngỡ khi quên được Bảo, không quan tâm đến Thùy An cô sẽ được sống yên bình bên người mình yêu thương nhưng cuộc sống vốn dĩ không bằng phẳng như người ta ao ước, tình yêu của cô và Khoa lại bị thách thức. Một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, cô không muốn mất đi bên nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tâm sự của Chi giúp An nhận ra mình cần Khoa nhiều hơn bản thân từng nghĩ. Một người đã đã trở nên quá quen thuộc khiến người ta không có cảm giác gìn giữ, nhưng khi sóng gió ập tới, cô mới nhận ra mình yêu Khoa và sợ đánh mất cậu như thế nào. Cô không đủ cao thượng đến mức nhường Khoa cho Chi nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình bạn vốn có.

Chưa bao giờ An cảm thấy mình yếu đuối và bất lực như thế này.

-“Ngủ chưa cục cưng?”

Đầu óc An đang rối tung với mớ suy nghĩ lộn xộn thì điện thoại nhận được tin nhắn của Khoa. Ngay lúc này đây An muốn nói cho Khoa biết rằng Chi thích Khoa thế nào, rồi cậu sẽ làm thế nào để giải quyết chuyện này. Nhưng cuối cùng An lại chọn cách im lặng, cô sẽ từ từ kiếm cách nói với cậu sau vậy.

-“Chưa, đang nhớ một người nên không ngủ được”

Độc tin nhắn của An làm Khoa sướng rơn người, bữa nay còn nhớ nhưng cậu nữa chứ, thích thế cơ đấy.

Khoa trả lời tin nhắn mà lòng tràn trề hi vọng.

- “Cực cưng nhớ ai thế? Khoa mới về có xúu đã nhớ rồi sao?”

- “Khoa không đọc kỹ tin nhắn của người ta à? An nói là nhớ một người, còn Khoa có phải người đâu mà.”

Gửi tin nhắn mà An cười khúc khích, còn Khoa thì cảm thấy nóng trong người vì nhỏ heo dám chơi mình.

- “Hôm nay chưa ăn đòn nên chưa sợ đúng không? Tôi không phải người nên mới chơi với con heo như cô đấy, đồ heo đáng ghét”.

- “É, không chơi chửi nha. Người ta đang nói chuyện đằng hoàng đừng có mà đồ này đồ nọ nha.”

- “Nói chuyện đằng hoàng quá ha? Tôi thích chửi đấy làm gì được tôi?”

Tin nhắn gửi đi 5 phút rồi mà chưa thấy nhỏ heo hồi âm, tình hình này chắc lại giận dỗi rồi đây. Khoa xuống giọng.

- “Giận rồi hả heo? Bạn Khoa giận á, có còn ho nhiều không?”

- “Ừm, vậy còn nghe được. An hết ho rồi.”.

Biết ngay là con nhỏ này giận mà, đúng là trẻ con dễ sợ.

- “Thôi đi cô nương, xạo vừa thôi. Lo mà đi ngủ sớm, ngày mai mà còn ho là Khoa đề ra hôn cho đến khi hết thôi đó”.

“Đồ biến thái” An lẩm bẩm chửi một mình rồi mỉm cười chìm vào giấc ngủ, chuyện của Chi cứ từ từ giải quyết vậy, hi vọng mọi chuyện đừng đi quá xa là được rồi.

....

Bên kia An và Khoa vui vẻ bao nhiêu thì bên đây cuộc sống của Thái và Thùy An lại tăm tối bấy nhiêu. Từ ngày đính hôn, Thái trở nên chán ghét cuộc sống, anh suốt ngày chỉ biết lao vào rượu bia làm tỉnh thần làm việc cũng chẳng còn như xưa nữa.

Hôm đó, quá mệt mỏi vì cả đêm uống rượu cộng với chuyện tình cảm cứ quẩn lầy suy nghĩ làm anh mất tập trung, và rồi hậu quả nghiêm trọng cho sự sa sút này cũng đến. Thái xảy ra sơ suất khi đang thực hiện ca phẫu thuật một bệnh nhân bị viêm ruột thừa và không may bệnh nhân này đã không qua khỏi.

Sự việc nghiêm trọng khiến tất cả mọi người đều hoang mang, một bác sĩ giỏi như thế lại có thể xảy ra sự cố trong một ca phẫu thuật đơn giản như thế sao? Rồi sau này anh sẽ sống ra sao? Còn tương lai của anh nữa.

Thái gần như suy sụp, anh biết chỉ vì cá nhân mình lại ảnh hưởng đến mạng người, anh hối hận lắm nhưng biết làm gì để cứu vãn tình hình bây giờ. Thái giam mình trong phòng, không ăn uống, anh cứ như một người điên khi chuyện đó không ngừng ám ảnh tâm trí mình.

Thái tự trách bản thân mình, anh chẳng còn xứng đáng là một người bác sĩ chân chính nữa, tai nạn lần này xem như là bài học đắt giá cho cuộc đời mình mà không hề muốn học thêm một lần nào nữa. Nhưng người bị đá kích nhiều nhất trong chuyện này lại là Thùy An, cô vốn đã yếu nay còn đối diện với chuyện này khiến bản thân không chịu nổi, nhất là khi đang mang trong người giọt máu của anh.

Cô run rẩy trốn trong góc nhà khóc lóc, tại sao mọi chuyện tồi tệ nhất xảy ra với cô thế này. Những tưởng bên cạnh Thái cô sẽ hạnh phúc nhưng cuối cùng mọi chuyện đều đi ngược lại, cô còn chưa kịp báo cho anh biết cô mang thai nữa cơ mà.

- Anh Thái, không sao, nhất định sẽ không sao đâu anh.

Vừa nhận được thông tin từ bệnh viện, Thùy An vội chạy tới ôm chăm lấy Thái nức nở, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì cô vẫn sẽ yêu anh. Cô đã phạm quá nhiều sai lầm rồi, xem như đây là cách ông trời trừng phạt tội lỗi mình đã từng gây ra.

Cứ thế, cô khóc cho đến khi không còn nước mắt, người lẫn đi không còn sức sống. Lo cho đứa con gái nhỏ, bà Tân phải qua đón cô về nhà chăm sóc.

An ở nhà cũng hốt hoảng không kém, vừa nghe tin dữ, Khoa chở An hối hả chạy qua ngay. An lo cho Thái, lo cho sự nghiệp và tâm trạng của Thái lúc này. Cô càng lo cho Thùy An vì sợ chị sẽ không chịu nổi cú sốc, chắc chị bây giờ đang rất đau buồn.

- Anh Thái, anh không sao chứ?

Nhìn thấy Thái ngồi một mình với những chai rượu vương vãi trên nền nhà làm An xót xa, từ một con người vui vẻ lại có thể trở nên khổ sở như vậy sao.

Thái cười nhạt, bây giờ anh chẳng còn gì nữa, anh thật xấu xa khi đẩy một mạng người vào chỗ chết. Nhìn người con gái anh yêu thương ở trước mặt, anh thật muốn ôm lấy cô để voi bớt nỗi đau nhưng không thể, bây giờ anh chẳng còn có tư cách nào để bảo vệ và chăm sóc cho cô được nữa rồi.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua, anh đừng tự trách mình nữa được không? Mọi người ai cũng bên cạnh anh nên hãy cố gắng lên anh nhé.

An nắm tay Thái an ủi, anh không kiềm nén xúc động bật khóc.

-Anh sai rồi, sai thật rồi. Tất cả là do anh, anh đúng là một bác sĩ tồi.

-Không, trong mắt em, anh luôn là bác sĩ tốt nhất. Anh đã từng giúp đỡ em rất nhiều, không có anh sẽ không có Thái An vui vẻ ngày hôm nay anh có biết không? Anh đã từng khuyên em phải mạnh mẽ không được để số phận quật ngã mình, anh nói được thì phải làm được chứ.

Khoa quàng tay qua vai An an ủi, khi sóng gió xảy ra, Thái là điểm tựa để cô có thể đứng dậy, bây giờ anh như vậy cô đau lòng lắm.

-Anh sẽ nghe lời Thỏ, nhưng Thỏ phải hứa với anh là biết tự chăm sóc cho bản thân mình, nếu không anh sẽ không yên tâm đâu, nhớ không? Anh nhất định sẽ vì Thỏ mà cố gắng, miễn sao Thỏ hạnh phúc là được rồi.

Những lời dặn dò cảm động khiến cả hai cùng khóc, người anh mà cô xem như ruột thịt đang phải đối diện với thử thách lớn nhất trong cuộc đời, cô chỉ muốn đứng bên cạnh tiếp thêm động lực cho anh vượt qua mà thôi.

Mặc dù ba mẹ Thái đã tìm tất cả mọi cách rồi bồi thường thiệt hại cho người bị nạn nhưng anh vẫn không thể thoát tội, 3 năm tù giam, cái giá phải trả cho một lần sai lầm đau đớn.

...

Còn Thùy An thì từ ngày Thái xảy ra chuyện, thỉnh thoảng cô giống người vô hồn, không kiểm soát được bản thân mình, cứ lảm nhảm nói chuyện, khóc, cười một mình. Bình thường không sao nhưng lâu lâu cô lại trở nên như thế, mặc dù mẹ cô đưa đi rất nhiều nơi điều trị nhưng vẫn không mấy khả quan.

3 năm, cô và đứa bé nhất định sẽ chờ Thái trở về. Cô nhận ra mình không thể thiếu anh trong cuộc đời bởi cô yêu anh, đó chỉ là thử thách mà ông trời muốn cô trải nghiệm mà thôi.

Khi bản thân đối diện với nỗi đau cùng cực, cô mới thấm thía những tổn thương mà cô từng gây ra cho em gái mình. Bao nhiêu kế hoạch, mưu kế cô bày ra Thái An đều biết hết nhưng nó chưa từng quay lại trách móc người chị xấu xa này lấy một lần. Giả như thời gian quay trở lại, giả như mọi chuyện chỉ là một giấc mơ thì hay biết mấy. Cô sai rồi, sai thật rồi.

-Mẹ ơi, con hối hận lắm rồi, là bởi vì con anh Thái mới không thể tập trung cho ca phẫu thuật, bởi vì con mà gia đình mình tan nát, bởi vì con mà Thái An chịu nhiều đau khổ, tất cả là lỗi tại con.

Nhìn thấy đứa con gái khóc nức nức nghẹn ngào bà Tân càng đau lòng hơn. Là do bản thân bà ích kỷ khiến hai đứa con gái phải khổ sở như thế này. Giả như ngay ban đầu bà ngăn cản cuộc hôn nhân này, giả như bà quan tâm đến cuộc sống của con bé một chút thì mọi chuyện bây giờ đã khác. Bây giờ Thùy An ra nông nổi này tất cả là do bà gây ra, chính bà đã đẩy Thái An ra khỏi ngôi nhà nhưng bây giờ bà hận ông Tân đến thấu xương nên không thể đón con bé về được. Mà cho dù bà có đón thì con bé chắc gì đã chịu về, nó có lẽ đang rất căm hận người mẹ không có trách nhiệm này.

Mỗi lần thấy Thùy An phát điên lên bà cũng không kiềm nén được nước mắt, cho dù cô có không biết gì đi chăng nữa thì cô vẫn không bao giờ quên đứa bé trong bụng mình. Tình mẫu tử thật sự rất thiêng liêng, ấy thế mà bà chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ trong gia đình, bà mới thật sự là người đáng trách trong chuyện này.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Từ ngày xảy ra chuyện, Thùy An sống như người mất hồn, cô cứ đêm ngày suy nghĩ về những sai lầm của mình, về chuyện của Thái. Cô nhận ra từ đầu đến cuối nếu không phải vì cô thì có lẽ chuyện ngày hôm nay đã không xảy ra, cứ như thế nếu không phải vì đứa bé trong bụng cô đã sớm kết liễu cuộc sống này rồi.

Hôm nay An vào thăm Thái, anh ngồi đó, nét mặt đã trở nên điềm tĩnh, chính chắn hơn, có lẽ sự cố lần này đã tác động không nhỏ đến suy nghĩ và cuộc sống của anh.

-Anh có tốt không?

An cố gắng nuốt nước mắt vào trong khi nhìn thấy Thái. Cô nghĩ đến Thùy An khi hàng ngày phải vật lộn với nỗi đau tinh thần mà không có một ngày nào được yên ổn.

Thái cười buồn rồi khẽ gật đầu, ánh mắt anh nhìn xa xăm rất đăm chiêu..

-Anh Thái, anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe, tất cả mọi người đều đang rất mong anh. Bây giờ em mà bị bệnh cũng sẽ đợi anh không đi khám ở đâu hết vì vậy anh mà về trễ là cơ thể em trở thành cái bệnh viện đa khoa đó nha.

Thái mỉm cười nhìn cô bé trước mặt, cô tốt quá khiến anh càng cảm thấy mình tội lỗi. Trải qua bằng ấy thời gian từ lần đầu tiên gặp nhau đến giờ, anh biết vì sao mình yêu cô nhiều đến thế. Nhưng đối với anh, chỉ cần cô được hạnh phúc là đủ lắm rồi, anh sẽ không tranh giành, mà cũng chẳng có tư cách gì để tranh giành nữa. Có thể nhìn thấy cô vui vẻ đối với anh đó là tất cả, tình yêu chỉ cần cho đi chứ không mong nhận lại.

-Có chuyện này anh đã cất giấu trong lòng lâu lắm rồi, thật ra anh không tốt như Thỏ nghĩ đâu.

-Không, đối với Thỏ anh Thái là người anh tốt nhất.

An càng đề cao Thái bao nhiêu thì anh càng ray rứt bấy nhiêu, ngần ấy thời gian anh vẫn không thể nào quên đi chuyện đã khắc sâu vào tâm trí.

-Để anh kể chuyện này cho Thỏ nghe. Trước khi quen biết Thỏ, anh là một người rất cao ngạo, lúc nào cũng cho mình tài giỏi nên không bao giờ quan tâm đến người khác. Anh điều chị cho một cô bé bị ung thư máu, cô bé có nụ cười thiên thần khiến ai gặp một lần cũng không thể nào quên được. Trong một lần cô bé tái phát bệnh, vì quá chủ quan nên anh chỉ thực hiện một số biện pháp thông thường mà không kiểm tra kỹ, kết quả là đêm hôm ấy cô bé đã không qua khỏi. Lẽ ra sau đợt hóa trị hôm sau cô bé có thể sống thêm được một thời gian dài nữa nhưng là do anh, chính anh đã khiến cô bé ra đi mãi mãi. Vì để giữ uy tín cho bệnh viện và bác sĩ nên họ đã cố gắng che giấu đi, lấy một nguyên nhân khác thế vào. Suốt một thời gian, nụ cười của cô bé cứ ám ảnh tâm trí anh, cô bé ngây thơ lắm, xinh đẹp lắm, cho dù biết trước ngày mai mình sẽ phải hóa trị nhưng lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi. Anh nhớ mỗi lần anh vào, cô bé thường nói “Chú đẹp trai quá, nhưng mà so với anh hai con vẫn còn thua xa”. Cô bé yêu anh hai mình lắm, thường hay kể chuyện hai anh em cho anh nghe. Có khi bị con đau hành hạ cô bé cần dặn “Chú đừng nói cho anh hai con biết nha, anh hai sẽ lo lắng học không được đâu”. Ấy thế mà anh đã cướp đi sinh mạng của cô bé, nhưng lại không đủ can đảm để đối diện với gia đình. Khi ba mẹ cô bé đến cảm ơn anh vì đã điều trị cho cô bé, anh chỉ muốn bật khóc ngay tại chỗ, bởi họ không biết rằng người họ đang biết ơn là một kẻ đã lấy đi mạng sống của đứa bé.

An không kiềm được nước mắt, chỉ vì một chút tắc trách nghề nghiệp mà gây ra nỗi đau cho gia đình người khác. Cô thương Thái vì đã phải dằn vặt bản thân mình trong một thời gian dài, cô càng thương cô bé ngây thơ kia mất đi cuộc sống khi bản thân còn chưa được tận hưởng nó.

-Chuyện đã qua rồi, anh đừng tự trách bản thân mình nữa.

-Thỏ có biết là cho đến khi anh gặp Thỏ, cuộc sống của anh mới có thể vui vẻ hơn không? Những ngày tháng tăm tối của quá khứ nhờ có Thỏ mà tan biến dần. Có lẽ chỉ có ở đây anh mới cảm thấy nhẹ lòng cho việc làm của mình, nếu không suốt cuộc đời này anh vẫn không thể quên được nỗi ám ảnh đó. Anh cảm thấy 3 năm ở đây sẽ tốt cho anh, sẽ là khoảng thời gian để anh tự suy xét lại bản thân mình cũng là khoảng thời gian để anh chuộc lỗi lầm do mình gây ra. Cảm ơn Thỏ vì chính Thỏ đã mang đến cho anh tiếng cười và hạnh phúc, giúp anh quên đi nỗi đau của quá khứ và bước tới tương lai. Anh sẽ cải tạo tốt và trở về làm lại cuộc đời.

Những lời nói của Thái làm An cảm động, có lẽ chỉ có cách này mới giúp Thái không còn dằn vặt vì những sai lầm trước kia nữa. Cô không ghét anh hay có thái độ khác khi biết chuyện này, bởi con người ai chẳng có sai lầm, quan trọng là cách người đó đối diện với những sai lầm đó mà thôi.

-Anh đừng buồn phiền nữa, em tin cô bé sẽ không trách anh nữa đâu.

-Anh cũng hi vọng là vậy. Thanh Nhã – cô bé mà suốt cuộc đời anh sẽ chẳng thể nào quên được.

Nghe Thái nhắc đến cái tên này, An vô cùng bất ngờ, có khi nào... Không đời nào, sao lại có chuyện trùng hợp như thế được chứ.

-Thanh Nhã? Có phải cô bé tên là Hồ Thị Thanh Nhã, 10 tuổi mất ngày 16/3 không?

-Đúng rồi, Thỏ cũng biết cô bé này nữa sao?

An như chết lặng, thì ra cái chết của em gái Khoa có một phần là lỗi của Thái, tại sao trái đất này nhỏ bé như thế chứ. Thái có biết những ngày qua Khoa đã đau khổ, đã suy sụp thế nào khi đứa em gái cậu yêu thương nhất không còn trên đời nữa không? Rồi nếu Khoa biết chuyện này, cậu sẽ phản ứng ra sao?

Phải đến khi người ta báo hết giờ thăm An mới sực tỉnh mà đi về, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ đến chuyện vừa rồi. Có lẽ Khoa sẽ không oán hận Thái vì anh đã chịu sự trừng phạt của mình rồi, nhưng tốt nhất là từ từ hãy cho Khoa biết, bởi An sợ sẽ khiến nỗi đau trong lòng Khoa lại thức dậy.

Không về nhà, An đi thẳng qua nhà Khoa, không hiểu sao cô lại muốn gặp Khoa nhiều đến thế.

...Kìng...kìng...kìng...kìng...

Nghe tiếng chuông, Khoa vội ra mở cửa nhưng chưa kịp bất ngờ vì nhìn thấy An thì cô đã ôm chầm lấy cậu.

-Sao thế? Có chuyện gì sao An?

An không trả lời, chỉ muốn ôm Khoa mãi như thế này mà thôi.

-Nói Khoa nghe, sao lại khóc, ngoan.

An chỉ lắc đầu không nói, chỉ cần được bên cạnh Khoa như lúc này là đủ rồi.

Đưa An vào nhà, Khoa cứ nhìn chăm chăm hai con mắt đỏ hoe của cô mà lo lắng.

-An có chuyện gì thế?

-Không có gì, chỉ là nhớ Khoa nên muốn gặp thôi.

Khoa nhẹ kéo An dựa vào vai mình, chỉ cần cô muốn thì cậu luôn sẵn sàng để xuất hiện bên cạnh cô bất cứ lúc nào.

Cứ thế, An ngồi tựa vào vai Khoa cho đến khi tâm trạng cảm thấy dễ chịu.

-Khoa, An khát trà sữa quá hà.

-Uống trà sữa nhiều không tốt, ngồi đợi tôi pha nước chanh cho mà uống.

Khoa mắng yêu rồi đứng lên vào bếp, An cũng đi vào theo luôn. Ngồi chống cằm nhìn Khoa cặm cụi làm tự nhiên thấy thương dễ sợ, đường đường cũng là cậu ấm không cần động tay động chân vào việc gì vậy mà đích thân vào bếp pha nước cho mình uống, nghĩ cũng kỳ lạ thật.

Khoa vừa làm vừa nếm, cảm thấy chua thì cho thêm đường, mà ngọt quá thì thêm chanh, cứ thế làm một hồi là nếm gần hết ly nước của người ta luôn.

-Xong, An uống đi hơi bị ngon đó.

Mỉm cười trước điệu bộ dễ thương của Khoa, An cầm ly nước lên uống một hơi hết sạch không còn một giọt, thật là đã man.

Tự nhiên nghĩ ra một kế hơi bị hay ho, Khoa đưa cái mặt gần An, canh khoảng cách sao cho vừa đủ rồi lên tiếng chọc ghẹo.

-Đúng là đồ heo xấu xí.

-Kệ....

Theo phản ứng tự nhiên, An quay phắt lại định cãi lại nhưng mới mở miệng đã chạm ngay môi của Khoa chờ đó sẵn rồi. Môi chạm môi, trời ạ, nụ hôn đầu đời của người ta bị tên này cướp mất tiêu rồi.

-Đồ đáng ghét, dám giở trò sàm sỡ hả?

An đẩy Khoa ra, mặt đỏ lên vì ngại ngùng trông xinh xắn chết đi được.

-Ai sàm sỡ ai hả? Tự nhiên quay qua hôn người ta rồi còn đổ thừa nữa. Đáng lẽ người chịu thiệt phải là Khoa mới đúng nè, nụ hôn đầu đời đã bị An cướp mất.

-Thôi đi, Khoa phải là nụ hôn thứ 999 rồi thì có, khiêm tốn vừa thôi ba.

-Nói thật đấy, Khoa còn chưa biết hôn là gì đâu, không tin An hôn thử đi là biết liền.

-Đừng có dụ, tôi đâu phải hạng con gái dễ dãi.

-Không dụ được thì thôi. Ngồi đây chờ Khoa lên thay đồ rồi chờ đi chơi nhen.

Khoa nựng An một cái rồi mới chịu đi, tên này càng ngày càng dè xòm hơn rồi đấy.

Nhìn Khoa vui vẻ, An cũng không đành lòng nhắc lại chuyện cũ, thôi thì đành để nó đi vào quên lãng còn hơn là khơi dậy rồi lại làm cậu đau lòng hơn.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

5h sáng, đang ngủ ngon thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, trời ạ, mới giờ này ai gọi bất lịch sự thế không biết. Với tay tắt điện thoại, An tiếp tục giấc ngủ vàng ngọc của mình. Nhưng cái điện thoại vẫn không chịu ngừng reo, An bực bội nghe máy.

-Dậy đi tập thể dục nè heo, cho An 3 phút chuẩn bị thôi đấy.

Thì ra là chiêu trò mới của Khoa, có không ngủ được thì ở nhà thức một mình đi, tự dưng lại chạy sang đây phá hoại giấc ngủ người khác, muốn hiền cũng không hiền được mà.

-Khoa bị hâm hả? An không dậy đâu.

-An mà không xuất hiện Khoa đập cửa đó nha.

-Được rồi, chờ 5 phút.

An hậm hực leo xuống giường, thà tự nguyện còn hơn để cậu ta đập cửa lại phá giấc ngủ của ba, với lại ba mà thức dậy cũng bắt cô đi tập thể dục à, trước giờ ba nhắc hoài mà lười quá nên An không chịu đi thôi.

An mang cái mặt một đồng nhẵn nhố ý chang khi ăn ớt ra mở cửa, đã vậy còn ngáp liên tục nhìn thăm ọi là thăm

-Đúng là heo, ngủ gì mà ngủ ghê vậy?

Khoa vỗ vỗ vào mặt An cho tỉnh ngủ, còn cô thì rên rĩ.

-Thấy trời còn chưa sáng không hả? Tôi mới bị sét đánh hay sao mà sáng nay lên con vậy hả?

-Lên con cái đầu cô, người gì đầu yếu như cọng bún thiêu, tôi có ý tốt giúp cô khỏe mạnh ở đó mà còn rên.

Cốc lên đầu An một cái thật mạnh, Khoa nắm tay An kéo chạy thật nhanh ra công viên gần nhà.

Công nhận không khí buổi sáng trong lành thật, đường phố cũng mới chỉ lác đác vài người làm tinh thần dễ chịu hẳn.

-Ra đường giờ này mát hen.

-Ừm, mát. An trả lời mà cái mặt vẫn chưa chịu tỉnh ngủ.

-Dễ chịu hen.

-Ừm.

-Thích hen.

-Ừm, nhưng ngủ vẫn thích hơn.

Bỏ tay với con nhỏ ham ngủ này, ngày xưa đâu có lười như vậy đâu, từ ngày chuyển nhà qua đây thấy hư hỏng hẳn ra. Nghi hè mà, ngày nào cũng ngủ đến 8-9h sáng mới dậy, làm việc nhà xong đâu đấy lại chui vào ngủ tiếp, không chịu vận động mai mốt phát phì rồi đừng có mà nói sao xui.

-Chạy gì như rùa vậy hả? Tập thể dục chứ có phải đi biểu diễn thời trang đâu.

-Hết chạy nổi rồi.

An ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi, mới ngày đầu tiên phải chạy từ từ thôi chứ, người chứ có phải siêu nhân đâu.

Ngồi xuống bên cạnh, Khoa vén mấy sợi tóc trước mặt An lên khẽ mỉm cười.

-Mệt lắm hả?

-Ừm.

-Biết sao Khoa muốn tập thể dục với An không?

-Sao?

-Vì tụi mình sắp nhập học rồi, cả ngày đâu có được gặp nhau đâu nên phải tranh thủ sáng sớm như thế này, vừa rèn luyện sức khỏe vừa có thể ở bên nhau.

Tự dưng nghe Khoa nói thấy thương dễ sợ, cảm giác buồn ngủ biến đi đâu mất tiêu luôn, nhìn cái mặt ngơ ngơ vậy mà cũng lảng mạn phết đấy chứ.

-An thấy cái cây bằng lăng ngay cạnh hồ nước không? Nếu bây giờ An chạy đến đó trước An thì sẽ được miễn giảm một ngày, ngày mai khỏi cần đi tập.

-Thôi bỏ đi, ai mà chạy lại Khoa, đừng có dụ.

An nhìn cái mặt cười khoái chí của Khoa mà bực bội, đừng có ý chân dài rồi thách thức người ta nha. Cơ mà không dùng sức được thì mình dùng mưu, gì chứ mấy cái đó bạn An này không có thiếu.

Ngắm nghì một hồi, rồi nhân lúc Khoa không để ý, An vừa nói chuyện vừa tháo dây giày của cậu ra.

- O, con sóc dễ thương quá.

Trong lúc Khoa nhìn theo hướng tay An chỉ thì cô thích thú đứng lên bỏ chạy, còn không quên quay lại lè lưỡi với Khoa nữa chứ. Lần sau đừng có mà thách bạn An này nữa nhá.

Nhìn An cầm đầu chạy Khoa chỉ lắc đầu mỉm cười, cậu vẫn từ từ buộc lại dây giày rồi đứng lên đi theo sau, cái tính hậu đậu ấy thế nào cũng xảy ra chuyện cho xem.

Trời ạ, nhìn khoảng cách gần vậy mà chạy hoài không tới, An vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay lại canh chừng Khoa. Mãi quay đầu về phía sau không để ý đến khi đâm vào ai đó trước mặt cô mới bừng tỉnh.

...Á...

Quá bất ngờ, An la hét thất thanh, cũng may người bị cô đụng trúng là một ông Tây khổng lồ cao to nên mới êm như vậy, chứ gặp một người xương nhiều chắc tiêu đời rồi.

- Xin lỗi, xin lỗi.

An vừa xoa xoa đầu vừa rí rít xin lỗi.

-Không có sao. Ông Tây mỉm cười bước đi.

Vừa què vừa đau, An hết dám chạy nữa luôn. Lúc này Khoa mới bước tới đưa tay kẹp cổ An kéo đi.

-Thấy chưa, hậu quả cho cái việc chơi xấu bạn Khoa đấy.

-Hic, đồ đáng ghét, tại Khoa hết đó.

-Tại tôi được chưa? Đau chỗ nào.

-Chỗ này nè.

An chỉ chỉ lên trán, Khoa không nói không rằng nghiêng người qua hôn lên chỗ đau một cái làm An tròn mắt lên nhìn.

-Thuốc giảm đau đó, vô cùng hiệu quả.

-Đồ dè xòm.

Miệng chỉ nói cho vui vậy thôi chứ trong bụng thì thích lắm, chỉ muốn nói “Nửa đi” nhưng mà ngại quá không dám mở miệng. Khoa cúi người xuống nhìn làm An xấu hổ úp mặt vào ngực cậu, để cậu ta biết được suy nghĩ trong đầu mình chắc xấu hổ chết mất.

-Lúc trước chê hôi mà sao bây giờ thích chui trong đó thế? Khoa trêu chọc.

-Tại ngửi hoài nên nghiện luôn rồi.

-Bỏ tay với cô rồi đấy, về thôi.

Cứ thế, Khoa không buông tay kẹp cổ An về tới nhà.

Chỉ cần khỏi đau một ngày mới có thể ở cạnh nhau như thế này là đủ năng lượng cho một ngày học tập rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Cuộc sống bình dị của An trôi qua thật nhẹ nhàng, như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể trông thấy ba khỏe mạnh và vui vẻ là cô cũng an lòng rồi.

Vẫn thói quen như lúc nhỏ, An thích nhõng nhẽo nằm lên chân ba, nghịch ngợm mấy sợi râu trên cằm ông. Ông Tân mỉm cười vuốt tóc đứa con gái nhỏ, cho dù con bé có trưởng thành bao nhiêu đi chăng nữa thì đối với ông nó vẫn là một đứa trẻ chưa bao giờ lớn cần được yêu thương, chăm sóc.

-Ba ơi, ba thấy Khoa thế nào hả ba?

-Đẹp trai.

-Không phải, ý con hỏi là tình tình có được không á.

-Tốt bụng, nhiệt tình lại rất yêu con gái ba nữa.

-Ồ sao ba biết?

-Hai đứa con ở ngoài hủ hí cả đêm sao ba không biết được, chỉ là giả lơ thôi. Con gái ba thương ai cũng được, miễn sao người đó có thể bảo vệ cho con là được rồi.

An mỉm cười hạnh phúc. Ông trời lấy mất đi tình thương của mẹ nhưng đổi lại mang đến cho cô một người cha tuyệt vời, cô còn mong ước gì hơn thế nữa.

Cô tưởng tượng cái ngày ba phong độ với bộ áo vest đắt tay cô đi vào lễ đường trong ngày trọng đại, đó cũng là lúc cô đủ lông đủ cánh để bay ra khỏi vòng tay của ba, cảm giác hạnh phúc nhưng cũng rất buồn vì không còn được ở cạnh ba như bây giờ nữa.

-Ba ơi, sau này con sẽ không lấy chồng, ở vậy nuôi ba nha.

-Thôi đi cô nương, ba không muốn ôm quả bom nổ chậm này trong nhà đi, có ai rước đi càng sớm càng tốt.

Ông Tân cười đùa với con gái, nói thật ông cũng chẳng muốn xa con bé xúu nào nhưng đó là hạnh phúc của nó ông không thể níu kéo được.

-Nhưng mà con không thích lấy chồng đâu.

-Vậy để ba nói thẳng Khoa nó đi quen người khác nha.

-Dạ, ba nói đi, cậu ta đáng ghét lắm, suốt ngày ăn hiếp con thôi.

Vừa nói dứt câu thì Khoa xuất hiện, sao mà có người linh dữ thần vậy không biết.

-Con chào bác.

-Ừm. Hai đứa nói chuyện đi nha, bác vào nhà xem tin tức xúu.

-Con cũng muốn xem tin tức với ba nữa.

Cảm thấy có khối bốc lên cao, An vội chạy theo ông Tân nhưng với vừa đứng lên đã bị Khoa lôi áo trở lại, muốn kiểm đường thoát hả, đâu có dễ vậy đâu cưng.

-Đi đâu mà vội vàng thế? Lúc này mới nói cái gì hả?

An cười hì hì, tay cứ xoa xoa mu bàn tay Khoa nịnh nọt.

-Người ta có nói gì đâu, chỉ khen Khoa đẹp trai, dễ thương, hiền lành, tốt bụng, lễ phép, đạo đức, chính trực, ngay thẳng, công, dung, ngôn, hạnh, khiêm tốn, thật thà, dũng cảm.

-Cần cho một cái bây giờ, đừng có mà xạo ke, ai đáng ghét, ai hiếp cô hồi nào hả?

-Ai mà dám nói Khoa như vậy hả? Để An xử cho, Khoa tốt ời là tốt vậy mà dám nói xấu.

Khoa cũng chịu thua miệng lưỡi của con nhỏ này luôn, nói chuyện cứ như là mình là người ngoài cuộc vậy đó. Nhưng chia buồn với cô là Khoa là người nhỏ nhen hay để bụng chuyện cũ nên đâu dễ dàng gì bỏ qua cho cô được.

Thế là thật bất ngờ Khoa nghiêng đầu qua hôn An, cô đỏ mặt xấu hổ cố gắng đẩy ra mà tên này cứ ôm cứng ngắt, mệt quá An không thềm đẩy ra nữa.

-Cho chừa cái tội dám nói xấu người khuất mặt nha.

Hôn xong rồi mà An vẫn còn lơ lửng trên mây, hai cái má đỏ như quả gấc, chẳng biết làm sao cho hết xấu hổ đành lấy hai tay che mặt lại.

Khoa vừa cười vừa kéo tay An xuống.

-Đừng có nói là mắc cỡ nha.

-Người ta là nai chính hiệu chứ đâu phải cáo già như ai kia đâu.

-Hôn vài lần nữa là hết mắc cỡ à.

-Đáng ghét, xấu hổ quá đi.

Đúng là lần đầu tiên có khác, An xấu hổ đến nỗi chảy cả nước mắt, dù gì người ta cũng là gái nhà lành mà. Khoa bật cười kéo An vào lòng rồi bỗng đứng la lên làm An giật mình.

-Sao thế?

-Núi đề.

Cái mặt cười gian của Khoa làm An muốn cắn cho một cái để sợ, cái tên này không bao giờ nghiêm túc được mấy phút. Đối với người gian tà như thế này hiền lành nai tơ không ăn thua rồi, từ giờ trở đi phải gian hơn thì cậu ta mới sợ.

-Nếu Khoa sợ đề thì đề hôm nào rảnh An nhờ anh nào khai thác bớt cho nó an toàn hen.

-No. Khoa thích bị đề, núi càng to càng thích.

-Biến thái quá đi.

An xấu hổ gục mặt vào ngực Khoa, có cố gắng cách mấy cũng không bao giờ biến thái bằng tên này được, thôi thì chấm dứt cái đề tài này vậy.

-Khoa nè, lỡ sau này xui xui hai đứa mình cưới nhau chắc vui lắm hen.

-Xui cái đầu cô, ngoài tôi ra cấm cô cưới người nào khác.

-Vô duyên nợ, tôi thích cưới ai thì cưới chứ.

-Còn cái, muốn bị hôn nữa đúng không?

-Ồ, không chơi trò đó đâu nha, không có vui đâu.

Khoa nhìn An mỉm cười vui vẻ. Một cô gái dễ thương như thế này ai lại không yêu được cơ chứ.

....

Rồi ngày nhập học cũng đến, sáng Khoa qua chờ An đi học rồi tan học qua rước về, cứ như vậy An cảm thấy thương Khoa lắm.

-Đề An đi xe buýt được rồi, hai đứa mình ngược đường nhau mà.

-Đừng có mà nhiều chuyện, Khoa đã nói rồi cấm cái.

Không chịu thì thôi, người ta chỉ muốn tốt cho mình mà không hiểu gì hết.

Vì là học năm nhất nên thời khóa biểu cũng không đến nỗi bận rộn, An xin đi dạy thêm vừa có thêm thu nhập lại vừa có kinh nghiệm sau này nữa nhưng không dám nói cho ba biết vì sợ ba lo lắng.

Biết chuyện, Khoa giận không nói chuyện một buổi luôn, cậu lo An vất vả nên không muốn An đi làm thêm xúi nào hết.

An phải năn nỉ i ôi dừ lắm gương mặt Khoa mới chịu giãn ra, thiệt là giống con nít dễ sợ.

-Muốn Khoa giấu ba cũng được nhưng với một điều kiện, từ giờ gọi anh xưng em.

-Thôi, xưng tên cho nó thân mật mà.

-Bác Tân ơi, An...

Khoa la lớn lên làm An đành chịu thua, cái tên đáng ghét này làm trò nhất thế giới.

-Được rồi, anh em thì anh em.

-Ngoan. Anh về nhà cục cưng.

Nhìn theo bóng Khoa đi về An khẽ mỉm cười, có đôi chỉ đơn giản là gặp gỡ, nói chuyện vài ba câu rồi nhà ai nấy về, ấy thế mà không gặp lại không chịu được.

Nhớ ngày xưa thích Bảo, cảm giác hoàn toàn không giống như bây giờ, có thể đó chỉ là một thói quen từ nhỏ đến lớn, hay chỉ là sự bông bột của tuổi học trò.

Rồi đến khi gặp Thái, anh là hình mẫu lý tưởng của biết bao cô gái, ngoại hình khá, nhà có điều kiện, nghề nghiệp ổn định lại rất tốt bụng, nhưng bên cạnh Thái, An chỉ muốn là một đứa em gái được anh trai bảo bọc, giữa hai người dường như có một sợi dây vô hình nào đó nên không thể tiến tới cái gọi là tình yêu. Có thể đó là Thủy An hay là một thứ gì khác nhưng cho dù đó là cái gì đi chăng nữa An cũng không bao giờ đến được với Thái, bởi cô đối với anh không phải là tình yêu mà cho dù có đi chăng nữa cô cũng không thể giành lấy anh từ tay chị gái mình được.

Và rồi khi bình tĩnh sau bao ngổn ngang của cuộc sống, An mới nhận ra bấy lâu nay người luôn bên cạnh giúp đỡ mình không ai khác lại là người bạn thân suốt 3 năm qua.

Khi cô khóc, Khoa sẵn sàng cho mượn bờ vai.

Khi cô ngã bệnh, Khoa luôn cạnh bên chăm sóc.

Khi cô bị tổn thương, Khoa ôm cô vào lòng an ủi.

Khi cô gặp nạn, Khoa luôn xuất hiện kịp thời để giúp đỡ.

Khi cô tuyệt vọng, Khoa vẫn cạnh bên để tiếp thêm nghị lực sống.

Khi con đường phía trước dường như tăm tối, Khoa là người cầm tay dẫn dắt An bước đi.

Nếu không có Khoa, chắc bây giờ An đã không thể sống, không thể vực dậy sau những vết thương kia.

Và rồi cứ thế, tình yêu đến với An thật tự nhiên, đó không phải là cảm động vì những việc làm âm thầm của Khoa, đó cũng không phải là sự nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu nhưng đó xuất phát từ con tim, từ sự chân thành mà chỉ khi gặp Khoa, An mới có cảm giác đó.

An hạnh phúc khi được quen biết và được yêu Khoa, vì duy chỉ có một mình Khoa mới mang lại cảm giác ấm áp sau những tổn thương của cô mà thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nữa Bước!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

An vừa học vừa dạy thêm nên thời gian hai đứa gặp nhau không còn nhiều nữa, Khoa cũng không có nhiều thời gian để đưa đón cô như trước vì lịch học khác nhau. Cũng may là có cái điện thoại để chat chit mỗi đêm nên cũng đỡ nhớ.

Ngày nào Khoa cũng nhắn tin, lúc thì dặn dò ăn uống đúng giờ, ngủ đủ giấc, khi thì nhớ nhưng yêu đương chẳng nhích, có khi lại chỉ là nhắn tin chọc ghẹo kiểu như “An heo”, “An xấu xí”, “Dậy mau, đừng có mà ngủ gật trong giờ học đó” hay là kiểu nhay nhúa “Đằng sau quay, có con ma đang đứng sau lưng em đấy”, “Dậy đi vệ sinh đi kia, coi chừng ướt giường”. Thật hết chịu nổi với cậu ta luôn, người gì đâu mà cứ như con nít, ấy thế mà cứ mỗi lần đọc xong tin nhắn An lại cười một mình y chang bị bệnh tự kỷ.

Sáng chủ nhật, không có ba ở nhà nên An chạy qua nhà Khoa chơi, vừa đúng lúc ba mẹ cậu ra khỏi nhà.

-Thằng Khoa nó còn ngủ trên phòng đó, con lên đó gọi dậy giùm hai bác luôn nha.

Được ba mẹ Khoa giao trọng trách, An khoái chí chạy thẳng lên phòng, ngủ còn nhiều hơn người ta mà cứ gọi người khác là heo mới ghét chứ.

Lặng lặng chui vào phòng, An ngồi lấy tay chọc phá Khoa, đến khi cậu nhắm mắt không ngủ được nữa, An mới lên chui tọt vào nhà vệ sinh trốn ở trong toilet kéo xuống phủ che cả khuôn mặt. Đúng là trời xanh có mắt cho mình cơ hội trả thù sau bao tháng ngày bị cậu ta ăn hiếp.

Dụi dụi hai con mắt chưa tỉnh ngủ của mình, Khoa ngáp ngáp dài đi vào nhà vệ sinh. Cánh cửa phòng vừa bật mở thì ngay trước mặt cậu xuất hiện

một bóng người tóc tai rũ rượi làm Khoa giật mình la lớn, suýt tý nữa là cậu đứng tim luôn.

Nhìn cái mặt thất thần của Khoa là An khoái chí liền, không nhịn được nữa cô ôm bụng cười sặc sụa, không ngờ Khoa nhà ta cũng có ngày hốt hoảng như thế, nhát gan như thỏ mà cứ nghĩ mình là sư tử không biết sợ là gì.

Thì ra con nhỏ này nhân cơ hội chui vào đây hù dọa mình, tự dung có bóng người bất ngờ xuất hiện trong nhà vệ sinh ai lại không sợ, huống gì lúc người ta chưa tỉnh ngủ nữa chứ. Cũng may Khoa là con trai, chứ gặp người yếu tim là xỉu chắc luôn rồi. Càng nghĩ càng không thể tha thứ cho con nhỏ nghịch ngợm này được, không nói không rằng Khoa lấy cái khăn quần chặt người An như xác ướp Ai Cập không nhúc nhích được làm An la inh ỏi.

-Aaaaaaaa, Khoa làm gì thế?

-Trời cô lại để không còn cơ hội phá phách nữa.

-Tha cho An đi mà.

-Never.

-Cứu tôi với, giết người,. cướp của, hãm hiếp, bắt cóc, tống tiền,...Cứu tôi với...

Mặc cho An la hét, Khoa vẫn rất điềm tĩnh ném cô lên giường, rồi vào trong vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi đầu đấy, cậu ngồi lên giường nhìn tù nhân của mình đang sợ hãi nằm đó.

-Gan em cũng lớn quá nhỉ, dám hù dọa cả anh luôn đấy.

Khoa vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ mặt An, tình hình này chắc không được yên ổn với cậu ta rồi. An vội tìm lý do chống chế.

-Em đâu có ý định hù dọa anh đâu, tại tôi đây mới phát hiện tóc mình dơ quá sợ anh chê nên mới chui vào trong định gội đầu cho nó sạch sẽ thơm tho, nhưng mới vừa mở tóc chưa kịp gội là anh mở cửa rồi giật mình chứ em có làm gì đâu.

An chớp hai con mắt liên tục như muốn thôi miên Khoa, kỳ thực là mỗi lần nói dối là mắt cô lại giật như thế đấy. Khoa cúi sát mặt xuống, giọng hăm dọa.

-Lý do cũng hợp lý quá hen. Hôm nay anh sẽ cho em biết thế nào là đau đớn.

-Anh Khoa đẹp trai, tha cho em đi, lần sau em sẽ không bao giờ nghịch ngợm nữa, thề luôn.

An thay đổi nét mặt liên tục làm Khoa suýt nữa là bật cười, nhưng mà phải cố gắng nhịn, nếu không con nhỏ này không biết sợ lại tiếp tục tái phạm nữa cho coi.

-Khỏi nịnh, em càng ngày càng lỳ rồi.

Nói xong Khoa cúi xuống hôn An thật sâu, khổ nỗi tay không cử động được nên không có cách nào đẩy Khoa ra, tình hình này nếu kéo dài thêm 30s nữa là cô tắt thở chắc luôn. Người ta mới bị cưỡng hôn lần thứ hai, có biết cách hôn như thế nào đâu vậy mà cái tên đáng ghét này không chịu hiểu mỗi lần hôn là muốn giết người vậy đó.

-Đồ Khoa đáng ghét, suốt ngày chỉ biết ăn hiếp người khác.

-Anh chỉ mới ăn thôi, em còn muốn hiếp nữa hả? Được, anh đây sẽ giúp em thỏa lòng mong ước.

Rồi, cái mặt gian tà đấy lại xuất hiện, có khi nào cậu ta phát bệnh rồi làm liều không biết. Ai biết được, mình vẫn thường gọi cậu ta là Khoa khủng đấy thay. Cảm thấy hơi bị nguy hiểm, An bắt đầu nín thở.

-Anh ơi, anh mới ngủ dậy chắc đói lắm, để em xuống chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh nha.

-Không cần, sáng nay anh ăn thịt no rồi.

-Thôi mà, người em toàn xí quách có gì đâu mà ăn.

-Có chỗ có thịt mà, hay để anh tháo ra kiểm tra hen.

Trời ạ, sao mới quen nhau có bao lâu đâu mà cậu ta lại trở nên biến thái như thế chứ, đâu ra cái kiểu ăn nói ghê gớm như mấy người sành sỏi vậy không biết.

-Bựa nhân, anh thả em ra coi.

-Dễ thôi, vậy nói đi.

-Nói gì.

-“Em yêu anh Khoa nhất trên đời”.

-“Em ghét anh Khoa nhất trên đời”.

Lại dám lý lộn nữa hả, không dùng bạo lực là không chịu nghe mà. Khoa lấy tay cù lét An, vừa không cử động được, vừa bị cù lét làm An không chịu được la hét inh ỏi.

-Tha cho em, em yêu anh Khoa nhất trên đời.

-Ngoan, nói ngay từ đầu có phải tốt hơn không.

Đạt được mục đích, Khoa mới chịu mở cửa ra cho Cô hậm hực nhìn Khoa tức giận, rồi bước xuống giường đi một mạch ra cửa. -Đi đâu thế?

-Về. Ở đây cho mấy người ngược đãi nữa hả?

An vờ giận dỗi bỏ đi, Khoa vội chạy theo ôm eo cô lại.

-Giận anh hả? Bộ tính bỏ đời anh thật sao?

-Không quan tâm.

Gạt tay Khoa ra, An bước nhanh đi, nhưng tới cầu thang rồi sao không thấy cậu ta đuổi theo nhỉ? Đáng lẽ là phải chạy theo níu kéo nột ghê lắm, sao lại im re lạ vậy ta.

Đi thêm một đoạn nữa vẫn không có tín hiệu gì, An đành phải quay ngược lên phòng lại.

Mở cửa phòng ra thấy Khoa đang nằm trên giường mắt nhắm nghiền lại thấy thương lắm, An vội tới ngồi bên cạnh.

-Đừng nói là ngủ nữa nghe heo.

Biết ngay là con nhỏ này thế nào chẳng quay lại, Khoa kéo An nằm xuống bên cạnh rồi quay sang ôm cô rên rỉ.

-Tôi qua phải trông cửa hàng cho mẹ đến khuya mới về, rồi còn phải làm sổ sách đến gần 3h sáng người ta mới được ngủ đó.

-Thương anh quá.

-Anh đau đầu quá, giúp anh mát xa đi.

An nhẹ nhàng mát xa cho Khoa, hai người này ngộ lắm, giỡn đó, chọc nhau la hét inh ỏi đó nhưng chưa đầy 30 giây sau đã thay đổi 180 độ, tình cảm thấm thiết, phát mệt cho cặp tình nhân này luôn.

-Đề em xuống coi có gì nấu cho anh ăn sáng nha.

-Ừm.

Nhìn theo bóng dáng An, Khoa cảm thấy thật hạnh phúc. Cậu chưa bao giờ nghĩ khi yêu con người ta lại có thể ngọt ngào đến như thế. Cứ nghĩ hôm nay là một ngày chủ nhật rất mệt mỏi nhưng khi có cô, Khoa lại phấn chấn hẳn, bao nhiêu mệt mỏi biến đi đâu mất tiêu. Hóa ra tình yêu lại có thể tiếp thêm sức sống cho người ta như vậy, cũng may là cậu nhanh chân nếu không đào đâu ra người thứ hai đáng yêu khiến tim cậu rung động như An vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Đang ngồi nói chuyện thì điện thoại An reo, ba gọi báo tin Thùy An bị hư thai phải nhập viện. Lo lắng, Khoa chở An chạy vào bệnh viện thăm chị nhưng vừa thấy cô, Thùy An đã la hét inh ỏi khiến cô không thể ở trong đó lâu hơn được nữa. Thùy An vì tinh thần không tốt dẫn đến sức khỏe ngày một yếu đi nên không thể giữ nổi đứa bé trong bụng.

Vốn dĩ không thể chịu được kích động mạnh nên sự cố lần này khiến cô bị đá kích dữ dội. Những ngày qua cô sống trong đau khổ, một chút niềm vui cũng không, chỉ có đứa bé trong bụng là niềm an ủi duy nhất, là động lực giúp cô tồn tại, ấy thế mà nó cũng ra đi.

Thùy An như điên dại, cô chỉ biết khóc lóc la hét đòi trả con, không ai có thể lại gần cô ngoại trừ mẹ. Cô khóc đau thương đến nỗi ngất lên ngất xuống không biết bao nhiêu lần, niềm hi vọng sống duy nhất của cô cũng không còn nữa thì làm sao cô giành lại Thái bây giờ.

Có những lúc tỉnh táo, cô chỉ biết khóc, khóc vì những tội lỗi mình gây ra, khóc cho tình yêu của mình và khóc cho đứa con chưa kịp chào đời đã ra đi. Càng khóc cô càng trở nên điên loạn không biết gì, cú sốc quá lớn khiến cô không còn tỉnh táo nữa.

Hai mẹ con cứ ôm nhau khóc, nhìn đứa con gái đau khổ như vậy bà càng đau gấp nhiều lần hơn. Tại sao ông trời không trừng phạt bà, bà sẵn sàng nhận lấy tất cả chỉ để con gái mình được vui vẻ, hạnh phúc mà thôi.

Còn An, bước ra khỏi cửa phòng cô òa khóc nức nở. Cô không ngờ chị gái mình lại trở nên nông nổi này, ngay cả đứa em song sinh chị còn không nhận ra thì phải làm sao bây giờ, rồi cuộc sống của chị sẽ ra sao. Người ta thường nói những cặp song sinh thường có những liên kết mà người bình thường không thể cảm nhận được, chắc là đúng như vậy, bởi bây giờ An cảm thấy đau lắm, đau như chính mình rơi vào hoàn cảnh của chị vậy.

Khoa bước tới bên cạnh ôm cô vào lòng, cậu biết cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì suốt đời này máu mủ vẫn là máu mủ không thể nào thay đổi được. Khoa biết cô yêu gia đình mình nhiều thế nào, Khoa cũng biết cô đã làm những gì vì họ nên bây giờ chứng kiến chị gái mình phải khổ sở như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng. Cô chẳng phải là người mạnh mẽ như vẫn cố tỏ ra nên nhìn cô Khoa xót xa lắm.

-Không sao rồi, có anh ở đây.

-Chị ấy sẽ khỏe lại đúng không Khoa?

-Nhất định Thùy An sẽ khỏe lại, đó chỉ là do chị ấy quá xúc động nên mới như vậy, chờ thời gian nguôi ngoai rồi mọi chuyện sẽ ổn.

Khoa an ủi để An yên tâm chứ kỳ thật cậu cũng chẳng biết Thùy An sẽ như thế nào. Có lẽ đến một ngày nào đó sau khi bình tâm trở lại, cô sẽ không còn như bây giờ nữa thì sao. Mặc dù vốn không ưa Thùy An vì những hành động mà cô ấy gây ra nhưng nhìn An như vậy Khoa cũng hi vọng mọi chuyện đều tốt đẹp để An có thể vui vẻ.

Mấy ngày sau, cứ hễ có thời gian là An đến thăm chị gái, chỉ đơn giản là làm những việc vặt vãnh hay tâm sự cho chị nghe lúc chị ngủ, hay chỉ là nấu một ít cháo mang đến nhưng cô cũng vui vẻ vì thấy sắc mặt chị có phần tốt hơn.

...

Hôm đó, Chi rủ Khoa đi ăn sau giờ học vì hai người học chung lớp với nhau, cũng là cơ hội để cô lấy được tình cảm của cậu.

Nhưng tới nơi, Chi có chút bất ngờ vì Khoa chở thêm An đến, An thấy Chi cũng vô cùng ngạc nhiên vì Khoa chỉ nói là đi ăn với nhóm bạn, không ngờ là chỉ có mình Chi. Cô bối rối thấy rõ, bây giờ phải làm thế nào, nói rõ cho Chi biết tình cảm của hai người hay là không nên nói sợ Chi bị tổn thương.

Khoa nhìn là biết ngay nên kéo An ngồi xuống bên cạnh mình, không ngại ngần bày tỏ những cử chỉ yêu thương làm An vô cùng khó xử.

-Bên An lịch học có nặng không? Chữ Chi với Khoa thấy bắt đầu bạn rịn rồi.

Chi cố nói chuyện thật tự nhiên, cô cố gắng gạt bỏ suy nghĩ hai người họ là một cặp ra khỏi đầu, nếu có thì làm sao An không kể mình nghe được.

-Chắc không nặng bằng hai bạn đâu.

An trả lời có chút gượng gạo, không dám nhìn thẳng vào mắt Chi lấy một lần. Cô vội lấy điện thoại ra nhắn tin qua cho Khoa.

"Từ từ hãy cho Chi biết chuyện hai đứa mình nha".

"Cứ để anh lo"

Khoa nhắn tin lại rồi dịu dàng đưa tay lên vuốt tóc An.

-Em ăn cái này đi, ngon lắm.

An không biết phản ứng thế nào trước câu nói của Khoa, thôi thì cứ như Khoa nói, mọi chuyện cứ để cậu lo là được.

Chi cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể để hỏi cho ra chuyện.

-Hai người ...

-Khoa và An đã chính thức yêu nhau được mấy tháng rồi, Chi cũng thấy bất ngờ đúng không?

Vừa nói Khoa vừa quàng qua vai An tình tứ.

Mặc dù chuyện này cũng không quá bất ngờ, nhưng sao Chi vẫn cảm thấy rất đau, chỉ muốn khóc một trận cho thỏa mà thôi. Nhưng trước mặt hai người này cô phải cố ra vẻ bình thản để chúc mừng họ.

Lấy cớ có việc bận, Chi đứng lên về trước. Tại sao hai người yêu nhau mà không nói cho cô biết, chẳng phải cô đã tâm sự còn nhờ An giúp đỡ mình hay sao? Có phải An cảm thấy cô rất buồn cười nên mới cố tình làm vậy không? Cô có gì không bằng An cơ chứ? Chẳng phải điều kiện cô tốt hơn An sao? Chẳng phải An đã một lần lên giường với người đàn ông khác sao, Khoa thật sự không để ý đến chuyện này sao? Vừa buồn vừa tự ái, Chi không còn nghĩ đến tình bạn thân thiết bao nhiêu năm nữa, là vì An phá hỏng nó trước chứ không phải là cô. Nhất định cô phải tìm cách để kéo Khoa về với mình mà thôi.

Chi đi rồi, lúc này An mới dám ngước mặt lên, chuyện khó nói nhất đã nói ra được nhưng sao cô cảm thấy khó chịu thế này, chắc bây giờ Chi sẽ ghét mình lắm.

-Em sao thế?

-Anh có biết, Chi...

-Anh biết cho nên anh mới làm như vậy, chẳng thà để cô ấy buồn một lần còn hơn cứ nuôi hi vọng hão huyền.

Nghe Khoa nói, An bất ngờ quay lên nhìn, Khoa vội gỡ lên đầu cô.

-Đàn ông con trai người ta nhạy cảm lắm, ai có tình cảm với mình sẽ nhận ra ngay thôi. Đồ ngốc.

Thì ra Khoa biết hết nên mới hành động như vậy, chắc Chi bây giờ buồn lắm nhưng ít nhất cũng sẽ tốt cho Chi hơn là cứ giấu giếm cô hoài, đến khi tình cảm sâu đậm lúc đó Chi sẽ càng đau hơn nữa.

-Được rồi, ăn đi cô nương, ở đó mà mè nheo hoài.

-Khoa nè, sao anh không thích Chi thế? Bạn ấy xinh đẹp, dịu dàng, đảm đang hơn em nhiều lắm mà.

An hỏi mà lòng ngập tràn hi vọng, cô đoán Khoa sẽ trả lời lãng mạn như mấy bộ phim Hàn Quốc mà cô hay xem cho coi.

Tằng hắng lấy giọng xong, Khoa buông một câu làm cô tụt cả hứng.

-Thôi không nói đâu.

-Nói đi mà. An tiếp tục nài nỉ.

-Thật ra Chi tốt hơn em nhiều lắm, nhưng nếu anh không yêu em thì sẽ chẳng có thằng nào yêu, như vậy sẽ tội em lắm. Còn Chi, không có anh sẽ có nhiều thằng khác theo đuổi nên anh mới hi sinh đời trai vậy nè.

Nói xong Khoa còn khoái chí cười lớn làm An bức ối là bức, cái tên đáng ghét dám hạ thấp mình như thế., vậy thì giận luôn cho biết mặt.

-Anh đã nói vậy thì chia tay đi.

-Công nhận người yêu anh giận đáng yêu phết đấy chứ.

Khoa cười hi hi lấy hai tay bẹo má chọc ghẹo An, nghĩ sao còn không biết lỗi mà còn nhay nhúa vậy nữa.

-Không được đụng vào người em, bo xi anh rồi.

-Anh giận mà, thương em nhất trên đời luôn đó.

Nghiêng người qua hôn vào má An một cái, Khoa cứ nắm lấy tay An không chịu buông rồi cố làm mặt xấu chọc cô cười, và cuối cùng cậu đã thành công, gì chứ cậu thừa biết An chỉ giả bộ giận thôi chứ cô là người cảm nhận được nhiều nhất Khoa yêu cô như thế nào mà.

An chỉ hi vọng sau hôm nay, tình bạn của cô và Chi sẽ lại như lúc ban đầu, một người bạn tốt như thế cô thật sự không muốn đánh mất.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hôm đó, An có việc ghé Thư Viện Quốc Gia, biết mình về trễ nên cô nhắn tin cho Khoa nhờ cậu ghé chở về, vì Thư viện này nằm ở khu vực vắng vẻ lắm.

-“Khoa yêu, 9h tối nay ghé Thư viện quốc gia chở em với nha, điện thoại em sắp hết pin rồi, anh mà đến trễ là lượm xác em luôn đó”.

Nhưng xui cho An là Khoa đi dự sinh nhật đứa bạn cùng lớp, trong lúc cậu đi về sinh thì tin nhắn hiện lên màn hình đập vào tầm mắt Chi.

Suy nghĩ thế nào Chi lại cầm điện thoại Khoa trả lời tin nhắn: “Em đứng đợi anh ở cổng sau nha, nhớ là anh chưa tới thì không được về đâu đó”.

Xong xuôi đầu đó, Chi xóa tin nhắn như chưa có chuyện gì xảy ra. Có uống một chút bia nên về tới nhà Khoa lăn đùng ra ngủ không còn biết trời trăng mây gió gì nữa.

9h tối, An ra cổng sau đứng đợi Khoa, cổng trước đã vắng rồi cổng này còn vắng hơn nữa, hèn gì cứ nghe người ta nói ở đây thường xảy ra mấy vụ án ghê gớm. Cơ mà sao giờ này Khoa vẫn chưa tới, hay là vẫn còn đang ăn sinh nhật không biết.

Ngồi chờ Khoa mà An run cầm cập, điện thoại thì hết pin, lỡ giờ có thằng nào xông ra là coi như xong đời. Nhìn đồng hồ đã là 10h, An vừa lo lắng vừa sợ, có khi nào trên đường đi Khoa gặp sự cố gì không. Càng nghĩ An càng lo sốt vó, cô lại không dám đi đâu vì sợ lỡ Khoa tới không gặp mình sẽ càng lo lắng hơn nữa.

-Có vô trong trung tâm không anh cho quá giang nè.

An ngược mặt lên nhìn lên người con trai đang ngồi trên xe, mặt anh ta cũng có vẻ hiền lành nhưng mà thời buổi này nguy hiểm lắm, lỡ buồn buồn anh ta chở vô chỗ vắng nữa là tiêu đời.

-Dạ không, em đang chờ bạn ạ.

-Ừ, vậy quyết định không đi phải không? Anh nói trước ở đây sau 9h thường xảy ra các vụ hiếp dâm đó. Anh là giảng viên chứ không phải tội phạm đâu mà lo.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, ở đây lâu cũng nguy hiểm mà đi chung cũng nguy hiểm, thôi thì cứ liều mạng một lần trong đời vậy.

Ngồi trên xe mà An lúc nào cũng thấp thỏm không yên, người luôn sẵn sàng nhảy xuống bất cứ lúc nào nếu cảm thấy anh ta đi sai đường.

-Không cần phải khẩn trương vậy đâu, anh là giảng viên của trường Đại Học Sư Phạm, như vậy đủ tin tưởng chưa hả?

Nghe anh ta nói An cũng cảm thấy yên tâm phần nào, cơ mà chung một trường sao mình không gặp anh ta lần nào hết nhỉ.

Hai người vừa đi đường vừa nói chuyện nên An cũng chẳng còn đề phòng gì nữa, anh ta cũng bắt ngờ khi biết An là sinh viên trường sư phạm.

-Anh dừng đây được rồi, cảm ơn anh nhiều nha.

-Không có gì, biết đâu sau này vô trường hai đứa còn gặp nhau mà.

Tạm biệt người tốt bụng xong, An chạy vào nhà việc đầu tiên là cầm điện thoại gọi cho Khoa.

-Alo.

-Khoa đang ngủ hả?

-Ừm, anh đang ngủ, có gì không em?

-Vậy anh ngủ tiếp đi.

An bức bối tấ máy. Nghe cái giọng ngái ngủ trong điện thoại là cô biết ngay Khoa đang say giấc nồng, vậy mà để người ta đứng chờ cả tiếng đồng hồ. Cũng may hôm nay gặp may nếu không không biết đêm nay có còn nguyên vẹn trở về nhà không nữa.

...

Sáng, đang loay hoay chuẩn bị đi học thì Khoa chạy qua, cái mặt cậu vẫn tỉnh ruồi như không có chuyện gì xảy ra.

-Heo yêu, hôm nay anh được nghỉ, cho anh học ké với em nha.

-Không, anh về đi.

An giận dỗi đứng lên đi ra đón xe buýt trước sự ngỡ ngàng của Khoa, sao hôm nay con nhỏ này lạ lạ vậy ta. Cậu vội chạy theo kéo tay cô lại.

-Em sao thế? Sao lại giận?

-Còn hỏi nữa hả? Hôm qua ai cho người ta leo cây cả tiếng đồng hồ, suốt xối mưa là hôm nay được lên báo công an rồi biết không hả?

An bức xúc lên tiếng, không đi được thì ngay từ đầu phải nói cho người ta biết chứ, ai đòi lại bắt người ta chờ còn nói là anh chưa đến thì không được về nữa chứ, không giận mới là chuyện lạ đó.

-Em nói gì anh không hiểu gì hết. Vào nhà nói rõ ràng anh nghe.

Khoa nghe xong cũng bức xúc theo, cậu vội kéo An vô nhà nói chuyện, ít nhất cũng phải hiểu tại sao cô lại giận như thế.

Ấn An ngồi xuống ghế, Khoa ngồi xuống nền nhà, hai tay đặt lên chân cô nhẹ nhàng.

-Rồi, nói anh nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đang bức bối, tự dưng nhìn thấy thái độ dịu dàng của Khoa An mềm lòng ngay lập tức.

-Hôm qua em nhắn tin cho anh nhờ anh đến Thư viện đón, anh nói em chờ không có anh thì không được về, vậy mà em đợi cả tiếng anh cũng không đến. Anh có biết ở đó tối lắm không? Anh có biết em sợ thế nào không? Em còn lo anh xảy ra chuyện gì nữa?

An vừa nói vừa khóc, chắc Khoa sẽ chẳng thể hiểu cảm giác lo lắng sợ hãi như thế nào khi tưởng tượng người mình yêu thương xảy ra chuyện đâu.

Khoa lục tung trí nhớ, sao cậu chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện này hết vậy nè. Nếu có chuyện như vậy thì Khoa sẽ không bao giờ để An đứng đó chờ một giây một phút nào cả, đừng nói là không đến.

-Nói thật là anh không hề biết chuyện này, em biết anh sẽ không bao giờ để em leo cây mà đúng không?

-Anh mở tin nhắn ra xem lại đi.

Khoa lục lại điện thoại, đúng là hoàn toàn không nhận được tin nhắn nào như vậy mà. Cuối cùng An phải đưa điện thoại mình cho Khoa xem, đến lúc này cậu mới hiểu hết những gì An nói. Nhưng có một điều cậu chắc chắn là mình không phải là người gửi cái tin nhắn đó, với lại chẳng có việc gì phải xóa mấy cái tin nhắn đó trong điện thoại cả. Nhất định có ai đó đã đụng vào điện thoại của cậu, chuyện này từ từ sẽ điều tra sau vậy.

-Anh xin lỗi đã khiến em lo lắng, lần sau anh sẽ không để ai đụng vào điện thoại của mình nữa.

-Vậy tin nhắn này không phải do anh gửi thật sao?

-Thật, anh thề, em biết anh yêu em nhiều thế nào mà phải không?

Đến lúc này mặt An mới giãn ra, chỉ cần biết Khoa không phải là người bỏ mặc cô là được rồi.

-Anh đúng là đáng ghét nhất thế giới.

-Hết giận rồi nghe, đi học thôi.

Khoa bẹo má An rồi nắm tay cô dắt đi, hai người này ngộ lắm, mới giận dỗi ầm ùng đó mà bây giờ tình cảm suột ngọt như chưa có chuyện gì xảy ra, đúng là con nít mà.

Ngồi cạnh An, trong lúc cô chăm chú nghe giảng thì Khoa không có việc gì làm, cứ hết chọc phá An đến ngồi lẩm bẩm một mình trong miệng lẩm cô không có cách nào tập trung được, thật là hồi hận khi cho cậu ta học ké mà.

-Anh để yên cho em học nha, nóng tính võ công cao đó.

-Vâng, không cho nói thì không nói.

Khoa nói hay lắm, nhưng mới được 30 giây đã không chịu nổi rồi, cậu bắt đầu vu vơ hát một mình.

“Nhà em có nuôi một con An, trông nó to như con lợn. Sáng nó kêu Gấu, gấu, gấu.. Trưa nó kêu Gâu gâu gâu, chiều nó kêu gâu gâu gâu...”

Cái tên này đúng là rảnh rồi sinh nông nổi mà, An điên tiết quay lại phòng mang trợn má nhìn Khoa.

-Anh ngon hát một lần nữa em nghe coi.

-Thôi, em nghe để bắt chước hả? Anh đâu có gốc giống em đâu.

-Mấy cô cậu bàn cuối có vấn đề gì sao? Cậu kia, mời cậu đứng dậy trả lời câu hỏi của tôi.

Hai đứa say sưa nói chuyện dữ quá, đến khi ông giáo sư trên kia lên tiếng mới giật mình. Trời ạ, hôm nay sao xui xẻo thế không biết, kêu ai không kêu lại kêu ngay người mà chữ làm sao biết đường mà trả lời chứ. Cả lớp bắt đầu hướng cặp mắt tò mò về chỗ của người lạ mặt còn An cứ cười khúc khích làm Khoa đỏ cả mặt.

Thấy cậu sinh viên cứ gãi gãi đầu cũng tội nghiệp nên cuối cùng giáo sư cũng cho ngồi xuống.

-Anh cần cho một cái bây giờ chứ ở đó mà cười.

Khoa nhìn qua An hăm dọa làm cô ngưng cười ngay lập tức, người gì đâu mà hờ xúu đòi cần với xé người khác, thấy ghét.

Tan học, chờ An về mà lâu lâu cô lại đột nhiên cười như bị bệnh làm Khoa giật mình quay lại.

-Còn cười nữa là tôi tập vô sở thú đó biết không hả?

-Thôi, ở đây có một con thú còn chịu không nổi huống gì trong đó cả sở thú, không chơi.

An quàng tay qua ôm eo Khoa, cậu chỉ biết mỉm cười.

-Khoa nè, dạo này Chi thế nào rồi? Lâu rồi bạn ấy không liên lạc với em.

-Không có gì đâu, em đừng nghĩ ngợi nhiều, cậu ấy chỉ buồn vài ngày là hết à.

Nghe Khoa nói An cũng yên tâm chút chút, thật sự là cô chẳng muốn vướng vào mớ hỗn loạn nào xúi nào cả.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Khoa về tới nhà đã thấy ba mẹ ngồi chờ, vẻ mặt không được vui vẻ cho lắm, hình như mấy ngày nay cậu đâu có phạm lỗi gì to tát đâu mà ba mẹ hình sự thế không biết.

-Sao hôm nay ba mẹ về sớm thế? Đừng nói là nhớ con trai yêu dấu nha.

-Con ngồi xuống ba mẹ có chuyện muốn nói.

Ngồi xuống mà Khoa cảm thấy có chuyện gì đó không được ổn, bình thường ba mẹ có bao giờ nghiêm túc vậy đâu, hay là việc kinh doanh của ba mẹ có vấn đề, hay là ba mẹ phá sản nên gia đình sắp không còn chỗ để dung thân?

-Khoa, ba mẹ đang chuẩn bị hồ sơ để con đi Úc du học....

-Ồ, sao nói là không ép con nữa mà, con không muốn đi.

Khoa cắt ngang lời nói của mẹ, cậu đâu còn ham chơi lười biếng học hành nữa đâu tại sao ba mẹ lại ép buộc vô cớ như thế chứ.

-Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, bao nhiêu người mong ước đi du học không được, còn con có cơ hội như vậy là quá tốt.

-Con không cần cơ hội đó, con đã nói không đi là không đi, ba mẹ đừng có ép con cũng bằng thừa.

Nghe thằng con trai dứt khoát như vậy, không kiềm được tức giận ông bố đập tay xuống bàn, giọng quyết đoán.

-Ba nói đi là phải đi, con có mà ở lại thì ba cũng sẽ không bao giờ cho con với con bé không có giáo dục kia đến gần nhau đâu.

Khoa không tin vào tai mình, gì mà con nhỏ không có giáo dục? Ba mẹ đang nói đến ai mới được chứ.

-Ba nói gì con không hiểu.

-Lúc trước ba mẹ ủng hộ con với con An bởi vì nghĩ nó ngoan hiền, chăm học, hoàn cảnh gia đình lại môn đăng hộ đối. Nhưng đến bây giờ mới biết nó bị đuổi đi ra ngoài sống, ba mẹ thì ly dị. Đã vậy nó đã từng bị người ta đánh ghen trước công trường, từng cướp chồng của chị gái mình khiến người chị đau buồn dẫn đến hư thai, rồi còn lên giường với người đàn ông khác nữa. Mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận đưa con gái hư đốn như nó.

Chuyện Khoa lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra, cậu sợ ba mẹ biết chuyện gia đình của An rồi sẽ ngăn cản nhưng không ngờ mọi chuyện lại đến quá

sớm mà lại còn vượt quá suy nghĩ của Khoa nữa. Những chuyện này làm sao ba mẹ có thể biết một cách rành mạch như thế, chẳng lẽ có người cố tình chơi xấu sao. Bây giờ cậu biết mình có giải thích thế nào thì họ cũng không thể tin những chuyện đó chỉ là cô chịu oan ức vì chị gái mình được, nhưng cậu sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ mối quan hệ này.

- Tất cả mọi chuyện không như ba mẹ nghĩ đâu, đó không phải là sự thật.

- Vậy là con cũng biết hết hả? Con ơi là con, thiếu gì người tại sao con lại chấp nhận một đứa không ra gì như vậy chứ. Bỏ ngay cho mẹ.

- An không phải là người như vậy, rồi từ từ mẹ cũng sẽ hiểu, con sẽ không đi du học cũng không bao giờ rời xa An đâu, ba mẹ có ép con cũng vô ích thôi.

- Mày dám cãi ngang với ba mẹ hả? Ba nói cho mày biết, dù muốn hay không cũng phải đi du học, đừng để ba mẹ mày làm xấu mặt nó, đến lúc đó mày không bỏ e rằng nó cũng tự tránh xa mày.

- Ba mẹ không được đụng đến An, tại sao ba mẹ nghe lời đồn xàm xí từ người khác mà không nghe con trai mình chứ?

- Không có nói nhiều nữa, ba mẹ cho mày một ngày để suy nghĩ, có đi hay không là do mày quyết định.

Khoa buồn bã dắt xe ra khỏi nhà, một ngày đáng lẽ rất vui vẻ lại trở nên u ám. Cậu có thể cãi lời bố mẹ nhưng cuối cùng người chịu thiệt vẫn sẽ chỉ mình An bởi cậu biết tính ba mẹ mình, họ muốn gì tất sẽ cố gắng làm cho bằng được.

An nhỏ bé lắm nên cô sẽ khó lòng vượt qua những lời dèm pha của người khác về hoàn cảnh gia đình của mình, về những oan ức mà mình phải chịu. Cô đã chọn một cuộc sống yên bình chứ không muốn ba phải lo lắng, phải buồn phiền hay áy náy vì nghĩ mình không mang lại cho con gái mình cuộc sống không được người khác tôn trọng.

Khoa thương An, cậu không muốn làm cô tổn thương thêm một lần nào nữa nhưng cậu càng không muốn rời xa cô một chút nào. Cậu phải làm gì mới có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện đây?

Khoa chạy xe thẳng một mạch qua nhà An, đôi mắt cậu sâu thẳm chứa đầy tâm sự làm An lo lắng.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Đi dạo với anh xíu nhé.

Giữa trưa nắng chói chang mà Khoa rủ đi dạo là An biết tâm trạng cậu không được tốt rồi, cách đây có mấy phút vẫn còn vui vẻ lắm mà. Nghĩ trong lòng vậy thôi chứ An cũng ngồi lên xe đi dạo với Khoa.

Hai người đi đến bờ sông, không khí ở đây khác hẳn bên ngoài, vừa yên tĩnh lại rất dễ chịu.

-Khoa, có chuyện gì nói em nghe đi.

Nhẹ nhàng kéo đầu An dựa vào vai mình, Khoa quàng tay qua ôm lấy vai cô tình tứ, ước gì cậu có thể có được cuộc sống yên bình như thế này thì tốt biết mấy.

-Có chuyện gì đâu, ở nhà nóng quá nên dụ em ra đây cho mát thôi. Đúng là heo ngốc.

Mặc dù Khoa cố lấy giọng vui vẻ để trò chuyện với An nhưng cô vẫn có thể nhận ra nét ưu tư đằng sau ánh mắt của Khoa.

-Đừng có nói dối em nữa, anh có coi em là người yêu không hả?

-Không, vì em là heo chứ đâu phải người đâu.

-Anh đúng là nhay nhúa quá đi, có chịu nói không hả?

An bực bội cắn vào vai Khoa, người gì đâu mà lúc nào cũng giỡn được, không thấy người ta nghiêm túc hay sao đó.

Bị An cắn nhưng Khoa chỉ mỉm cười không nói gì, cậu dịu dàng cúi xuống hôn lên tóc An.

-An nè, nếu anh đi du học mấy năm em có quên anh không?

An ngơ ngác nhìn Khoa, có phải đây chính là lý do khiến anh ưu tư từ nãy giờ không nhưng nếu sự thật như vậy chắc cô sẽ buồn lắm.

Cô quàng tay qua ôm lấy eo Khoa những nhẽo.

-Em không cho anh đi đâu.

-Con heo này lại mè nheo nữa rồi. Anh nói thật đó, ba mẹ muốn anh đi du học, lần này có vẻ quyết tâm lắm nên chắc không từ chối được rồi.

- Tại sao ba mẹ lại ép anh đi vậy anh, chẳng phải lúc trước đã đồng ý cho anh học ở đây rồi sao? Có phải vì em không?

An nói mà hai mắt rung rung khiến Khoa xót xa, nếu cô mà biết chuyện này chắc sẽ đau lòng lắm. Khoa xoa đầu An dịu dàng.

- Đồ ngốc, không phải như em nghĩ đâu. Ở nhà ngoan ngoãn đợi anh, anh về hai đứa mình sẽ tổ chức đám cưới chịu không?

- Vậy là anh đi thật hả? Em không muốn anh đi đâu.

Đang yên đang lành tự dưng dưng một cái Khoa nói sắp đi du học ai mà chịu nổi chứ. Hai đứa lại mới yêu nhau chẳng bao lâu, giờ xa nhau chắc nhớ chết mất.

- Cái con bé này, anh có đi luôn đâu mà, ngoan, ngày nào tụi mình cũng sẽ nói chuyện điện thoại, sẽ nhắn tin với nhau như vậy sẽ đỡ nhớ hơn.

Khoa cố gắng an ủi An chứ kỳ thực trong lòng cậu lúc này rối rắm, hai người ở gần nhau như vậy còn gặp sóng gió huống gì ở xa nhau. Nhưng bây giờ cậu không còn bất cứ sự lựa chọn nào khác cả.

- Lỡ anh qua bên lại thích một em mắt xanh tóc vàng xinh đẹp rồi quên em thì sao?

- Yên tâm, món khoai khoai của anh vẫn là thịt heo mà.

Vừa khóc vừa cười, An gục đầu vào ngực Khoa nhõng nhẽo.

- Khi nào anh đi?

- Chắc là khoảng hơn 1 tháng nữa, từ giờ trở đi ngày nào hai đứa mình cũng gặp nhau nhiều thật nhiều để bù lại nha.

Rồi Khoa cúi xuống hôn vào má An, phải cố gắng lắm cậu mới có thể nuốt nước mắt vào trong. Làm sao cậu đành lòng xa cô, sao đành lòng để cô ở lại mà không thể ở bên cạnh chăm sóc?

Ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng mà khi mở mắt, mọi chuyện sẽ quay trở lại như ban đầu, hai người vẫn ở cạnh bên nhau không xa rời.

Khoa nhớ mình đã từng nói với An không được rời xa cậu nửa bước, ấy thế mà chính bản thân mình lại không làm được, cậu là người rời xa cô khi cô cần người chăm sóc. Cậu đúng là rất xấu xa và ích kỷ phải không?

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Quyết định du học của Khoa khiến ba mẹ cậu không còn gây khó dễ hay cấm cản chuyện yêu đương của cậu nữa, vì họ nghĩ rằng yêu đương ở cái tuổi học trò này xa nhau một thời gian là quên ngay thôi, và lại họ cũng sẽ có cách để Khoa yêu một người con gái khác dễ dàng.

Từ hôm đó trở đi, Khoa hầu như không có mặt ở nhà. Ngày nào cậu cũng dính với An, kể cả ngồi học cũng ngồi chung, ăn chung, làm bất cứ việc gì cũng làm cùng nhau, cậu muốn khi đi rồi An sẽ không thể nào quên đi tình yêu của hai đứa được. Dường như đối với họ lúc này, thời gian bên nhau bao nhiêu cũng là không đủ.

- Anh làm gì nhìn em chăm chăm vậy, muốn em móc mắt chiền xù không hả?

Ngồi học mà Khoa cứ ngồi kế bên chống cằm nhìn chăm chăm vậy ai mà học cho được, chắc ngồi buồn quá nên mới phát bệnh như vậy.

Hù dọa vậy mà Khoa vẫn chẳng có chút sợ sệt, đã vậy còn lý sự cùn nữa mới điên chứ.

- Em không nhìn anh sao biết anh nhìn em? Anh nhìn phần anh em học phần em có liên quan gì đâu? Còn nếu em cảm thấy không công bằng thì đây, cho em ngắm lại thỏa thích.

Không thèm cãi, An lấy cái kính đen ra đeo cho Khoa rồi mặc kệ cậu thích nhìn bao nhiêu thì nhìn, công nhận lâu lâu mình cũng thông minh thật.

- Để cho anh ngắm xiu đi, mai một đầu có còn được ngắm nữa đâu.

Nghe Khoa nói tự dưng An thấy buồn kinh khủng, cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện phải đếm từng ngày bên nhau thế này là chỉ muốn khóc thôi. Yêu xa, cho dù có tin tưởng nhau thế nào đi chăng nữa thì vẫn không giấu nổi lo lắng, sợ hãi. Mấy năm trời không gặp, chỉ có nhung nhớ về nhau và nghĩ về những kỷ niệm để tiếp thêm động lực hướng về nhau mà thôi.

Những ngày qua, khi Khoa giúp cô tìm lại được niềm vui sau những khó khăn từ cuộc sống gia đình, cô đã vui vẻ và an tâm thế nào bên cạnh Khoa, bây giờ cậu lại sắp đi xa, rồi sau này ai sẽ an ủi, bảo vệ cô? Ai sẽ chọc cho cô cười? Ai sẽ chở cô đi dạo trên khắp các con đường như trước? Ai sẽ vu vơ hát cho cô nghe?

Bất cứ việc gì làm cùng An Khoa cũng muốn thời gian trôi thật chậm, để hình ảnh của cô có thể khắc sâu trong tâm trí mà không có cách nào phai mờ đi được, để cho dù cậu thậm chí có mất đi trí nhớ thì vẫn không thể nào quên được cô.

Mỗi ngày trôi qua, khi số ngày bên cạnh cô vui dần đi, cậu càng nhận ra mình yêu cô nhiều hơn mình có thể tưởng tượng. Cậu muốn được nhìn thấy cô mỗi ngày như bây giờ, xa cô, cậu không biết bản thân mình có chịu đựng được nỗi nhớ trong lòng mình hay không.

....

Thời gian một tháng trôi qua nhanh chóng, cuối cùng cũng đến cái ngày chia tay. Đêm đó, Khoa chạy qua nhà An nói lời tạm biệt, mặc dù đã biết trước chuyện này, cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng sao cảm xúc vẫn dâng trào, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

-Sáng mai đừng đến sân bay tiễn anh nha chưa, anh sợ mình không kiềm lòng được.

Khoa dặn dò, cậu sợ nhìn thấy An cậu sẽ không nỡ bước đi, cậu sợ nước mắt của cô sẽ khiến dừng khí trong người mình vui đi mất, cậu sợ khi mình đi rồi, cô sẽ cô đơn trở về nhà một mình rất đáng thương. Và lại, ngày mai ba mẹ đến tiễn, thái độ của ba mẹ sẽ khiến An càng buồn và tủi thân hơn nữa.

-Anh qua đó phải nhớ giữ gìn sức khỏe, mới qua chưa thích nghi được khí hậu bên đó sẽ rất dễ ốm đó biết không?

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho An, Khoa siết chặt cô trong tay mình.

-Anh biết rồi, anh chỉ lo cho em thôi. Không có anh bên cạnh, phải biết tự chăm sóc cho mình. Ăn ngủ đúng giờ, tối đừng có thức khuya, nếu mệt quá thì đừng có đi dạy thêm nữa, anh lo cho em lắm đó đồ ngốc à.

-Anh đi rồi em sẽ nhớ anh lắm.

An òa khóc, cô không thể kiềm nén được nước mắt nữa, Khoa ôm lấy cô rồi cũng khóc theo cô. Lúc này đây cậu thật sự không muốn rời đi một chút nào, ước gì thời gian có thể ngừng trôi để cái khoảnh khắc kia không bao giờ đến.

Cậu có rất nhiều điều muốn nói, muốn dặn dò nhưng cổ họng nghẹn đắng không thể nói ra hết được.

Lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ y chang cái trên tay mình, Khoa đeo vào tay cho An, để cô biết rằng từng giờ từng phút cậu luôn nhớ đến cô.

-Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, hãy nhớ rằng anh yêu em, mãi mãi vẫn như vậy. Đợi anh trở về nhé.

Nói xong Khoa cúi xuống hôn An, nụ hôn thấm đẫm nước mắt của hai người. Rồi Khoa sẽ đến một phương trời xa lạ, chỉ vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi nữa thôi hai người sẽ chẳng còn cơ hội được nhìn thấy nhau mỗi buổi sáng, chẳng còn được nắm tay nhau chạy trên những con đường quen thuộc, chẳng còn trao nhau cái nhìn ấm áp, chẳng còn những cử chỉ yêu thương và chẳng còn có thể làm cho nhau những điều tưởng chừng như vụn vặt.

Người ta thường nói “Tình yêu trong xa cách giống như ngọn lửa trong gió, gió dập tắt những ngọn lửa nhỏ và thổi bùng cháy những ngọn lửa lớn”, nếu đúng như vậy thì tình yêu của hai người đang là ngọn lửa nhỏ hay lớn? Liệu có khi nào khoảng cách sẽ làm nguội dần tình yêu ấy không? Hi vọng là không phải, khoảng cách là không xa nếu chúng ta xem nhau là tất cả phải không? An nhất định sẽ chờ, dù bao lâu cũng sẽ ở đây chờ để Khoa biết rằng vẫn có một người đang mong chờ cậu, vẫn có một người chờ cậu mang hạnh phúc còn khuyết trở về.

....

Ngày hôm đó, An cứ nằm trên giường khóc từ sáng đến chiều, giờ này có lẽ cậu đang bay trên bầu trời rồi.

Mới có vài tiếng đồng hồ sao cô nhớ Khoa da diết, cảm giác như đã xa rất lâu rồi. An nhìn đâu cũng nhìn thấy bóng dáng Khoa, nhìn đâu cũng trông thấy nụ cười của Khoa.

Văng vẳng đâu đó vẫn còn nghe tiếng cười đùa, vẫn còn phảng phất quanh đây hơi ấm của Khoa, vậy mà cậu thật sự đã đi đến một chân trời khác.

Ước gì giờ phút này đây Khoa bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, rồi mắng “Đồ con heo lười, dậy đi tập thể dục mau cho anh”. Cô hứa sẽ không nường thêm một phút nào nữa, hứa sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời Khoa.

Ước gì khi cô mở mắt ra sẽ thấy Khoa ngồi bên cạnh rồi nói “đói quá, dậy nấu gì cho anh ăn đi nếu không anh sẽ ăn thịt heo đó nha”.

An ước nhiều thứ lắm nhưng một điều ước nhỏ nhoi là được nhìn thấy Khoa bằng da bằng thịt cũng không thể thành hiện thực thì còn ước làm gì nữa cơ chứ.

Khoa đi rồi An mới thấm thía được sự cô đơn mà người ta vẫn thường hay nói. Căn phòng bé xíu nhưng không có Khoa nó bỗng trở nên lạnh lẽo, trống trải lạ thường, chân không buồn bước đi, tay không buồn động đây, ngay cả tim dường như cũng đập chậm nhịp đi.

Liệu Khoa có đang nhớ về cô nhiều như cô đang nhớ không?

....

Lặng yên căn gác lặng yên vầng trăng

Lặng yên thom ngát môi hồng thật trong sáng

Ánh mắt bên ô cửa sổ cứ thao thức mong chờ con gió lạ

Ngủ ngon anh nhé tình yêu của em

Và ngày mai sẽ ngọt ngào những ước hẹn

Phải làm chi để hết buồn chỉ vì quá nhớ người

Một cảm giác rất trống vắng đến hiu quạnh

Ngoài đời sương gió tội lắm đôi vai gầy

Giờ anh nơi ấy hình dung em chốn này

Rất cần hơi ấm, rất sợ đêm trắng

Em thường vẫn ước ao rằng

Một ngày đang toi người ấy không xa vời

Và anh sẽ đến nhìn em hé môi cười

Anh về đi nhé hãy về đi nhé

Chính nơi mà ta hẹn thề

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Vừa đến nơi, sắp xếp chỗ ở ổn thỏa xong xuôi đầu đuôi, Khoa lập tức gọi điện thoại về cho An.

Cô đưa điện thoại lên tai vừa nghe được giọng nói của Khoa tự dung cảm thấy tủi thân kinh khủng, bình thường mọi ngày hai đứa đang chọc phá nhau thế mà bây giờ đã cách xa nhau hàng ngàn dặm rồi.

An chẳng dám mở miệng nói lời nào vì sợ Khoa nhận ra mình đang khóc, cậu sẽ lo lắng mà không tập trung vào việc học được.

-Lại nhõng nhẽo nữa rồi phải không? Ngoan, mai mốt về anh mua kẹo cho.

-Anh làm như em là con nít vậy đó.

-Không phải con nít mà khóc nhè hoài vậy hả? Chỗ ở của anh bên này rất tốt, vài ngày sẽ thích nghi ngay thôi. Anh chỉ lo cho đồ ngốc khóc nhè như em thôi.

-Sáng nay ngủ dậy không có anh bắt em đi tập thể dục, không có ai dẫn em đi ăn sáng, không có ai chở em đi học, không có người học cùng em, không có ai nói nhảm cho em nghe, không có ai chở em đi chơi, không có ai để em ôm, không có ai để em ăn hiếp hết. Em nhớ anh lắm.

Không hiểu sao từ lúc Khoa đi đến giờ nước mắt ở đâu nhiều đến nỗi An khóc cả ngày vẫn không thể rơi hết được. Có lẽ vì quá yêu, quá quen thuộc nên khi xa nhau mới thấy nhớ nhưng da diết như thế.

-Ngoan, đừng khóc nữa, em như vậy anh chỉ muốn bay về với em ngay lập tức thôi.

Khoa biết An ở nhà sẽ cô đơn lắm, cậu cũng như thế mà. Cậu nhớ An từng giây từng phút, những vật dụng có liên quan đến An cậu đều để ở những nơi dễ nhìn thấy nhất để có thể nhìn vật mà nhớ người.

Thật chẳng dễ dàng khi yêu xa như thế này, thôi thì cứ xem như đây là thử thách tình yêu của hai đứa để có thể chứng minh một điều rằng khoảng cách không thể thay đổi được tình yêu chúng ta dành cho nhau. Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, cùng nhau nỗ lực để vun đắp cho tình yêu này nhé.

Mấy ngày sau An cũng dần quen với việc không có Khoa bên cạnh nhưng nỗi nhớ thì không thể vơi đi một chút nào. An chăm học hơn, làm việc nhiều hơn để mình không còn nhiều thời gian rảnh để buồn nữa. Chỉ có khuya khi đi ngủ thì thế nào cô cũng khóc khi nghĩ đến sáng mai thức dậy lại phải đối diện với sự trống vắng không có Khoa bên cạnh.

...

-Hello baby, đi chơi thôi.

Sáng chủ nhật, mới vừa thức dậy đã thấy tên Thắng với Long xuất hiện trước nhà, An ngạc nhiên.

-Ngọn gió độc nào đưa hai người tới đây vậy hả?

-Gió nào mà đưa nỗi tui tới. Cũng tại thằng người yêu của An đó, trước khi đi cứ dặn đi dặn lại là phải trông chừng An, chăm sóc cho An giùm nó.

-Vậy thôi hai người đi về được rồi đó.

-Không được, tui này mà về thì mất hết uy tín vì đã lỡ hứa rồi. Thay đồ nhanh lên đi khu vui chơi chơi.

-Không đi đâu.

-Tôi quảng bà lên xe bây giờ, nhanh lên.

Long hét đầy uy lực làm An sợ ngay lập tức, gì chứ tên to con này chuyện gì mà chẳng dám làm chứ.

Chờ An đến khu vui chơi, ba đứa chơi trò chơi, la hét âm ỉ. Bất cứ trò chơi nào An và Khoa từng chơi cũng làm An nhớ đến Khoa rồi bất giác mỉm cười một mình.

“Đồ con heo nhát gan, chơi có một xiu mà đã la như bị cắt tiết”

“Chơi trò này đi heo, bình thường lắm không có đáng sợ đâu”

“A, hay mình chơi cái này đi, An mà chơi được ba vòng thì thích cái gì Khoa cũng chiều tất”

“Haha, nhát gan quá, xiu nữa khỏi ăn kem nha cưng”.

“...”

Cảm giác như vừa mới đi chơi với Khoa ngày hôm qua, cứ nghe đâu đây tiếng nói cười quen thuộc của Khoa văng vẳng bên tai mình.

“Hôm nay em chơi tàu lượn siêu tốc mà không có anh, em nhớ anh”.

An khẽ đưa tay quạt nước mắt rồi trở về với thực tại, với hai thằng bạn tốt bụng đang nhiệt tình giúp mình vui vẻ. Chẳng biết đến bao giờ cái nỗi nhớ cồn cào này vơi đi bớt để cô thôi nghĩ về Khoa nhiều như thế này nữa.

-Ê, Thái An. Bà với ông Khoa quen nhau khi nào mà không nói bọn này biết hả? Có coi hai đứa tôi là bạn thân không?

Chơi mệt, ba đứa tìm chỗ mát mẻ vừa uống nước vừa trò chuyện.

-Chính vì xem hai người là bạn thân nên bạn An mới không dám nói, không nghe giảng hồ có câu “Tình yêu không có lỗi, lỗi ở bạn thân hay sao”. Lỡ tôi nói ra hai người hiện nguyên hình cướp mất Khoa của tôi sao?

-Thôi đi, ai thèm Khoa của bà. Lúc trước đã thấy hai người này nghi nghi rồi, ai ngờ thiệt luôn.

-À, mà Chi cũng đi chung với Khoa luôn đó, bà biết chưa? Nghe đâu mai mốt gì đó bay.

An có chút bất ngờ, không lẽ có sự trùng hợp đến như thế. Ngày xưa Chi vẫn thường nói rằng mơ ước sau này được làm tiếp viên hàng không, thế mà khi nộp hồ sơ lại chọn kinh doanh cùng với Khoa. Bây giờ Khoa đi du học, Chi cũng cùng đi. Chi lại thích Khoa nhiều như thế chẳng lẽ đây không phải là sự tình cờ sao.

Thấy An trầm tư, Thắng vội lên tiếng phá đám.

-Tụi mình quay phim, chụp hình loạn xạ gửi qua cho ông Khoa ông tức chơi đi.

Thế là ba đứa selfie cả trăm tấm, Thắng rất tự nhiên cầm tay, gác vai, hôn gió An loạn xạ rồi gửi sang cho Khoa.

Vừa nhận được hình, Khoa gọi về ngay lập tức.

-Tôi bảo hai cậu chăm sóc cho An chứ không phải là dè xòm nha chưa. Đừng có để tôi bay về đốt nhà hai cậu.

Khoa hù dọa khi thấy mấy tấm hình hai tên đáng ghét cứ thân mật với An, không có vui đâu à nha.

-Người yêu bạn cũng là người yêu mình, để bọn tôi giúp cậu bảo quản.

-Cấm cậu đụng vào người An, nếu không đừng có trách. Đưa điện thoại tôi nói chuyện với người yêu tôi miếng coi.

-Thích nói gì thì nói, tôi đang mở loa ngoài. À, mà cậu ngộ thật đấy, tôi ôm eo bà An thấy nhỏ xíu mà cậu cứ gọi bà là heo là sao nhi.

Cả ba phá lên cười, tên Thắng đúng là miệng lưỡi, tình hình này chắc Khoa phải khổ cho mấy đứa này dài dài đây.

-Em yêu, hai cái thằng này dè xòm ghê lắm, em cẩn thận né xa chúng ra một chút nha.

Hết cách, Khoa đành phải quay sang nói chuyện với An nhưng cô cũng hòa theo chọc lại làm Khoa bó tay hết cách luôn.

-Em đâu thấy hai người này dè xòm gì đâu, Thắng với Long dễ thương lắm, còn dẫn em đi chơi nữa nè. À, hôm nay đi tàu lượn nhớ có họ ôm em mà giờ em hết sợ luôn.

-Anh mới đi có mấy ngày mà loạn hết rồi hả?

-Cậu cứ yên tâm mà học, An cứ để tụi này lo bảo đảm vài tháng là mập kít cho xem.

Cả bọn nói chuyện cười giỡn vui vẻ, cũng may còn có hai thằng bạn chí cốt giúp đỡ nếu không chắc cô sẽ buồn chết mất.

Trở về nhà, trong đầu An cứ suy nghĩ mãi về chuyện của Chi, cô cảm thấy trong lòng rất bất an từ khi biết Chi sắp đi du học cùng Khoa. Có khi nào Chi vẫn không từ bỏ Khoa nên mới theo cậu qua đến bên đó? Hai người chẳng phải là bạn thân mấy năm với nhau sao, tại sao ngay cả đi du học Chi cũng chẳng muốn cho mình biết?

An cảm thấy mọi chuyện đã bắt đầu trở nên phức tạp. Không phải cô không tin tưởng Khoa hay nghi ngờ gì cả nhưng tình yêu vốn dĩ luôn ích kỷ mà, và lại cô cảm thấy mọi chuyện không phải là ngẫu nhiên hay trùng hợp mà đều có sự sắp xếp. Hi vọng linh cảm của mình lần này là sai.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Trưa, vừa mới bước ra khỏi cổng trường thì đúng lúc gặp người tốt bụng hôm trước chở mình về, phải chờ đợi của mấy phút An mới nhận ra anh ấy, còn anh nhìn An là nhận ra ngay.

-Trùng hợp nhỉ, về không anh cho quá giang nè.

-Không cần đâu ạ.

An lễ phép gật đầu chào định ra trạm xe buýt thì anh ta gọi lại.

-Vậy mình đi uống nước nhé, coi như cảm ơn anh chuyện hôm trước luôn.

Miền cưỡng gật đầu đồng ý, An leo lên xe đi với anh ta. Nói thật từ lúc Khoa đi, An không có chút tâm trạng nào để đi chơi, đối với cô bây giờ ngoài Khoa ra cô chẳng thấy chút niềm vui nào khi đi với bất cứ ai khác.

Chờ cô đến một quán cà phê yên tĩnh, anh trò chuyện với An thật tự nhiên.

-Anh tên Đức, giảng viên âm nhạc. Còn em tên gì?

-Thái An, sinh viên năm nhất ngành Sư phạm Vật lý.

Đức nhìn cô gái nhỏ trước mặt, đôi mắt long lanh nhưng lúc nào cũng trầm tư, trong phút chốc Đức cảm thấy tim mình đập nhanh một nhịp. Nhưng đối với anh, phụ nữ chẳng có ai xứng đáng để anh nghĩ đến nữa, từ khi anh phát hiện vợ sắp cưới của mình phản bội.

Anh thậm chí không muốn yêu đương, không muốn tin tưởng. Ngày xưa cô ấy là người theo đuổi anh trước, 8 năm yêu nhau, từng thề non hẹn biển bao nhiêu lần, ấy thế mà cô ấy vẫn thân nhiên bên một người đàn ông khác, còn mang trong mình giọt máu của hắn ta nữa.

Cũng từ đó, anh chẳng thể nào tin tưởng vào tình yêu, bởi anh đã từng bị phản bội một lần, đau lắm nên bản thân không muốn lại chịu thứ cảm giác này thêm một lần nào nữa.

-Anh Đức, anh đang suy nghĩ gì thế?

Nghe An hỏi, Đức mới giật mình quay trở về thực tại.

-Không có gì. À, một tháng nữa là đến ngày thành lập trường, em có muốn vào nhóm của anh không?

Đức gợi ý, nhiều khi anh cũng không biết việc mình đang làm đúng hay sai nữa.

-Nhóm anh? Nhóm âm nhạc hả anh?

-Ừm. Chỉ tham gia cho vui thôi, nha.

-Em không biết hát, cũng chẳng biết làm gì hết á.

-Không sao, làm trợ lý cho anh là được rồi.

Thấy Đức nhiệt tình nên An cũng không muốn từ chối, như vậy cũng tốt, ít nhất có việc để làm để không có thời gian nhớ đến người yêu nữa.

Hai người nói chuyện khá là hợp, Đức không hài hước nhưng chừng mực, anh có thể đưa ra những lời tư vấn giúp ích được nhiều cho những người trẻ tuổi.

Mặc dù vậy, đối với An, cho dù Đức có ưu điểm nhiều thế nào đi chăng nữa thì so với Khoa cũng chẳng thể bằng được, có lẽ trong mắt cô, không ai có thể so sánh được với người yêu mình, kể cả người đó có tốt như thế nào đi chăng nữa.

Từ ngày gặp gỡ ở trường, An với Đức có nhiều cơ hội gặp nhau hơn. Đức luôn tìm cơ hội để gặp gỡ An, ngay cả trong các buổi tập văn nghệ chuẩn bị cho ngày thành lập trường Đức cũng dắt An theo đến nỗi nhiều người còn bàn tán rằng cô và anh đang yêu nhau. Mặc kệ người ta nói gì thì nói, An chẳng cần phải quan tâm đến miệng lưỡi thiên hạ.

Đức hát hay, phong cách đúng một người thuộc lĩnh vực âm nhạc, còn An thì không có một chút hứng thú với lĩnh vực này, cô không biết tại sao mình lại trở nên khô cứng như thế.

Những lúc nhóm thiếu người, An mới thay thế đệm piano cho mọi người tập, còn lại cô chỉ ngồi bên cạnh Đức, góp ý khi anh hỏi mà thôi. Mặc dù Đức tìm mọi cách để mở lòng cô ra nhưng đều vô dụng, chắc cô cần thời gian để có thể xem anh là một người bạn thật sự.

...

-Heo ơi heo à, anh nhớ em muốn phát điên lên rồi. Ước gì bây giờ có em bên cạnh cho anh ôm thì sướng biết mấy.

Tin nhắn của Khoa làm An mỉm cười, cô ở đây cũng rất nhớ Khoa, ngày nào, làm việc gì cũng nhớ đến cậu.

-Nhớ heo thì đi tìm heo mà ôm, chứ nhắn tin cho em làm gì.

-Vậy thôi để anh chạy ra ngoài kiểm con heo 50kg về ôm cho đã.

-Anh dám? Anh mà ôm ai khác thì đừng có mơ đặt chân về Việt Nam nữa nha.

An hù dọa, phải hung dữ vậy thì Khoa mới sợ chứ hiền quá cậu nhay lăm chửi không nổi.

Hai đứa nói chuyện đủ thứ chuyện trên đời, nào là hỏi han nhau, chọc phá nhau đủ kiểu.

-An nè, hôm nay anh mới phát hiện Chi học chung với anh bên này đó.

Mặc dù biết trước chuyện này nhưng An cũng cảm thấy có một chút không vui.

-Em thấy Chi lạ lạ sao đó, anh cẩn thận một xíu nha.

-Ừm, anh biết rồi. Em đừng lo gì hết, ở nhà ngoan ngoãn đợi anh về là được rồi. Yêu em.

Khoa cũng cảm thấy có chút không bình thường, từ chuyện cái tin nhắn Khoa đã thấy lạ rồi.

Nhớ lúc trước khi Chi tìm cách tiếp cận với An, cậu đã nói An cẩn thận vì cảm thấy đằng sau chuyện kết thân với An là có mục đích gì đó, nhưng qua thời gian nhìn thấy cô cũng tốt với An nên ác cảm trong Khoa không còn nữa.

Bây giờ cảm giác bất an đó lại quay trở lại, nhất định cậu không được chủ quan trong chuyện này mới được.

...

Sáng hôm sau, vừa bước chân đến cổng trường đã thấy Chi đứng chờ sẵn, thấy Khoa cô mừng lắm.

-Khoa, Chi mới qua nên có nhiều thứ không biết lắm, có gì Khoa giúp đỡ Chi nha.

-Ừm, nếu Khoa biết Khoa sẽ giúp.

Cái kiểu nói chuyện giữ khoảng cách của Khoa làm Chi cảm thấy không vui, lẽ ra ở một nơi xa lạ thế này gặp được người bạn thân sẽ rất vui mừng mới đúng, ai lại có thái độ không quan tâm giống Khoa vậy chứ. Chẳng lẽ thời gian qua Khoa không xem cô là bạn thân, Khoa chỉ tiếp xúc với cô đơn giản vì cô là bạn của An thôi sao?

Càng nghĩ Chi càng cảm thấy ghen tỵ với nhỏ bạn của mình.

-Khoa nè, lúc ở Việt Nam Chi nghe người ta đồn An đang quen ông giảng viên nào bên trường, hai người thân lắm suốt ngày đi chung hoài thôi.

Khoa không để ý đến câu nói của Chi, cậu biết tính của An như thế nào mà. Cậu yêu An và sẽ tin tưởng cô, cho dù người khác có nói gì đi chăng nữa, tình yêu chẳng phải cần lắm sự tin tưởng đối phương hay sao.

-An không phải là người như vậy, Chi cũng biết mà.

Chi cười có phần gượng gạo rồi cũng theo chân Khoa vào lớp. Cô đã bỏ ra quá nhiều công sức để theo đuổi cuộc tình này rồi, thậm chí hi sinh cả tình bạn thân thiết nên lần này nhất định phải đạt được kết quả mình mong muốn.

Trong thời gian ở đây, Khoa đi đâu, làm gì Chi cũng làm theo. Cô quyết tâm lần này phải làm cho Khoa thích mình. Mà chắc cũng chẳng có gì quá khó khăn, Khoa ở bên này gặp khó khăn, cô đơn như thế, nếu như lúc nào cũng có người bên cạnh an ủi, mang lại niềm vui cho cậu chắc cậu sẽ yêu người đó ngay thôi.

Nghĩ vậy nên Chi có động lực để tiếp tục cố gắng.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67

Valentine, An tự nhốt mình trong nhà không bước ra ngoài, bởi cô sợ mình sẽ cảm thấy tủi thân khi nhìn thấy những cặp tình nhân hạnh phúc trên phố.

Nhớ ngày này năm ngoái, Khoa chở An hòa vào dòng người trên đường, hai người đi khắp các con phố, trao nhau những cử chỉ yêu thương. Chi cần như thế đối với An cũng là một ngày hạnh phúc rồi.

Valentine năm nay không có Khoa, An chẳng biết làm gì cho nhanh hết ngày.

“Khoa thấy ngày này người ta hay vô khách sạn làm gì đó, hay tụi mình thử đi hen”

“Nếu không chịu thì mình đi nhà nghỉ”

“Cũng không chịu à, vậy Khoa sẽ chở An đi đến chân trời góc bể, chịu chưa?”

Những câu nói của Khoa cứ hiện ra trong ký ức của An, người ta nói đúng, yêu xa là yêu bằng những kỷ niệm đã qua trong quá khứ.

Mỗi sáng thức dậy, An cảm thấy trống trải vì biết ngày hôm nay sẽ rất cô đơn, nhưng lại vui mừng vì ngày gặp lại Khoa gần hơn một ngày.

Cô không mong nhận được món quà nào trong ngày mà những cặp tình nhân mong đợi, bởi những việc Khoa làm cho An từ trước đến giờ còn hơn tất cả những thứ có giá trị trên thế giới này. Thứ mà An cần là bây giờ Khoa bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt cô và nói “Valentine vui về nha heo con”, chỉ cần như thế thôi sẽ tiếp thêm động lực để An tiếp tục sống và chờ đợi Khoa trở về bên cạnh.

-Đi dạo với anh một xíu nhé.

Đức xuất hiện trước cửa nhà, gương mặt thoáng chút buồn, cũng được thôi, đi để thám thía nỗi buồn khi một mình lạc lõng giữa phố phường là thế nào.

Chỉ đơn giản như vậy, Đức chở An dạo trên các con phố, nơi nào vui thì dừng lại vài phút, đêm Valentine trôi qua nhẹ nhàng như thế. An cảm nhận trong lòng Đức hình như đang có cuộc đấu tranh dữ dội lắm nhưng không biết đó là gì, có lẽ là từ ngày không có người yêu cô bỗng trở nên nhạy cảm hơn chăng?

Về đến nhà đã là 11h đêm, cô thấy điện thoại có cuộc gọi đến từ Khoa. Cầm điện thoại lên mà nước mắt bỗng dưng chảy, có những nỗi nhớ cho dù thời gian có qua bao lâu đi chăng nữa cũng không thể nào trở nên bình thường được.

-Em mới đi đâu về à? Anh gọi từ tối giờ không thấy bắt máy.

-Chỉ đi dạo thôi. Anh...

An bỏ dở câu nói, cô sợ Khoa sẽ phát hiện ra mình đang khóc. Cô biết Khoa ở bên đó cũng chẳng dễ dàng gì, ở một đất nước xa lạ với những con người xa lạ, chắc chắn cậu sẽ rất khó khăn mới thích nghi được nên cô không muốn bản thân mình lại thêm một nỗi lo cho Khoa, không muốn cảm xúc của mình sẽ ảnh hưởng đến việc học của cậu.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ từ An, cô không biết rằng Khoa muốn biết tất cả những thứ nhỏ nhặt nhất của An, từ việc đi đâu, làm gì, tâm trạng như thế nào cho đến gặp gỡ những ai. Cậu không muốn khoảng cách địa lý thay đổi bất cứ điều gì trong tình yêu của hai người, dù là những điều vụn vặt nhất.

-Đồ ngốc, đừng khóc nữa. Anh nhớ em nhiều lắm. Buổi tối trước khi đi ngủ, người mà anh nhìn thấy chỉ có mình em. Sáng thức dậy, anh chỉ muốn được nắm tay em đi tập thể dục, muốn được nhắc nhở heo lười chăm lo cho sức khỏe của mình. Anh đếm từng ngày xa em, mong chờ giây phút được trở về với em. Anh yêu em đến mức, ở đâu, làm gì anh cũng nhìn thấy em, những lúc như thế anh thèm được có em bên cạnh biết bao.

An khóc nức lên nghẹn ngào, không có Khoa, cô chẳng muốn nói chuyện, không có Khoa, cô chẳng muốn làm gì. Hình như cô sắp trở thành một cỗ máy chẳng biết làm gì ngoài việc nhớ Khoa mà thôi, cậu phải mau trở về nếu không chắc cô sẽ quên mất giọng nói của mình mất.

Đức gặp An thường xuyên hơn, mặc dù cô không còn tham gia vào nhóm âm nhạc của anh nữa. An cảm thấy ở Đức có một thứ gì đó không được tin tưởng lắm mà chỉ có con gái mới có thể nhận ra. Mà hình như bây giờ tin đồn giữa hai người ngày càng nhiều và gay gắt hơn, mặc dù cố gắng không quan tâm nhưng vẫn không tránh khỏi lời bàn tán của mọi người.

...

Hôm đó, vừa ra tới cổng trường An nhìn thấy mẹ Khoa ở đó, từ ngày Khoa đi có dặn dò khi nào được sự cho phép của Khoa mới được qua gặp ba mẹ cậu nên An cũng không dám đến nữa.

-Bác có chuyện muốn nói với con.

Nói xong bà chỉ tay qua quán cà phê gần trường, cảm thấy có một chút lo lắng nhưng An không còn cách nào khác đành phải theo chân bà qua bên đó.

Mẹ Khoa không còn niềm nở với An như trước nữa, ở bà An cảm giác có cái gì đó rất xa cách mà bản thân không thể lý giải được.

-Con có biết vì sao bác ép thằng Khoa đi du học không?

-Dạ không.

An lễ phép trả lời, cô có cảm giác chuyện hôm nay hình như chẳng có gì vui vẻ hết.

-Bác cũng nói thẳng cho con biết là bác muốn tách hai đứa ra. Hai bác đã từng rất quý mến con nhưng con biết đó, con đã sống quá buông thả trong quá khứ nên bác không thể chấp nhận chuyện hai đứa được. Bác muốn thằng Khoa có thể lấy một người môn đăng hộ đối, một đứa con dâu ngoan hiền, còn con cứ nghĩ xem con đã từng qua lại với nhiều đàn ông người như vậy, cả hình ảnh kinh tởm đó bác cũng đã thấy thì làm sao đến với thằng Khoa được. Ngay cả chị gái mình con còn khiến nó trở nên như vậy thì sao bác dám để thằng Khoa đến với con chứ. Hi vọng con hiểu mà buông thả cho nó, nó còn có tương lai đang chờ phía trước nữa.

An hoàn toàn hụt hẫng khi nghe bà nói những lời này, thì ra đây là lý do mà Khoa đi du học, chắc cậu ấy đã rất khổ tâm khi đưa ra quyết định này.

Cũng đúng thôi, chuyện này không thể giấu giếm mãi được. Sẽ chẳng có ai chấp nhận một con người từng “xấu xa” như mình, nhất là những người giàu

có như ba mẹ Khoa. Những vết thương ngày xưa được Khoa chữa lành bây giờ lại tiếp tục nhói đau âm ỉ, cảm giác bị người ta khinh thường quá thật chẳng dễ chịu tí nào.

Mẹ Khoa muốn cô rời xa cậu sao? Làm sao cô có đủ dũng khí để nói lời chia tay khi cô đang yêu cậu nhiều như thế? Cô muốn nói rằng cô không thể, cô muốn nói những việc trước kia hoàn toàn không phải do cô làm nhưng ai tin cô bây giờ.

Cô phải làm gì khi bị gia đình Khoa phản đối? Tiếp tục đấu tranh gìn giữ tình yêu hay bỏ cuộc từ bây giờ để tổn thương không sâu thêm theo thời gian? Những lúc mệt mỏi như thế này, nếu có Khoa ở bên sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhưng bây giờ, ngay cả chỗ dựa tinh thần cũng không có thì An sẽ quyết định mọi chuyện như thế nào đây?

Trở về nhà với tâm trạng nặng trĩu, An buông mình trên giường hi vọng giấc ngủ có thể xua tan những muộn phiền trong lòng nhưng không thể, cô dường như không có chút phương hướng nào cho chuyện tình cảm của mình.

Cô không đủ can đảm để đối diện với sự phản đối từ ba mẹ Khoa mà xem như không có chuyện gì xảy ra được, nhưng xa Khoa thì cô càng không dám bởi tình yêu trong cô lúc này đã quá sâu đậm không thể nào muốn quên là quên được.

“Anh ơi em phải làm sao đây khi tất cả mọi người đều nhìn vào quá khứ của em hả anh? Em không thể sống thiếu anh lúc này được, làm ơn nói cho em biết em phải làm thế nào để có thể đủ sức giữ anh bên cạnh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 67

Valentine, An tự nhốt mình trong nhà không bước ra ngoài, bởi cô sợ mình sẽ cảm thấy tủi thân khi nhìn thấy những cặp tình nhân hạnh phúc trên phố.

Nhớ ngày này năm ngoái, Khoa chở An hòa vào dòng người trên đường, hai người đi khắp các con phố, trao nhau những cử chỉ yêu thương. Chỉ cần như thế đối với An cũng là một ngày hạnh phúc rồi.

Valentine năm nay không có Khoa, An chẳng biết làm gì cho nhanh hết ngày.

“Khoa thấy ngày này người ta hay vô khách sạn làm gì đó, hay tụi mình thử đi hen”

“Nếu không chịu thì mình đi nhà nghỉ”

“Cũng không chịu à, vậy Khoa sẽ chở An đi đến chân trời góc bể, chịu chưa?”

Những câu nói của Khoa cứ hiện ra trong ký ức của An, người ta nói đúng, yêu xa là yêu bằng những kỷ niệm đã qua trong quá khứ.

Mỗi sáng thức dậy, An cảm thấy trống trải vì biết ngày hôm nay sẽ rất cô đơn, nhưng lại vui mừng vì ngày gặp lại Khoa gần hơn một ngày.

Cô không mong nhận được món quà nào trong ngày mà những cặp tình nhân mong đợi, bởi những việc Khoa làm cho An từ trước đến giờ còn hơn tất cả những thứ có giá trị trên thế giới này. Thứ mà An cần là bây giờ Khoa bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt cô và nói “Valentine vui về nha heo con”, chỉ cần như thế thôi sẽ tiếp thêm động lực để An tiếp tục sống và chờ đợi Khoa trở về bên cạnh.

-Đi dạo với anh một xíu nhé.

Đức xuất hiện trước cửa nhà, gương mặt thoáng chút buồn, cũng được thôi, đi để thấm thía nỗi buồn khi một mình lạc lõng giữa phố phường là thế nào.

Chỉ đơn giản như vậy, Đức chở An dạo trên các con phố, nơi nào vui thì dừng lại vài phút, đêm Valentine trôi qua nhẹ nhàng như thế. An cảm nhận trong lòng Đức hình như đang có cuộc đấu tranh dữ dội lắm nhưng không biết đó là gì, có lẽ là từ ngày không có người yêu cô bỗng trở nên nhạy cảm hơn chăng?

Về đến nhà đã là 11h đêm, cô thấy điện thoại có cuộc gọi đến từ Khoa. Cầm điện thoại lên mà nước mắt bỗng dung chảy, có những nỗi nhớ cho dù thời gian có qua bao lâu đi chăng nữa cũng không thể nào trở nên bình thường được.

-Em mới đi đâu về à? Anh gọi từ tối giờ không thấy bắt máy.

-Chỉ đi dạo thôi. Anh...

An bỏ dở câu nói, cô sợ Khoa sẽ phát hiện ra mình đang khóc. Cô biết Khoa ở bên đó cũng chẳng dễ dàng gì, ở một đất nước xa lạ với những con

người xa lạ, chắc chắn cậu sẽ rất khó khăn mới thích nghi được nên cô không muốn bản thân mình lại thêm một nỗi lo cho Khoa, không muốn cảm xúc của mình sẽ ảnh hưởng đến việc học của cậu.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ từ An, cô không biết rằng Khoa muốn biết tất cả những thứ nhỏ nhặt nhất của An, từ việc đi đâu, làm gì, tâm trạng như thế nào cho đến gặp gỡ những ai. Cậu không muốn khoảng cách địa lý thay đổi bất cứ điều gì trong tình yêu của hai người, dù là những điều vụn vặt nhất.

-Đồ ngốc, đừng khóc nữa. Anh nhớ em nhiều lắm. Buổi tối trước khi đi ngủ, người mà anh nhìn thấy chỉ có mình em. Sáng thức dậy, anh chỉ muốn được nắm tay em đi tập thể dục, muốn được nhắc nhở heo lười chăm lo cho sức khỏe của mình. Anh đếm từng ngày xa em, mong chờ giây phút được trở về với em. Anh yêu em đến mức, ở đâu, làm gì anh cũng nhìn thấy em, những lúc như thế anh thèm được có em bên cạnh biết bao.

An khóc nức lên nghẹn ngào, không có Khoa, cô chẳng muốn nói chuyện, không có Khoa, cô chẳng muốn làm gì. Hình như cô sắp trở thành một cỗ máy chẳng biết làm gì ngoài việc nhớ Khoa mà thôi, cậu phải mau trở về nếu không chắc cô sẽ quên mất giọng nói của mình mất.

Đức gặp An thường xuyên hơn, mặc dù cô không còn tham gia vào nhóm âm nhạc của anh nữa. An cảm thấy ở Đức có một thứ gì đó không được tin tưởng lắm mà chỉ có con gái mới có thể nhận ra. Mà hình như bây giờ tin đồn giữa hai người ngày càng nhiều và gay gắt hơn, mặc dù cố gắng không quan tâm nhưng vẫn không tránh khỏi lời bàn tán của mọi người.

...

Hôm đó, vừa ra tới cổng trường An nhìn thấy mẹ Khoa ở đó, từ ngày Khoa đi có dặn dò khi nào được sự cho phép của Khoa mới được qua gặp ba mẹ cậu nên An cũng không dám đến nữa.

-Bác có chuyện muốn nói với con.

Nói xong bà chỉ tay qua quán cà phê gần trường, cảm thấy có một chút lo lắng nhưng An không còn cách nào khác đành phải theo chân bà qua bên đó.

Mẹ Khoa không còn niềm nở với An như trước nữa, ở bà An cảm giác có cái gì đó rất xa cách mà bản thân không thể lý giải được.

-Con có biết vì sao bác ép thằng Khoa đi du học không?

-Dạ không.

An lễ phép trả lời, cô có cảm giác chuyện hôm nay hình như chẳng có gì vui vẻ hết.

-Bác cũng nói thẳng cho con biết là bác muốn tách hai đứa ra. Hai bác đã từng rất quý mến con nhưng con biết đó, con đã sống quá buông thả trong quá khứ nên bác không thể chấp nhận chuyện hai đứa được. Bác muốn thằng Khoa có thể lấy một người môn đăng hộ đối, một đứa con dâu ngoan hiền, còn con cứ nghĩ xem con đã từng qua lại với nhiều đàn ông người như vậy, cả hình ảnh kinh tởm đó bác cũng đã thấy thì làm sao đến với thằng Khoa được. Ngay cả chị gái mình con còn khiến nó trở nên như vậy thì sao bác dám để thằng Khoa đến với con chứ. Hi vọng con hiểu mà buông thả cho nó, nó còn có tương lai đang chờ phía trước nữa.

An hoàn toàn hệt hẫng khi nghe bà nói những lời này, thì ra đây là lý do mà Khoa đi du học, chắc cậu ấy đã rất khổ tâm khi đưa ra quyết định này.

Cũng đúng thôi, chuyện này không thể giấu giếm mãi được. Sẽ chẳng có ai chấp nhận một con người từng “xấu xa” như mình, nhất là những người giàu có như ba mẹ Khoa. Những vết thương ngày xưa được Khoa chữa lành bây giờ lại tiếp tục nhói đau âm ỉ, cảm giác bị người ta khinh thường quả thật chẳng dễ chịu tí nào.

Mẹ Khoa muốn cô rời xa cậu sao? Làm sao cô có đủ dũng khí để nói lời chia tay khi cô đang yêu cậu nhiều như thế? Cô muốn nói rằng cô không thể, cô muốn nói những việc trước kia hoàn toàn không phải do cô làm nhưng ai tin cô bây giờ.

Cô phải làm gì khi bị gia đình Khoa phản đối? Tiếp tục đấu tranh gìn giữ tình yêu hay bỏ cuộc từ bây giờ để tổn thương không sâu thêm theo thời gian? Những lúc mệt mỏi như thế này, nếu có Khoa ở bên sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhưng bây giờ, ngay cả chỗ dựa tinh thần cũng không có thì An sẽ quyết định mọi chuyện như thế nào đây?

Trở về nhà với tâm trạng nặng trĩu, An buông mình trên giường hi vọng giấc ngủ có thể xua tan những muộn phiền trong lòng nhưng không thể, cô dường như không có chút phương hướng nào cho chuyện tình cảm của mình.

Cô không đủ can đảm để đối diện với sự phản đối từ ba mẹ Khoa mà xem như không có chuyện gì xảy ra được, nhưng xa Khoa thì cô càng không dám bởi tình yêu trong cô lúc này đã quá sâu đậm không thể nào muốn quên là quên được.

“Anh ơi em phải làm sao đây khi tất cả mọi người đều nhìn vào quá khứ của em hả anh? Em không thể sống thiếu anh lúc này được, làm ơn nói cho em biết em phải làm thế nào để có thể đủ sức giữ anh bên cạnh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Thời gian trôi qua, cả Khoa và An đều tập trung vào việc học. An kể cho Khoa nghe tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện của Đức. Khoa yêu An nên luôn tin tưởng vào người yêu, thời gian sẽ trôi thật nhanh và cậu sẽ trở về với An mà thôi.

Nhưng mọi chuyện không giống như người ta ao ước, mẹ Khoa đến tìm An nhiều lần. Nhẹ nhàng có, tức giận có, cảnh cáo có nhưng cô vẫn hướng về Khoa, vẫn hi vọng mình đủ mạnh mẽ để chờ đợi Khoa trở về, mặc dù đôi lúc trong lòng thật sự rất muốn buông tay.

-Em yêu, anh cảm thấy Đức không tốt như vẻ bề ngoài, anh sợ anh ta lại làm tổn thương em.

Không hiểu sao Khoa có chút không yên tâm về người đàn ông này, cậu cảm thấy anh ta có mục đích gì đó khi tiếp xúc với An.

-Em biết rồi.

-Đừng cố gắng quá sức nha, mai mốt anh về mà thấy ốm đi một miếng thịt nào là anh đánh cho một trận đó.

Cho dù có bị áp lực từ nhiều phía nhưng cũng may còn có Khoa, An mới có thể cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

...

Hôm nay, ngoài trời mưa tầm tã, An nhìn những giọt mưa rơi mà lòng cảm thấy nhớ Khoa khủng khiếp, ở bên kia bờ đại dương Khoa có đang nghĩ đến An như cô đang nghĩ không?

-An thềm được nhìn thấy Khoa đứng sau màn mưa vẫy tay với cô, rồi lại dụ dỗ cô chơi mấy trò con nít. “Tắm mưa đi heo ời ời”, ấy thế mà người ta vừa chui đầu ra đã bị Khoa lôi đầu lại không thương tiếc “Heo ngốc, muốn ôm hay sao mà lang thang ngoài mưa hả?”

-An thềm vòng tay ấm của Khoa ôm cô từ phía sau, đã lâu lắm rồi cô không được ở gần Khoa như thế. “Người gì đâu mà ôm nhách, ôm chẳng sướng gì hết trơn à”. Cậu nói Khoa vẫn thường nói khi ôm An, chê cho ghê lắm vậy mà cứ thích ôm hoài không chịu buông.

-An thềm được tựa đầu vào vai Khoa, kể cho Khoa nghe những điều mà chỉ có Khoa mới hiểu. Lúc đó Khoa sẽ nhẹ nhàng hôn lên tóc An thủ thi “Thương em lắm, sau này có anh rồi sẽ không ai dám ăn hiếp người yêu của anh nữa.”

-An thềm cái cảm giác được nắm tay Khoa đi dạo chơi mỗi buổi tối, có Khoa dường như con đường nào cũng trở nên ngắn hơn. Khoa thường nói “Hình như anh bị em bỏ bùa rồi hay sao á, cứ muốn dính chặt với em như thế này hoài thôi”.

-An thềm được nghe những câu nói yêu thương từ Khoa, nó không màu mè, không lãng mạn giống phim Hàn Quốc nhưng đối lại nó khiến An cảm thấy hạnh phúc. “Đồ ngốc, không được sự cho phép của anh cấm em rời xa anh nửa bước”, câu nói tưởng chừng như đơn giản đó lại có một sức mạnh lớn lao, nó giúp An tin rằng rồi Khoa sẽ trở về, sẽ bảo vệ cô như những lúc ban đầu.

Mưa ngoài kia vẫn không dứt như nỗi nhớ trong cô vẫn đọng đầy. Có xa nhau mới biết yêu nhau nhiều đến mức nào, có thử thách mới nhận ra sự bền vững của tình yêu.

...

Người hồi, nhớ anh biết bao đêm rồi.

Tiếng mưa vẫn rơi ngoài hiên dường như mưa cũng nhớ thương đến ai vô cùng.

Nhiều lúc ngỡ như đã quên nhau rồi,

Thế nhưng giấc mơ ngày xưa vẫn còn đâu đó lắng trong tiếng mưa từng đêm.

Yêu anh và yêu anh mãi dẫu nay đã xa cuối trời.

Tìm em càng thêm thao thức mỗi khi thấy mưa lại rơi.

Mong cho thời gian qua nhanh sớm mai thấy anh trở về.

Ta xây lại bao thương nhớ mãi mãi sẽ ko lìa xa.

...

...Cốc...cốc...cốc...

Nghe tiếng gõ cửa, nghĩ là ba về nên An vội đứng lên đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, An sững sờ không tin vào mắt mình. Có phải này giờ nghĩ về Khoa nhiều quá nên mới sinh ra ảo ảnh hay không? Hay vì cậu đang xuất hiện trong giấc mơ của mình, và rồi khi thức dậy cậu sẽ hoàn toàn biến mất như hơi nước.

-Quên anh rồi hay sao mà đứng như trời trồng vậy hả?

Mãi đến khi nghe giọng nói của Khoa An mới tin đây là sự thật, người đứng trước mặt cô lúc này không ai khác là người cô chờ đợi suốt một thời gian dài.

-Là anh thật sao?

Thấy An cứ đứng đờ đẫn hoài, Khoa không nhịn được cười bước tới ôm cô thật chặt.

-Anh đây đồ ngốc.

Đến lúc này An mới bình tĩnh trở lại và ôm lấy Khoa òa khóc, bao nhiêu cảm xúc vỡ òa theo nước mắt tuôn ra. Ông trời đã nghe lời cầu nguyện của cô, đã mang Khoa trở về với cô thật rồi.

An khóc nghẹn ngào, Khoa chẳng thay đổi gì cả, vẫn khuôn mặt ấy, dáng hình ấy, hơi ấm ấy nhưng sao bây giờ cô lại muốn bên cạnh không xa rời thế này.

Không biết An đã khóc bao lâu, chỉ biết lúc này hai mắt cô đã nhòe đi, mặt đỏ bừng làm Khoa thương kinh khủng.

-Anh trở về với em thật sao? Em nhớ anh sắp không chịu nổi rồi.

Cứ thế An ôm lấy Khoa khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc, giọt nước mắt đoàn tụ sau bao ngày xa cách.

Khoa cũng thế, ngày nào cậu cũng nhớ An nhiều đến mức trông sao đến ngày hôm nay để được gặp cô. Đó là tất cả số tiền cậu dành dụm được trong thời gian qua, chỉ mong sao có được một tuần bên cạnh An là đủ lắm rồi.

-Nín đi heo, anh không muốn chết đuối đâu.

-Anh đúng là vẫn đáng ghét như xưa.

Thời gian xa nhau, hai người có nhiều chuyện để nói với nhau lắm, từ chuyện ngày đầu tiên Khoa đi cho đến hôm nay, từ chuyện của hai thằng bạn thân chọc phá cho đến chuyện của Đức. Họ nói nhiều đến nỗi nếu nói liên tục trong một tuần cũng không thể nào hết được.

-Sao hôm nay anh lại về? Chắc tại nhớ em không chịu nổi chứ gì.

An ngồi mân mê bàn tay Khoa trò chuyện không ngừng, miệng cứ cười khúc khích y chang bệnh nhân trốn trại thành công vậy.

-Không, ở bên đó không có thịt heo nên phải chạy về Việt Nam ăn nè.

Khoa nhéo mũi An âu yếm.

-Vậy đứng lên em dẫn ra chợ ăn cho đã.

-Không thích, thích ăn con heo xấu xí này thôi.

Nói xong Khoa cúi xuống hôn môi An, nụ hôn như đã để dành cả năm trời cho cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, nụ hôn đọng đầy tình yêu của cả hai người.

Dường như thời khắc này đây thời gian như ngừng trôi để giữ mãi khoảnh khắc đẹp này của đôi tình nhân, còn gì hơn khi giấc mơ của cả hai được trở thành hiện thực.

-Anh về bao lâu rồi đi lại?

-Một tuần. Anh không về nhà vì không muốn ba mẹ lại làm khó em, anh muốn chúng ta có trọn một tuần vui vẻ bên nhau, được chứ?

-Lỡ ba mẹ biết anh trở về sao?

-Yên tâm, anh giỏi mấy cái này lắm.

Có lời Khoa nói, An cũng yên tâm phần nào. Khoa muốn sao cũng được, miễn sao hai người được ở bên nhau là được rồi.

Ngồi cạnh Khoa lúc này, An có cảm giác như đang đắm chìm trong hạnh phúc, đúng là chỉ có bên cạnh người yêu mới có thứ cảm giác này.

-Lần này trở về, anh phải dẫn em đi chơi bù lại khoảng thời gian xa nhau đó nha, sao mà yêu anh nhiều thế này không biết.

An nhõng nhẽo ôm chặt lấy Khoa, cậu chỉ mỉm cười giữ lấy tay cô hạnh phúc. Chỉ cần còn hơi thở, Khoa nhất định sẽ yêu thương và mang đến cho An hạnh phúc, trọn đời này nếu không có cô, Khoa sẽ không bao giờ đến với bất cứ người con gái nào khác bởi không ai có thể thay thế được vị trí cô trong tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

-Tối nay cho anh ở lại đây nha.

Khoa dụ dỗ, cậu chỉ có một tuần ở đây thôi nên phải tranh thủ thời gian ở bên cạnh nhau chứ.

-Thôi, anh lắm trò lắm, ra khách sạn ở đi.

-Trời mưa gió bão bùng, em muốn anh bị thiên lôi chụp hình hay sao mà đuổi anh đi, năn nỉ luôn đó, người yêu anh hôm nay xinh lồng lộng luôn.

Khoa nịnh nọt ghê quá làm An cũng xiêu lòng, cái con người này bao nhiêu lâu vẫn còn ngọt như mía lùi vậy, muốn đuổi đi cũng không nỡ mà.

-Được rồi, nhưng còn tùy thuộc vào ba nữa đó.

-Trên đời này anh chưa thấy con heo nào xinh đẹp như em vậy, thương quá đi mất.

-Thôi, không cần nịnh nọt đâu, anh đi tắm rửa thay quần áo đi.

Trong khi chờ đợi Khoa tắm, An ở ngoài này chuẩn bị chỗ ngủ cho Khoa. Cô vừa làm mà cứ tủm tỉm cười suốt, hạnh phúc nhất là được ở gần nhau mà.

Xong xuôi đâu đó, An chạy vào phòng ba nịnh nọt.

-Ba ơi, hôm nay cho Khoa ngủ lại đây nha, cậu ấy ở ngoài phòng khách, không dám làm gì đâu.

Thấy đứa con gái vui quá ông Tân cũng không nỡ từ chối.

-Hai đứa không được làm gì bậy bạ hết nha chưa.

-Dạ, cảm ơn ba.

Được sự cho phép của ba thế là Khoa quang minh chính đại ở lại. An nằm trên chân Khoa, hai đứa tâm sự cả đêm không hết chuyện, chốc chốc Khoa lại cúi xuống hôn lên trán An một cái tình cảm, cậu bảo rằng mỗi ngày hôn một cái, hôn bù thời gian xa nhau luôn nên khi nào đủ 400 cái mới ngưng, đúng là lý sự của người biến thái mà.

-Em cũng ghê lắm, anh mới đi có bao lâu đâu mà ở bên này đi chơi với trai lạ luôn, Đức với chả Cống nữa chứ.

-Tất nhiên rồi, em phải để dành người sơ cua chứ, lỡ chẳng may mai một anh dắt theo một cô gái mắt xanh mũi đỏ về lúc đó em phải làm sao.

-Cô hay lắm, tôi sẽ chém lát đất cái tên dám bén mảng đến gần người của tôi.

-Vậy em sẽ tìm người đất lép, lúc đó muốn chém cũng không có để chém.

Hai cái người này sắp lại là nói chuyện linh tinh cả lên y chang hai đứa con nít. Gần 1h sáng mà còn tâm sự không chịu đi ngủ, ông Tân ở trong phòng cứ nghe râm rì hoài không có dấu hiệu dừng lại nên đành phải ra tay.

-Hết giờ thăm nuôi, đi ngủ đi mai nói tiếp.

Đến lúc này An mới chịu đứng lên đi về phòng, nhưng cũng có chút không nỡ rời đi.

-Ngủ ngon nha, tối cấm anh mò vô đó.

-Ai thèm, chỉ sợ em chịu không nổi mò ra thôi.

Nói cho hay lắm, An mới vô phòng được 15 phút đã có người không chịu nổi rồi, nằm ở đây sao mà ngủ được chứ. Thế là nửa đêm nửa hôm Khoa mò mẫm gõ cửa phòng An.

-Gi vậy anh?

-Ồ ngoài đó lạnh quá ngủ không được, cho anh ngủ ké với nhen.

Vừa nói Khoa vừa đi thẳng vào trong phòng, thật hết nói nổi tên này luôn. An kéo Khoa lại.

-Không được đâu, ba biết là chết đó.

-Em không nói sao ba biết, anh buồn ngủ quá.

Nói xong Khoa nằm dài xuống giường rồi ra hiệu cho An nằm xuống cạnh bên, người gì đâu mà y chang con nít. Nghĩ vậy thôi chứ An cũng nằm xuống cạnh bên, đầu gối trên tay Khoa tình cảm.

-Ngủ ở đây khác hẳn ngoài kia luôn, em ấm thật đấy.

-Đừng có mà dè xồm nha chưa, tin em là lảng lên không hả?

-Tin chứ, người yêu anh cái gì chẳng dám làm.

-Nói vậy thôi chứ em không la đâu, anh thích làm gì thì làm đi.

Suýt xỉu với con nhỏ này, người gì đâu mà thay đổi thái độ xoành xoạch thế không biết.

Trong ánh đèn ngủ le lói, gương mặt An bừng sáng đến kỳ lạ. Hai mắt tròn xoe nhấp nháy nhìn Khoa, đôi môi hồng chúm chím thỉnh thoảng khẽ cong lên thật quyến rũ, bao nhiêu lâu không gặp tại sao một chút cũng không thay đổi thế này.

-Anh nhìn người ta chăm chăm thế này sao em ngủ được hả?

-Ai biểu em đáng yêu quá làm gì, hai đứa mình nằm nhìn nhau đến sáng luôn nhen.

-Bệnh của anh càng ngày càng nặng rồi đó, ngủ đi.

An quàng tay qua ôm Khoa ngủ ngon lành. Con nhỏ này lúc nào cũng thế, chỉ cần có cậu bên cạnh là không cần quan tâm đến bất cứ gì khác nữa.

Ngoài kia mưa vẫn rơi như trút nước nhưng ở đây lại có hai trái tim đang rất ấm áp. Mỗi ngày trôi qua, Khoa nhận ra mình càng yêu cô gái này nhiều hơn, cho dù hai người có cách xa như thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi được tình yêu dành cho nhau. Chỉ cần trong tim có nhau thì mọi chông gai cũng có thể vượt qua được, hi vọng cả hai đủ mạnh mẽ để cùng nhau vun đắp cho hạnh phúc này.

...

Sáng mở mắt ra đã thấy Khoa nhìn mình chăm chăm rồi, hình như mới từ bên đó về nên chưa quen với mùi giò bên này thì phải. An lười biếng rúc đầu vào ngực Khoa, chân tay không muốn cử động xú nào.

-An, con dậy chưa? Thăng Khoa đi đâu rồi sao ba không thấy vậy?

Ông Tân đứng ngoài cửa phòng thắc mắc, An đành phải nói dối.

-Khoa đi mua đồ ăn sáng rồi ba.

-Ừm, vậy ba đi làm đây.

Ba đi rồi An mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may ba không phát hiện Khoa chui trong này nếu không đã ca nguyên một bài vọng cổ rồi.

-Anh ơi, người em tự nhiên môi rã rồi luôn nè.

An nhong nhèo, Khoa mỉm cười xoa đầu cô tình cảm.

-Vậy ngủ thêm chút nữa đi, ngoan.

Nhưng mới vừa chớp mắt được chút xíu đã nghe ngoài cửa là ré ỉnh ỏi rồi, hình như cái giọng ồm ồm đó là của hai thằng bạn chí cốt. An uể oải bước ra mở cửa.

-Mới sáng sớm có để cho người khác ngủ không hả?

-Ấm quá nên giờ không chịu dậy luôn chứ gì. Ông Khoa đâu, xuất hiện cái coi, người gì mà mê gái bỏ bạn vậy nè.

Không ngờ hai tên này đánh hơi dữ quá, mới về tối hôm qua mà bọn chúng đã biết rồi. Đến lúc này Khoa mới chui đầu ra, đứng ngay ý bọn chúng.

-Thấy tôi đoán đầu có sai, chắc ông Khoa đã xử xong bà An rồi.

-Xử cái đầu cậu thì có, qua đây chủ yếu nhìn mặt tôi chứ gì, thấy rồi thì đi đi để vợ chồng người ta ngủ.

Khoa đệm vào làm An đỏ mặt, ba cái tên này lại giờ trò chọc quê cô giống như ngày xưa đây mà, đôi khi muốn hiền người ta cũng không để yên cho mà hiền nữa.

-Người cậu có gì đâu để bọn tôi lặn lội xa xôi đến nhìn chứ, bọn mình tụ tập đi chơi đi, chứ để hai cậu ở nhà tôi sợ mình sớm có cháu quá.

An liếc Long một cái, người ta vẫn còn non nớt thế này mà cứ đầu độc mãi, cũng may có Thắng vô cứu cánh cũng đỡ ngại.

-Thôi đừng chọc bà An nữa, tội, hai người vào trong chuẩn bị đi rồi tụi mình đi chơi.

Thế là cả bọn kéo nhau đi ôn lại kỷ niệm xưa, nói cho sang vậy thôi chứ thật ra toàn kể chuyện xấu hổ của An rồi cười sỗ nhục thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Bốn đứa lặn lội bò lết hết quán này qua quán khác đến tối mới chịu về.

-Bà An uống xúu đi, có gì đâu mà sợ, lâu lắm tụi mình mới tụ tập thế này.

Long cầm ly rượu lên đưa cho An, bọn này sinh viên mà bày đặt uống rượu với bia nữa chứ. Nhưng cũng không trách được, dù gì cũng đã hơn một năm cả bọn mới tụ tập, uống một xúu cũng chẳng sao.

-Thôi, tôi là con gái, lỡ ba người chiu say rồi xử tôi thì sao, đừng có dụ nha.

-Trời ạ, tôi đâu có biến thái đến mức tìm một người đàn ông làm chuyện ấy, ít nhất tiêu chuẩn đầu tiên của tôi phải là con gái biết không hả?

-Chứ tôi không phải là con gái à?

-Ừa, muốn người khác tin mình là con gái thì phải chứng minh đi.

Đúng là có miệng lưỡi cách nào cũng không nói lại hai tên này, bọn chúng chỉ cần có chút men vô là lầy không chịu nổi.

Khoa phải lên tiếng bênh vực người yêu.

-Đừng có mà ăn hiếp người yêu tôi nha, em uống xúu cũng được, có anh đây bọn chúng không dám làm gì đâu.

Có Khoa bảo kê, An mới dám uống một chút. Ấy thế mà vui, ngồi nói chuyện rồi chơi trò chơi, ai thua phải chịu phạt, riết rồi đứa nào cũng uống cả đồng rượu luôn.

Ba người kia biết uống nên nhiều đó chẳng xi nhê, còn An thì có biết đâu, uống vài ly vô là bắt đầu quay mòng mòng không kiểm soát được nữa rồi.

-Anh, em buồn ngủ quá, mình về đi anh.

Thấy An có vẻ mệt nên Khoa đứng lên dẫn cô về.

-Em không thích đi taxi, anh công em về đi.

Giọng An đã bắt đầu lè nhè, mỉm cười đặt cô lên lưng. Khoa vui vẻ cõng An đi bộ về nhà. Cậu lấy tay đánh vào mông cô mắng yêu.

-Cũng biết hành anh quá ha.

-Em giả bộ thôi, chứ nhiều đó nhằm nhò gì với em.

-Dám lừa anh hả? Anh say quá, đi hết nổi rồi.

Khoa giả vờ ngồi xuống đường than ngắn thở dài, tường cậu mệt thiết nên An quan tâm.

-Sao không nói sớm, để em công anh về.

-Thôi đi bà nhỏ, cái tướng như con nhái mà đòi công tôi.

-Được mà, anh quên em là siêu nhân Gao hả?

Rồi đó, bắt đầu nói nhảm đây vậy mà nói uống nhiều đó không xi nhê, tình hình này chắc về tới nhà cũng quậy banh chảo xóm chứ không giỡn đâu.

-Ngồi im đi, để anh công về.

-Không được, trách nhiệm của siêu nhân là đi cứu nhân loại, ai lại để một người đàn ông chân yếu tay mềm công được, bỏ em xuống.

Cảm thấy mệt mệt rồi nha, nhưng nhìn con nhỏ này có vẻ quyết tâm lắm nên đành chiều theo ý cô vậy.

-Ôm chặt vào, siêu nhân chuẩn bị cất cánh đây.

Cồng người ta đi còn không nổi ở đó mà bay với nhảy, chưa thấy ai uống rượu vào lại nhảy như con heo này hết.

Đúng y chang, mới vừa chạy được ba bước cả hai té lăn đùng xuống đất, đã vậy còn lăn mấy vòng y chang phim võ thuật mới ghê, phải vậy mới hết dám làm siêu nhân nữa.

-Em có sao không hả?

-Không sao, em là siêu nhân mà.

Trời ạ, đến rồi nã với con nhỏ này mắt, mở miệng ra là đòi làm siêu nhân, chắc xem phim dữ quá nên bị lậm đây mà.

-Tôi biết rồi, về thôi siêu nhân.

Nói xong Khoa công An đi về nhà, vừa đi cô vừa huyền thuyên kể đủ thứ chuyện trên đời, khổ nỗi là chỉ toàn nói một mình, còn ai nói kệ người ta mới ghê..

-Khoa khùng ời Khoa khùng, em ghét anh quá đi.

-Tôi quảng cô xuống cống bây giờ chứ ghét tôi.

...

-A,Khoa của em đẹp trai y chang Lee Min Ho luôn.

-Em còn cái gì mới hơn không? Chuyện này cả thành phố đều biết mà.

-...

-Ồ sao băng kìa anh, ước nhanh đi anh. Haha, chỉ có mấy đứa con nít mới tin cái trò nhảm nhí này thôi, anh mà ước thiệt chắc em cười bể bụng luôn quá.

-...

-Anh xem kìa, sao con gà lại bay cao vậy nhỉ?

-Đâu? Gà đâu?

-Kia kìa, anh không thấy sao? Nó đang đứng trên dây điện kia anh.

-ừm, anh thấy rồi.

-Xạo, gà nào mà leo lên tới trên đó, mai em dẫn anh đi khám mắt.

-....

-Khoa ời, anh đừng có bỏ em nữa được không? Em nhớ anh nhiều lắm. Không có anh, em chẳng muốn ăn, chẳng muốn ngủ, chẳng muốn học hành gì cả, hức... hức....

Tự nhiên nghe An nói xong câu này Khoa bỗng thấy yêu cô kinh khủng, chắc cô đã trải qua những ngày tháng chia xa chẳng mấy vui vẻ. Cô thật đáng

thương biết mấy, nếu kiếp này không đến được với nhau chắc cuộc sống này sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa.

Cồng An về tới nhà, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường, Khoa ngồi cạnh bên ngắm không rời đi.

-Đồ ngốc, sau này cấm em uống rượu đó biết không hả?

Khoa chỉ tay vào trán cô cảnh cáo.

-Ừm, anh nè, anh biết gì chưa?

-Biết gì?

-Em là siêu nhân Gao đó, hi..hi..

-Được rồi siêu nhân gao, ngủ giùm anh cái đi, quậy quá đi mất.

An nhắm mắt được năm phút rồi đột nhiên giật mình mở mắt ra nói tiếp.

-Anh ơi, anh biết gì chưa?

- Biết gì?

-Em là siêu nhân Gao đó, hi..hi..

-Vâng, em là siêu nhân, giờ ngủ được chưa?

Rõ khổ với con nhỏ này, người gì mà nhay thời rồi, cứ mở miệng ra là đòi làm siêu nhân không thể hiểu nổi, cơ mà cái gương mặt lúc này của An trông đáng yêu thật đấy.

Nhắm mắt được năm phút, như chợt nhớ ra điều gì An ngồi bật dậy.

-Anh ơi, anh biết gì chưa?

Lại nữa đó, muốn cho con nhỏ này một liều thuốc ngủ dê sợ.

-Biết rồi, em là siêu nhân chứ gì.

-Không,

-Vậy chứ sao?

-Em yêu anh.

Nghe An nói mà tim Khoa như tan chảy, cậu ôm chặt lấy An thay cho tất cả tình cảm của mình. Ngay cả trong cơn say cô vẫn còn có thể nói ra được điều đó, chứng tỏ cô yêu Khoa đến mức nào.

Đôi khi chỉ một câu nói đơn giản lại khiến người khác cảm thấy ảm lòng, đôi khi chỉ là một cử chỉ yêu thương lại khiến người ta trở nên mạnh mẽ. An của cậu là một cô gái bé nhỏ nhưng lại mang trong mình một tình yêu thương lớn lao để bất cứ ai đến gần cũng không muốn rời đi, để ai yêu thương lại muốn chở che và chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Thức dậy với cái đầu đau như búa bổ, toàn thân ê ẩm, An nhìn qua Khoa nằm kế bên mà nghi ngờ, có khi nào lợi dụng lúc người ta ngủ Khoa làm gì mình rồi không. Nếu thật như vậy thì chẳng phải mình đã bị xử lý rồi sao, không thể nào như thế được.

-Ngủ thêm chút đi, nhìn cái gì mà nhìn.

Khoa quàng tay qua ôm An ngủ tiếp, lúc cần thì không dậy, lúc người ta muốn ngủ lại đòi thức, đúng là khác người mà.

Không nói không rằng, An chui đầu vô chăn thút thút khóc.

-Sao lại khóc? Đau ở đâu à? Khoa lo lắng.

-Không biết đâu, bắt đền anh đó. Tối em ngủ anh làm gì mà bây giờ toàn thân đau nhưc không cử động được luôn.hic..người ta là con gái chỉ có mỗi một thứ quý nhất, vậy mà anh biến thái lắm. ...

Bây giờ thì Khoa đã hiểu vì sao con nhỏ này khóc, vậy mà hồi tối nói ghê lắm, em không say, em là siêu nhân thể mà bây giờ chẳng nhớ xịu nào cả. Thời lỡ bị hiểu lầm rồi chọc nhỏ này luôn cho vui nhà vui cửa vậy.

-Anh xin lỗi, anh sẽ chịu trách nhiệm.

-Vậy là anh làm thật hả? Không biết đâu, đền lại cho em.

An càng khóc, Khoa càng khoái chí, công nhận nhỏ này ngây thơ dễ sợ, ai nói gì cũng tin hết ráo.

-Muốn anh đền gì nào?

-Không biết.

-Dù gì hai đứa mình cũng yêu nhau, em cho anh cũng là chuyện thường mà đúng không? Hay là em muốn giữ lại cho thằng khác.

-Không phải nhưng em muốn mình tự nguyện chứ không phải bị anh lừa.

Trời ạ, nghĩ sao nghĩ xấu cho người khác dữ dội vậy không biết, Khoa lừa cô hồi nào, người ta là đàn ông chân chính ai lại làm mấy chuyện đó chứ.

-Chọc cô thôi, tối qua cô uống rượu quậy phá quá nên bây giờ mới bị vậy đó.

Nghe Khoa nói, An gãi gãi đầu cố lục lại trí nhớ của mình. Hình như cô có uống rượu nhưng mà rõ ràng đâu có quậy phá như Khoa nói, còn công Khoa về tới nhà nữa mà.

-Em quậy phá hồi nào, công anh về tới nhà không biết ơn mà còn nói người ta vậy nữa.

-Thôi đi bà nhỏ, hôm qua em vừa mới nhắc anh lên hai đứa đã té lăn đùng ra đường, ở đó mà về tới nhà. Ngoan ngoan nhắm mắt ngủ thêm miếng đi.

Khoa giữ chặt lấy An rồi nhắm mắt lại ngủ, còn An cứ nằm băng quơ suy nghĩ chuyện hồi tối. Khoa chắc chẳng bao giờ lừa mình, nhưng mà nếu thật như vậy thì xấu hổ chết, lỡ tối qua mình làm chuyện gì mất mặt là tiêu đời.

Trời ạ, lần sau chắc chẳng dám uống miếng rượu nào nữa đâu, quê quá đi mất.

-Anh ơi, em đau đầu quá à.

-Để anh xem lần sau còn dám uống rượu nữa không.

-Là anh bảo em uống mà, nghe lời cũng bị la mà không nghe lời cũng bị la, sống sao cho vừa lòng thiên hạ đây.

-Lắm bầm cái gì vậy hả? Anh đánh cho một trận bây giờ.

Khoa vừa nói vừa dùng tay xoa xoa hai bên thái dương cho An, dễ chịu quá nên cô ngủ luôn lúc nào chẳng hay. Tốt nhất là vậy chứ cô mà thức lại lâu bầu mải chuyện hôm qua nữa.

...

Thời gian một tuần trôi qua nhanh chóng, ngày nào hai đứa cũng ở cạnh nhau mà không biết chán, cũng chẳng thấy đủ. Sáng mai Khoa lên máy bay rồi nên phải tận dụng chút ít thời gian ngắn ngủi để lưu giữ những kỷ niệm đẹp về nhau.

Nhưng mới vừa ra tới cửa đã gặp mẹ Khoa đứng đó từ khi nào rồi. An nhất thời đơ người chưa biết xử lý sao thì Khoa đã nắm lấy tay cô bước đến.

-Mẹ...

-Còn coi bà già này là mẹ hả? Con cái lớn rồi, về nhà cũng không ghé thăm ba mẹ một lần, chỉ biết có bạn gái thôi. Có phải nó cho con ăn trứng cái gì rồi nên con mới quẩn quýt nó mà không cần ba mẹ nữa đúng không?

Bà ta nói bằng giọng uất ức, cũng đúng thôi, có đứa con trai duy nhất vậy mà đi xa cả năm trời cũng chẳng thèm ngó ngang đến ba mẹ hỏi ai không giận cho được.

-Tại mẹ cứ suốt ngày làm khó dễ An nên con mới không muốn về, nếu con nói mẹ có cho con về không?

-Mẹ chỉ là muốn tốt cho con thôi hiểu không? Đi về với ba mẹ.

Bà ta một mực dắt Khoa đi về, cậu vội giằng tay ra.

-Mẹ để con tự do được không? Mẹ cứ về trước xú con về.

-Vì nó nên con mới như vậy phải không? Mẹ đã nói rồi nó không có tư cách để đến gần con.

Chỉ vào An, bà ta gần giọng. Không ngờ con nhỏ này lại mặt dày như vậy, lẽ ra khi nghe bà ta nói vài lần phải biết đường mà rút lui chứ, hay tại vì điều kiện con bà tốt lại yêu thương nó như vậy nên không nỡ chia tay. Càng nghĩ bà càng khinh thường An nhiều hơn nữa.

-Mẹ không được nói An như vậy, chuyện này không liên quan gì đến cô ấy.

Khoa dứt khoát, còn An chỉ biết đứng đơ người, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, cô không thể yếu đuối đến mức chuyện gì cũng khóc được, phải tập cho mình thói quen mạnh mẽ để cho dù có đối diện với bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không bị tổn thương nữa.

-Không liên quan đến nó, con nghĩ mẹ là con nít hả? Nếu không phải vì nó thì con có trở nên như vậy không? Mẹ chỉ có một mình con thôi, đừng làm mẹ khổ thêm nữa được không?

Bà ta bắt đầu khóc, không thể tiếp tục để mẹ ở đây thêm được nữa, Khoa đưa bà về nhà, trong đầu vẫn luôn thắc mắc tại sao chuyện gì mẹ cũng biết rõ tường tận như vậy.

Còn lại một mình, An mệt mỏi buông người xuống đất. Cô không biết sự lựa chọn của mình đúng hay sai nữa, nếu như hai người cứ bất chấp đến với nhau chẳng phải bản thân là nguyên nhân khiến gia đình Khoa sứt mẻ sao? Liệu cậu có thể có được cuộc sống vui vẻ hạnh phúc khi nỗi đau gia đình cứ canh cánh trong lòng hay không?

An thực sự không muốn vì mình mà Khoa bất hòa với gia đình, càng không muốn vì mình mà Khoa phải mệt mỏi. Tại sao giữa một biển người đông đúc, ông trời lại để cô và Khoa đến với nhau rồi lại dùng nhiều cách ngăn trở. Cô không phải là sắt đá đến mức nghe những lời nói của mẹ Khoa mà không để tâm được, cô chỉ là một người bình thường, biết đau, biết tự trọng.

Ngay lúc này đây thật sự chỉ muốn buông bỏ, biết là sẽ rất đau nhưng rồi thời gian sẽ chữa lành tất cả, nó sẽ giúp cả hai quên được nhau. Rồi Khoa sẽ tìm được một người môn đăng hộ đối, người xứng đáng với mình hơn.

Nhưng làm sao cô đủ can đảm để nói lời chia tay khi cô đang yêu Khoa tha thiết? Chuyện gì cho dù có khó khăn cách mấy cô cũng cố gắng làm nhưng chuyện này đối với cô quả thật không đủ can đảm để thực hiện.

...

Đứng bên ngoài nghe thấy hết cuộc gặp gỡ, ông Tân đau lòng khôn xiết. Nguyên nhân sâu xa cũng bởi vì ông không lo được cho đứa con gái nhỏ khiến con bé phải chịu thiệt thòi như thế này.

-Con gái, ba xin lỗi.

Ông xoa đầu An an ủi, mặc dù biết lời an ủi của mình cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì nhưng ông cũng không biết làm gì hơn. Ông không thể chạy đến gia đình người ta để nói rằng mọi chuyện là do chị gái của An làm, từ trước đến giờ mọi người đang hiểu lầm Thái An được. Mà cho dù có đi thì An cũng sẽ không bao giờ để ông nói.

Thầy An bây giờ ngay cả bản thân cũng không nhận ra, suốt ngày chỉ có khóc rồi cười. Tài sản gia đình cũng vui dần đi vì mẹ đưa con mình đi chạy chữa khắp nơi, thậm chí đưa đi nước ngoài vẫn không thuyên giảm. Như vậy đã quá đáng thương rồi làm sao An lại có thể nhẫn tâm đem tất cả tội lỗi để trên người chị được nữa.

-Ba ơi, con phải làm sao đây ba? Con sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhìn đứa con gái đau khổ như vậy ông Tân càng đau hơn, ông ôm lấy con bé dỗ dành.

-Mạnh mẽ lên con gái, rồi mọi người sẽ hiểu ra mà thôi. Nếu một ngày nào đó mọi chuyện đi quá sức con thì hãy buông tay, ba không muốn nhìn con bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Con có đủ mạnh mẽ để đứng lên mà đứng không?

Nghe những lời động viên của ba An òa khóc. Ba nói đúng, cô sẽ cố gắng để theo đuổi tình yêu của mình nhưng nếu như một ngày đó bản thân không còn đủ sức cô sẽ không níu kéo hay gín giữ nữa, bởi cô biết thứ gì không thuộc về mình thì cho dù có cố gắng cách mấy cũng sẽ mãi mãi không thuộc về mình mà thôi.

...

Chương 73

Cả ngày hôm đó Khoa không được đến gặp An nữa, cậu chỉ gọi điện thoại để tạm biệt An rồi lên máy bay thôi.

Dặn dò có, an ủi có, động viên có, Khoa cố gắng giúp An mạnh mẽ hơn để không bỏ cuộc vào lúc này.

Không hiểu sao lần này Khoa đi An lại cảm thấy bất an đến thế, thôi thì cứ mặc kệ giao phó cho số phận vậy, chuyện gì đến ắt sẽ đến mà thôi.

...

Ở lại em nhé, ngày mai anh sẽ về

Anh chỉ mong nỗi nhớ em thêm xa

Mang đợi chờ, thêm dài ngắn

Anh chỉ thêm kỉ niệm là những chuyến đi

Rồi có lúc em sẽ khóc tựa vai gió, tựa bóng anh ngập ngừng trôi

Vì anh biết vắng anh phố quen rất buồn

Vắng anh em vắng một bờ vai.

Anh đâu muốn xa con phố ta đã yêu

Nơi ấy hẹn hò đôi ta chuyện trò

Nơi ấy đã từng đón đưa em từng chiều tới trường

Anh đâu muốn xa bóng dáng anh yêu thương

Đôi vai hao gầy mỏng manh tâm hồn

Anh hứa sẽ về với em như lời hứa anh từng

Xin em hãy chờ anh về.

...

Buổi chiều, đang đi lang thang một mình trên đường thì Đức xuất hiện, vẫn chỉ là mấy câu xã giao bình thường không hơn không kém.

-Dạo này thấy tâm trạng em không được tốt, có chuyện gì sao?

Đức quan tâm hỏi han nhưng An chỉ lắc đầu không nói, có những chuyện thêm một người biết cũng chẳng giải quyết được gì.

-Anh đưa em đến một nơi.

Nói xong Đức chở An đi đến chân một cây cầu bên ngoài thành phố, đứng ở đây có thể tận hưởng từng cơn gió mát lạnh thổi vào người. Tránh xa cái thành phố chật chội chỉ toàn khói bụi và tiếng còi xe, nơi đây như là thiên đường của những người yêu thích bình yên tĩnh lặng.

-Thoải mái hơn chút nào không?

An khẽ gật đầu. Ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt thanh thoát của An khiến cô thêm xinh đẹp, bất giác Đức có cảm giác muốn chạm vào cô gái này biết bao.

-Cậu ấy ở xa lắm, khoảng cách sẽ làm cho tình yêu phai nhạt, em không nghĩ vậy sao?

Quay sang nhìn Đức, An khẽ cười nhạt. Tại sao ngay cả Đức cũng nghĩ như thế trong khi cô thật sự đang rất cần một lời động viên để đủ sức bước tiếp.

Có thật tình yêu sẽ phai nhạt theo thời gian hay không, hay là nó sẽ trở nên mãnh liệt hơn vì khoảng cách?

Nếu Khoa ở đây, cậu sẽ rất dứt khoát mà khẳng định “Cho dù thời gian có thay đổi tất cả nhưng chắc chắn tình yêu của hai đứa mình sẽ không bao giờ thay đổi”.

Nhưng bây giờ Khoa đang ở một nơi xa xôi, làm sao biết cảm giác chông chênh của An như lúc này chứ,

-Anh cũng nghĩ vậy sao? Nếu như tình yêu đối với ai cũng mong manh như vậy thì có lẽ sẽ chẳng ai đủ can đảm mà yêu đâu.

-Em yêu cậu ấy lắm sao?

-Nếu không yêu anh ấy nhiều như vậy chắc em sớm đã buông tay rồi.

Đức nhìn cô gái bên cạnh, môi mỉm cười nhưng đôi mắt lại chứa một nỗi buồn vô tận. Cô mong manh lắm, tưởng tượng chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ bay đi nhưng bên trong lại kiên cường đến kỳ lạ. Thật lòng đôi khi anh không muốn tiếp tục công việc này nữa nhưng bản thân hình như lại thích cô thật rồi.

-Thái An, em hạnh phúc chứ?

-Tất nhiên rồi, nếu anh có mục đích để sống, có niềm tin để chờ đợi và có một người để yêu thương thì chắc sẽ hạnh phúc, đúng không?

Bây giờ thì Đức cũng đã hiểu vì sao chàng trai kia lại yêu An đến như thế, cho dù người khác có làm cách này cách kia cũng không thể thay đổi được tình yêu của cậu.

An cũng vậy, trải qua một thời gian tiếp cận, theo đuổi nhưng rõ ràng cô vẫn chẳng đặt anh trên mức tình bạn thông thường. Nếu là một người khác không có người yêu bên cạnh lại chịu áp lực từ nhiều phía như vậy chắc chẳng thể nào từ chối một con người ưu tú như anh. Nhưng An lại khác, trong tim cô chỉ có một người và luôn hướng về một nơi mà thôi.

Anh thật sự ngưỡng mộ tình yêu của hai người này lắm.

-Nếu sau này có bất cứ chuyện gì cứ đến tìm anh nhé.

-Cảm ơn anh.

Cuộc trò chuyện chỉ dừng lại ở mức đó nhưng hậu quả về sau lại không lường trước được, An vẫn chẳng may nghĩ ngợi điều gì bởi cô không biết lòng người lại khó lường như vậy.

...

Thời gian trôi qua, cả An và Khoa đã chững chạc hơn, không còn mơ mộng như tình yêu của cái tuổi mới lớn nữa, có lẽ do khoảng cách đã làm tim người ta chai sạn hơn hay vì khó khăn trước mắt khiến cả hai nản lòng.

Khoa vẫn đều đặn trò chuyện khích lệ làm An cũng cảm thấy vui đi phần nào bất an đang hiện hữu.

-Chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi, em nhớ phải chờ anh về nhé.

-Em có thể chờ bao lâu cũng được, miễn sao anh trở về là được rồi.

Một mơ ước nhỏ nhoi nhưng không biết có thể thành hiện thực được hay không, nhưng cô vẫn cứ chờ đợi đôi lúc tưởng chừng như rất mong manh không bền vững.

Thỉnh thoảng có thời gian, An đến thăm Thái, kể cho Thái nghe những chuyện đang xảy ra bên ngoài phòng giam và về chuyện của Khoa. Anh không nói gì nhiều, chỉ khích lệ vài câu nhưng lại có thể tiếp thêm sức mạnh cho An.

-Tình yêu mà, đôi lúc có khó khăn mới nhận ra đối phương quan trọng với mình thế nào. Hãy nghĩ về những kỷ niệm đẹp của hai đứa và cố gắng đeo đuổi hạnh phúc của mình. Hãy nhớ rằng cho dù em có quyết định như thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ ủng hộ em.

Thái vẫn thế, vẫn là một người anh tốt trong mắt An. Lời nói của anh có một ma lực giúp An thêm tin vào cuộc sống, vào những điều tưởng chừng như chưa hề tồn tại.

Trên đường trở về nhà, An khẽ vu vơ hát bài hát Khoa thường hay hát cho cô nghe.

“Anh đâu muốn xa bóng dáng anh yêu thương, đôi vai hao gầy mong manh tâm hồn.

Anh hứa sẽ về với em như lời hứa anh từng

Xin em hãy chờ anh về...”

Cô nhớ lại câu hỏi của Đức, cô có đang thật sự hạnh phúc không? Ngay cả bản thân mình cô cũng chẳng thể trả lời được. Lắm lúc nghĩ về Khoa, nghĩ về

những kỷ niệm đẹp của hai đứa cô thật sự rất hạnh phúc, nhưng khi nghĩ về tương lai phía trước, về sự khó khăn mà bản thân phải đối diện cô bỗng thấy đứng khựng trong người không còn nữa.

Gia đình, bạn bè, tình yêu, hình như tất cả mọi thứ đều không giống như cô mong ước.

Gia đình tan vỡ, cha mẹ ly dị, chị gái bị bệnh tâm thần, càng ngẫm nghĩ An càng cảm thấy mình hoàn toàn không xứng đáng với Khoa, sẽ chẳng có gia đình nào lại chấp nhận một cô gái quá khứ chẳng mấy tốt đẹp, tương lai lại chẳng có gì tươi sáng.

An cảm thấy thật sự rất chua chát, khi còn nhỏ cô đã từng ước mơ rất nhiều, cũng chẳng bao giờ nghĩ đến sau này mọi thứ có thể xáo trộn nhiều như vậy. Hóa ra hạnh phúc vốn dĩ lại là thứ khó sở hữu, khó nắm bắt đến thế, vậy mà bấy lâu nay cô ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần tình yêu đủ lớn thì hạnh phúc sẽ tự tìm về.

Cô đã sai vì quá thiêng liêng hóa tình yêu, có lẽ trải nghiệm lần này sẽ giúp cô trưởng thành hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Vừa về đến nhà, giọng nói oang oang từ bên trong làm cô khựng lại.

- Có chuyện gì chị cứ nói với tôi, con bé hôm nay về trễ lắm.

- Vậy tôi cũng nói thẳng, lúc trước gia đình tôi rất yêu quý con bé nhưng để đến với thằng Khoa thì không thể nào. Anh là ba nó chắc cũng hiểu cái quá khứ không tốt đẹp, và lại bây giờ gia đình anh...

- Tôi hiểu, nhưng tội nhỏ nó yêu nhau, nếu ngăn cản quả thật rất đáng thương.

- Tội nó còn nhỏ biết gì mà yêu đương, được đâm ba bữa là lại quên hết ráo thôi. Anh xem con bé An nhà anh, nó đã qua tay biết bao người đàn ông rồi, bây giờ nói nó yêu thằng Khoa làm sao mà ai tin được chứ.

An như chôn chân tại chỗ, cố gắng mím môi để không bật ra tiếng khóc, cái quá khứ này có lẽ cô sẽ phải đeo nó dai dẳng đến cuối cuộc đời. Cô chỉ sợ những lời nói của bà ta lại làm ba đau lòng, mấy ngày nay sức khỏe ba đã không được tốt, An sợ những lời này sẽ làm bệnh ba càng nặng hơn.

Ở trong nhà, ông Tân cũng cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, thật sự lúc này đây ông muốn con gái mình đủ mạnh mẽ để buông tay cho nhẹ lòng. Ông không muốn con bé sẽ lại chịu tổn thương vì những chuyện oan ức nhưng ông cũng biết An yêu Khoa thật lòng, nếu phải lựa chọn xa nhau chắc con bé sẽ rất đau khổ.

- Tôi không biết tại sao chị lại nghĩ con bé như vậy nhưng có một điều chắc chắn là con gái tôi không phải là người như chị nói. Nếu chị nghĩ vì gia đình tôi như vậy nên không môn đăng hộ đối với gia đình chị thì cái này tôi chấp nhận, nhưng chị nghĩ xem hai đứa hạnh phúc hay không là tùy thuộc vào tình yêu của hai đứa nhỏ.

- Vậy anh xem những cái này xem có phải là do tôi nhìn nhầm không.

Bà ta đem những tấm hình ngày xưa ra, từ lúc An bị đánh ghen, rồi những tấm hình của cô và Bảo đến hình của Đức cũng bị lôi ra.

Ông Tân nhìn những tấm hình này mà ghen ngào không nói nên lời, rõ ràng người con gái trong hình là An nhưng tại sao con gái mình lại làm những hành động này chứ.

Ông như không tin vào mắt mình rằng An đã lên giường với Bảo, cô ngoan hiền như thế sao lại có thể làm ra chuyện động trời này được.

- Anh xem đi, tôi chẳng nói gian cho con bé bao giờ. Thằng Khoa thì đang ở xa vậy mà nó ở đây vẫn quang minh chính đại qua lại với người đàn ông khác, hai đứa đã hẹn hò rất nhiều lần rồi, không thể có chuyện bạn bè mà thân mật đem nhau ra chỗ vắng vẻ như thế. Hi vọng anh hiểu mà khuyên nó giúp tôi.

Nói xong bà ta bỏ đi về.

Còn lại một mình ông Tân, ông đau khổ khôn xiết khi nghĩ về con gái của mình. Nếu bây giờ ông khuyên nó từ bỏ liệu nó có chịu nổi cú sốc này không? Cảm thấy lồng ngực đau nhói, hơi thở khó khăn nhưng ông vẫn cố gắng chịu đựng.

- Ba, con xin lỗi.

An bước tới ngồi dưới chân ba, nhìn ba đau lòng như vậy cô không đành lòng, cũng vì bản thân quá cố chấp nên mọi chuyện mới trở nên như ngày hôm nay. Nếu như ngay từ đầu cô quyết định chia tay Khoa thì có lẽ ba sẽ không phải xấu hổ với người khác như thế này.

Cô hối hận rồi, thà rằng hi sinh hạnh phúc của bản thân để giải quyết mọi chuyện êm đẹp còn hơn cứ cố đeo đuổi những thứ không thuộc về mình.

Ông Tân vừa đau lòng vì con gái, vừa bất ngờ chuyện giũ lòng chiều của An, lại thêm cảm giác dằn vặt tự trách bản thân mình khi không lo nổi cho con gái một cuộc sống đàng hoàng khiến ông bị xúc động nên chỉ muốn nghỉ ngơi lúc này.

An cũng đang rất mệt mỏi, đầu óc trống rỗng không biết làm gì vào lúc này. Càng ngày mọi chuyện càng đi quá sức chịu đựng của cha con An, cô sẽ chấp nhận buông bỏ, làm ơn đừng làm ba thêm khổ sở nữa.

...

Tối, nhắn tin với Khoa mà An khóc hết nước mắt, cô không thể tưởng tượng được một ngày nào đó hai người sẽ chia tay, sẽ không còn hướng về nhau như lúc này nữa..

Cô sẽ quyết định kết thúc chuyện tình không được ủng hộ này để giải thoát cho cả hai, chỉ cần Khoa hạnh phúc và sớm quên được cô như thế đã là quá đủ rồi.

-Đang làm gì vậy heo?

-Đang nhớ anh.

-Tư tưởng lớn gặp nhau rồi, anh cũng đang nhớ em.

Khoa chẳng may hay biết gì về chuyện chiều nay nên vẫn rất hi vọng. Thôi thì để cô hạnh phúc thêm vài ngày ngắn ngủi nữa rồi mọi chuyện sẽ kết thúc, cô sẽ quay trở về cuộc sống không có Khoa bên cạnh, có lẽ vẫn sẽ sống tốt thôi.

-Anh, em yêu anh nhiều lắm, em muốn anh lúc nào cũng được sống vui vẻ...

-Anh sẽ không thể sống vui vẻ được nếu không có em đâu, heo con.

Càng nhận được những lời nói yêu thương từ Khoa thì dũng khí trong An cũng vơi dần đi, những suy nghĩ trong lòng định nói ra hòa theo nước mắt rơi đi mất. Cũng may là nhắn tin nên Khoa không thể biết được An khóc nhiều như thế nào.

Bằng ấy thời gian, cô cũng đã ném đủ vị ngọt của tình yêu, có chia tay chắc cũng sẽ không quá hối tiếc.

...

Hôm nay đang đi học, An nhận được điện thoại báo ba phải nhập viện vì lý do sức khỏe, cô vội chạy đến bệnh viện ngay lập tức.

Nhìn ba nằm hôn mê trong phòng bệnh với ống thở mà cô cảm thấy sợ hãi, có phải bệnh của ba tái phát nên mới như vậy không?

-Bệnh nhân bị suy tim cho nên cần phải làm phẫu thuật mới mong sống được.

-Phẫu thuật?

-Đúng rồi, bệnh đã quá lâu mà gia đình không lo chữa trị nên hôm nay mới nặng như vậy. Và lại bệnh nhân đã lớn tuổi nên có chút khó khăn. À, chi phí phẫu thuật tương đối lớn nên gia đình về chuẩn bị sớm, nhất là giữ tinh thần bệnh nhân thật tốt.

Nghe bác sĩ nói mà An như đứng không vững, tại sao đang yên đang lành ba lại bị suy tim cơ chứ? Có phải là do chuyện của cô khiến ba suy nghĩ và đau lòng nên bệnh mới trở nặng đúng không?

Tất cả là do An, cô đã vì bản thân mình nên mới khiến ba trở bệnh, giả như từ ban đầu cô đưa ra quyết định kết thúc thì ba sẽ không như thế này rồi.

Chắc ba đang rất đau đớn, rồi còn đến chuyện phẫu thuật nữa, làm sao cô có đủ một số tiền lớn để lo cho ba bây giờ. Chi phí phẫu thuật, thuốc men, còn tám bổ cho ba cộng thêm tiền nhà, tiền học thì một mình cô sao có thể xoay sở nổi cơ chứ.

Cô sợ lắm, sợ ba sẽ không còn bên cạnh mình nên cho dù phải làm cách nào đi chăng nữa thì nhất định cũng phải phẫu thuật cho ba, nhưng mà làm cách nào thì thật sự cô cũng chẳng biết nữa.

Quá lo lắng, An gầy đi trông thấy. Trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên. Đã vậy còn không được yên thân, tối hôm đó mẹ Khoa đến tìm An. Bà ta nói gia đình hai bên đang chuẩn bị lễ đính hôn cho Khoa và Chi nên bà tha thiết van xin An hãy buông tha cho con mình.

Có lẽ đối với bà An là một người bất trị, mặt dày khi cứ đeo bám không chịu buông, nhưng bây giờ cô rối lắm, thật sự cần một chỗ dựa để mình có thể vượt qua những khó khăn cuộc đời.

Cô quá mệt mỏi khi mỗi sáng mở mắt ra chỉ mong sao mọi chuyện chưa từng xảy ra, chỉ mong sao cô không tồn tại để không phải chịu đựng nỗi đau này.

Không luyến tiếc, không tranh giành, có lẽ Chi là người con gái tốt nhất xứng đáng với Khoa, cô hứa sẽ đồng ý buông tay, sẽ không dính dáng gì đến gia đình đó nữa để toàn sức lo cho ba. Con người mà, khi bị dồn đến chân tường sẽ trở nên mạnh mẽ lạ lùng, và An cũng thế. Cô không còn chỉ biết khóc khi chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cô bây giờ đã có thể tự đứng lên sau những vấp vấp trên đường đời.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Hai mươi tuổi, An nhận ra chỉ có ba là người luôn ở bên cạnh, cho dù có trải qua bất cứ khó khăn gì thì không ai khác có thể nắm tay cô suốt cuộc đời ngoài ba.

Hai mươi tuổi, cô đủ trưởng thành để dần thân bước vào dòng đời, nơi mà người ta sống bằng những bon chen, già dối, nơi mà tiền tài còn có giá trị hơn cả lòng người.

Hai mươi tuổi, kết thúc mối tình đầu trong nước mắt và nhận ra rằng có lẽ sẽ chẳng thể nào bắt đầu được mối tình thứ hai.

Hai mươi tuổi, chưa một lần nào đối xử thậm tệ với ai vậy mà cái An nhận được là sự ghét bỏ, sự hăm hại của người khác.

Hai mươi tuổi, cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới, cái tuổi mà vẫn còn đặc quyền sả vào lòng ba mẹ mẹ mà neo vùi vĩnh viễn thứ mình thích. Ấy thế mà cô gái như An phải bước vào cuộc sống với gánh nặng trên vai và những tổn thương trong quá khứ, và vết thương ấy mãi mãi chẳng thể nào lành lặn được.

Hai mươi tuổi, từng trải với tất cả các cung bậc cảm xúc mà không phải ai cũng được nếm trải một lần.

Hai mươi tuổi, vẫn là một cô bé vô tư cần sự bảo bọc của ba mẹ, cần sự quan tâm của người mình yêu thương.

Hai mươi tuổi, cái tuổi mơ mộng với bao hoài bão về tương lai tươi đẹp và một mái ấm hạnh phúc, nhưng bây giờ đã không còn nữa. An chính thức bước vào những khó khăn cuộc đời với hai bàn tay trắng, dù thế nào đi nữa thì cô cũng sẽ tìm ra cách để giải quyết khó khăn này thôi.

...

Hàng ngày An ra vào bệnh viện để thăm nom và động viên ba, thời gian nói chuyện với Khoa cũng không còn nhiều nữa. Mà nói chuyện cũng chẳng để làm gì khi Khoa không còn là của cô, bên cạnh Khoa bây giờ đã có người xứng đáng hơn cô gấp nhiều lần. Duy chỉ có lời chia tay là An không có cách nào nói ra được, mỗi lần nói chuyện với Khoa thì tình yêu trong cô lại đóng đầy, cái cách quan tâm, yêu thương của Khoa làm cô không thể nào đủ dũng khí để nói ra những điều đau lòng đó được.

Ông Tân nhìn thấy con gái mình xanh xao cũng cảm thấy đau lòng, cho dù con bé không nói ra nhưng ông cũng thừa biết bệnh tình của mình như thế nào.

- Thái An, con không cần ngày nào cũng đến đây đâu, ở nhà nghỉ ngơi nhiều vào.

- Con không sao đâu ba, ở đây vui hơn ở nhà mà.

An cố cười để ông Tân yên tâm, bao nhiêu năm ba lo cho cô không thiếu thốn thứ gì, bây giờ đã đến lúc cô lo lại cho ba rồi.

Ba bây giờ yếu lắm, hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn. An sợ lắm, sợ ba sẽ rời xa mình mà đi mãi, lúc đó không có ba cũng chẳng còn người yêu bên cạnh, cô biết sống thế nào.

Đang vu vơ suy nghĩ thì Đức xuất hiện, anh vẫn thế, luôn biết những rắc rối của cô và đến đúng lúc nhưng anh thì giúp được gì cho cô chứ.

An gật đầu chào, môi khẽ mỉm cười gượng gạo khiến Đức có chút xao lòng.

- Anh biết em đang gặp khó khăn, anh thật sự muốn giúp đỡ.

- Anh cũng biết sao?

Không ngược mặt lên, An nói giọng bình thản đến lạ.

-Ừm, anh có thể giúp đỡ, nhưng...

Đức không biết mở lời như thế nào để nói chuyện này ra nữa nhưng anh thật sự thích An, cô không giống người con gái nào anh từng gặp, và lại đây chẳng phải là cơ hội để kết thúc quá trình theo đuổi cô bấy lâu nay sao.

An nhìn Đức chờ đợi, cô bây giờ đã trở nên điềm tĩnh rất nhiều, thời gian có thể làm con người ta thay đổi mà.

-Anh sẽ giúp em có một cuộc sống đầy đủ và sẽ lo cho ba em với điều kiện là...

-Anh cứ nói đi, không cần phải ngại đâu.

Đức cảm nhận được sự lạnh lùng trong câu nói của An, mọi chuyện đã đến nước này anh không thể rút lui được nữa.

-Với điều kiện em đồng ý lấy anh.

Không chút bất ngờ cũng chẳng cần suy nghĩ, An gật đầu ngay lập tức. Có gì đâu phải suy nghĩ khi ba không thể chịu đựng thêm nhiều ngày nữa, cũng chẳng còn cách nào khác để có thể xoay sở một số tiền lớn nhanh như vậy, và lại cuộc sống của cô cũng chẳng có gì níu kéo khi cô quyết định kết thúc với Khoa. Có lẽ đây cũng là cách tốt nhất để Khoa nhanh chóng quên cô và sớm tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Trong phút chốc, Đức bỗng cảm thấy hối hận vì câu nói của mình, anh chẳng biết mình đang đúng hay sai nữa. Nhìn vào đôi mắt của cô gái trước mặt, Đức thấy chạnh lòng. Anh vốn là một người vô cảm tại sao lại có thể xao xuyến vì một cô gái xa lạ như thế này cơ chứ.

-Quyết định vậy nha, cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp em.

Nói xong An xoay người đi. Từ đầu đến cuối cô không để rơi một giọt nước mắt nào, đôi lúc phải tập cho mình mạnh mẽ để cho dù có bất cứ hoàn cảnh nào xảy ra cũng không thể gục ngã được.

Đối với An lúc này, nỗi đau quá lớn khiến cô như chai lì đi, ngay cả mục đích sống dường như cũng không còn. Đêm đến, nhìn lên bầu trời đầy sao qua ô cửa sổ, cô thầm ước ao được trở về như những ngày thơ bé, cô sẽ không nghịch ngợm, không gây ra bất cứ lầm lỗi nào để những điều hiện tại không bao giờ đến.

Nhưng giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ, cô không thể vì hạnh phúc của bản thân mà để ba nằm thoi thóp trong bệnh viện được. Cô không biết mục đích của Đức là gì, cũng chẳng cần phải biết nhưng dù sao cũng cảm ơn anh vì nhờ có anh cô mới không phải khốn đốn vào lúc này.

Cô là người có lòng tự trọng, không thể ngửa tay trông chờ sự giúp đỡ của người khác được, ít ra cô cảm thấy bản thân mình còn có chút giá trị khi đổi được một số tiền lớn hơn cô từng nghĩ qua rất nhiều lần.

Ngồi một mình bên bờ hồ lộng gió, An quyết định nhắn tin cho Khoa, cô không thể cứ kéo dài mãi tình không có kết quả này thêm một giây phút nào được nữa. Cô soạn một tin nhắn thật dài như là một bức tâm thư cuối cùng cho người mình yêu thương, một tin nhắn ướt đẫm nước mắt với tất cả tình yêu của mình.

“Anh, mình chia tay anh nhé. Em không thể chờ đợi anh một thời gian quá dài như thế, thời gian đã làm cho tình yêu trong em phai nhạt. Em nhận ra mình yêu anh Đức từ khi nào rồi, hai đứa em cũng chuẩn bị đăng ký kết hôn. Em thật sự xin lỗi vì em quá xấu xa nhưng tình yêu mà, không thể miễn cưỡng được đúng không anh?”

Cảm ơn anh vì thời gian qua đã yêu thương và bên cạnh giúp đỡ em, cảm ơn anh vì đã từng mang đến cho em hạnh phúc, cảm ơn vì anh là người bạn thân tốt nhất với em trong ba năm học. Hôn lễ của em anh nhất định phải đến dự nhé, xin lỗi anh thật nhiều. Gửi anh, người yêu cũ.”

An vừa soạn tin nhắn vừa khóc, có lẽ ai từng trải qua cảm giác này mới có thể hiểu rõ được nỗi đau của người trong cuộc. Bản thân phải đứng giữa hai sự lựa chọn, một là sống theo trái tim, tiếp tục chấp nhận khó khăn để nắm giữ tình yêu của mình, hai là từ bỏ hạnh phúc của mình để đổi lấy cuộc sống bình yên cho ba.

Không có An, Khoa vẫn sẽ sống tốt, có khi còn hạnh phúc hơn là ở cạnh một người không xứng đáng như cô, nhưng nếu không có sự lựa chọn này của cô thì mãi mãi cô sẽ không còn được gặp lại ba của mình nữa.

Yêu – chia tay, một chuyện rất đời thường như bao cặp tình nhân khác, rồi cũng sẽ quên được nhau thôi. An tự an ủi chính bản thân mình, chỉ cần Khoa hạnh phúc thì đối với cô đó cũng là hạnh phúc rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Thèm như cơn gió, thèm đi đâu đó, ta thèm có ai để nhung nhớ.

Thèm chút bồi hồi, thèm chút tiếc nuối, ta thèm cảm giác yêu người.

Thèm những ân ái, thèm những tê tái, ta thèm nỗi đau để khôn lớn

Thèm những giây phút mình nắm chặt tay đặn lòng sẽ yêu mê say.

Yêu và chờ từng giây từng giờ, người ơi có nghe lời tôi.

Để đem thương nhớ gửi vào trong gió gửi lời này đến ai.

Yêu một người hạnh phúc một đời, mộng mơ cũng chỉ vậy thôi.

Thèm vòng tay ấm, hát bài nhớ mong để cho những yêu thương không là giấc mơ

...

Nhận được tin nhắn của An, Khoa gọi lại ngay lập tức. Cậu không bao giờ tin An lại có thể thay đổi nhanh như vậy, quen biết An bao nhiêu năm chẳng lẽ con người cô như thế nào cậu cũng không hiểu sao.

Có thể đó là chỉ là một trò đùa trong lúc vui của An, cũng có thể là vì lý do đặc biệt cô mới làm như vậy.

Khoa gọi nhưng điện thoại không liên lạc được làm cậu càng lo lắng hơn nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô lại muốn chia tay với cậu chứ.. Ba tiếng “người yêu cũ” sao nghe nặng nề và đau đớn quá, còn đau hơn cảm giác lúc chia tay cô đi du học gấp nhiều lần.

Lòng Khoa nóng như lửa đốt, trong đầu hình dung đủ thứ lý do khiến An trở nên như vậy, càng nghĩ cậu càng lo lắng chỉ muốn bay về gặp cô ngay lập tức.

“Hôm nay không phải 1/4 đầu, đừng có đùa nữa không có vui đâu nha heo”

...

“Đọc được tin nhắn thì mở điện thoại lên cho anh nói chuyện xú nha”.

...

“Có chuyện gì vậy em? Làm ơn nói gì đi đừng làm anh sợ được không?”

...

“Nếu anh làm gì sai thì hãy nói anh biết, anh sẽ sửa chữa nhưng đừng bao giờ nói lời chia tay anh, anh sẽ không chịu nổi đâu”.

...

“Anh sắp phát điên lên rồi, em nói gì với anh được không?”

....

“Anh yêu em và anh biết em cũng vậy, nên anh sẽ xóa tin nhắn này và xem như chưa có chuyện gì xảy ra nhé”

...

“Có phải ba mẹ anh đã nói gì với em không? Đừng bao giờ bị tác động bởi họ, chỉ cần biết anh yêu và sẽ bảo vệ em là đủ rồi”.

Bao nhiêu tin nhắn gửi đi nhưng hoàn toàn không nhận được hồi âm, Khoa ôm điện thoại chờ đợi như một người vô hồn. An của cậu đừng bao giờ xảy ra chuyện gì cũng đừng bao giờ chia tay cậu, hai người vốn đang yêu nhau mặn nồng như thế mà.

...

Ở hai đầu nỗi nhớ, có hai trái tim đang hướng về nhau nhưng lại không thể ở bên nhau. Khoa buồn bao nhiêu thì An cũng đau khổ bấy nhiêu, thật chẳng dễ dàng gì để nói ra lời chia tay khi lòng vẫn còn yêu sâu đậm như thế.

Ngồi một mình bên bờ hồ, An chỉ biết khóc.

Khóc vì gia đình không trọn vẹn.

Khóc cho những tổn thương trong quá khứ.

Khóc cho sự đau đớn trên giường bệnh của ba.

Khóc cho tình yêu đầu đời tan vỡ.

Khóc vì những lời khinh chê của người khác.

Khóc vì từ trước đến giờ vẫn không thoát khỏi sự ghen ghét của người xung quanh.

Và khóc vì cuối cùng lại đến với người mà mình không hề yêu.

Bao nhiêu năm qua, cô sống vì gia đình để chuộc lại lỗi lầm ngày thơ bé. Những tưởng khi đã quyết định sống vì bản thân mình thì sẽ được vui vẻ và hạnh phúc nhưng đời lại không giống như người ta mơ ước. Quá khứ không phải thứ muốn rũ bỏ là rũ bỏ, muốn người khác quên là không cần nhắc đến, nhưng nó là nỗi ám ảnh theo suốt cuộc đời của cô.

Ngày trước, khi An đau buồn, tuyệt vọng thì Khoa đến, mang theo sự tươi mát cho tâm hồn cô. Khoa không giống bất cứ người con trai nào khác, cái vẻ quậy phá, bất cần đời của mình cũng không thể che lấp đi trái tim yêu thương của cậu.

Rồi tháng ngày là bạn thân, Khoa chấp nhận từ bỏ những sở thích, thói quen không tốt trước kia để thay đổi thành một người mới, một người con trai vì một cô gái để thay đổi bản thân thì làm sao không cảm động được.

Khoa mang đến cho An một tình yêu tuyệt vời mà bao người ao ước, một sự chở che, quan tâm mà bất cứ người con gái nào cũng muốn nhận được. Có Khoa, An không cần phải lo sợ về tương lai, về con đường gập ghềnh phía trước vì chỉ cần có cậu thì mọi thứ sẽ trở nên bằng phẳng hơn.

Nhưng rồi thử thách ập đến, An không đủ mạnh mẽ để bước lên trên chúng. Cô còn có lòng tự trọng, còn có những người cô yêu thương nên không thể vì mình mà không màng đến người thân được.

Cô chấp nhận chọn lựa chia tay cũng là cách tốt nhất cho cả hai, vì hoàn cảnh cô hiện tại hoàn toàn không xứng với gia đình của Khoa. Người ta thường nói tình yêu không phân biệt hoàn cảnh gia đình, không phân biệt giàu sang hay nghèo hèn, nhưng đó chỉ có trên phim ảnh mà thôi. Trong thời đại mà con người tìm mọi cách để kiếm tiền như thế này, thậm chí có thể đâm đạp lên nhau chỉ vì miếng ăn thì vật chất dường như quyết định tất cả. An không phủ nhận điều đó bởi cô bây giờ cũng đang vì tiền mà đổi lấy hạnh phúc đời mình, nhưng có lẽ gì đâu khi thứ cô nhận được còn lớn lao hơn cả hạnh phúc của mình, đó là mạng sống của ba.

Và lại, một khi quyết định chia tay Khoa thì trái tim cô cũng đã tan nát, cho dù có đến với ai đi chăng nữa thì cũng như nhau bởi cô không còn cảm giác yêu thương nào nữa rồi.

Đang mải say sưa theo đuổi những kỷ niệm ngày xưa thì An cảm nhận bàn tay ấm áp của ai đó đặt lên vai mình và càng bất ngờ hơn khi người đó là Thái. Hàng trăm câu hỏi đặt ra trong đầu, sao anh lại có thể ra ngoài được, có thật là anh không hay một người nào đó giống như anh, rồi sao anh lại biết cô ở đây chứ?

An nghẹn ngào không nói nên lời. Nhìn những giọt nước còn đọng nơi khóe mắt của cô, Thái thật sự rất đau lòng.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, cảm giác vẫn rất thân quen như những ngày đầu.

-Lại trốn ra đây khóc nữa sao? Anh mới đi có bao lâu đâu mà hư vậy hả?

-Anh....sao anh lại ở đây?

Hai mắt đỏ hoe, An ngược lên nhìn Thái. Anh vẫn vậy, vẫn nụ cười ấm áp, vẫn ánh mắt yêu thương như ngày nào, chỉ là có chút từng trải hơn thôi.

-Anh được ra sớm hơn thời hạn, một phần vì cải tạo tốt, một phần cũng nhờ có ba mẹ anh.

Thái còn muốn nói là anh nhớ cô nhiều lắm nhưng cố gắng chôn chặt điều đó sâu trong tim mình, anh sẽ xem cô như một người em gái để có thể yêu thương và bảo vệ.

-Anh ghé nhà không gặp em, gọi điện thoại cũng không được nên biết ngay em sẽ trốn ra đây. Thò khóc nè, nói anh nghe có chuyện gì vậy hả? Ba đâu?

Nghe Thái hỏi An chỉ biết khóc, cô cũng chẳng biết bắt đầu nói từ đâu mà cũng chẳng thể thốt ra thành lời được khi đang khóc đến nghẹn ngào như thế này.

Cũng may Thái xuất hiện, cũng may cô vẫn còn một chỗ dựa duy nhất để biết rằng mình không đơn độc trong thế giới rộng lớn này.

Thái ôm An vào lòng, anh không biết đã xảy ra chuyện gì mà An khóc thương tâm như vậy, anh chỉ muốn cô bé của anh lúc nào cũng vui vẻ, yêu đời, anh muốn bất kỳ giọt nước mắt nào của cô rơi xuống cũng vì hạnh phúc chứ không phải đau khổ.

Anh cũng vẫn như trước kia, vẫn tình nguyện làm tất cả vì cô chỉ cần cô được hạnh phúc là đủ rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Đưa An về nhà, mãi đến khi cô bình tĩnh hơn mới có thể nói cho Thái biết mọi chuyện.

-Ba em bị bệnh đang ở trong bệnh viện, hai ngày nữa sẽ phẫu thuật.

-Sao? Bệnh tim của ba lại tái phát à?

Thái hơi ngạc nhiên khi nghe An nói, nhưng anh biết chuyện này cũng là bình thường đối với những người bị bệnh tim mạch như ba, chỉ là không nghĩ lại trở nặng nhanh như vậy thôi.

-Anh Thái, có khi nào ba sẽ bỏ em mà đi không? Em sợ lắm.

Thái nắm tay An an ủi, anh cố lấy giọng bình tĩnh để An yên lòng chứ bản thân cũng biết những ca phẫu thuật tim thể này thì cũng không thiếu trường hợp không qua khỏi.

-Ba sẽ không sao đâu, tin anh nhé.

Có lời nói của Thái, An cũng yên tâm phần nào.

-Chuyện của em và Khoa sao rồi? Gia đình cậu ấy có còn phản đối nữa không?

An đưa tay lên quạt nước mắt rồi nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt xa xăm đến nao lòng.

-Bọn em chia tay rồi, bây giờ em thấy mình thật nhẹ nhàng.

Thái nhìn vào gương mặt phẳng phất ưu tư của An mà xót xa, anh biết cô đang nói dối, rõ ràng đang rất đau mà có thể nói mình nhẹ nhàng được sao.

Anh từng nghe An tâm sự nên biết rất rõ cô yêu cậu ấy nhiều thế nào, có những nỗi đau không nói ra nhưng nhìn vào mắt người ta sẽ hiểu.

Không hỏi thêm điều gì nữa, Thái ôm lấy An để giúp cô xoa dịu những vết thương lòng. Nếu không phải có lý do gì to lớn, An sẽ không quyết định như vậy, cô đủ trưởng thành để đưa ra sự lựa chọn đúng đắn cho mình. Anh sẽ tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra để có thể giúp đỡ cô gái đáng thương này.

...

Thái về rồi, An mới mở điện thoại lên, cô không thể yên lặng mãi vì nếu không liên lạc được Khoa sẽ lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Khoa gọi cả trăm cuộc, nhắn cả chục tin nhắn, đọc xong tin nhắn mà nước mắt An không ngừng rơi.

An biết cô làm vậy hơi vội vàng nhưng không còn cách nào khác, cô không thể kéo dài dây dưa thêm cuộc tình không có kết quả này được.

-“Tất cả mọi chuyện là do em không chung thủy, Đức quá tốt nên em không thể nào không yêu anh ấy được. Anh cứ hận em đi, hận bao lâu cũng được, hi vọng anh sẽ tìm được một người con gái yêu anh hơn em”.

Tin nhắn gửi đi mà lòng An se thắt lại, cô không đủ can đảm để nhận cuộc gọi từ Khoa vì sợ khi nghe giọng nói ấm áp của Khoa cô sẽ xiêu lòng.

Ở bên kia bờ đại dương, Khoa cũng không khỏi bồn thần khi đọc tin nhắn của An, nếu có thể cậu rất muốn được mặt đối mặt để nói chuyện rõ ràng với cô. An sẽ không bao giờ vì người đàn ông khác mà đối xử với cậu như vậy được.

-“Anh không tin là em không còn yêu anh. Chẳng lẽ em quên hết những gì chúng ta đã nói với nhau sao, em đã từng nói sẽ không bao giờ giấu giếm anh điều gì mà, em không còn tin tưởng vào anh nữa sao?”

- “Em xin lỗi nhưng người em yêu hiện tại là Đức, chúng mình vẫn là bạn anh nhé”

-“Anh không tin em lại dễ dàng vứt bỏ những kỷ niệm giữa hai đứa mình như thế, có phải em có nỗi khổ gì không thể nói ra phải không? Là do ba mẹ anh ép em là chuyện đó phải không?”

-“Không liên quan đến ai khác hết, chỉ là em không muốn níu kéo khi trái tim em đã hướng về người khác. Anh hãy xem như tình yêu giữa chúng ta chưa từng tồn tại, cũng đừng làm phiền em nữa vì em sợ Đức sẽ ghen. Xin lỗi anh thật nhiều”.

-“Anh không tin, em từng nói sẽ chờ anh về mà.”

-“Đúng, em đã nói vậy nhưng lời nói và con tim không cùng một hướng anh có hiểu không? Anh có biết em đã cô đơn như thế nào khi anh ở nơi xa xôi ấy không? Những lúc em buồn, anh không đến, lúc em cô đơn, anh không ở bên cạnh, anh có biết cái cảm giác có người yêu cũng như không khi nhìn người ta tay trong tay hạnh phúc trên đường không? Chỉ có Đức, anh ấy luôn xuất hiện khi em cần, anh ấy chấp nhận hi sinh vì em, anh ấy không bao giờ từ chối giúp đỡ em, nếu là anh, liệu anh có thể từ chối một người tốt yêu thương mình hết mực như thế không? Em đã chán ghét cuộc sống chỉ có một mình cô đơn lạnh lẽo. Mình đã hết duyên thì đừng nên níu kéo nữa anh nhé, hãy cho nhau lối đi riêng để cả hai đều cảm thấy nhẹ nhàng”.

Hai người nhắn tin cho nhau mà lòng vô cùng đau đớn. Khoa không muốn tin An thay đổi chóng vánh như vậy, nhưng cậu ở xa như thế, không thể bên cạnh và chăm sóc cho cô được nên việc cô cảm động với một người đàn ông khác cũng là chuyện hết sức bình thường mà thôi.

Người ta yêu nhau, lấy nhau về, ràng buộc nhau bằng những đứa con xinh xắn mà còn có thể ngoại tình, còn có thể ly hôn được thì huống gì Khoa và An chỉ là yêu nhau thì chuyện này có lẽ sẽ chẳng quá lạ lắm.

Chi đã từng nói rất nhiều về chuyện của An và Đức, nhưng lúc ấy Khoa yêu An nhiều đến mức chẳng thèm quan tâm đến những lời nói kia. “Không có lửa thì sao có khói”, nếu hai người họ không có gì với nhau tại sao mọi người lại nói ra vào chuyện này nhiều lần như thế.

Nếu như An thật sự không thể chờ đợi được Khoa thì đời quả thật rất mực cười. Cô đã từng nói có thể chờ cậu bao lâu cũng được miễn sao cậu trở về, nhưng bây giờ khi đoạn đường dường như ngắn đi thì lòng cô cũng thay đổi.

Những lời yêu thương, những sự quan tâm, những cái ôm hôn, những giọt nước mắt ngày xưa có nghĩa gì cơ chứ, tất cả cũng không bằng một người mới quen chẳng bao lâu sao.

Yêu xa – một điều mà nhiều người cho là không tưởng nhưng hai người đã cùng ước hẹn, đã cùng nói sẽ chứng minh cho mọi người thấy khoảng cách chẳng thể nào thay đổi được tình yêu của nhau, ấy thế mà bây giờ có thể nhẫn tâm nói lời chia tay như thế.

Cậu có gì không tốt, cậu đã làm gì sai sao lại dễ dàng đến với người đàn ông khác chứ.

Còn nếu An có điều gì khổ tâm thì phải nói cho cậu biết, chẳng phải hai người đã từng nói sẽ không có bất cứ bí mật nào với nhau sao.

Không chấp nhận được sự thật, Khoa vẫn kiên trì nhắn tin cho An nhưng thứ cậu nhận được chỉ là những lời nói vô tình, sự lạnh lùng đến tận xương của An. Cho dù Khoa có níu kéo như thế nào đi chăng nữa thì An vẫn một mực chia tay, cô thật sự muốn kết thúc cuộc tình này sao.

Khoa đau lòng lắm, cậu không muốn làm khó cô bởi không yêu thì không nên níu kéo, miễn cưỡng vốn chẳng mang lại hạnh phúc. Bao nhiêu tình cảm bấy lâu nay, những kỷ niệm, những thăng trầm mà hai người đã trải qua cứ lướt qua tâm trí cậu, ước gì cậu có thể ở bên cạnh cô, được ôm cô như ngày xưa dù cho đó là lần cuối cùng đi chăng nữa thì cậu cũng muốn được thực hiện.

Trải qua bằng ấy thời gian, Khoa nhận ra không ai có thể thay thế được vị trí của An trong trái tim mình, dù cho cô có phản bội cậu hay không thì cậu vẫn không thể quên được cô. Nhờ có cô mà cậu trở nên lương thiện, nhờ có cô mà cậu biết tình yêu là gì và nhờ có cô mà cậu biết mùi vị của hạnh phúc

Càng yêu, Khoa càng buồn. Buồn vì người con gái cậu yêu thương hơn cả bản thân lại bỏ rơi mình vì một người đàn ông khác. Buồn vì mình không đủ khả năng để níu chân người yêu.

Nơi góc tối, những giọt nước mắt hiếm hoi của người đàn ông rơi xuống, chưa bao giờ Khoa thấy nhớ An như lúc này, nỗi nhớ mà suốt đời này cậu sẽ chẳng thể nào vui đi được.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Nguyễn xin giữ mãi dĩ vãng trong tim ngày hôm qua đã thuộc về nhau

Sao giờ hạnh phúc tan biến rồi

Người ơi

Chỉ còn lại những nỗi nhớ vô bờ, biển mệnh mông cuốn trôi về đâu

Anh có biết em sẽ nhớ anh vô cùng.

...

An ngồi thu mình nơi góc phòng để mặc cho nước mắt mình rơi xuống. Ngay giờ phút này đây, cô thêm cảm giác được có Khoa ôm cô vào lòng an ủi, thêm được nghe Khoa nói “Ngoan, đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi”. Cô thêm được nắm gối đầu trên tay Khoa, cùng cậu thủ thi đủ thứ chuyện trên đời trước khi chìm vào giấc ngủ.

Ở nơi phương trời xa, Khoa có ổn không? Có đang mang tâm trạng giống như cô lúc này không?

Sẽ chẳng còn những câu Chúc ngủ ngon khi đêm về.

Chẳng còn xé từng tờ lịch, đếm từng ngày mong được gặp nhau.

Chẳng còn nhìn thấy nhau qua màn hình điện thoại chỉ để nói với nhau vài câu vu vơ như hai đứa con nít lâu ngày không gặp.

Chẳng còn những cái nắm tay đi trên đường.

Chẳng còn những lời hứa hẹn, yêu thương khi nhớ về nhau.

Chẳng còn vòng tay ấm áp ôm nhau mỗi khi trời trở lạnh.

An nhớ Khoa, nhớ đến nỗi ở đâu, làm gì cũng tràn ngập hình bóng của Khoa. An thấy nụ cười của Khoa nơi cửa sổ, thấy cậu đang ngủ ngay bên cạnh, thấy cậu dịu dàng hôn lên tóc cô. Cho dù cô có cố gắng xóa bỏ những hình ảnh ấy ra khỏi tâm trí cũng không thể nào làm được, có những thứ ghi dấu sâu đậm đến nỗi nó sẽ theo người ta đến hết cuộc đời.

Nơi lồng ngực, An có thể nghe rõ trái tim mình đang gào thét, cũng đúng thôi, cô yêu Khoa nhiều đến dường nào ấy thế mà vẫn có thể nói rằng cô yêu Đức, rõ ràng nhớ Khoa như điên dại vậy mà có thể phủ phàng chia tay.

Yêu là một chuyện nhưng đến được với nhau lại là một chuyện khác. Nếu ngày xưa cô không nghịch ngợm gây ra tội lỗi có lẽ bây giờ cuộc đời cô đã rẽ sang một hướng khác. Cô vẫn là cô tiểu thư với cuộc sống sung túc bên cạnh ba mẹ, vẫn là một cô bé được chiều chuộng và yêu thương.

Càng nghĩ An càng cảm thấy chán chường khi phải sống không niềm tin trên thế giới này, giá như cô và Khoa không thuộc về nơi đây thì có lẽ sẽ được hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

An cứ ngồi đó khóc mãi, khóc mãi. Hôm nay cô và Khoa đã gửi cho nhau rất nhiều tin nhắn, Khoa nín kén còn cô thì buông bỏ. Mỗi một tin nhắn gửi đi là cả một sự đấu tranh dữ dội trong lòng, là tất cả nước mắt của cô. Khoa sẽ không bao giờ biết được đó chỉ là lời nói dối, cô không hề yêu Đức cũng chưa từng quên Khoa.

5 năm, 10 năm, thậm chí là 20 năm An cũng sẽ chờ hướng hồ gì chỉ 3 năm ngắn ngủi. Yêu nhau, chờ đợi sẽ làm cho tình yêu gia thêm, để nhận ra mình cần đối phương nhiều thế nào, để cảm nhận được hạnh phúc khi đoàn tụ là to lớn đến mức nào.

Khoa không biết là mỗi sáng thức giấc, chỉ cần nhận được tin nhắn yêu thương của cậu thì cô sẽ vui ngay lập tức, cả ngày hôm đó sẽ là ngày tràn đầy sức sống.

Thế nhưng bây giờ tất cả những điều đó sẽ mãi là dĩ vãng, nhưng ít ra khi nghĩ về chúng cô cũng có thể mỉm cười hạnh phúc vì mình cũng đã từng có một tình yêu thật đẹp như bao người khác, chỉ là không thể cùng nhau đi đến cuối con đường mà thôi.

...

Sáng hôm sau, Thái đến bệnh viện thăm ông Tân. Nằm trên giường bệnh, ông chốc chốc lại thở dài, gương mặt phảng phất vẻ ưu tư phiền muộn. Thấy Thái, ông vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng lại thoáng trầm tư khi nghĩ đến chuyện của anh và Thùy An.

Hai người trò chuyện với nhau khá lâu, chủ yếu là hỏi thăm trong mấy năm không gặp. Thái vẫn gọi ông là ba, cho dù bây giờ đã không còn nữa nhưng anh lúc nào cũng xem ông Tân như người cha của mình.

-Ba phải ráng giữ gìn sức khỏe, ngày mai là tiến hành phẫu thuật rồi.

-Bác sĩ nói do ba có vấn đề gì đó nên lịch phẫu thuật dời lại tuần sau. Cũng vì bệnh tình của ba mà con bé phải khổ sở...

Ông Tân đau khổ, ông biết An đã vất vả như thế nào để lo cho ông trong quá trình nằm bệnh, nhiều khi nằm một mình nghĩ ngợi ông chỉ muốn mình chết đi để nhẹ gánh cho con gái. Nhưng ông lại không đủ can đảm để làm điều đó, ông sợ không có ai bên cạnh An sẽ đau buồn mà sinh bệnh.

- Trách nhiệm của con cái mà ba, nếu có gì cần ba cứ nói con, giúp được con sẽ giúp.

- Con chăm sóc con bé An hộ ba, mấy ngày nay nó chạy ra vào bệnh viện liên tục rồi còn chạy vạy kiếm đủ tiền phẫu thuật cho ba nữa, ba lo cho nó lắm.

Ông Tân nói mà không kiềm được nước mắt làm Thái cũng xót xa, hóa ra chi phí chữa trị cho ba đều là do An vay mượn, sao cô bé lại không nói cho anh biết chứ.

- Dạ, con biết rồi. À, mà ba biết An vay tiền ở đâu không?

- Nó chỉ nói là vay của mấy đứa bạn thân vì nhà tụi nó khá giả lắm.

- Dạ, vậy ba nghỉ ngơi đi, con về nhà gặp An xú.

Trên đường về, Thái cứ suy nghĩ chuyện của An, linh tính mách bảo hình như có cái gì đó không được bình thường trong chuyện này.

Về đến nhà An, thấy cô đang chuẩn bị đi đâu đó, Thái vội nắm tay cô dẫn vào trong nhà rồi ấn cô ngồi xuống.

- Thái An, em có xem anh là anh trai không?

An vô cùng bất ngờ trước thái độ kỳ lạ hôm nay của Thái, anh có bao giờ hỏi những câu hỏi kiểu như thế này đâu.

- Anh Thái, anh sao vậy?

- Anh đang hỏi em đó, em có xem anh là anh trai không?

- Tất nhiên là có rồi, nhưng sao hôm nay anh lại hỏi vậy?

Từ lúc bước vào nhà đến giờ, gương mặt Thái không giống như mọi khi, đôi chân mày nhíu lại nghiêm túc làm An có chút rụt rè.

- Vậy nói anh nghe, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Em xoay sở đâu ra một số tiền lớn lo cho ba, rồi chuyện em chia tay với Khoa nữa, có phải có liên quan gì đến nhau không?

Thì ra là chuyện mà An không muốn nhắc đến, cô không nhìn vào mắt Thái, giọng nói có chút lạnh nhạt.

- Chỉ là trùng hợp thôi, chuyện ba em bệnh với Khoa thì có liên quan gì đâu.

Thái nhìn chăm chăm vào gương mặt của An, cô đã nói dối giỏi hơn rất nhiều nhưng làm sao qua mắt được anh cơ chứ, bao nhiêu năm sống bên ngoài xã hội, mấy cái đòn giảnh thế này nhìn kỹ sẽ ra ngay mà thôi.

- Em xoay sở đâu ra một số tiền lớn như thế?

- Em vay mượn bạn em.

- Em nói dối, sinh viên như em làm sao có thể vay mượn được nhiều tiền như vậy? Anh muốn nghe sự thật em có hiểu không?

Thái nói đúng tâm lý khiến An chùn xuống, nhưng cô không thể nói chuyện của Đức cho anh biết, thế nào anh lại chẳng phản ứng mạnh vì chuyện này chứ.

An đứng lên tìm cách tránh né.

- Có gì nói chuyện sau nha, em có việc phải ra ngoài.

- Em ngồi xuống đi, anh không đủ tin tưởng nên em mới giấu đúng không?

Thái kéo tay An lại, mặc dù anh không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn ánh mắt An chất chứa đầy tâm sự anh không thể yên lặng đứng nhìn mà không quan tâm được.

An buông người xuống, hai vai run lên vì cố ngăn không cho mình bật khóc.

- Thái An, em bây giờ tiêu tụy lắm biết không? Nói ra sẽ nhẹ lòng hơn rất nhiều đó.

- Anh đừng ép em nữa, bây giờ em rất mệt mỏi rồi. Anh cũng đừng quan tâm làm cách nào em có được tiền lo viện phí cho ba, em sẽ không bao giờ làm chuyện phạm pháp...

An khóc nức lên, hai dòng nước mắt thi nhau rơi xuống khiến Thái xót xa, anh biết cô đang rất đau lòng nên không muốn nhắc đến nữa, thôi thì anh sẽ tự mình tìm hiểu mọi chuyện vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Rời khỏi nhà, An đến chỗ hẹn với Đức, mới có một ngày mà trông cô tiêu tụy đi rất nhiều. Hai mắt thâm quầng, gương mặt hốc hác, môi không buồn mấp máy.

- Thái An, anh xin lỗi.

Đức nhìn An cảm thấy đau lòng, anh biết bản thân mình xấu xa nên mới đưa ra đề nghị đó nhưng thật sự từ ngày người yêu rời bỏ, anh đã quyết tâm sẽ trở nên thật giàu có để trả thù cô ấy. Gia đình anh vốn dĩ không phải nghèo hèn gì nhưng khi nhìn vào sự nghiệp cô ấy đã quyết định đi theo người mà cô ấy nghĩ có tương lai tươi sáng hơn. Bây giờ cơ hội để chứng tỏ mình đã đến, anh không thể nào bỏ qua được mặc dù trong lòng cảm thấy rất áy náy.

- Xin lỗi chuyện gì anh? An nói chuyện mà không có xiu cảm xúc nào.

- Xin lỗi vì đã dùng cách này để có được em...

An cười nhạt, có lẽ đó không phải là lỗi của Đức, cũng không phải là lỗi của ai cả, là do ý trời đã sắp đặt nên không thể tránh né được.

- Em phải cảm ơn anh mới đúng, nếu không có anh thì ba em cũng chẳng biết làm sao nữa. Mọi chuyện anh cứ sắp xếp theo ý mình, em sẽ không có ý kiến nào đâu.

Đức nhìn người con gái trước mặt, thái độ điềm tĩnh của cô làm anh lo sợ. Lẽ ra khi gặp hoàn cảnh này, người ta sẽ phải gào thét, than thân trách phận hay phản ứng gì đó để giảm bớt đau thương. Nhưng An lại khác, cô nhẹ nhàng, bình tĩnh như đã lường trước được chuyện này.

Là một người đàn ông nhưng khi người yêu phản bội, anh cũng đã gục ngã tưởng chừng không thể yêu bất cứ một người nào khác, cú ngã quá nặng khiến anh bị sốc không đứng dậy được một thời gian dài. Ấy thế mà cô gái này lại khác, cô không khóc, không cười, chỉ chôn giấu nỗi đau trong lòng rồi âm thầm chịu đựng nó. Đức muốn chạy đến ôm lấy tấm thân mỏng manh đang run lên trước gió, muốn nói rằng sau này anh sẽ thay thế Khoa chăm sóc cho cô thật tốt nhưng anh không thể, anh lấy tư cách gì để ôm cô lúc này cơ chứ. Ngay cả bản thân mình muốn gì đôi khi anh còn nghi ngờ thì làm sao đủ khả năng mang đến cho cô hạnh phúc.

....

- Con gái, ba không cần phải phẫu thuật gì hết, bệnh tình của ba, ba biết mà.

Mặc dù cố gắng nở nụ cười thật tươi nhưng vẫn không giấu nổi đôi mắt mệt mỏi, ông Tân cảm thấy xót xa. Ông ước gì mình vẫn khỏe mạnh như xưa để có thể chăm sóc cho con bé chứ không phải để con vất vả vì mình.

- Con không sao đâu ba, mọi chuyện con lo xong hết rồi chỉ cần đợi đến ngày phẫu thuật thôi, ba đừng lo gì hết.

An cố dùng giọng điệu vui tươi nhất có thể để ba yên tâm.

- Con có chuyện gì giấu ba phải không?

- Làm gì có, ba cứ yên tâm nghỉ ngơi đi nha, con gái ba giỏi ghê gói gọn lắm nên ba đừng có lo lắng gì hết á.

- Con nói dối dờ lắm có biết không? Ba không cần phẫu thuật gì hết, ba già rồi sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường mà.

An nghiêng đầu trên ngực ba mà khóc như những ngày thơ bé, cô thêm cảm giác được tâm sự với ba mọi chuyện, lúc đó ba sẽ xoa đầu cô mà an ủi. Nhưng bây giờ tình trạng của ba như thế này thì nói ra chỉ khiến bệnh thêm nặng mà thôi.

- Ba phải phẫu thuật để còn khỏe mạnh mà về nhà với con nữa chứ. Không có ba, con ở nhà một mình sợ ma lắm, không có ba, ai sẽ nhắc nhở con đi ngủ sớm, không có ba, ai sẽ chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng cho con, không có ba, ai sẽ ngồi tâm sự với con hàng giờ đồng hồ, không có ba, ai sẽ dắt tay con tiến vào lễ đường trong ngày cưới? Ba nhất định phải làm những điều ấy cho con nên cho dù thế nào đi nữa ba cũng phải khỏe lại.

Ông Tân rót nước mắt khi nghĩ đến An, từ nhỏ đã chẳng được vui vẻ cho đến bây giờ ông lại khiến cuộc sống con bé thêm tồi tệ, người như ông quả thật chẳng xứng đáng làm cha.

Cứ thế, An sống như một cái xác không hồn, chỉ có khi vào thăm ba cô mới cố gắng vui vẻ để ba yên tâm mà thôi.

Mỗi lần nghĩ đến Khoa, An lại khóc, cô không biết đến khi nào mình mới có thể quên được người con trai đã chiếm trọn trái tim mình. Hôm nay Khoa lại nhắn tin, cậu hi vọng An sẽ suy nghĩ lại.

-“An, anh đã đủ đau khổ lắm rồi, đừng lạnh lùng với anh nữa được không? Làm ơn hãy trở về bên anh..”

-“An xin lỗi, hai đứa mình vẫn xem nhau là bạn được không? Khoa ở bên đó cố gắng học tốt nhé”.

An thầm nhủ đây là tin nhắn cuối cùng cô gửi cho Khoa, nếu cứ dây dưa như thế này cô sẽ chẳng thể nào quên được cậu.

Thời gian sẽ chữa lành tất cả, rồi Khoa cũng sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc như cậu mong muốn mà thôi. Còn An sẽ luôn ở đằng sau dõi theo Khoa, như thế cô sẽ có thêm động lực để bước về phía trước vì nơi đó có bóng dáng của người cô yêu thương.

“Sáng nay, em đã nhìn thấy anh đi trên đường. Em đã đuổi theo anh một quãng đường dài để cuối cùng nhận ra mình đã nhìn nhầm. Hình như trong mắt em lúc nào cũng nhìn thấy anh, em nhớ anh đến mức đờ đẫn, nhớ đến mức em chẳng còn tâm trí để nghĩ đến bất cứ chuyện nào khác ngoài anh nữa rồi”.

An nói chuyện một mình, cô biết những lời nói của mình chẳng thể nào đến được tai Khoa nhưng nếu cứ chôn giấu trong lòng cô sẽ đau đến chết mất.

An đi qua những con đường quen thuộc mà hai người từng đi, khẽ mỉm cười khi nhìn thấy cô và Khoa sánh bước bên nhau như mới xảy ra ngày hôm qua.

-“Anh, em mới chân quá à, anh công em đi đi”

-“Đúng là heo lười, mới đi một xíu đã than rồi, khổ thân anh thôi”.

-“Có người yêu chủ yếu để hành hạ mà. Hi hi”

-“Em giỏi lắm, leo lên anh công nè heo xấu xí”.

Mãi say sưa trong giấc mộng, An đã đứng trước cổng trường từ lúc nào nhưng lại không muốn rời đi, cô chờ một người mặc dù biết rằng không bao giờ đến đón cô đi học về như lúc trước nữa.

-“Hôm nay anh đến trễ 16 phút 30 giây luôn đó, biết không?”

-“À, tại có một bạn nữ trong lớp xin đi nhờ xe nên anh phải chờ bạn ấy về”

-“Vậy từ hôm nay anh đưa đón bạn nữ ấy đi học luôn đi”

-“Giờ thôi, xe anh chở heo quen rồi, giờ biểu chở người lái không được”.

Đi ngang qua công viên gần nhà, An không điều khiển nổi đôi chân mình mà bước vào trong, nơi mà hàng ngày hai đứa đều đến đây tập thể dục, nơi mà mỗi sáng sớm khi mở mắt thức dậy đều được gặp nhau.

-“Tập thể dục gì mà như rùa vậy heo? Nhanh chân lên không thôi anh hết đất bây giờ.”

-“Người chứ có phải trâu đâu mà đàn áp dã man vậy chứ”.

-“Lâu bầu cái gì vậy hả? Còn nói nữa tối về không cho ăn cám luôn bây giờ”.

Bao nhiêu kỷ niệm lướt về, những hình ảnh ấy vẫn rất thật, rất sống động. An khóc rồi cười, hòa theo những cảm xúc khi mình được ở bên cạnh người yêu, rồi không biết ai dẫn lối cô đến khu vui chơi từ lúc nào không hay. Đâu đó vẫn còn tiếng la ré của An, giọng cười chọc quê cô của Khoa.

-“Đồ heo nhát gan, mới chơi có chút xíu mà đã la ré như bị cắt tiết rồi”.

-“Kệ tôi nha, còn chọc quê nữa tôi cắn đó”.

-“Ồ, cô này káo nhợ, dám xưng bằng tôi luôn đấy, tối nay đừng có mơ mà được ngủ yên thân nha chưa.”

An có cảm giác như Khoa vẫn đang ở bên cạnh mình, cô cười khi nghĩ về ngày xưa rồi bất giác quay qua bên cạnh mới chợt nhận ra là mình chỉ có một mình, hóa ra tất cả những gì mình nhìn thấy đều là ký ức. Hóa ra này giờ chỉ có mình cô lạc lõng trên đường, hóa ra cô vẫn còn yêu và nghĩ về Khoa nhiều như thế.

“Ước gì cho thời gian trở lại, ước gì em gặp anh một lần.

Em sẽ nói em luôn nhớ anh và em chỉ có anh thôi. .”

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Người yêu hồi giờ cô đơn mình em vắng tên.

Lòng lạnh giá cùng những nỗi đau rồi bời.

Thầm gọi người yêu dấu giờ này anh đang nơi đâu?

Có biết em u buồn mong anh hằng đêm từ bao lâu

Từng ngày dài mong ước người trở về đây bên em

Em sẽ không bao giờ đánh mất tình yêu này nữa đâu

Trọn đời được bên nhau.

Những giai điệu quen, những lời anh nói. Bức tranh mình vẽ giờ còn đang dở dang

Trái tim thổn thức.

Chẳng muốn nói cười

Chỉ mong sớm mai thức dậy có anh trong vòng tay

...

Tối, An từ bệnh viện trở về đã thấy Thái đứng đợi trước cửa nhà từ lúc nào rồi.

-Anh đến lâu chưa?

-Cũng mới đến có gần hai tiếng thôi.

An mỉm cười trước cái cách nói chuyện vẫn như xưa của Thái, cô mở cửa cho anh vào.

-Đói bụng quá, ước gì bây giờ có cái gì ăn cứu đói.

Thái xoa xoa bụng nói một mình cô tình để An nghe thấy.

-Anh chưa ăn tối à?

-Ừm, nhà em có gì ăn không?

-Chỉ có cá... ..

Bất giác An nhớ về Khoa, lúc trước cứ bị cậu kêu là heo nên mỗi lần cậu than đói là An lại nói câu này, hình như cô sắp phát điên thật rồi.

Thái nghe xong cũng chẳng hiểu gì, anh thắc mắc.

-Cám gì?

-Em nhầm, anh ăn mì gói đỡ nha.

An mỉm cười vào bếp nấu gói mì thơm phức mang ra cho Thái, anh ăn ngon như chưa từng được ăn.

Đang ăn, như chợt nhớ ra chuyện gì đó, Thái ngước mặt lên nhìn An.

-À, đám bạn thân ngày xưa của em bây giờ làm gì hết rồi?

-Khoa với Chi đi du học, Thắng thì học sửa xe ô tô vì nhà cậu ấy có gara, còn Long học công nghệ sinh học bên Tôn Đức Thắng.

An cười buồn khi nhắc đến nhóm bạn của mình, bây giờ mỗi đứa một nơi chỉ còn có Long và Thắng vẫn xem cô là bạn thân mà thôi.

-Em có hay gặp Long với Thắng không?

-Có anh, hai tên này lâu lâu lại chạy qua đây chơi, mà bọn chúng lầy ghê lắm, chơi một hồi thể nào cũng cãi nhau ầm ì ùng.

Hai người cứ thế ngồi nói chuyện với nhau tới tận khuya, An còn đem hình hôm bữa chụp chung với hai tên kia cho Thái coi rồi anh mới ra về.

Sáng hôm sau, Thái đứng trước cổng trường Tôn Đức Thắng chờ Long, vừa thấy cậu từ sân trường bước ra Thái nhận ra ngay. Lúc trước Thái đã từng gặp Long, cậu chẳng thay đổi chút gì so với lúc đó cả.

-Long, anh gặp cậu một chút được không?

Ngờ ngợ một lúc, Long mới nhận ra Thái, người mà lúc trước cứ kè kè bên cạnh nhỏ An, sao anh ta lại muốn gặp mình cơ chứ.

-Anh là anh rể của An phải không?

-Đúng rồi, mình qua kia ngồi nói chuyện một xíu nhé.

Hai người đi đến quán cà phê gần đó, mở đầu câu chuyện bằng những lời xã giao thông thường.

Sau đó, Thái mới đi vào chuyện chính.

-Thái An ngoài nhóm bạn cấp 3 ra có chơi thân với ai khác nữa không?

-Dạ không anh, An cũng có nhóm bạn học đại học nhưng không có thân thiết.

-Vậy chuyện ba An bị bệnh, cô bé có vay mượn tụi em không?

-Em đâu có nghe An nói gì về chuyện tiền bạc gì đâu, với lại em biết tính bà An mà, bà ấy không muốn mất mặt mẹ mình nên không bao giờ đi mượn tiền bạn học đâu.

Thái bắt đầu cảm thấy có chút vấn đề. An nói cô mượn bạn thân của mình nhưng nhóm bạn này lại không biết gì cả, còn bạn học đại học thì khả năng cho mượn càng thấp hơn vì họ là người ở nhiều tỉnh khác nhau, với lại không biết nhiều về hoàn cảnh của nhau làm sao dám cho cô vay mượn chứ.

-Ừa, mà sao anh lại hỏi chuyện này vậy?

Long thắc mắc, trông Thái không có vẻ gì là người xấu nhưng cứ điều tra kiểu này cậu cũng có chút đề phòng.

-À, ba An cần phải phẫu thuật mà chi phí tương đối lớn nên An mới tìm đường xoay sở, anh muốn giúp nhưng An cứ từ chối nên mới phải tìm cách này để tìm ra chủ nợ mà trả giúp cô ấy thôi.

-Ra là vậy, có khi An nhờ sự giúp đỡ của anh Đức đó anh.

-Đức là ai?

-Đức là anh họ của Chi, anh ấy với An cũng khá thân nhau, lúc trước An có nói với tụi em là Đức giúp cậu ấy rất nhiều.

Ở đâu lại xuất hiện thêm một người làm Thái cảm thấy có chút rối, rốt cuộc Đức là ai, Chi là ai sao anh chẳng hiểu gì hết tron vậy nè.

-Đức với Chi có mối quan hệ như thế nào với An vậy?

Rồi Long kể cho Thái nghe những chuyện mà cậu biết, chuyện Chi và Khoa cùng đi du học, chuyện Đức quen biết An như thế nào.

Nghe xong Thái cũng hiểu đôi chút về mối quan hệ phức tạp này. Anh tìm đến Đức với hi vọng hiểu rõ hơn về chuyện của An để giúp đỡ cô, chứ nhìn cô ngày càng mòn mỏi anh thật sự chịu không nổi.

-Vậy An có biết Đức và Chi là anh em họ với nhau không?

-Biết chứ, lúc trước em với thằng Thắng nhiều chuyện nên đã đi điều tra thử, rồi nói cho bà An biết rồi.

-Vậy em biết mặt Đức không?

-Em gặp anh Đức ở bên nhà bà An mấy lần rồi, tụi em còn đi uống cà phê chung nữa mà.

- Vậy em chỉ Đức cho anh nhé.

Long gật đầu, dạo này An buồn bã thấy rõ nên cậu cũng rất muốn giúp cô bạn thân của mình.

Dẫn Thái đi đến trường sư phạm, chờ gần cả tiếng đồng hồ mới thấy Đức đến, hình như hôm nay anh ấy không có tiết dạy thì phải.

Theo tay Long chỉ, Thái hơi bất ngờ khi nhận ra Đức, bạn học thời phổ thông của mình, không ngờ trái đất này lại tròn như thế.

- Đức, trùng hợp thật, cậu làm ở đây sao?

- O, cậu đến đây làm gì thế?

Đức cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy Thái, hai người lâu ngày gặp nhau ra vẻ vui mừng lắm.

- Tôi có chút việc nên đến thôi, cậu rảnh không mình đi cà phê tâm sự, lâu lắm rồi không gặp còn gì.

Nói xong Thái quay lại kiểm Long thì cậu ấy đã chuồn về từ kiếp nào rồi.

Cũng may hôm nay không có tiết dạy nên Đức gật đầu đi uống cà phê với Thái.

Hai người cùng ôn lại kỷ niệm xưa, hỏi thăm nhau đủ thứ chuyện về công việc, gia đình, bạn bè.

- Cậu khi nào kết hôn đây?

Thái hỏi mấy câu xả giao trước khi đi vào vấn đề chính.

- Cũng chưa biết, ba cô ấy đang bị bệnh nên chắc cũng vài tháng nữa.

- Ba cô ấy bị bệnh nặng lắm hay sao mà phải chờ đến mấy tháng luôn ghê thế?

- Ừm, ông ấy bị tim, mấy ngày nữa mới phẫu thuật nên không biết kết quả như thế nào nữa.

Có một sự trùng hợp ở đây, người mà Đức nói sao giống như trường hợp của Thái An thế không biết, chẳng lẽ...

Nhưng mà không thể nào, mới đây đến thăm Thái, An còn nói là cô yêu Khoa rất nhiều mà, sao lại có chuyện yêu đương gì với Đức được chứ, chắc có lẽ là trùng hợp thôi.

- Cô ấy làm nghề gì thế? Lọt vào mắt xanh của cậu chắc cũng không hề đơn giản hen.

- Cô ấy đang là sinh viên trường tôi luôn. À, mà này cậu có việc gì ở trường tôi thế?

- Tôi đến đón em gái, cậu biết Thái An không? Em vợ tôi đó.

Lần này đến lượt Đức bất ngờ, có khi nào chỉ là tên giống nhau thôi không.

- Em vợ cậu học khoa nào thế?

- À, cô bé học ngành Vật Lý, năm ba rồi.

Mọi thông tin đều trùng khớp, Đức hơi đơ người. An có nói rằng cô có một người chị gái, chẳng lẽ đó là vợ của Thái sao, nếu đúng là như thế thì thế giới này thật sự rất nhỏ bé.

- Cậu xem có phải người này không?

Đức đưa hình Thái An ra cho Thái xem, quả nhiên đúng thật là cùng một người, như vậy người Đức nói sắp kết hôn là cô thật sao? Chuyện lớn như thế sao cô không nói cho anh biết chứ.

- Vậy em vợ của cậu lại là vợ chưa cưới của tôi, trùng hợp thật đấy.

Thái khẽ nhàu mày, anh trở nên rất nghiêm túc trong từng câu nói.

- Cậu có biết gì về cô ấy chưa sao lại vội vàng như thế?

- Tất nhiên là biết, An kể tôi nghe tất cả mọi chuyện.

- Ngay cả chuyện tình cảm của An?

-Đúng, nhưng đó không là gì cả, tôi có thể làm cô ấy yêu tôi và mang lại cho cô ấy một cuộc sống vui vẻ.

Đức kiên quyết, gương mặt tỏ vẻ khó chịu khi thấy thái độ kỳ lạ của Thái, chỉ là một người anh rể sao Thái lại can thiệp quá nhiều vào chuyện của anh và Thái An cơ chứ.

-Cậu thật sự yêu An chứ?

Câu hỏi của Thái làm Đức suy nghĩ, anh có thật sự yêu An không hay chỉ vì mối lợi của bản thân mình mà đi đến quyết định này.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Thấy Đức phân vân, Thái đoán ra được phần nào vấn đề. Sẽ không bao giờ có chuyện An dễ dàng từ bỏ Khoa để kết hôn với Đức nếu không vì một lý do nào đó.

Giọng Thái trở nên trầm buồn.

-Để tôi nói cậu nghe về hoàn cảnh của An.

Rồi Thái kể tất cả mọi chuyện về An cho Đức nghe, từ lúc cô gây ra chuyện khiến mẹ và chị ghét bỏ cho đến cuộc sống hiện tại của cô. Rằng cô đã nhiều lần chịu oan ức vì chị gái mình như thế nào, về chuyện của Khoa và ba mẹ cậu.

Câu chuyện cảm động lấy được nước mắt của người nghe. Đến bây giờ Đức mới biết thì ra Thái An mà anh tìm mọi cách để tiếp cận lại đáng thương như vậy, làm sao anh nỡ khiến cô thêm đau khổ chứ.

Ngay những lần đầu tiếp xúc, anh đã nhận ra có một nỗi buồn sâu trong đôi mắt cô nhưng anh lại không biết rằng nó quá nặng nề đè lên thân hình bé nhỏ.

Anh cũng đã từng nhìn thấy sự trong sáng, hồn nhiên tràn đầy sức sống của cô nhưng bây giờ dường như tất cả đã biến mất, thay vào đó là sự ưu tư hằn trên nét mặt mỗi ngày một chồng chất thêm.

Anh sai rồi, sai khi chấp nhận đánh đổi hạnh phúc của người khác để lấy những thứ vốn không thuộc về mình. Đức và Chi thân nhau từ nhỏ đến lớn, rồi Chi đi du học. Hôm đó là lần đầu tiên tình cờ gặp An, anh kể cho Chi nghe về cuộc gặp gỡ đó. Đức không ngờ rằng Chi lại biết rõ An như thế, rồi Chi khuyên Đức theo đuổi An. Chi kể trong nước mắt chuyện của Chi và Khoa khiến anh cảm động không thể từ chối giúp Chi được. Nhưng nhiều đó cũng không đủ động lực để anh giúp Chi đạt được mục đích, chỉ cần anh làm cho An yêu anh thì cô phần ba mẹ Chi đã chuyển nhượng cho con gái sẽ thuộc về anh.

Một món lợi trước mắt khiến anh không thể không chấp nhận được, anh nghĩ đến viễn cảnh tương lai trước mắt, anh sẽ giàu có hơn khi dấn thân vào công việc kinh doanh. Và lại, An cũng rất đáng yêu làm anh xao động nên có gì phải ngần ngại mà không theo đuổi chứ.

Cứ thế, Đức đến với An với mục đích là ba bên cùng có lợi nhưng anh không hề biết rằng mình đã sai lầm thế nào khi chen ngang vào hạnh phúc của người khác, An có lỗi lầm gì trong chuyện này để rồi phải gánh chịu hậu quả to lớn ấy chứ.

-Tôi không biết An lại thiệt thòi như vậy.

Đức nói bằng giọng áy náy.

-Tôi cũng nói xong rồi, mọi chuyện tùy cậu quyết định vậy.

Thái định đứng lên đi về thì đúng lúc Đức lên tiếng.

-An đồng ý lấy tôi để trao đổi chi phí phẫu thuật cho ba mình.

Thái như chết lặng, anh không nghĩ mọi chuyện lại trở nên oái ăm như vậy. An hi sinh hạnh phúc của mình để đổi lấy sự sống cho ba, thì ra đó là lý do khiến An và Khoa chia tay trong đau khổ. Anh không biết Đức làm thế với mục đích gì nhưng nhìn vào mối quan hệ chằng chịt của anh em nhà họ Thái cũng có thể đoán ra được.

Trở về với tâm trạng không được vui vẻ, Thái đến thăm nhà An, anh đã từng muốn bảo vệ để cô không phải chịu bất cứ tổn thương nào ấy thế mà không ngờ mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế.

-Anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi, tại sao em không nói, anh có thể giúp em mà.

Thái muốn chạy đến ôm chăm lấy An để xoa dịu nỗi đau trong lòng cô nhưng phải cố gắng kiềm nén lại, anh phải nói rõ ràng mọi chuyện.

-Thái nói gì em không hiểu. An cúi xuống né tránh ánh nhìn của Thái.

-Chuyện của em và Đức là thế nào? Ngay bây giờ em phải rút lại lời hứa hẹn với Đức, số tiền đó anh có thể giúp em được mà. Còn chuyện của Khoa...

Hơi bất ngờ vì Thái biết chuyện của mình, nhưng An vẫn rất bình tĩnh, cô buông người xuống ghế.

-Em đã lo liệu hết mọi chuyện rồi, còn chuyện này thật sự không liên quan gì đến chuyện em chia tay Khoa, em đã quá mệt mỗi khi nghĩ đến một tương lai mờ mịt rồi anh hiểu không?

-Nhưng em vẫn còn yêu cậu ấy mà.

-Chỉ có yêu thì làm được gì cơ chứ, em quá mệt mỏi với những lời gièm pha của người khác rồi, em cần có một cuộc sống bình yên không tranh giành với ai hết.

Thái kéo An vào lòng, nếu bản thân An đủ mạnh mẽ thì buông tay cũng là cách tốt để tự mình giải thoát khỏi những rắc rối này. Anh không muốn cô mỗi ngày cứ phải khóc sưng mắt khi nghĩ về Khoa, không muốn cô cứ mãi sống trong những ký ức đẹp rồi không thể bước chân ra khỏi đó.

Còn chuyện của Đức, anh có nên nói cho An nghe không, nếu biết được động cơ của Đức thì chắc cô sẽ đau lòng lắm. Tại sao bao nhiêu chuyện cứ dồn dập đến cơ chứ, tại sao những người khác có thể sống yên bình hạnh phúc còn An thì không thể.

Thái cảm thấy sóng mũi mình cay cay, một người ngoài cuộc như anh còn thấy đau như thế thì An làm sao chịu nổi vết thương này chứ.

-Viện phí của ba cứ để anh lo, anh cũng từng là con rể mà nên lo cho ba cũng là chuyện bình thường thôi. Còn chuyện của Khoa anh sẽ không can thiệp nhưng Đức thì em phải sớm kết thúc đi biết không, đừng đem hạnh phúc của mình ra đánh đổi bất cứ điều gì cả.

An không còn sức để trả lời Thái, cô cảm thấy đầu óc choáng váng tựa chừng như không thể cử động được nữa. Những ngày qua cô đã cố gắng gượng để ba yên tâm nhưng bây giờ thì toàn thân mềm nhũn, ngay cả sức để bước đi cũng không thể.

Thái nhìn An như vậy mà đau lòng kinh khủng, anh bế An vào phòng nghỉ ngơi rồi ngồi bên cạnh suốt đêm trông chừng cô.

An bây giờ đã không còn nét vui tươi, nghịch ngợm như trước kia nữa, ngay cả khi ngủ gương mặt cũng không thể giãn ra tựa hồ như mang tất cả những lo toan của cuộc sống vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, có khi cô bật khóc, có khi lại gọi tên Khoa làm Thái xót xa vô cùng, người con gái anh yêu thương lại chịu phải đau khổ như thế anh thật sự không đành lòng.

Anh muốn cô vẫn là cô bé Thái An ngày nào, hung dữ khi bị anh trêu chọc, giận dỗi khi bị bỏ rơi và ngang bướng khi chọc phá người khác.

Càng nghĩ Thái càng muốn giúp An trở về với ngày xưa để cô có thể có được một cuộc sống vui vẻ như cô hằng mong ước.

...

Thức dậy đã thấy cháo và sữa Thái để sẵn trên bàn, An nhìn căn phòng trống trải mà cảm thấy cô đơn kinh khủng. Cô không muốn bước chân ra khỏi phòng nhưng nghĩ đến ba nên phải cố gắng.

-Thái An, em có trong nhà không? Anh có chuyện muốn nói.

Nghe tiếng Đức gọi, An chỉnh sửa sơ mái tóc rồi ra mở cửa.

-Có chuyện gì anh đến tìm em sớm thế?

-Em ngồi xuống đi.

Nhìn thấy An xanh xao mà Đức càng thêm hối hận, hôm nay anh nhất định phải làm việc tốt, trả lại sự trong sáng cho cô bé này.

-Thái An, em có biết anh là anh họ của Chi không?

An mỉm cười gật đầu, chuyện này Long và Thắng đã từng nói cho cô biết nhưng có gì đâu phải quan tâm, cái cô cần là viện phí cho ba thôi, còn lại Đức có mối quan hệ như thế nào với Chi cũng chẳng ảnh hưởng đến.

Đức hơi bất ngờ, thì ra An biết nhưng vẫn rất bình thường như không có chuyện gì xảy ra, anh thật khâm phục cô.

-Vậy sao em không đi phòng anh?

-Anh là anh, Chi là Chi, và lại Chi là bạn thân của em mà, sao phải đề phòng anh của bạn thân mình chứ.

Tự dưng nghe An nói Đức bỗng thấy mình thật tội tệ khi đã làm ra những chuyện ngu xuẩn như thế.

-Anh thành thật xin lỗi, hai đứa mình vẫn là bạn nhé.

-Có chuyện gì vậy anh?

-Anh đã sai khi dùng cách đó để có được em, Thái đã giúp em lo xong chi phí phẫu thuật cho ba rồi. Tất cả những chuyện đã qua cứ để cho nó qua miễn sao em xem anh như một người bạn là được rồi.

Đức càng nói An càng khó hiểu, sao lại có Thái dính vào chuyện này chứ.

Rất nhẹ nhàng, Đức kể cho An nghe mọi chuyện, anh không muốn giấu giếm bất cứ chuyện gì nhưng lại không muốn nói chuyện của Chi, anh chỉ nói là vì thương cô em họ nên mới làm như vậy chứ mọi chuyện Chi đều không liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Nghe xong câu chuyện An cảm thấy tim mình đau nhói, thì ra tất cả mọi chuyện đều đã được sắp đặt từ trước. Cô không ngây thơ đến mức tin rằng tất cả mọi chuyện đều là ý định của Đức, từ chuyện mẹ Khoa biết rõ những chuyện xấu của cô cho đến chuyện đính hôn của Khoa và Chi. Cô biết Đức chỉ muốn bảo vệ em họ của mình nên mới tự nhận mọi trách nhiệm.

Cô đã từng cố ép mình tin tưởng Chi, cố cho rằng mọi chuyện chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên nhưng trong thâm tâm vẫn không thể tin rằng cô bạn mình không liên quan được. Cho đến hôm nay, qua lời kể của Đức thì An khẳng định được điều mình nghi ngờ bấy lâu nay.

Đau lắm, đau khi bị người bạn thân mà mình xem như chị em dùng thủ đoạn để chia cắt mình và Khoa, đó có phải sức mạnh của tình yêu như người ta vẫn thường nói không? Chẳng lẽ tình bạn bao nhiêu năm lại dễ dàng bị đánh đổi như vậy sao?

Nhưng bây giờ có biết cũng chẳng để làm gì vì cho dù không có Chi cô vẫn không đến được với Khoa, cô chỉ hận vì nếu không có chuyện này thì ba cô đã không nằm trong bệnh viện, cô đã không phải khổ sở như thế này rồi.

Nước mắt An rơi vì bản thân ngu ngốc, vì nỗi đau khi đánh mất tình bạn tốt đẹp, vì ngay cả tình thân – tình bạn – tình yêu cô cũng chẳng còn, cuối cùng vẫn chỉ còn mình cô cô độc trên thế giới này mà thôi.

-Tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm gì sai sao?

An gục mặt xuống nức nở, cô đã cố gắng sẽ mạnh mẽ, sẽ không để rơi giọt nước mắt nào nhưng không thể, cô cũng chỉ là một người con gái bình thường biết yêu thương, biết đau, biết yếu đuối như bao người khác.

Chưa bao giờ cô khao khát được có Khoa bên cạnh như lúc này, cậu sẽ ôm cô vào lòng, lau đi những giọt nước mắt và mang đến cho cô những niềm vui mới.

-Anh xin lỗi, tất cả là do anh.

Còn Đức, anh thật sự rất hối hận vì những việc mình làm. Ngay lúc này đây, tất cả những hận thù, những đau buồn trong quá khứ anh đều rũ bỏ xuống hết, cũng chính tại nó đã đẩy anh đi đến sự lựa chọn ngu ngốc ngày hôm nay.

Từ giờ trở đi, bất cứ điều gì cô cần anh cũng sẽ đưa tay ra để giúp vô điều kiện để chuộc lại những đau khổ mình đã từng gây ra.

Cảm ơn cô vì khi anh đau khổ, tuyệt vọng trong tình yêu tan vỡ thì cô xuất hiện, mang theo hơi ấm của một trái tim quan tâm người khác, sự đáng yêu của một cô gái mới lớn làm anh trở nên yêu đời và vui vẻ hơn. Anh cảm nhận được sự tươi mới mà cô mang lại từ lần đầu tiên chạm mặt cho đến hôm nay nhưng đổi lại cô nhận được gì từ nơi anh chứ.

Anh biết mình đã sai lầm nên sẽ cố gắng chuộc lỗi, chỉ cần cô vẫn xem anh là bạn đối với anh là quá đủ rồi.

...

Kết thúc mọi chuyện với Đức, An cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, ít ra cô không cần phải kết hôn nữa, còn món nợ với Thái sau này cô sẽ tìm cách để trả lại vậy.

Hôm nay, Đức chở An đến bệnh viện để thăm ba, ngày mai phải tiến hành phẫu thuật rồi nên cô muốn ở trọn cả ngày với ba để động viên tinh thần.

Đang ngồi nói chuyện với ba thì Thái đến, anh khẽ cau mày khi nhìn thấy An ở đây.

-Thái An, sao em lại ở đây?

-Ồ, anh này lạ nhợ, đến thăm ba em mà cũng cần lý do nữa à?

An khó hiểu khi Thái hỏi những câu không được bình thường như thế, ngày nào người ta chẳng đến, mà đến thăm ba người ta thì có gì đâu mà lạ.

Thái vẫn không thay đổi nét mặt nghiêm nghị của mình.

-Đi về nhà nghỉ ngơi đi mai lại đến, đừng có để ba chưa phẫu thuật thì em đã gục rồi.

-Em khỏe như voi mà gục gì, em muốn ở lại với ba cơ.

An ngồi xuống giường ôm lấy cánh tay ba, ông Tân bật cười trước hai đứa con lớn tông tông rồi mà cãi nhau y chang con nít.

-Thái nói đúng đó, con về đi mai rồi đến cũng được.

Được ba ủng hộ, Thái làm tới luôn.

-Nghe ba nói chưa hả? Về nhà ngay không thôi tôi đánh cho một trận giờ.

-Không về, không về, không về, không về,...

Hai đứa gân cổ lên cãi ầm ùm ùm đến khi cô y tá vô la cho một trận, yêu cầu giữ yên lặng để bệnh nhân nghỉ ngơi mới chịu ngưng cuộc cãi vã.

-Đức, cậu hốt cục nợ này về giùm tôi cái.

-Nghe lời ba, về đi con.

Không thể ở lại được nữa, An hậm hực theo Đức đi về. Đến Đức cũng còn chịu thua hai người này mà huống gì bệnh nhân như ông Tân chứ.

Dừng xe trước cổng, chân An như khựng lại khi thấy đáng người quen thuộc đứng đó. Có thật là cậu ấy không? Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây cơ chứ.

Mặt mày An tái mét, phải cố gượng lắm mới có thể đứng vững ngay lúc này.

-Anh không chịu nổi khi em lạnh lùng như vậy, đừng nói lời chia tay anh có được không?

Khoa bước tới ôm An vào lòng. Những ngày qua, cậu đã cố gắng để quên An nhưng không có cách nào làm được, con tim cứ thôi thúc trở về để gặp lại người cậu yêu thương. Đến khi gặp được cô, cảm giác vẫn hạnh phúc như ngày nào nhưng sao ánh mắt cô lại trở nên xa lạ thế kia, chẳng lẽ chỉ một thời gian không gặp chúng ta đã trở thành người xa lạ rồi sao.

Giây phút Khoa bước đến ôm chặt An, tim cô như ngừng đập. Vòng tay cậu đủ ấm, lồng ngực đủ rộng để cô có thể nương dựa lúc tuyệt vọng nhất. Cô rất muốn cứ ở trong vòng tay ấy mãi, muốn nói rằng cô nhớ cậu nhiều như thế nào nhưng không thể thốt nên lời.

Con tim mách bảo phải đến gần Khoa vì chỉ có cậu mới có thể chữa lành tổn thương của mình nhưng lý trí thì luôn nhắc nhở phải rời xa cậu, và lại Khoa và Chi cũng sắp đính hôn rồi, tốt hơn hết là nên chia tay để cho nhau lối đi riêng.

Dùng hết sức, An đẩy Khoa ra rồi buông một câu thật lạnh lùng.

-Khoa đừng làm thế, mình đã chia tay rồi.

Khoa bất ngờ, đến lúc này cậu vẫn còn chưa chấp nhận sự thật là An đã có người khác.

-Đừng đối xử với anh như vậy nữa, em có biết những ngày qua anh đã khổ sở như thế nào khi không có em không? Anh sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.

Nhìn thấy những giọt nước mắt của Khoa mà An mềm lòng, cô cảm thấy mình thật xấu xa khi đã đưa Khoa đến đau buồn này.

Tim như thắt lại, nhưng An vẫn cố gắng cứng rắn, cô bước đến bên cạnh Đức nắm tay anh.

-Khoa đừng như vậy nữa, chuyện gì qua hãy để cho nó qua đi cũng đừng ngăn cản hạnh phúc của An và anh Đức nữa được không?

-Anh sẽ không đi đâu nữa, sẽ ở lại bên cạnh em mãi được không? Anh không tin em yêu anh ta.

-Vậy Khoa muốn thế nào mới tin đây hả, chẳng lẽ An và anh Đức hôn nhau trước mặt Khoa thì Khoa mới tin?

Câu nói của An như nhát dao đâm vào tim Khoa, cậu gạt bỏ việc học để về đây với hi vọng duy nhất là An sẽ suy nghĩ lại, nhưng mọi chuyện giờ đây đã không thể cứu vãn được nữa rồi.

Cô đang tay trong tay tình tứ với ai kia bất chấp cậu đang đau khổ một mình, cô thật sự đã thay đổi thật rồi.

Hóa ra những lời hứa hẹn, những lời nói yêu thương ngày xưa chỉ là giả dối, cậu đã làm gì sai để cô quay lưng một cách phũ phàng như thế chứ. Cậu đã từng cảm thấy may mắn nhất trần đời vì có được cô trong cuộc đời nhưng cuối cùng nhận ra mình đã sai, cô sẵn sàng từ bỏ cậu để đi theo người đàn ông khác quá dễ dàng.

Khoa quay lưng bước đi đầy đau thương, tự nhủ với lòng từ nay trở về sau sẽ chẳng thể nào yêu bất cứ người nào được nữa, bởi vết thương này quá sâu để có thể lành lặn trở lại.

An dõi theo bóng Khoa khuất đi mà không cảm được nước mắt, cô thật tàn nhẫn khi đối xử với Khoa như vậy nhưng chỉ có cách này Khoa mới có thể quên được cô mà thôi.

Khoa làm sao hiểu trong lòng An đau đớn thế nào khi đưa ra quyết định này, Khoa làm sao hiểu An nắm tay Đức mà trong lòng vẫn luôn hướng về Khoa, nơi mà cô trao trọn tất cả tình yêu của mình.

An yêu Khoa đến mức có thể bất chấp tất cả để đến với Khoa nhưng Khoa không chỉ có một mình, cậu còn gia đình, còn ba mẹ luôn lo lắng cho cậu. An không thể nghĩ đến bản thân mình để rồi khiến ba mẹ cậu mất mặt, khiến cậu trở nên người con bất hiếu.

Chứng kiến câu chuyện cảm động của đôi tình nhân, Đức thấy xót xa cho An lắm. Nhìn cô, anh biết được rằng cô yêu Khoa nhiều thế nào, để nói ra những lời nói tổn thương kia có lẽ đã phải rất khó khăn. Những lúc như thế này, Đức chỉ biết ôm cô vào lòng để an ủi mà thôi, cô còn tương lai phía trước nên không thể cứ chôn vùi mình mãi trong những đau đớn như thế này được.

-Em yêu cậu ấy nhiều như thế sao lại phải chia tay?

-Chính vì yêu nên em mới phải làm như vậy, em thật ngu ngốc đúng không?

An khóc đến mức cơ thể rã rời, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng cô được nói chuyện, được nhìn thấy Khoa ở khoảng cách gần như thế này.

“Hãy sống hạnh phúc anh nhé, vì chỉ có như vậy em mới không phải day dứt về quyết định của mình. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn mãi ở trong tim em, sẽ không có bất cứ ai có thể thay thế vị trí của anh được.”

...

Nghẹn ngào giây phút ta chấp nhận sống không cần nhau.

Chẳng khác chi trái đất này làm sao tồn tại không có mặt trời

Chỉ biết lặng nhìn anh quay lưng bước đi...lòng em thất lại

Nghĩ đến mình sẽ không gặp lại.

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi

Biết đến khi nào...chúng ta...

Nhận ra chẳng thể quên được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Đêm đó, An ngồi thu mình khóc đến sáng, cứ mỗi lần cô nhắm mắt lại thì hình ảnh Khoa lại hiện ra, những kỷ niệm đẹp của hai đứa tràn về khiến cô không thể nào chợp mắt được.

Khoa của cô bây giờ đang làm gì, có hạnh phúc hay không?

“Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời.”

Cứ mỗi lần nghĩ về nỗi đau này, An lại thầm nhủ với lòng rằng “rồi sẽ quên được nhau thôi” để tự trấn an mình.

Cả đêm không ngủ nên An đến bệnh viện sớm, hôm nay ba phẫu thuật nên cô phải chuẩn bị tinh thần thật tốt.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua trong yên lặng, An ở bên ngoài chỉ biết cầu nguyện cho ba bình an mà thôi. Cô mệt mỏi rã rời, người không còn chút sức sống nào, cũng may còn có Thái bên cạnh động viên nếu không chắc cô đã ngất đi rồi.

Ba nhất định phải bình an trở ra, nếu không chắc cô cũng sẽ gục ngã mất thôi.

-Em đúng là không biết nghe lời, hôm qua anh bảo em về nhà nghỉ chứ có bảo về nhà khóc đâu hả?

-Bụi bay vào mắt chứ em đâu khóc đâu...

-Còn cái nữa hả? Để bệnh xuống là không yên với tôi đâu đó.

Nhìn đôi mắt sưng húp của An là Thái biết ngay, anh lo lắng lắm, với tình trạng này làm sao An đủ sức lo cho ba bây giờ. Ba là người hiền lành, yêu thương con cái như thế, cầu mong mọi sự tốt đẹp sẽ đến với ba.

Cuối cùng ca phẫu thuật cũng thành công tốt đẹp, khỏi phải nói An vui thế nào khi biết ba sẽ lại khỏe mạnh như trước.

-Ba ổn rồi, bây giờ đến lo cho em

-Sao phải lo cho em?

-Chứ còn gì nữa, nhìn em nhợt nhạt như bị bệnh nan y vậy đó, à không, giống nạn đói bên châu Phi thì đúng hơn.

Bị Thái trêu chọc, An chỉ biết mỉm cười, nụ cười mà lâu lắm rồi Thái mới được nhìn thấy, nụ cười từng khiến trái tim anh loạn nhịp.

...

Thời gian trôi qua, An cũng dần thích nghi với cuộc sống hiện tại. Ba đã khỏe mạnh hơn, còn An tiếp tục việc học. Cô dành thời gian rảnh của mình để làm thêm, một phần để kiếm thêm thu nhập nhưng chủ yếu là không cho phép mình có thời gian rảnh để nghĩ về Khoa nữa. Chỉ có điều giờ đây, cả Khoa và An đều khép lòng mình lại, không có bất cứ cảm giác yêu thương với một người nào khác. Cũng đúng thôi, khi trái tim không thể quên đi hình bóng một người thì làm gì còn chỗ cho một người nào khác chứ.

Thái tham gia một đoàn khám chữa bệnh từ thiện cho người nghèo ở vùng sâu vùng xa trước khi bắt đầu công việc mới. Ba mẹ anh cũng không còn can thiệp vào chuyện tình cảm của con trai nữa vì họ đã sai lầm một lần rồi, họ bây giờ lúc nào cũng ủng hộ sự lựa chọn của anh.

Còn Khoa, cậu cố gắng hoàn thành việc học thật sớm để trở về nhà. Cậu trở nên lạnh cảm với tất cả mọi người, dường như từ ngày xa An, không ai có thể nhìn thấy nụ cười của cậu nữa.

Khoa thay đổi nhiều lắm, từ cách ăn mặc cho đến tính cách, tất cả đều thay đổi. Bản thân cậu cũng chẳng muốn tiếp xúc với ai, đặc biệt là con gái, cuộc trò chuyện của cậu nhiều lắm chỉ là vài ba câu xã giao rồi chấm hết tại đó. Thậm chí người bạn bao nhiêu năm luôn xuất hiện bên cạnh cậu cũng muốn gặp gỡ hay trò chuyện.

Đêm hôm ấy, Chi mặc một chiếc áo khá mỏng manh đến tìm Khoa, cô hi vọng thời gian qua Khoa đã quên được An và đây là thời điểm thích hợp để cô chiếm trái tim cậu.

-Hôm nay cuối tuần mà không đi đâu hả Khoa?

Khoa lạnh lùng lắc đầu, mắt không buồn nhìn Chi lấy một lần, bây giờ trong mắt cậu chẳng còn nhìn thấy bất cứ người con gái nào khác nữa. Càng yêu thì càng hận, càng đau thì càng khép chặt con tim.

-Vậy tại mình ra ban công uống rượu đi, hôm nay trời đẹp lắm á.

-Khoa muốn được yên tĩnh.

Chi hụt hẫng, chẳng lẽ mấy năm học chung, ngày nào cũng gặp mặt mà Khoa xem cô không bằng cô gái xa xôi kia sao. Cô không tin trên đời này lại có một người đàn ông sắt đá như vậy.

-Khoa biết Chi yêu Khoa mà đúng không? Đừng đối xử lạnh lùng với Chi nữa.

-Nhưng Khoa không yêu Chi.

-Thái An có gì tốt mà Khoa cứ ôm ấp mãi hình bóng bạn ấy thế? Khoa không biết là bạn ấy đã phản bội Khoa à? Khoa phải mở lòng mình ra để nhìn thấy còn nhiều người khác tốt hơn bạn ấy rất nhiều lần.

-Chi im đi, không ai được nói về An như vậy cả. Mà cho dù An có làm việc gì đi chăng nữa thì Khoa cũng sẽ không bao giờ yêu Chi.

Từ ngày xa An, Khoa trở nên cọc cằn thấy rõ làm Chi đau khổ lắm nhưng cô vẫn kiên trì không từ bỏ. Chi coi bỏ bộ váy trên người mình rồi bước đến nắm lấy tay Khoa đặt lên da thịt mình. Nếu lần này thất bại thì xem như cô chẳng còn hi vọng nào nữa.

Khoa bất ngờ khi quay qua thấy cơ thể của Chi, cậu vội giật tay lại, giọng lạnh lùng đến mức khiến Chi cảm thấy run sợ.

-Chi đi ra ngoài đi và đừng bao giờ đặt chân đến đây nữa.

-Khoa, Chi yêu Khoa.

Chi càng lấn tới Khoa càng lui người lại, cậu không hề có bất cứ cảm giác nào với người con gái này mặc dù cô thật rất quyến rũ.

-Khoa sẽ không bao giờ yêu Chi, nếu Chi cứ như vậy thì ngay cả bạn bè cũng không được nữa. Đừng bao giờ đến gần Khoa vì suốt đời này Khoa sẽ không bao giờ yêu Chi, không bao giờ.

Câu nói của Khoa làm thế giới trong Chi sụp đổ. Những tưởng kế hoạch thành công sẽ khiến Khoa hận An và sẽ yêu cô, nhưng hình như mọi thứ không giống như cô mong muốn. Mặc dù chia tay nhưng cậu vẫn không chấp nhận cô, vẫn xem cô như người xa lạ.

Đêm hôm đó, Chi trở về phòng với nỗi đau dằng tràn, Khoa thật tàn nhẫn khi buông những lời nói ấy với người con gái đã vì cậu làm rất nhiều điều chỉ mong đổi lấy trái tim cậu.

Người ta thường nói, khi ai đó đang đau khổ vì tình yêu thì đó là lúc thích hợp để có được tình cảm của họ, nhưng Khoa lại khác, từ lúc chia tay đến giờ, Khoa giống như một cỗ máy, không yêu, không cười, không giận.

Chi không biết mình làm đúng hay sai nhưng càng dần thân vào chuyện tình cảm phức tạp này cô càng đau khổ. Không biết từ khi nào, Chi đã đánh mất sự ngây thơ của mình để rồi lúc nào cũng đau đầu tìm cách có được Khoa. Cô không cam tâm khi bản thân mình chẳng thua kém An lại đi sau An về chuyện tình cảm, chỉ biết là khi nhìn thấy An được Khoa yêu, bạn bè quý mến Chi cảm thấy ghen tỵ lắm.

Rồi đến khi cô nhận ra cô không thể thiếu được Khoa thì trong lòng chẳng thể có một giây phút nào vui vẻ vì mãi tìm cách để có được cậu.

Chi chợt nhớ về ngày xưa, khi cô và An ngồi cạnh nhau, cùng chia sẻ mọi thứ thật là vui vẻ. Khi Chi ốm, An chép bài giúp cô, khi cô bị bạn bè ăn hiếp, An cũng đứng ra bênh vực cô. Nhớ có lần ba mẹ bất hòa khiến cô bị tổn thương, cũng chính An ở bên cạnh động viên giúp Chi lấy lại tinh thần. Hai đứa từng ngủ chung với nhau, từng tâm sự cả đêm không chịu ngủ, từng làm tất cả mọi việc cùng nhau như là chị em trong một gia đình. Ấy thế mà Chi lại đánh lòng đem tình bạn thân thiết trong ba năm để đánh đổi những thứ vốn chẳng phải của mình, rồi kết quả cô cũng chỉ trắng tay. Tình yêu không có, tình bạn cũng không, cô đang làm cái quái gì thế này.

Giả như cô cao thượng một xíu, giả như cô đừng ghen tỵ thì có lẽ đã không có ngày hôm nay, cô và An vẫn là đôi bạn thân thiết. Cô thật là ngu ngốc khi gây nên những chuyện như thế này, phá vỡ hạnh phúc của người khác rồi vẫn là người cô đơn không ai cần đến, cô làm gì còn mặt mũi nào để trở về gặp lại đám bạn ngày xưa đây.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nữa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Tốt nghiệp xong, Khoa trở về phụ mẹ trông coi việc kinh doanh của gia đình. Cậu bây giờ khác lắm, chừng chặc không thích đùa giỡn như trước kia nữa, lúc nào cũng mang lấy khuôn mặt lạnh lùng khó gần đó theo bên mình.

Hôm nay, trên đường đi thực tập về, An bắt gặp bóng dáng quen thuộc trên đường. Cả hai nhìn nhau một hồi lâu rồi Khoa lướt qua An như chưa từng quen biết.

An đau đến mức hơi thở khó khăn, vết thương tưởng chừng như đã lành nay lại âm ỉ nhói đau, thì ra cho dù có xa nhau đi bao lâu chẳng nữa thì An vẫn yêu cậu như ngày đầu.

Tim An như có ai đang bóp chặt khiến cô đau đớn ngồi phịch xuống ôm ngực khóc. Khoa quay đầu nhìn lại, đôi chân chỉ muốn chạy thật nhanh đến để quan tâm cô như trước kia nhưng lý trí không cho phép. Phải khó khăn lắm Khoa mới điều khiển được đôi chân mình bước đi không màng đến người con gái đang gục ở phía sau. Cậu sợ lắm, sợ khi đến gần sẽ không kiềm chế được mà chạm đến cô rồi cuối cùng lại bị tổn thương.

Có lẽ Khoa đã đính hôn rồi, có lẽ Khoa đang rất hận cô thôi thì cố gắng bước đi dẫu con tim này vẫn không thể ngừng đau được.

“Em sẽ mãi luôn dõi theo anh, vẫn đứng đằng sau đủ gần để chỉ cần anh quay lại sẽ nhìn thấy em ở đó”.

Khoa cũng đau lòng không kém, cái cảm giác chỉ muốn ôm lấy An thật chặt nhưng dẫu lòng phải bước đi thật sự rất đau, thời gian không làm nguôi ngoai nỗi nhớ trong lòng cậu.

Vẫn con đường quen thuộc ấy, dẫu biết gặp lại sẽ rất đau nhưng Khoa vẫn đi ngang qua đó hàng ngày chỉ với mong muốn duy nhất là được nhìn thấy cô. Nhưng khi gặp rồi, nỗi nhớ còn gia tăng vô hạn khi không được chạm vào nhau như hai người xa lạ, dù vậy ít ra cậu biết rằng cô vẫn ôn là được rồi.

Mùa đông đang dần qua, nhưng tình anh vẫn ở đó vì anh biết anh sẽ chẳng thể ngừng nghĩ đến em.

Phải yêu em nhiều bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu thì em mới hiểu thấu

Cớ sao em lại vô tâm hững hờ bỏ mặc riêng anh.

Nếu như em là con mơ mỗi ngày anh mơ, anh chẳng muốn thức giấc.

Vì anh biết anh không thể quên đi một người

Anh đã yêu...

Khoa từ chối tất cả mọi cuộc gặp gỡ, cho dù ba mẹ có khuyên răn cách nào cũng không làm cậu thay đổi ý định. Mẹ Khoa cũng không ngừng khuyên bảo, rằng Chi tốt, rồi cô gái kia ngoan ngoãn nhưng cậu vẫn lạnh lùng.

Cũng đã lâu lắm rồi bà không thấy nụ cười trên gương mặt con trai, đã lâu lắm rồi gia đình ba người không có một bữa cơm vui vẻ và cũng đã lâu lắm rồi Khoa không chủ động nói chuyện với bà như lúc trước. Khoa đi từ sáng đến tối, về tới nhà là đi thẳng về phòng. Nhớ lúc trước khi mới quen An, mỗi lần đi chơi về là Khoa cứ huyt sáo rồi hát lắm bài trong miệng cả ngày, có hôm thì chạy đến đầm lưng cho mẹ nịnh bợ. Cậu hay hỏi bà rằng “Sau này mẹ thích con và An ở riêng hay ở chung với ba mẹ?”. Bây giờ thì chẳng còn những lời như thế này nữa, đôi khi bà cảm thấy con trai thật sự rất xa lạ.

Bà đau lòng lắm nhưng biết làm thế nào để giúp con mình đây?

...

Trở về Việt Nam với tâm trạng hối hận, Chi quyết định trong lòng rằng sẽ nói rõ cho Khoa biết mọi chuyện, cho dù sau đó cậu có hận cô thế nào cũng được. Mấy ngày qua cô không đêm nào yên giấc khi những việc làm trước kia cứ dằn vặt tâm trí. Đứcc đã quay đầu rồi cô còn luyến tiếc làm gì nữa cơ chứ.

Tối hôm đó, Chi đến nhà Khoa, ít ra cô còn thấy mình có chút giá trị khi quyết định làm chuyện này.

Thấy Chi, ba mẹ Khoa đón tiếp niềm nở lắm.

-Khoa có nhà không ạ?

-Nó ở trên phòng đó, hay con lên đó với nó đi.

Ba mẹ Khoa càng ngọt ngào, Chi càng cảm thấy áy náy, nếu như lát nữa họ biết chuyện xấu xa mà cô từng làm liệu có đối xử với cô như bây giờ không.

-Dạ không cần đâu ạ, con có chuyện muốn nói với hai bác và Khoa.

Mẹ Khoa gọi con trai xuống, nhìn thấy cô gái ngồi đó Khoa có chút bất ngờ nhưng rất nhanh chóng trở về trạng thái lạnh lùng ban đầu.

-Dạ, trước hết con xin lỗi mọi người vì những việc làm trước kia.

Khó khăn lắm Chi mới có thể bắt đầu được câu chuyện. Khi đứng trước cổng nhà Khoa, cô đã phân vân và định bỏ về rất nhiều lần trước khi đưa ra quyết định dứt khoát bước vào.

- Xin lỗi chuyện gì con? Mẹ Khoa thắc mắc.

- Thật ra con...

- Con cứ nói đi đừng ngại.

- Thật ra chuyện của An là do con dựng nên. Khi con vô tình nhìn thấy tấm hình An lên giường với người đàn ông khác con đã dùng điện thoại chụp lại và đưa cho hai bác xem làm bằng chứng. Mặc dù con biết tất cả mọi chuyện là An bị oan ức chứ không phải bạn ấy làm. Rồi sau đó, khi được đi du học cùng Khoa, con đã dùng đủ mọi cách để chia rẽ hai người họ, con nhờ anh Đức tiếp cận An nhưng bạn ấy vẫn không để ý đến anh ấy, những tấm hình bác có toàn bộ là do con nhờ Đức chụp lại. Ngay cả chuyện bác nói với An con và Khoa đính hôn cũng là do âm mưu của con hết.

Nghe xong cả ba người đều ngạc nhiên tột độ, nhất là Khoa. Cậu không tin đây là sự thật, hai người họ vốn dĩ là bạn bè thân thiết sao lại hãm hại nhau như thế chứ.

Mặt Khoa đỏ bừng, tay nắm lại như muốn giết chết người đối diện, hóa ra bấy lâu nay cậu đã hiểu lầm An, từ trước đến giờ vốn chỉ có mình An chịu tổn thương mà thôi.

- Bác vẫn chưa hiểu lắm, chuyện này là sao?

- Chuyện này tất cả đều do con cố tình bày ra để mọi người hiểu lầm An, để bác ngăn cản bạn ấy đến với Khoa chứ An hoàn toàn không cướp chồng người khác, không giựt người yêu của chị, không lên giường với người khác cũng không phải là nguyên nhân khiến gia đình đổ vỡ như bác vẫn nghĩ đâu.

Ba mẹ Khoa vô cùng kinh ngạc, bao lâu nay mình đã nói con bé không ra gì vậy mà nó không hề phản đối. Cứ ngỡ kinh nghiệm như ông bà mới có thể mạng đến cho con trai mình một cuộc sống hạnh phúc và một tương lai tốt đẹp, nhưng không ngờ rằng những điều ông bà làm khiến Khoa ngày càng cô đơn, buồn tẻ, Khoa cứ suốt ngày giam mình với công việc không quan tâm đến bất cứ điều gì khác làm cả hai ông bà cảm thấy đau đớn.

Có thể nói những lời trong lòng ra Chi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cô khóc vì bản thân mình quá xấu xa, khóc vì cuối cùng mình cũng làm được một việc gì đó để chuộc phần nào lỗi lầm gây ra.

- Vậy chuyện An kết hôn với Đức là sao? Khoa không nhìn thẳng vào Chi, cậu sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà nặng lời với cô.

- Ba bạn ấy bị bệnh nặng cần phải phẫu thuật, trong vài ngày An không thể xoay sở kịp một số tiền lớn nên phải kết hôn với Đức để đổi lấy...

Không đợi Chi nói hết câu, Khoa đứng dậy chạy ra khỏi nhà ngay lập tức. Chuyện lớn như vậy mà An dám chịu đựng một mình không nói cho cậu biết, lần này cậu sẽ xử tội cô cho biết.

Có lẽ thời gian qua An đã rất đau khổ vậy mà cậu còn không hiểu, quen biết An bao nhiêu năm lẽ ra cậu phải hiểu tính cách của An chứ. Cậu lúc nào cũng nghĩ là An gây ra đau khổ cho mình nên chỉ biết hận cô, chứ chưa từng nghĩ đến cảm giác đau đớn của cô lúc đó.

Mất Khoa nhòe đi, cậu nhất định phải gặp An ngay lập tức để nói cho cô biết cậu yêu và nhớ cô nhiều thế nào, rằng hai người sẽ quay lại với nhau và sẽ là một cặp tình nhân hạnh phúc.

Cậu sẽ không bao giờ hiểu lầm An thêm một lần nào nữa, thời gian qua đối với nhau đã quá đau khổ rồi, đã đến lúc hai người cùng tận hưởng niềm hạnh phúc trọn vẹn.

....

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Đứng trước cửa nhà An, tim Khoa đập loạn nhịp cảm giác cứ như lần đầu tiên tỏ tình với cô. Nếu bây giờ An mở cửa thì câu đầu tiên cậu phải nói là gì đây.

“Heo yêu, mình làm lại từ đầu được không?”

Hình như có chút trơ trên thì phải, không được, phải đổi câu khác thôi.

“Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa nhé”.

Trời ạ, câu nào nói ra nghe cũng kỳ kỳ hết, không phải lần đầu tiên gặp nhau sao lại hồi hộp thế này không biết.

Từ chỗ làm thêm về, An chợt dừng lại khi nhìn thấy Khoa đứng vò đầu bứt tóc trước nhà mình. Mắt cô nhòe đi, đã từng lướt qua nhau trên đường như người xa lạ sao hôm nay Khoa lại đến đây.

An sợ mình lại đau khi đối diện với Khoa nên quay mặt bỏ đi, tại sao cứ phải gặp mặt nhau để rồi lại làm khổ nhau thêm chứ.

-Dừng đi.

Khoa bước đến ôm chặt An từ đằng sau làm cô lúng túng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một dòng điện chạy khắp cơ thể khiến cô không thể cử động được.

-Em ngạc nhiên lắm, tại sao lại không nói cho anh biết chứ?

An cảm nhận được nước mắt Khoa rơi nóng hổi trên vai mình, thật sự lúc này đây cô không biết chuyện gì đang xảy ra, cô tham lam muốn được ở trong vòng tay ấy lâu hơn một xíu nên không đủ dũng khí thoát khỏi đó..

-Chuyện này....

-Anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi, sau này anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa bước nữa đồ ngốc.

Giọng nói Khoa dịu dàng đến mức An cảm giác mình đang quay về ngày xưa, khi hai người còn đang mặn nồng bên nhau. Vẫn là câu nói ấy sau bao nhiêu năm vẫn nguyên vẹn, vẫn khiến cô cảm thấy mình được bảo vệ.

An đẩy tay Khoa ra rồi quay người lại nhìn cậu như để xác minh sự thật.

-Khoa nói gì An không hiểu.

-Đừng có giả vờ không hiểu nữa, tất cả mọi chuyện, ngay cả việc em chia tay anh cũng không phải vì em không yêu anh, anh đã biết hết rồi.

Khoa dịu dàng lau nước mắt cho An, thời gian qua chắc hẳn An đã sống rất khổ sở khi xảy ra quá nhiều chuyện vậy mà cậu còn không hiểu, còn trách móc khiến cô thêm tổn thương.

-Hai đứa mình đã chia tay rồi, với lại ở ngoài đường Khoa đừng làm như thế này nữa.

Có chút không vui vì độ ngang bướng của An, Khoa không nói không rằng xốc cô lên vai khiêng vào nhà, sợ ngại khi ở ngoài đường thì cậu sẽ xử cô trong nhà vậy.

-Khoa làm cái gì vậy hả? Bỏ An xuống.

Không quan tâm đến lời nói của An, Khoa vào nhà bỏ An ngồi trên ghế rồi ngồi xuống bên cạnh.

-Cho anh 5 phút để nói được không?

Rồi Khoa nói tất cả những điều lúc nãy của Chi. An nghe không sót một chữ, nước mắt hòa theo từng câu chữ rơi xuống. Khoa biết hết tất cả mọi chuyện nhưng sao cô lại thấy đau hơn, giả như Khoa cứ yên lặng đừng nói ra thì bây giờ cô sẽ không đau đớn như thế. Cô không muốn mình là người phá vỡ hạnh phúc của Khoa và Chi, cô không muốn mình là người thứ ba xuất hiện trong những bài hát khiến nhân vật chính đau khổ.

-Tại sao em lại chịu đựng tất cả những điều đó một mình, chẳng phải anh đã cấm em không được rời xa anh nữa bước rồi sao?

-Khoa đừng nói nữa, An không muốn nghe.

An bịt hai tai mình lại, giọng nói đầy thương tâm làm Khoa xót xa vô hạn. Giữ chặt hai tay cô, Khoa thủ thủ.

-Em sao thế? Chẳng lẽ em không còn yêu anh sao?

Không kiềm chế được nữa, An nói trong nước nở.

-Yêu hay không có liên quan gì nữa chứ, Khoa bây giờ đã đính hôn với Chi rồi.

Thì ra đây là lý do khiến An nhất định chia tay Khoa như thế, vừa thương vừa buồn cười, Khoa đưa tay bẹo má cô tình cảm.

-Đúng là heo ngốc, bao nhiêu năm rồi vẫn còn ngốc, đó là chiêu mẹ anh tung ra để chia cắt hai đứa mình thôi chứ đính hôn gì đâu. Bây giờ ba mẹ anh cũng không còn ngăn cản hai đứa mình nữa.

Mặt An ngơ ra, mọi chuyện đến bất ngờ quá nên cô vẫn chưa thể tin được. Có phải đây là giấc mơ không sao nó lại đẹp và sống động thế này. Có phải người đang ngồi cạnh cô lúc này là Khoa chứ không phải người con trai nào khác.

An òa khóc, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu nhung nhớ không hẹn mà theo nước mắt tuôn trào. Cứ ngỡ xa nhau thì tình cảm sẽ phai nhạt, cô có thể bắt đầu một cuộc sống vui vẻ không có Khoa, rồi sẽ có một ai khác có thể thay thế cậu, thế nhưng tình yêu này quá sâu đậm để có thể chôn vùi nó vào quá khứ. Nếu người ta chia tay vì cảm thấy không hợp hay vì hết yêu thì sẽ dễ dàng đến với người khác hơn một chút, nhưng cô và Khoa chia tay vì hoàn cảnh trong khi vẫn còn yêu nhau say đắm thì làm sao nói quên là có thể quên được chứ.

Nhìn người con gái mình yêu khóc thương tâm như vậy Khoa cảm thấy đau lắm. Cậu ôm lấy thân hình bé nhỏ đang run rẩy ấy vào lòng đầy yêu thương, cho dù có đi bất cứ đâu, cho dù có bao nhiêu trở ngại đi chăng nữa thì suốt đời này người duy nhất làm trái tim cậu tan chảy chỉ có mình cô mà thôi. Cô đã biến một con người vô cảm, lạnh lùng trong phút chốc trở nên ấm áp, dịu dàng, điều mà không có bất cứ ai có thể làm được.

-Anh xin lỗi, những ngày qua chắc em đau khổ lắm, là lỗi của anh.

-Có thật là mình có thể trở về bên nhau không?

-Tất nhiên rồi, anh đâu có rảnh mà đi lừa một con heo ngốc chứ.

Lúc này An mới tin mọi chuyện là sự thật, cô ôm chặt Khoa òa khóc. Cứ ngỡ đã xa nhau vĩnh viễn nay lại được ở bên cạnh nhau, tình yêu quá thật rất kỳ diệu.

-Em sợ lắm, sợ đây chỉ là một giấc mơ rồi khi thức giấc anh sẽ biến mất, em sợ đây chỉ là ảo tưởng của mình và anh chỉ đến như làn khói mỏng. Em sợ anh lại bỏ em mà đi, em sợ mất anh biết đường nào.

An khóc đến toàn thân run rẩy làm Khoa thương kinh khủng, cậu thật hối hận vì lúc trước đã không tin tưởng mà rời xa cô, bản thân thật sự rất ngu ngốc.

-Đừng sợ, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, anh yêu em.

Cứ thế, An ôm lấy Khoa mà khóc, bao lâu rồi cô không có chỗ dựa vững chắc như thế này, bao lâu rồi không được rơi nước mắt vì hạnh phúc.

-Ngoan, khóc nhiều mai mốt hết nước mắt đó, phải biết để dành sau này bị anh đánh còn dùng chứ.

-Đồ đáng ghét, lúc nào cũng chỉ biết ăn hiếp người ta thôi.

An khóc lớn hơn nữa làm Khoa bật cười, bao nhiêu năm vẫn những nhéo y như xưa, thật hết chịu nổi con nhỏ này.

-Em gầy quá rồi biết không?

-Ai biểu anh cứ gọi người ta là heo nên phải cố gắng giảm cân chứ.

-Tôi cho cô một tháng, không tăng được hai kg thì đừng trách tôi vô tình.

An hạnh phúc tựa đầu vai Khoa. Không cần biết đã xảy ra chuyện gì, không cần quan tâm đến bất cứ người nào khác, ngay giờ phút này đây An chỉ cần có Khoa là đủ.

Nhớ ngày vô tình gặp Khoa trên đường, ánh mắt xa lạ của Khoa làm An đau nhói, đau đến mức cô có cảm tưởng mình sẽ không thể đứng dậy nổi, thế mà cô vẫn có thể trở về, vẫn sống mặc dù cuộc sống chỉ toàn mây đen xám xịt.

Rồi khi tưởng chừng như không còn một chút hi vọng nào cho cuộc tình này nhưng một lần nữa, Khoa lại xuất hiện, mang theo tình yêu và hi vọng cho cô, giúp cô nhận ra cuộc đời này vẫn còn màu xanh, vẫn còn niềm vui để tiếp tục bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

An mỉm cười ôm lấy eo Khoa những nhéo.

-Anh, em mệt.

-Sao vậy, có chỗ nào không khỏe sao?

-Ừm, dạ dày em không khỏe, đau quá.

Khoa cau mày, vậy là thời gian không có cậu lại ăn uống thất thường nên bây giờ mới bị đau như thế, đúng là đồ ngốc ngay cả bản thân cũng không biết tự lo bảo sao người khác yên tâm cho được. Cậu nghiêm mặt lại.

-Chưa ăn tối đúng không?

-Ừm

-Đề anh chạy đi mua cái gì về ăn rồi uống thuốc.

Khoa đứng lên định đi thì bất ngờ An kéo tay cậu lại, giọng nói như muốn khóc.

-Anh đừng đi, em sợ anh đi rồi sẽ không về với em nữa.

Khoa quay người lại hôn lên trán An đầy yêu thương.

-Ngốc, anh đi chút xíu là về liền, ở đây chờ anh nha.

Đến lúc này An mới cảm thấy yên tâm, cô ngồi một chỗ chờ Khoa về rồi nằm dài trên ghế ngủ lúc nào không hay. Ngày nào cũng vừa học vừa làm khiến An mệt mỏi, cộng thêm thời gian vừa qua quá nhiều chuyện xảy ra nên cô dường như kiệt sức. Cũng may Khoa trở về đúng thời điểm, nếu không cô không biết mình có thể chống chọi đến bao giờ nữa.

Về tới nhà, nhìn thấy An nằm ngủ ngon lành trên ghế Khoa chỉ biết lắc đầu, đúng là heo vẫn như xưa, nằm đâu cũng ngủ được hết.

Khoa nhẹ nhàng bước đến hôn lên tóc An rồi khẽ lay cô dậy.

-Dậy đi heo lười, anh mới đi có 10 phút đã ngủ rồi.

-Ummm, anh ôm em ngủ đi.

An mơ màng vừa ngủ vừa nói làm Khoa buồn cười, người gì đâu lớn rồi mà nũng nịu y chang một đứa con nít.

Bé An vào phòng, Khoa đắp chăn cho An, từng động tác cậu làm hết sức dịu dàng. Cô ngủ thế kia ngộ nhờ lát nữa ba về Khoa không biết phải giải thích sao về chuyện này nữa.

Thiu thiu ngủ được chút xíu, An giật mình thức giấc nhìn xung quanh, Khoa của cô đâu mất tiêu rồi, chẳng lẽ lại muốn bỏ cô mà đi nữa sao.

-Anh...

-Em dậy rồi à?

Đang loay hoay trong bếp hâm nóng lại đồ ăn mua lúc nãy thì nghe tiếng An gọi, Khoa lật đật chạy vào phòng.

-Em nhớ anh.

An rướn người qua ôm lấy eo Khoa, mới ngủ có chút xíu mà làm như cả tỉ năm không gặp, con nhỏ này nhiều khi làm quá thật.

Khoa hạnh phúc xoa đầu An tình cảm.

-Anh biết rồi, em ăn chút gì nhé.

-Nhưng mà anh phải dứt em mới ăn đó nha.

Cái điệu bộ trẻ con của An làm Khoa cảm thấy vui vẻ, cậu nheo mắt cưng chiều rồi lấy đồ ăn mang vào dứt cho cô ăn y chang những ngày đầu mới yêu.

Quen nhau bao nhiêu lâu, trải qua biết bao chuyện nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt đáng yêu của An là bao nhiêu giận hờn tan biến đâu hết, cứ muốn được nhìn ngắm mãi không thôi.

-Còn đau không? Khoa dịu dàng.

An gật đầu. Lúc trước mỗi khi bị đau cô đều khóc một mình, càng đau càng cảm thấy tủi thân bởi nếu có Khoa cậu sẽ dỗ dành và giúp cô đỡ đau hơn. Bây giờ mọi mơ ước đã thành hiện thực, Khoa bên cạnh cô bằng xương bằng thịt để cô có thể chạm vào.

Càng nhìn Khoa cô càng cảm thấy hạnh phúc, mọi chuyện cứ như một giấc mơ đến thật nhanh khiến cô có cảm giác mình đang ở trên không trung. Nước mắt hạnh phúc bắt chọt rơi xuống, khi tình yêu tưởng chừng không thể cứu vãn được thì cũng là lúc hai người được gắn kết lại với nhau thì làm sao lại không xúc động cho được.

-Sao lại khóc? Đau nhiều lắm hả? Đề anh xem lần sau còn dám nhịn đói không.

Khoa mắng yêu rồi đưa tay xoa xoa chỗ đau cho An, ánh mắt nhìn cô dịu dàng đến mức khiến người khác ghen tỵ.

-Có anh rồi em không cảm thấy đau xú nào hết.

-Nịnh vừa thôi cô. Khoa đánh nhẹ lên đầu cô rồi quàng tay qua ôm lấy vai cô.

-Những ngày qua chắc em đã phải rất khổ sở.

-Bây giờ hồi tưởng lại em không biết mình làm sao có thể tồn tại đến ngày hôm nay nữa. Khi quyết định chia tay anh, em đau đến mức sụp đổ hoàn toàn, đêm nào em cũng khóc khi nghĩ về anh, cộng với bệnh tình của ba nữa, em gần như không gượng dậy được. Em chẳng cần ăn, chẳng cần ngủ, bao nhiêu chuyện cứ vây lấy tâm trí khiến em không thể nào có một giây phút yên bình nào.

-Anh xin lỗi.

Khoa siết chặt lấy An trong vòng tay mình, cứ ngỡ An thật xấu xa khi khiến cậu bị tổn thương trong một thời gian dài nhưng nào ngờ cô mới là người đau đớn hơn cả. Cậu đúng thật là rất ngu ngốc khi đã đánh mất cô một lần, sau này có chuyện gì đi chăng nữa thì cậu cũng không bao giờ để chuyện này xảy ra thêm một lần nữa.

-An, xe ai để ở nhà vậy con?

Ông Tân về thấy xe nhưng không thấy người nên thắc mắc. An và Khoa nghe tiếng ba lật đật ổn định lại tư thế để ba nhìn thấy ôm ấp ở trong phòng lại là cho một trận nữa.

-Ba, con ở trong phòng nè.

-Con chào bác.

Ông Tân đứng trước cửa phòng nhìn thấy Khoa thì vô cùng ngạc nhiên, sao thằng bé lại ở đây? Cảm thấy khó hiểu định hỏi nhưng An vội nói trước.

-Chuyện dài lắm, xú con kể ba nghe nha.

Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng thôi tạm thời gác sang một bên vậy. Nhìn qua nhìn lại một hồi mới phát hiện hai đứa này ở ngoài kia rộng rãi không ngồi lại chui vào cái phòng bé tí này tâm sự, lạ thật đấy.

-Hai đứa làm gì chui vô đây hả?

-Đâu có chui đâu ba, con bị mệt nên Khoa giúp đỡ đưa con vào đây, đúng lúc ba về luôn đó.

Nghe An nói có lý, Khoa nói theo.

-Dạ, đúng rồi bác, An bị đau dạ dày khóc lóc ghê quá nên con phải đưa vào trong nằm nghỉ.

-Em khóc hồi nào hả? Đánh anh bây giờ.

-Còn chối, lúc nãy ai la làng la xóm đau quá chịu không nổi?

-Ồ cái anh này, đừng có mà nói xạo nha.

Thấy hai đứa nhỏ cãi nhau dữ quá, ông Tân phải lao vào can không thôi lẽ xui xui có đánh nhau thiệt là tiêu đời.

-Thôi, có hai đứa mà cứ y như cái chợ. Còn con bé này nữa, cứ ăn uống thất thường như vậy cái bao tử nào chịu nổi, không đau mới là chuyện lạ đó. Hôm trước đau cả đêm chưa sợ hả?

-Dạ đúng rồi đó bác, con nói mà An không có chịu nghe, lý ơi là lý.

Khoa hòa theo ba làm An bức bối giận cậu luôn, cái tội dám lợi dụng cơ hội ăn hiếp người ta.

Ông Tân cũng bó tay với con gái hay giận dỗi của mình nhưng nhìn thấy An tâm tình vui vẻ ông cũng cảm thấy yên tâm.

-Hai đứa nói chuyện đi nghe, ba đi tắm rửa cái đã.

Ba vừa đi thì An cũng quay mặt hướng khác giận luôn cho biết ai biểu đụng đến ổ kiến lửa.

-Giận hả cục cưng? Anh có làm gì đâu mà giận.

Khoa khều khều An làm huề, cái mặt dờ dờ ương ương của cậu làm An chỉ muốn cắn cho một cái.

-Nghĩ chơi anh rồi, người ta đau không biết thương mà còn la ké nữa.

-Anh giỡn mà, cục cưng đau anh xót lắm cơ, đừng giận anh nữa mà, anh thương.

Lâu ngày không gặp, cái miệng của Khoa dẻo oai là dẻo nên An không thể giãn dai được, nhiều khi cũng muốn cứng rắn lên một chút để hù Khoa nhưng không có cách nào làm được hết.

-Anh đúng là đáng ghét, lần sau còn la em là em đánh cho một trận đó.

-Vâng, anh biết rồi. Em mệt không?

-Mệt lắm.

-Vậy nghỉ ngơi sớm đi, anh về sáng mai qua chở em đi học. Khuya mà đau thì gọi cho anh nha.

Khoa về rồi mà An vẫn còn lơ lửng trên mây, cảm giác hạnh phúc đến nỗi có đôi lúc cô nghĩ nó không thật. Nhưng rõ ràng Khoa đã trở về, đã ôm cô, đã trò chuyện với cô nên chắc chắn không thể nào là giấc mơ được.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Cả đêm không ngủ được nên mới sáng sớm mặt trời chưa xuất hiện An đã thức dậy chuẩn bị đi học rồi. Nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, cứ hễ mỗi lần nhắm mắt lại thì nụ cười ấm áp của Khoa lại hiện ra làm cô cứ tự mỉm cười một mình y chang bị bệnh, cũng đúng thôi mãi đắm chìm trong hạnh phúc thì làm sao mà ngủ được chứ.

An mở cửa, tận hưởng bầu không khí trong lành của buổi sáng sớm. Mặt trời đã bắt đầu lộ dạng chiếu từng tia nắng yếu ớt xuống lòng đường, đẹp dễ, tĩnh lặng. Cô nhìn thấy Khoa đằng sau những tòa nhà cao tầng kia, tưởng tượng ra gương mặt tuấn tú lúc ngủ của cậu mà cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ một lúc nữa thôi cô sẽ được gặp cậu, được ngồi đằng sau ôm cậu trên mọi nẻo đường mà đã từ lâu rồi không được tận hưởng cảm giác yên bình ấy.

-Hôm nay chắc bão to lắm đây.

Nhìn thấy đứa con gái tâm tình vui vẻ mới sáng sớm đã chuẩn bị đi học nên ông Tân trêu chọc.

An ngây thơ không hiểu.

-Mùa nắng mà có bão hả ba?

-Ừ, tại có người trời còn tò mò mà đã dậy đi học rồi.

Bị ba trêu chọc, An đỏ mặt chạy tới ôm tay ba không nhéo.

-Chọc quê con nha.

-Ai bảo hôm nay cô lạ quá chi. Ngồi xuống đây ba có chuyện muốn nói.

An ngoan ngoãn ngồi xuống, cô cũng đoán được ba muốn biết chuyện của cô và Khoa vì hai đứa chia tay khóc lóc i ôi, dùng một cái bất ngờ tình cảm thâm thiết thì làm sao không lạ được.

-Chuyện con với thằng Khoa là sao?

Nghe ba hỏi, An chậm rãi kể lại mọi chuyện nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện Đức và chi phí phẫu thuật vì sợ ba buồn rồi lại sinh bệnh nữa.

-Chuyện tình cảm của hai đứa ba không can thiệp nhưng ba không muốn con gái ba đau khổ, chỉ cần con được hạnh phúc là ba yên lòng rồi. Đừng giống như ba và mẹ, lấy nhau vội vàng để rồi tan vỡ khiến hai đứa con gái bị tổn thương nặng nề. Ba không phải là một người cha tốt mang đến cho con một cuộc sống đủ đầy như những người khác nhưng tình thương của ba dành cho con thì hơn tất cả mọi điều trên đời này. Vì thế, con nhất định phải hạnh phúc nếu không ba sẽ không yên lòng đâu.

Những lời nói đầy yêu thương của ba làm An cảm động rơi nước mắt. Đối với An, “ba không hoàn hảo nhưng ba vẫn yêu thương cô theo cách hoàn hảo nhất”, cho dù tất cả mọi người đều ghét bỏ hay khinh thường cô thì trong mắt ba, cô vẫn là đứa con gái ngoan hiền.

Ba mang cô đến thế giới rồi cho cô món quà quý nhất đó là niềm tin vào bản thân và cuộc sống khó khăn này. Ba hi sinh hạnh phúc đơn giản của mình để con gái không phải sống trong cảnh di ghê con chồng, nhiều đó cũng đủ chứng minh ba yêu cô đến mức nào.

-Con không cần giàu có, không cần vật chất gì cả, con chỉ cần ba khỏe mạnh để mãi bên cạnh con là đủ rồi.

Ông Tân rút nước mắt ôm đứa con gái nhỏ vào lòng.

Có những thứ cho dù có giá trị đến đâu cũng không thể thay thế được tình cảm cha con bởi nó là vô giá.

Có những tình cảm cho dù có thiêng liêng đến đâu vẫn không thể so sánh với tình cảm gia đình.

Có những người cho dù yêu thương mình nhiều như thế nào đi chăng nữa vẫn không ai thay thế được người cha.

Có những tình yêu đối diện những thách thức của cuộc sống thì không còn bền vững theo thời gian nhưng tình yêu cha dành cho con cái vẫn không bao giờ phai nhạt.

...

-Con chào bác.

Khoa bất ngờ xuất hiện đúng lúc An đang khóc, cô vội quệt nước mắt rồi tạm biệt ba đi học.

Nhìn hai con mắt thâm quầng của cô là Khoa thấy không được vui rồi.

-Tôi không ngủ hay sao mà hai con mắt đen thui vậy hả?

-Tại em vui quá không ngủ được luôn. Hi hi.

An chớp chớp mắt đáng yêu đến nỗi Khoa không thể không cười được, mà Khoa cũng chỉ làm bộ vậy thôi chứ cậu đêm qua cậu hạnh phúc quá nên cũng có ngủ được đâu.

-Lại nhõng nhẽo với ba nữa hả? Anh chưa thấy ai nhiều nước mắt như em luôn đó.

-Lúc trước đâu có nhiều vậy đâu, từ khi yêu anh mới bị vậy đó.

-Hôn cho một cái bây giờ chứ ở đó nói gì cũng cãi. Hôm nay hai đứa mình đưa nhau đi trốn hen.

Khoa dụ dỗ, lâu lắm rồi hai người không có thời gian vui vẻ bên nhau mặc dù biết năm cuối dễ gì dụ được cô trốn học.

Đúng y chang như Khoa dự đoán, An từ chối ngay lập tức.

-Để chủ nhật đi anh, em không trốn học đâu.

An dứt khoát vậy Khoa biết có năn nỉ cách mấy cũng không có tác dụng đâu nên phải dùng chiêu mới mong dụ được con nhỏ này.

-Mấy ngày nay anh cứ thấy bên ngực trái đau nhói, khó thở nên muốn rủ em đi khám bệnh nhưng em đi học thôi khỏi cũng được.

Nhìn thấy bộ mặt đáng thương của Khoa, An khẩn trương thấy rõ.

-Anh tự đi khám một mình được không? Anh làm em lo lắng quá.

-Thôi, anh không vô bệnh viện một mình đâu, sợ lắm. Lên xe anh chở đi học.

Khoa bám bụng cười thầm, cậu thừa biết tính An thế nào mà dễ gì không sập bẫy được.

Phân vân một chút xíu, cuối cùng An cũng đồng ý đi với Khoa.

-Vậy thôi để em đi khám với anh.

Con mồi đã trúng kế, khỏi phải nói Khoa vui cỡ nào. An thì lo lắng, còn cậu thì vừa chạy xe vừa huyt sáo làm cô thấy lạ.

-Bị bệnh mà sao anh vui dữ vậy hả?

-Không phải anh vui vì bệnh mà vui vì có em ngồi sau xe đó.

An mỉm cười tựa đầu vào lưng Khoa, cậu không biết rằng chỉ cần được như thế này thì cho dù có đi tận cùng trái đất cô cũng sẽ hạnh phúc đi theo cậu.

Khoa chở An đi ra ngoại ô thành phố, An cảm giác hình như có gì không đúng thì phải.

-Ồ, mình đi đâu vậy anh? Ngoài này đâu có bệnh viện.

-Anh nói ra em không được giận anh nha.

-Đừng nói là anh lừa em đó.

-Không phải lừa, chỉ là anh muốn có thời gian vui vẻ bên cạnh em nên mới nói dối như thế. Hai đứa mình bao lâu rồi không gặp cho nên. ...

Cố lấy giọng đáng thương nhất để An mỉm lòng nhưng càng nói An càng bức, không ngờ cậu dám to gan lừa cô như thế.

-Dừng xe đi.

Biết An giận thật, Khoa nài nỉ.

-Anh xin lỗi người yêu, lần sau anh sẽ không bao giờ làm như thế nữa.

-Chơi gì kỳ vậy hả? Có biết anh nói như thế em lo cho anh thế nào không? Ba đã từng bị đau giống như vậy nên em cũng sợ anh. ...

An bật khóc làm Khoa có thấy mình có lỗi kinh khủng, chắc cô đã rất sợ khi nghĩ cậu bị bệnh giống ba mình.

Khoa dừng xe, quay người lại ôm lấy cô.

-Anh xin lỗi đã làm em lo lắng, đừng giận anh nha.

-Hứa với em rằng anh không được xảy ra chuyện gì, nếu không em sẽ không sống nổi đâu.

Dịu dàng hôn lên trán An, Khoa cảm thấy mình thật hạnh phúc và may mắn khi được yêu cô, người con gái ám áp nhất trên đời này.

-Anh hứa. Ngoan, đừng khóc nữa. Anh chờ đi chơi nha.

-Mình đi đâu anh?

-Đi đến chỗ vắng vẻ để ...

-Anh muốn đi vệ sinh à?

Tụt cả hứng với nhò này, Khoa búng nhẹ vào trán An rồi chờ cô đi đến một dòng suối trong vắt xinh đẹp. Ở đây có thể nghe tiếng nước chảy qua những khe đá, một thanh âm của thiên nhiên làm người ta dễ chịu khác hẳn với tiếng còi xe hàng ngày.

Ở giữa con suối còn có một cây sung to lớn vắt ngang qua, có thể đứng giữa bầu trời trong xanh nhìn ngắm thiên nhiên xinh đẹp quá thật rất yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Ê, hai ông bà kia, đi xe máy mà làm như xe đạp vậy hả? Giờ này mới tới làm bọn tôi đói muốn xỉu rồi.

Thắng với Long ở đâu chui ra làm An hết hồn, thì ra bọn này bày trò chơi bời ở đây nên Khoa mới dụ dỗ cô nghỉ học.

-Người ta yêu nhau thì phải tâm sự nữa chứ, vợ chồng son mà lị.

Khoa vừa dứt lời An đã nhéo vào hông cậu một cái, gì mà vợ chồng son ở đây, bọn này mà chọc thì khỏi có đường trốn luôn. Cô vội đánh trống lảng.

-À mà sao mấy bạn tìm được chỗ này hay thế? Đẹp dã man luôn.

-Trời, bọn tôi mà, chỗ nào chẳng kiếm được. Đẹp nhức rách luôn hen.

Cả bọn bật cười với câu nói đùa của Thắng. Trông phút chốc, ánh nắng dịu nhẹ chiếu vào gương mặt thanh thoát của An làm cô xinh xắn kỳ lạ, không cần trau chuốt, không cần son phấn nhưng ở cô toát lên vẻ đáng yêu mà không tìm được ở người chị sinh đôi giống như hai giọt nước của mình.

Kéo An đứng sát vào người mình, Khoa thủ thủ vào tai cô.

-Người yêu của anh sao hôm nay xinh thế, anh nhìn hoài không biết chán luôn nè.

Giương mặt An ửng đỏ, cô xấu hổ nép mặt vào ngực Khoa làm hai tên kia ganh tỵ.

-Thôi thôi, tôi không muốn xem phim Hàn Quốc đâu nha, lại ăn sáng đi.

Nhờ Thắng nhắc An mới nhớ đến cái bụng đang biểu tình của mình, cô ngồi xuống ăn ngon lành chẳng có xú gì là ngại ngùng hết.

-Mà nè, sao hai người không dắt bạn gái theo cho tôi xem mặt hả?

-Hôm khác đi, hôm nay tinh thần bà đang phấn khích tôi sợ bà làm thịt con nhỏ.

An tròn tròn mắt cảnh cáo tên Long đáng ghét dám bêu xấu cô, bọn này tuổi thì lớn, mặt thì già nhưng tính tình vẫn y chang trẻ con.

-Ăn xong tụi mình câu cá rồi nướng ăn nha.

Ý kiến của Long được mọi người ủng hộ nhiệt tình, An cũng rất thật thà đưa bộ mặt ngây thơ ra hỏi.

- Ở đây có gần chợ không?

- Không, chỗ khi ho cò gáy này thì chợ ở đâu ra, bà muốn mua gì à?

- Ừm, tưởng gần chạy ra mua cá về nướng chứ đợi ba người câu chác ba ngày ba đêm mới được con cá lia thia quá.

- Ê, đừng tưởng có ông Khoa ở đây là bọn tôi không dám làm gì bà nha, ông Khoa ông đại gái chứ bọn này không hề đâu nha.

Đây, cái đám này không gặp thì thôi chứ gặp là lại cãi. Khi biết An và Khoa chia tay bọn chúng cũng buồn lắm, nhưng tối hôm qua khi nhận được điện thoại báo tin của Khoa thì thay đổi tâm tình ngay lập tức.

An vốn là người bạn gái thân nhất nên nhìn thấy cô đau lòng bọn chúng cũng buồn theo. Bạn thân chẳng phải lúc nào cũng sát cánh bên nhau như vậy sao, chỉ tiếc là cuộc vui hôm nay thiếu Chi, cũng là một phần của nhóm nhưng không ai dám nhắc đến vì sợ không khí vui vẻ bị chùng xuống.

Một ngày chơi đùa bên nhau, cuối cùng ai cũng về nhà nấy.

Khoa vui lắm, từ hôm qua đến giờ cậu cứ cười một mình suốt làm không khí gia đình cũng vui vẻ hẳn lên.

-Con về rồi à? Lại đây ba có chuyện muốn nói.

Vừa về đến nhà đã thấy ba ngồi đó đợi, Khoa cũng chẳng nghĩ gì nhiều, trong đầu cậu giờ này chỉ toàn là An mà thôi.

-Có chuyện gì vậy ba?

-Chuyện của con với con An đó. Ba biết là ba mẹ đã hiểu lầm con bé nên mới hành động như vậy nhưng thật sự ba không thể chấp nhận làm thông gia với gia đình bên đó được.

Khoa hiểu nỗi lòng của người làm cha làm mẹ nhưng một khi đã yêu nhau thì làm gì còn tâm trí để suy nghĩ đến chuyện khác. Khoa và An đã trải qua biết bao thử thách, cậu không muốn vì ba mẹ mà hai người lại chia cắt một lần nữa.

-Tại sao ba mẹ cứ phải làm khó con và An hoài vậy? Con xin ba hãy hiểu cho con, con chỉ yêu có một mình cô ấy mà thôi.

-Nhưng gia đình nó như vậy thì làm sao xứng đáng với gia đình mình được, con phải tìm người môn đăng hộ đối để đẩy mạnh việc kinh doanh của mình hơn chứ. Với lại con nghĩ xem, ba mẹ đứng chung với ba nó trên một lễ đài người khác sẽ coi thường ba mẹ lắm, gia đình nó khó khăn như thế thì có khi nó đến với con chỉ vì tiền thôi con hiểu không?

Đến giờ phút này ba mẹ Khoa vẫn giữ khư khư quan niệm đó trong mình mà không cần quan tâm đến hạnh phúc của con cái. Chẳng lẽ những biến cố trong thời gian qua chưa đủ cho ba mẹ hiểu ra mọi chuyện hay sao. Khoa vô cùng đau khổ.

-Con đã quá mệt mỏi khi bị ngăn cấm thế này rồi, làm ơn hãy để con tự quyết định tương lai của mình. Lúc trước, con muốn thi trường An Ninh nhưng ba mẹ muốn con học kinh doanh để kế thừa sự nghiệp, con cũng sẵn sàng từ bỏ mơ ước của mình. Như vậy ba mẹ còn chưa hài lòng nữa sao? Ba có biết ai đã thay đổi con người của con không? Nếu không có An thì bây giờ có lẽ con đang tụ tập đua xe hút chích rồi. Còn nữa, thời gian qua ba mẹ ép An chia tay với con, ba biết con đã sống như thế nào không? Đau khổ, mất niềm tin, con như một cỗ máy chỉ biết học, làm việc mà ngay cả sở thích của bản thân là gì cũng không có. Vì vậy, cho dù ba có nói thế nào đi chăng nữa con vẫn sẽ lấy An làm vợ.

Vốn là một người bảo thủ và gia trưởng, ông không bao giờ chấp nhận chuyện này. Làm sao có chuyện con trai mình xem trọng bạn gái hơn cả ba mẹ. Chỉ là một đứa con gái tầm thường có gì đáng giá đâu mà thằng con phải suy sụp như thế trong khi ba mẹ nuôi nó khôn lớn mấy chục năm trời lại chẳng cần quan tâm đến.

Ông tức giận đập bàn quát.

-Đừng có mà mở miệng ra là tự quyết định hạnh phúc này nọ, ba cũng từng trải qua tuổi trẻ như con nên thừa kinh nghiệm về chuyện này. Ba không nói

nhieu, con có thể làm bạn với bất cứ ai nhưng hôn nhân thì cấm con không được tùy tiện.

Không thể chịu đựng được những lời nói của ba mình nữa, Khoa đứng lên lấy xe thoát khỏi ngôi nhà ngột ngạt đó. Cứ ngỡ khi hiểu ra mọi chuyện ba mẹ sẽ không còn cấm cản chuyện tình cảm của mình nữa nhưng mọi thứ cứ như vừa mới bắt đầu. Ba mẹ cậu vốn là người coi trọng vật chất mà nên bất cứ quyết định nào đưa ra cũng đều suy nghĩ đến lợi ích đạt được trước hết.

Nhưng có một điều ba mẹ không hề hiểu là tình yêu không thể đem ra cân đo đong đếm được, đó là thứ xuất phát từ trái tim của mỗi người. Những lời nói của ba làm Khoa buồn ghê gớm, càng nghĩ đến cậu càng thương An nhiều hơn. Có lẽ cô đã rất đau, phải rất cố gắng để chịu đựng khi nghe những lời đay nghiến của ba mẹ mình mà quyết định chia tay Khoa.

Họ chưa từng nghĩ đến cảm xúc của cậu, chưa từng nhớ lại cậu đã thay đổi như thế nào khi gặp An, điều mà ba mẹ có khuyên bao nhiêu năm vẫn không có tác dụng nhưng An lại làm được trong một thời gian ngắn ngủi.

Khó khăn lắm cậu mới có được tình yêu hiện tại vì thế cậu không thể làm tổn thương người mình yêu thêm một lần nữa, không thể đánh mất thứ mà cậu đã từng vượt lên tất cả để nắm giữ.

Mất Khoa nhòe đi không nhìn thấy rõ khi nghĩ đến An, nếu cô biết được điều này cô sẽ lại đau khổ hơn nữa.

Khoa chạy thật nhanh trên đường, đầu óc vẫn miên man suy nghĩ khiến cậu không để ý xung quanh nên băng qua đèn đỏ, đúng lúc một chiếc xe hơi lao tới...

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Khoa ngã xuống, toàn bộ cơ thể không thể cử động được. Cậu cảm thấy mình nhẹ dần, nhẹ dần, tiếng xì xào của đám đông xung quanh mỗi lúc một nhiều. Máu, ồn ào, hỗn loạn... một cảnh tượng kinh hoàng của một vụ tai nạn nghiêm trọng.

Đôi mi Khoa khép dần, cậu không còn bất cứ cảm giác gì nữa. Trong giây phút ấy, hình ảnh An lại hiện ra trong tâm trí, thật xinh đẹp, thật dịu dàng.

Khoa nhìn thấy An mỉm cười với cậu, khuôn mặt bừng sáng kỳ lạ, sáng hơn cả ánh đèn đường đang chiếu thẳng vào mắt.

Khoa nhìn thấy gương mặt chu môi giận dữ của An khi cậu đến trễ nhưng lại lập tức giãn ra chỉ vì một ly kem mình yêu thích.

Khoa nhìn thấy cái chớp mắt đáng yêu của An khi cô nịnh nọt cho cậu hết giận vì cái tội lười biếng không chịu ăn đúng giờ của mình.

Khoa nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của cô khi bị đau dạ dày, ngay cả đau cũng không hết dễ thương cho được.

Khoa nhìn thấy cái cau mày tức giận khi cậu lý lợm không chịu nghe lời.

Đúng rồi, cậu không thể chết được, nếu không có cậu An sẽ đau lòng lắm. Cậu đã từng hứa sẽ không để bản thân xảy ra bất cứ chuyện gì khiến cô lo lắng, cậu chết rồi ai sẽ chăm sóc và che chở cho cô?

Những giọt nước trong veo nơi khóe mắt rơi xuống hòa với máu của vết thương nhanh chóng biến thành màu đỏ, môi mấp máy gọi tên An rồi thật nhẹ nhàng Khoa ôm hình ảnh cô chìm vào giấc ngủ sâu...

...

Một ngày đẹp trời bên cạnh người yêu, An khẽ mỉm cười nhắm mắt mong sao giấc ngủ mau đến. Nhưng cứ mỗi lần nằm mơ màng thì lại nghe tiếng Khoa gọi nên giật mình thức giấc. Không hiểu sao cô lại có cảm giác khó chịu trần trọc không có cách nào ngon giấc được.

Lấy điện thoại ra gọi cho Khoa, không liên lạc được, có chút lo lắng nhưng thăm trấn an mình là điện thoại người yêu hết pin nên không gọi được mà thôi.

Mặc dù vậy nhưng trong lòng An bồn chồn không yên, cả đêm thức trắng không thể ngủ được.

Sáng, chờ đến 8h tối Khoa vẫn chưa qua, nhắn bao nhiêu tin nhắn, gọi bao nhiêu cuộc vẫn không thể liên lạc được. Lần này An thật sự lo lắng, Khoa chưa bao giờ tắt máy lâu như vậy cả.

An thấp thỏm không yên, trong đầu suy nghĩ đủ thứ chuyện không may nhưng rồi tự nhủ rằng biết đâu Khoa làm mất điện thoại, cơ mà nếu vậy sáng nay

cậu phải qua chờ An như đã hẹn trước rồi chứ.

Lòng như lửa đốt, có cái gì đó thôi thúc An phải gặp Khoa ngay lập tức thế là cô chạy một mạch đến nhà Khoa. Ngôi nhà im lìm, cửa khóa ngoài còng làm An lo lắng.

“Anh nhất định không được xảy ra chuyện gì, không được thất hứa nếu không em sẽ giận anh đó”.

Mỗi phút trôi qua là nỗi sợ hãi trong An lại tăng thêm, cô không biết làm gì ngoài việc nhắn tin, gọi điện chỉ mong Khoa nghe máy một lần.

An ngồi trước cổng nhà Khoa đợi từ sáng đến chiều vẫn không có ai về, không cảm cụ được nữa cô quyết định gọi cho hai thằng bạn thân nhờ tụi nó tìm hiểu giúp, bởi cô biết nếu cô liên lạc với ba mẹ Khoa thì cũng chẳng có kết quả gì vì căn bản họ đâu có thích cô gặp con trai mình.

...

Từ trong phòng cấp cứu ra, Khoa nằm mê man với cái đầu băng bó trắng xóa. Mẹ cậu khóc lóc đến mức ngất lên ngất xuống. Nhà có hai người con, một đứa đã mất vì bệnh chỉ còn lại một thằng con trai nể dỗi, ấy thế mà nó lại dễ xảy ra nông nổi này. Bà đau lắm, đau như ai cắt từng đoạn ruột khi nghe bác sĩ nói về tình trạng sức khỏe của con mình.

Bà không muốn con trai mình sống phần đời còn lại trong bóng tối. Cuộc đời thật nghiệt ngã, ước gì người bị tai nạn lần này là bà chứ không phải đứa con yêu dấu mà bà đã đặt tất cả kỳ vọng vào, ước gì mình có thể thay con gánh lấy nỗi đau ấy thì tốt biết mấy.

Nhìn đứa con trai đang đau đớn vì những vết thương trên cơ thể mà hai vợ chồng vô cùng đau xót, giá như đêm qua ông không nói những lời ấy thì có lẽ Khoa đã không bị tai nạn như thế này rồi.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, Khoa cảm thấy toàn thân mình đau đớn.

Đây là đâu? Tại sao cậu lại nằm ở đây cơ chứ?

Cố gắng nhìn qua căn phòng mới phát hiện ra đây là bệnh viện, Khoa nhớ lại tai nạn kinh hoàng lúc tối mà cảm thấy sợ hãi, cậu không muốn bản thân mình gặp chuyện khiến ba mẹ và người yêu lo lắng, càng không muốn mình phải nằm ở nơi đây mà không chăm sóc được cho người yêu.

-Con tỉnh rồi à? Con thấy trong người thế nào? Có đau lắm không?

Mẹ Khoa vừa nói vừa khóc, bà không thể cầm được nước mắt khi đứa con trai duy nhất chịu đau đớn như thế, nỗi lòng của người làm mẹ ai có thể hiểu thấu cơ chứ.

-Con...con...có...bị...làm...sao...không...mẹ?

Khoa cố gắng mở miệng nói chuyện, nhìn ánh mắt buồn của mẹ cậu biết có lẽ vết thương của mình không hề đơn giản xiu nào.

Sợ Khoa biết chuyện, mẹ cậu cố dùng giọng vui vẻ.

-Không sao, chỉ là gãy tay và chấn thương phần mềm thôi, ở lại theo dõi vài ngày sẽ được xuất viện.

-Mẹ.. không... nói dối con chứ?

-Tất nhiên rồi.

Nghe mẹ nói, Khoa cũng chẳng suy nghĩ được nhiều, nếu chỉ là vài vết thương ngoài da thì không có gì đáng ngại.

Nhưng hôm nay cậu cảm thấy mình lạ lạ, có lẽ đầu còn đau quá nên mới cảm thấy hoa mắt như thế.

Mệt mỏi, Khoa lại chìm vào giấc ngủ.

...

-Anh ơi, bây giờ mình phải làm sao hả anh? Con trai của mình...

Mẹ Khoa khóc trong nghẹn ngào. Do chấn thương trong tai nạn ảnh hưởng đến dây thần kinh thị lực nên mắt cậu sẽ không còn như người bình thường, nó sẽ mờ dần, mờ dần rồi không còn nhìn thấy gì nữa. Bác sĩ khuyên gia đình nên đồng ý phẫu thuật, tuy phần trăm chữa lành chỉ có 40% nhưng sẽ còn cơ hội để nhìn thấy ánh sáng, còn hơn là vĩnh viễn sống trong bóng tối. Tại sao bao nhiêu thử thách cứ ập đến trên gia đình, có phải vì ông bà đã từng sống không tốt với người khác nên đây là quả báo đúng không?

-Mình sẽ khuyên thằng Khoa nó tiếp nhận phẫu thuật, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

-Nhưng em sợ, ngộ nhỡ như nó không bao giờ tỉnh dậy nữa thì sao anh? Chỉ có 40% em sợ...

-Em yên tâm, bác sĩ bây giờ giỏi lắm, chỉ có cách đó con mình mới có thể thoát khỏi mù lòa thôi.

Tỉnh dậy từ nãy giờ, Khoa nghe hết cuộc nói chuyện của ba mẹ mình. Thì ra cậu sẽ bị mù, cậu sẽ không còn được nhìn thấy ánh sáng nữa. Cậu không muốn, cậu thật sự không muốn điều đó xảy đến cho mình.

Tại sao cuộc đời trớ trêu này lại nhấn tâm cướp lấy hạnh phúc mà khó khăn lắm cậu và An mới có được.

Rồi những tháng ngày sau này An sẽ sống như thế nào nếu không có cậu bên cạnh, cô không biết cách tự chăm sóc mình làm sao cậu có thể yên tâm cho được.

Nhưng nếu cậu tiếp tục duy trì mối quan hệ này thì tương lai người chịu khổ cũng chỉ là cô mà thôi. Cậu sẽ trở thành gánh nặng khi không nhìn thấy ánh sáng, ngay cả đi đứng còn khó khăn lấy đâu mà làm được việc gì cho cô chứ.

Còn ba mẹ nữa, cậu còn chưa báo hiếu ngày nào, chưa làm tròn trách nhiệm của một người con đã tiếp tục làm khổ họ rồi.

Bao nhiêu đau khổ đè nặng tâm trí khiến Khoa không chịu đựng nổi, cậu thật sự không cam tâm khi bản thân mình lại rơi vào hoàn cảnh oái ăm này.

-Nếu không phẫu thuật thì con có thể nhìn thấy thêm bao lâu nữa?

Ba mẹ Khoa hốt hoảng khi nghe giọng nói của con trai, cứ tưởng nó ngủ say nhưng không ngờ nó đã nghe hết mọi chuyện Nhưng vậy cũng tốt, đằng nào cũng phải đối diện với chuyện này mà thôi.

-Khoảng 2-3 tháng nữa thôi nên con. . .

-Con sẽ không phẫu thuật.

Khoa cắt ngang câu nói của ba, giọng đầy dứt khoát. Nếu như phẫu thuật thất bại thì cậu sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy người mình yêu thương nữa, nhưng nếu không phẫu thuật thì ít nhất cậu còn có thể dõi theo cô trong mấy tháng ngắn ngủi. Cho dù có một ngày cậu vẫn muốn được trông thấy cô chứ đừng nói mấy tháng, cậu không muốn đem cơ hội cuối cùng này đi đánh đổi những thứ không chắc chắn.

Nghe đứa con trai nói vậy, bà mẹ khóc lóc nài nỉ.

-Con nhất định phải phẫu thuật vì đây là cơ hội duy nhất lấy lại thị lực cho mình. Nghe lời ba mẹ được không con?

-Vậy nếu thất bại thì sao? Ba mẹ đừng cố khuyên con nữa.

Khoa nói mà trong lòng đau đốn, cậu không muốn mình trở thành gánh nặng của ai hết nhưng chỉ cần còn cơ hội được nhìn thấy An cho dù chỉ vào ngày ngắn ngủi cậu cũng không bao giờ từ bỏ.

-Hãy nghĩ thử xem chỉ có 2-3 tháng thì làm được gì cơ chứ? Sau đó con sẽ không nhìn thấy gì cả chỉ bằng mình tiếp nhận phẫu thuật sẽ còn cơ hội, để càng lâu khả năng phục hồi càng ít đi. Bây giờ y học tiến bộ lắm nên con hãy quyết định sớm.

-Con sẽ không phẫu thuật, con không muốn mất đi thời gian được nhìn thấy này.

-Cái thời gian ngắn ngủi này thì làm được gì chứ? Nó sẽ trôi đi rất nhanh mà thôi.

-Cho dù không làm được gì nhưng con có thể nhìn thấy cô ấy, có thể dõi theo bước chân cô ấy để biết rằng người mình yêu được bình an, thà rằng con ôm lấy tình yêu đó cho riêng mình, thà rằng con không làm được gì cho cô ấy nhưng ít nhất con còn có thể nhìn thấy cô ấy ba mẹ hiểu không?

Khoa không kiềm nổi xúc động, cậu quay mặt che những giọt nước mắt của mình. Ba mẹ sẽ chẳng thể nào hiểu được cảm giác đau đốn tột cùng khi phải đối diện với hoàn cảnh như thế này. Cậu yêu An đến mức bằng ấy thời gian xa nhau cũng không hề làm vơi đi một xiu nào tình yêu trong cậu, vẫn yêu thương và nhung nhớ cô như những ngày đầu. Rồi cuộc sống tươi đẹp mang hai người lại với nhau một lần nữa, những tương sẽ không còn gì ngăn cách ấy thế mà bây giờ hai người lại đang đứng trước một trở ngại không có cách nào vượt qua được.

Cậu không thể cứ cố chấp ở bên cạnh An vì sẽ trở thành gánh nặng cho cô. Từ nhỏ đến lớn cô đã không được may mắn như những người khác rồi nên cậu không muốn mình lại khiến cuộc sống cô thêm nặng nề hơn.

Quyết định chia tay có thể sẽ khiến An đau khổ nhưng rồi cô sẽ nhanh chóng quên cậu để bước tiếp mà thôi, cậu sẽ không trở thành vật cản chân trên con đường tìm kiếm hạnh phúc thật sự của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Nhờ có hai thằng bạn thân đến nhà hỏi han, An mới biết Khoa bị tai nạn. Lòng như lửa đốt, cô vội chạy đến bệnh viện thăm cậu, thầm cầu mong người yêu sẽ không sao.

Vừa mở cửa bước vào, An đau lòng khi nhìn thấy Khoa nằm đó với cái đầu băng bó trắng xóa, có lẽ lúc này người yêu cô đang rất đau đớn.

-Anh.

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Khoa mở mắt ra nhìn. Giây phút nhìn thấy An, tim Khoa như ngừng đập. Cô yêu cậu như thế làm sao cậu nhẫn tâm nói những lời đau lòng kia đây. Ngay cả trong thời khắc đứng giữa sự sống và cái chết, người duy nhất khiến cậu có động lực để sống chỉ có mình cô mà thôi. Nếu như đây là trò chơi của số mệnh thì xin đừng đặt nó lên người của cô gái này, bởi cô đã từng chịu quá nhiều đau khổ rồi.

Nuốt đau đớn vào trong, Khoa cố gắng dùng giọng bình thản nhất có thể.

-Sao em biết anh ở đây?

-Em nghe Thắng và Long nói. Anh có bị sao không anh? Sao lại băng trắng xóa thế này? Anh đau lắm không? Có nguy hiểm không anh?

An hỏi dồn dập làm Khoa không kiểm soát được mình mà bật cười, cậu kéo tay cô ngồi xuống giường cạnh mình.

-Em làm cái gì mà ào ào vậy hả? Anh không bị sao hết, chỉ bị ngoài da thôi.

-Băng bó quá chùng mà nói không bị sao, anh lừa em đúng không?

-Thật, anh ngồi dậy cho em coi.

Đến lúc này An mới tin lời Khoa, cô nghiêng đầu trên ngực cậu mặc cho từng giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống.

-Anh có biết em lo lắng cho anh như thế nào không? Nếu lỡ anh xảy ra việc gì chắc em không thể sống nổi, đừng để mình bị thương nữa được không?

Dịu dàng xoa đầu An, nếu không yêu cô nhiều đến mức này chắc cậu đã không phải đau đớn nhiều như thế.

-An nè, nếu như một ngày nào đó anh phản bội em thì em có buồn không?

Không cần suy nghĩ, An trả lời mà nghe xong Khoa càng thấy đau đớn gấp bội.

-Sẽ không bao giờ có chuyện anh phản bội em đâu, em tin tưởng anh mà.

Trong mắt An, Khoa là một người tuyệt vời mà không ai có thể so sánh được, chỉ có cậu mới có thể khiến cuộc sống u ám của cô trở nên vui vẻ mà thôi.

Khoa nhìn người con gái trước mặt, cô nhỏ bé quá làm sao cậu có thể nói những lời làm tổn thương cô như thế, nhưng nếu không nói thì tương lai của cô sẽ càng đau khổ hơn.

Đúng rồi, không thể phân vân được nữa, Khoa sẽ tìm cách để An không còn yêu cậu, không còn nhớ gì về cậu nữa.

...

Mặc dù cố gắng khuyên bảo cách nào đi chăng nữa thì Khoa vẫn không thay đổi ý định, ba mẹ cậu buồn lắm. Họ biết con trai mình hàng đêm đều khóc nhưng không để ai nhìn thấy, nỗi đau này quá lớn để thằng bé có thể gánh chịu.

Hôm nay An đến thăm Khoa, tay mang theo rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng cho cậu.

-Anh ơi, em có nấu món anh thích nè.

Chưa kịp vô đến phòng, giọng An đã lãnh lớt, nhưng vừa mở cửa, cô ngưng bật khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp vừa rút tay từ hông Khoa trở về.

Cô gái ấy là ai? Sao trông lạ quá?

Mất mấy giây để lấy lại bình tĩnh, An vờ như không nhìn thấy gì.

-Anh có bạn đến thăm hả?

-Ừm, nhân viên ưu tú của anh đó, cô ấy tên Thu.

Giọng nói của Khoa có chút hờ hững, chắc có lẽ hôm nay cậu mệt mà thôi. An tự trấn an mình rồi mỉm cười xả giao với cô gái ấy.

-Em xin phép về trước, mai anh lại đến thăm anh nhé.

Cô gái đi mà không quên đá mắt với Khoa một cái, An cảm thấy khó chịu kinh khủng. Nhưng cô nói là sẽ tin tưởng người yêu mà, đúng rồi, cho dù cô

ấy có gọi cảm đến đâu thì Khoa nhất định sẽ chung thủy với mình mà thôi.

-Hôm nay em có mang món anh thích nè, anh ăn thử...

-Em mang về đi, lúc nãy anh không biết em đến nên ăn cháo của Thu rồi.

Khoa vừa nói vừa dán mắt vào chiếc điện thoại, chưa bao giờ cậu lại lạnh lùng với cô như vậy. Lúc trước cho dù no thế nào đi chăng nữa chỉ cần thấy thức ăn của An là Khoa lại tỏ ra đói lắm, cỡ nào cậu cũng cố gắng ăn hết cho cô vui. Nhưng bây giờ cậu thậm chí chẳng muốn nhìn qua một lần chứ đừng nói là ăn.

-Anh mệt à? Có đau chỗ nào không?

-Ừm, anh buồn ngủ quá.

Nói xong Khoa nằm xuống nhắm mắt giả vờ ngủ. Cảm giác hụt hẫng len lỏi trong lòng An, có phải hôm nay Khoa mệt nên mới lạnh nhạt với cô như thế không.

An buồn rầu đem mớ thức ăn mà mình kỳ công nấu nguyên một buổi sáng ra về, chiều cô sẽ lại đến vậy.

Đợi An đi rồi Khoa mới dám mở mắt nhìn theo. Cảm giác làm tổn thương người mình thật sự rất khủng khiếp, cuối cùng cậu đã thấu hiểu cảm giác đau đớn của An khi từng quyết định chia tay cậu.

Chưa bao giờ Khoa cảm thấy mình bế tắc như thế này, cậu hoàn toàn không có sự lựa chọn hướng đi cho cuộc đời mình, ông trời áp đặt cậu vào tình huống oái ăm này, cướp đi hạnh phúc duy nhất của cậu thì làm sao mà không đau được chứ.

Hai ngày liên tiếp, mỗi lần An đến bệnh viện thăm Khoa đều bắt gặp cô gái tên Thu ở đó, cô cảm nhận Khoa đối xử với mình không còn như lúc trước.

Cậu không còn nhìn ngắm khi cô cười, không còn trêu ghẹo hay đùa giỡn cùng cô cũng chẳng còn cử chỉ yêu thương như trước nữa. Có phải cô gái này đã khiến trái tim cậu thay đổi rồi sao?

An tự hứa với lòng không được nghi ngờ người yêu nhưng cô không làm được, những biểu hiện rõ ràng ấy khiến cô không thể tin tưởng hoàn toàn vào Khoa được nữa.

Cô đau lòng lắm, ăn không ngon, ngủ không yên nên ngày càng hốc hác, ngay cả Khoa mỗi lần nhìn thấy đều cảm giác xót xa. Cậu muốn ôm lấy cô vào lòng nhưng không thể, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nụ cười thiên thần, lâu lắm rồi không được chạm vào khuôn mặt ấy..

Hình ảnh cô mờ dần trong mắt cậu, nhưng cho dù không nhìn thấy cậu vẫn có thể nhận ra cô từ bước chân, từ giọng nói, từ hơi thở.

...

-Dạo này mọi chuyện vẫn ổn chứ? Em với Khoa thế nào rồi?

Lần đầu gặp lại kể từ lúc trở về bên cạnh Khoa, trông anh có phần vui vẻ hơn.

Nghe Đức hỏi, An chỉ biết cười buồn, tình trạng của Khoa và An phải nói là sao bây giờ, rất ổn ư, cũng không đúng, hạnh phúc ư, càng không đúng. Vậy nó là gì, có phải là những biểu hiện của thời kỳ tiền chia tay hay không?

Đức quan sát nét mặt An, trông cô xanh hơn, gầy hơn và u buồn hơn, cô có gì lo lắng không thể nói ra sao.

-Thái An, em ốm à? Sao trông mệt mỏi thế?

-Dạ không, chỉ là hơi mệt xíu thôi anh. Anh Đức nè, có phải đàn ông trên thế giới này đều không chung thủy phải không anh?

Có chút bất ngờ với câu hỏi của An, Đức nhìn cô dò hỏi.

-Em có chuyện gì à?

-Không anh, chỉ là bạn em gặp tình trạng đó nên em buột miệng hỏi thôi. Em có việc nên về trước, nói chuyện với anh em rất vui.

An đứng lên tạm biệt Đức đi về, trong đầu vẫn miên man nghĩ ngợi chuyện yêu đương của mình.

Có những cuộc tình yêu nhau thắm thiết thậm chí đòi chết đòi sống với nhau vậy mà khi có người mới, họ vẫn chia tay như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Có những cặp tình nhân gắn bó với nhau suốt 7-8 năm trời vậy mà vẫn có thể xem nhau giống như người xa lạ.

Có những cặp vợ chồng trải qua rất nhiều khó khăn, ngăn trở mới được ở bên nhau ấy thế mà chỉ một trận cãi vã nho nhỏ đã đường ai nấy đi.

Có những ông bố bà mẹ lấy nhau về, có với nhau những đứa con kháu khỉnh xinh đẹp, sống hạnh phúc với nhau mấy mươi năm trời vẫn có thể dẫn nhau

ra tòa ly hôn.

Vậy tình yêu của cô và Khoa chẳng là gì trong số họ, có thật là nó rất mong manh và dễ tan vỡ như thế không?

An đến bệnh viện thăm Khoa, miệng vẫn cố nở một nụ cười gượng gạo.

Nhưng vừa mở cửa phòng, An suýt gục xuống khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt. Khoa của cô đang hôn say đắm cô gái tên Thư hôm nọ, hai người nằm trên giường, đắp chung một chiếc chăn và không hề mặt quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Toàn thân An gần như sụp xuống, cô đứng bất động, cổ mím môi để không bật ra tiếng khóc lúc này, chẳng lẽ vết thương ở đầu khiến người ta thay đổi luôn cả tình cảm hay sao.

Nước mắt bỗng dưng không kiềm được mà rơi xuống, cô quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào hai người đối diện. Đây là bệnh viện mà tại sao họ lại ngang nhiên làm như thế, đây là Khoa mà An yêu hay sao?

Bao nhiêu thứ cảm trên tay rơi đổ khắp sàn, An đứng đờ người chờ đợi sự giải thích từ Khoa, cô không thể tin rằng Khoa lại phũ phàng như thế, cậu không thể trong một thời gian ngắn đã có thể đến với người con gái khác được.

Nhưng Khoa hoàn toàn yên lặng, cậu nghẹn giọng không thể thốt nên lời vào lúc này. Quyết định hành động như thế Khoa biết sẽ làm An tổn thương lắm nhưng thật sự cậu không còn cách nào khác. Người cậu yêu thương đang đứng run rẩy ở kia, cậu thật sự muốn chạy đến ôm lấy thân hình ấy để nói với cô rằng “anh yêu em, cuộc đời này anh chỉ yêu duy nhất mình em” nhưng lại không làm được, vở kịch cậu bày ra đã sắp thành công nên ngay lúc này đây cậu phải cương quyết nhất.

Không khí trầm mặc bao trùm, đến cuối cùng không chịu được nữa An mới lên tiếng, cô muốn biết sự thật đằng sau hành động của Khoa là gì.

-Anh, hai người. ...

-Anh xin lỗi..

Nghe xong ba chữ từ Khoa, An cảm thấy tim mình đau dữ dội, cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, cô ngã xuống sàn ngất đi.

Khoa hét hoảng không màng đến vết thương của mình lao tới đỡ An dậy, toàn thân cô mềm nhũn làm cậu đau xót tự trách bản thân mình.

-Bác sĩ, bác sĩ ...

Khoa không biết làm gì vào lúc này ngoài việc gọi bác sĩ, cô gái tên Thư mà Khoa nhờ giúp đỡ ấy cũng chỉ biết lắc đầu cảm động trước tình yêu của hai người rồi ra ngoài.

-Cô ấy bị ngất à?

Bác sĩ cùng với cô y tá nghe tiếng gọi chạy vào, nhìn thấy Khoa hét hoảng khẩn trương họ cũng rời theo.

Sau vài thao tác kiểm tra, họ chẩn đoán An bị suy nhược nên cần được nghỉ ngơi và bổ sung thực phẩm dinh dưỡng.

-Đưa cô ấy qua phòng bên kia.

Vị bác sĩ nói với cô y tá, Khoa mắt vẫn không rời khuôn mặt phờ phạc của An, giọng có chút không hài lòng.

-Để cô ấy ở đây.

-Không được, anh đang ...

-TÔI ĐÃ NÓI ĐỂ CÔ ẤY Ở ĐÂY, CÁC NGƯỜI CÓ NGHE RÕ KHÔNG HẢ?

Khoa bực tức hét lớn lên làm hai người cảm thấy sợ hãi, họ truyền dịch cho cô xong cũng không dám ở lại lâu trong phòng.

Ngồi xuống bên cạnh, nhìn thấy An xanh xao mặt mũi Khoa cảm thấy xót xa, mới có mấy ngày mà cô đã tiêu tụy như thế này rồi. Có lẽ cô đang rất đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần vậy mà một thằng đàn ông như cậu chẳng làm được gì để gánh bớt nỗi đau của cô.

Khoa hối hận lắm vì bản thân không cẩn thận để xảy ra tai nạn, đến cuối cùng cậu vẫn không thể thực hiện được lời hứa của mình.

Rồi sau này, ai sẽ đưa rước An đi học? Ai sẽ nhắc nhở cô mặc áo ấm khi trời lạnh? Ai sẽ mua thuốc khi cô bị ốm? Ai sẽ lau nước mắt khi cô buồn? Và ai sẽ nắm tay cô khi cảm thấy cô đơn?

Ngay cả những việc nhỏ nhặt như vậy Khoa còn không làm được thì làm sao mang lại cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

Khoa nắm lấy tay An để mặc cho nước mắt mình rơi xuống, con tim đau đến tê dại khi phải rời xa cô gái bé nhỏ này.

“Em yêu à, có lẽ đây là lần cuối cùng anh được gọi em như thế. Anh yêu em nhiều lắm ngay cả trong giấc mơ cũng nhìn thấy em, thời gian không làm vơi đi tình yêu ấy nhưng nó càng sâu nặng hơn.

Nhưng cũng chính vì yêu em nên anh không muốn em chịu khổ thêm một ngày nào nữa, một người tật nguyền như anh chỉ là gánh nặng thêm cho em mà thôi. Nếu có thể được, hãy quên tất cả những gì mình từng có với nhau, để nó đi vào quá khứ như chưa từng tồn tại, anh không muốn em cứ nhìn về nó mà quên mất đi tương lai của mình.

Anh là một người tồi tệ vì đã không thể cùng em đi đến cuối con đường nhưng điều duy nhất anh có thể làm là dõi theo và cầu chúc cho em hạnh phúc. Hãy sống vì bản thân mình cũng đừng nghĩ đến anh vì anh hoàn toàn không xứng đáng.

Có được em trong cuộc đời là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh. Cảm ơn em vì đã mang đến cho anh khoảng thời gian ngọt ngào, cảm ơn em vì đã thay đổi cuộc đời anh, cảm ơn em vì những điều tốt đẹp em đã dành cho anh.

Cho dù cuộc sống sau này có thế nào đi chăng nữa, cho dù thời gian có bào mòn tất cả mọi thứ nhưng em vẫn luôn là người duy nhất trong tim anh, là người mà không có bất cứ một ai có thể thay thế được.

Hãy sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ em nhé. Anh yêu em.”

Khoa vừa nói vừa khóc, có thể nói những lời chôn sâu trong lòng thật sự rất dễ chịu. Cậu cúi xuống hôn tay cô, nước mắt rơi xuống trong tuyệt vọng.

....

Tỉnh dậy với cơ thể rã rời, An cảm thấy đầu óc choáng váng, người mệt mỏi kinh khủng. Cô nhìn xung quanh, hình như mình đang ở trong phòng bệnh của Khoa nhưng anh ấy đâu rồi?

An cố gắng ngồi dậy, hình ảnh Khoa cùng cô gái đó nằm trên chiếc giường này làm cô đau đớn kinh khủng. Cô muốn nghe Khoa giải thích mọi chuyện, nhưng mà còn gì để giải thích cho cái hành động ấy cơ chứ. Khoa chưa từng nghĩ đến cảm giác của cô nên mới dễ dàng đến với người khác như vậy. Mà cũng đúng thôi, cô ấy xinh đẹp, quyến rũ quá, còn cô bao nhiêu năm rồi sẽ khiến Khoa nhầm lẫn.

An nhắm mắt lại để cảm nhận hơi ấm của Khoa lần cuối cùng, sau này tốt hơn hết là không gặp lại.

Đang định đứng dậy bước ra khỏi phòng thì bất ngờ Thư xuất hiện, sao lần nào đến cô cũng chạm mặt cô gái này chứ, hay là bởi vì cô ấy lúc nào cũng ở đây nên mới gặp hoài như vậy.

Càng nghĩ An càng cảm thấy chua chát cho bản thân mình.

-Chị, em xin lỗi.

Thư tỏ vẻ có lỗi nhưng làm vậy để làm gì trong khi tình yêu vốn dĩ không thể níu kéo được.

-Xin lỗi chuyện gì? An lạnh nhạt.

-Chuyện em với anh Khoa...

-Hai người qua lại bao lâu rồi?

Thư có vẻ rụt rè và lễ phép nhưng lúc này An chẳng còn tâm trí mà quan tâm đến chuyện nào khác nữa.

-Dạ mới được hai tháng nay thôi, em xin lỗi.

Không nói nên lời, An lặng lẽ mở cửa phòng đi về. Nếu đã yêu Thư tại sao Khoa lại đến tìm cô hàn gắn tình cảm của mình? Nếu đã yêu Thư tại sao lại còn đùa giỡn với tình yêu của cô? Hay là Khoa thấy cô chưa đủ đau khổ nên mới làm thế.

An vừa đi vừa khóc, yêu nhau bao nhiêu năm ấy thế mà có thể đến với người con gái khác không một chút luyến lưu, cô thật sự rất ngu ngốc.

-Thái An.

Vô tình nhìn thấy cô từ cổng bệnh viện, mẹ Khoa vội gọi như tìm được hi vọng duy nhất.

An quay đầu lại, thì ra là bà ta, có lẽ lại muốn cảnh cáo cô tránh xa con trai mình.

-Bác yên tâm, con và Khoa đã không còn gì nữa.

Nói xong An quay bước định đi thì bà ta nói lớn trong nước mắt.

-Con đừng đi, đừng bỏ rơi thằng Khoa.

-Con không có giá trị như bác nói đâu, là anh ấy bỏ con chứ không phải con bỏ anh ấy.

Không một chút cảm xúc, An nói chuyện như một cái máy, cô chỉ muốn rời khỏi nơi chỉ toàn nỗi đau này ngay lập tức.

Mẹ Khoa sụp xuống, bà khóc nhiều đến mức cô không nỡ bước chân đi.

-Thái An, chỉ có mình con mới giúp được mà thôi, ngoài con không ai có thể khuyên thằng Khoa tiếp nhận phẫu thuật được hết.

An khựng chân tại chỗ, nhất thời chưa hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của mẹ Khoa. Phẫu thuật? Tại sao Khoa lại làm phẫu thuật? Cô nôn nóng được biết sự thật đằng sau câu nói ấy.

Đờ mẹ Khoa dậy, An nhìn bà chờ đợi.

-Thật ra thằng Khoa nó vẫn rất yêu con. Vết thương từ vụ tai nạn vừa rồi khiến nó bị tổn thương thần kinh thị lực và có khả năng sẽ bị mù vĩnh viễn...

Ngừng lại một chút lấy giọng, bà tiếp tục vừa khóc vừa kể.

-Nó không muốn mình trở thành gánh nặng cho con nên phải dùng cách đó để chia tay. Cứ mỗi lần con ra khỏi bệnh viện là nó lại khóc, đêm nào nó cũng khóc làm người mẹ như bác vô cùng xót xa nhưng nó không cho hai bác nói với con.

Chuyện quá bất ngờ khiến An vẫn chưa tin đây là sự thật. Tại sao Khoa lại muốn giấu cô, tại sao lại làm tổn thương cô rồi ôm lấy nỗi đau để gặm nhấm một mình cơ chứ.

-Không có cách nào chữa trị sao bác?

-Có, nhưng nó không đồng ý phẫu thuật vì không muốn mất đi thời gian được nhìn thấy ánh sáng, được nhìn thấy con. Nó sợ thất bại, chỉ có 40% chữa lành nhưng có hi vọng còn hơn không phải không con? Bây giờ chỉ có mình con mới có thể khuyên được nó, thời gian không còn nhiều nữa, thêm một ngày thì cơ hội thành công càng ít. Bác đã sai lầm khi ngăn cản hai đứa nên bác không muốn mình phạm sai lầm lần nữa, có lẽ đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho bác...

Không kiềm chế được xúc động, An dùng hết sức còn lại trong người mình chạy vào phòng bệnh.

Thì ra không phải Khoa không yêu cô mà vì lo nghĩ cho cô nên mới phải làm như vậy.

Thì ra không phải Khoa không chung thủy mà vì muốn cô quên được cậu.

Thì ra không phải Khoa bỏ rơi cô để có tình nhân mà vì muốn cô có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Khoa yêu An nhiều đến thế ấy mà cô lại không chịu suy nghĩ thấu đáo, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó đã suy sụp, đã nghĩ cậu phản bội cô.

Tất cả là lỗi do cô, cô đã không nhìn thấy được những nỗi đau mà Khoa gánh chịu, cô đã sai thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

An đẩy cửa bước vào, Khoa nằm trên giường mắt nhắm nghiền, đôi lông mi còn vương lại vài giọt nước mắt. Cô đứng lặng nhìn, gương mặt cậu phảng phất nỗi ưu tư, buồn bã đến kỳ lạ.

Rồi bất giác không kiềm nén được, An đi tới bên giường khẽ cúi xuống đặt môi mình lên môi Khoa để cả hai có thể cảm nhận tình yêu dành cho nhau nhiều như thế nào.

Khoa giật mình mở mắt, sao An lại ở đây, chẳng phải cô đã ra về rồi sao?

Nhìn cô giàn giụa nước mắt Khoa cũng muốn khóc theo, cậu đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

Bốn mắt nhìn nhau đông đầy yêu thương.

Thời gian như ngừng lại, tim ngừng đập và cả thế giới chìm trong tĩnh lặng.

Muốn nói thật nhiều điều, muốn hỏi rất nhiều câu hỏi nhưng không thể thốt thành lời, cảm xúc ngưng đọng khiến mọi thứ dường như câm nín.

Đến cuối cùng, khi đã cố gắng lấy lại được bình tĩnh, Khoa mới ngồi dậy, gương mặt có chút lạnh lùng.

-Sao em lại còn đến đây?

Cảm xúc trong người vỡ òa, An khóc nức lên nghẹn ngào.

-Anh là đồ xấu xa, xấu xa nhất thế giới này, tại sao lại giấu em chứ?

Khoa không hiểu câu nói đó có ý nghĩa gì, rõ ràng lúc này rời khỏi phòng An vẫn còn rất bình thản cơ mà, sao bây giờ lại xúc động như thế.

-Ừm, anh xấu xa lắm nên em cứ hận anh đi.

-Anh đừng như thế nữa được không? Em biết hết tất cả mọi việc rồi, chuyện anh bị bệnh, ngay cả chuyện anh với Thu hợp tác để lừa em cũng biết hết rồi.

Khoa nhất thời đơ người không biết phản ứng thế nào, có thật là cô biết hết sự thật không, nếu vậy cậu phải làm sao trong tình huống này bây giờ.

Đi học, đi làm cậu đều rất dứt khoát đưa ra quyết định nhưng sao trong chuyện tình cảm lại khó khăn đến thế, dù sao cũng không thể kéo cô vào nỗi đau không có lối thoát của mình được.

-Em nói gì anh không hiểu.

Lời nói ra mà trong lòng Khoa đau như cắt bởi bản thân chưa bao giờ muốn lạnh lùng với cô như thế này.

An khóc, nước mắt rơi tràn mi khi nghe Khoa nói, cậu càng đối xử lạnh nhạt với cô thì cô càng cảm nhận được tình yêu của cậu dành cho mình.

Khoa đã từng nói “đối với anh, tình yêu của hai đứa mình chỉ có bắt đầu mà không bao giờ có kết thúc, cho dù hai đứa có chết đi thì đó chỉ là tạm thời chấm dứt tình yêu trên đất, còn ở một nơi nào đó trong cõi vĩnh hằng tại mình vẫn là của nhau”. Cậu nói sắc mùi sến súa của cậu làm An che miệng cười khúc khích, đến khi bị Khoa đánh vào mũi mới chịu ngưng. Ấy thế mà bây giờ cô lại cảm thấy đúng, giữa cô và Khoa luôn có một kết nối vô hình giúp cả hai có được một tình yêu bền vững qua năm tháng mà không có sóng gió nào ngăn trở được.

An ngồi xuống giường, nắm lấy tay Khoa rồi rất nhẹ nhàng, cô đưa Khoa vào trong câu chuyện của mình khiến cậu rơi nước mắt.

-Anh có biết không, hôm nay khi nhìn thấy anh ở trên giường với cô gái khác, em đã tự hỏi lòng rằng mình đã làm gì sai để anh ghét bỏ. Em trách mình nhiều hơn là trách anh bởi em không đủ khả năng để giữ anh ở lại bên mình. Ngay giây phút đó, em cứ nghĩ rằng mình đã chết. Rồi em biết được sự thật, rằng anh vẫn yêu em nhưng không muốn em chịu khổ nên mới chôn giấu nỗi đau ấy trong lòng. Anh nghĩ anh làm thế có công bằng với em không khi em đã nói tất cả bí mật của mình ra còn anh lại giấu nó trong lòng? Dù gì đi nữa em cũng là người rộng lượng nên sẽ tha thứ cho anh lần này, chỉ với một điều kiện là anh chấp nhận phẫu thuật được không?

Từng lời, từng chữ đọng chạm đến tim Khoa, cậu không phải sắt đá nên không thể không cảm động trước những lời nói tự đáy lòng của An. Cậu muốn xuôi theo điều An nói, muốn làm tất cả những điều cô yêu cầu nhưng trong thâm tâm vẫn không đủ can đảm để làm.

Khoa không dám nhìn vào mắt An, cậu nhìn ra hướng cửa sổ xa xăm.

-Phẫu thuật? Sẽ chẳng có cơ hội thành công đâu, em đừng nói gì nữa.

-Cho dù có 1% cơ hội anh cũng phải thử, cứ xem như vì em được không?

Mồ hôi An toát ra lạnh ngắt nhưng cô vẫn cố gắng gồng mình khuyên nhủ Khoa.

-Nếu thất bại thì sao? Như vậy anh sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy em nữa có hiểu không?

Khoa gục mặt xuống đau khổ, An dùng hai tay mình nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Khoa về hướng mình.

-Cho dù không nhìn thấy em, anh vẫn có thể cảm nhận được em mà đúng không? Em yêu anh, dù anh thế nào em vẫn yêu anh.. Nếu không có anh, em không còn muốn sống nữa. Vì thế, anh đừng bao giờ có ý nghĩ rời xa em, anh đừng bao giờ có ý nghĩ sẽ là gánh nặng cho em bởi anh là người duy nhất mang lại hạnh phúc cho em, khiến em được vui cười mỗi ngày. Hãy cho mình một cơ hội được không?

Vừa nói dứt câu cũng là lúc An cảm thấy kiệt sức, Khoa cảm nhận được hai tay cô đang run rẩy, gương mặt tái nhợt không chút sức sống làm cậu

hoảng hốt vội đưa tay ra đỡ lấy cô đặt nằm trên giường mình.

-Em sao thế? Đợi anh gọi bác sĩ nha.

Khoa vừa đứng lên thì An nắm tay cậu lại.

-Đừng đi, em không sao, chỉ hơi mệt chút thôi.

Nhìn người con gái thương yêu vì mình mà ra nông nổi này, Khoa đau lòng lắm. Cậu cúi người xuống, bàn tay dịu dàng lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cô.

-Đồ ngốc này, ngay cả bản thân mình cũng lo không xong làm sao anh yên tâm đây hả?

-Vậy thì anh cứ ở bên cạnh em để chăm sóc em, đừng đi đâu cả.

An giữ tay Khoa áp vào mặt mình, môi khẽ mỉm cười hạnh phúc.

-Anh sợ...

-Tin e. Có bất cứ chuyện gì hai đứa mình sẽ cùng nhau vượt qua được không anh?

Nước mắt Khoa bắt chợt rơi xuống, giây phút này cậu không còn một chút can đảm nào rời xa An nữa, người con gái cậu yêu thương bằng cả trái tim, muốn làm tất cả mọi thứ để có thể nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô.

-Anh sẽ tiếp nhận phẫu thuật cho nên em phải nhanh chóng khỏe lại nếu không ai sẽ chăm sóc cho anh đây hả?.

Nghe Khoa nói An vui không thể tả, cậu tin rồi mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với người yêu mà thôi.

Nhưng cho dù có thất bại đi chăng nữa thì chỉ cần được ở bên cạnh nhau là đủ lắm rồi.

-Sao lại để mình ra nông nổi này hả?

Khoa búng nhẹ vào mũi Khoa mắng yêu, cô mỉm cười rạng rỡ.

-Chẳng phải tại ai kia sao.

-Ngốc ơi là ngốc, lần sau không có sự cho phép của tôi cấm cô bị ốm đó biết chưa.

An cố gắng ngồi dậy, rồi rướn người qua ôm lấy eo Khoa nhõng nhẽo.

-Em biết rồi.

-Giỏi. À mà sao em biết mọi chuyện hay thế?

-Ồ, anh quên mất em là siêu nhân Gao à?

-Siêu nhân phải mặc quần xịp ở ngoài, em mặc ở trong mà đòi làm siêu nhân gì.

Khoa chọc ghẹo làm An đỏ mặt, cái tên đáng ghét nói chuyện không biết ngại xấu nào hết tron à.

-Mẹ anh nói em biết đó.

Khoa không nói gì mỉm cười kéo An vào lòng, nếu mẹ đã đến tìm An thì sẽ không còn chuyện ngăn cấm hai người nữa, chỉ mong sao ngày mai mọi thứ đều tốt đẹp, cậu sẽ được nhìn thấy ánh sáng như bao người khác.

Đang đắm chìm trong hạnh phúc, chợt An nhớ đến chuyện của Khoa và Thư, cô thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

-À quên, em phải xử tội anh mới được, anh với Thư có đóng kịch cũng đâu cần phải thật vậy đâu chứ, ôm eo đồ, ngủ chung đồ, không mặc quần áo đồ, hôn đồ ha.

Khoa cố nhịn cười ghẹo cô.

-Thì diễn thật em mới tin chứ, mà công nhận Thư quyến rũ lắm, cỡ em thì...

Câu nói lấp lửng của Khoa làm An giận luôn, nghĩ sao trước mặt người yêu mà đi khen cô gái khác.

Cái mặt đáng yêu của An làm Khoa bật cười, cậu kéo cô quay về hướng mình.

-Anh giỡn thôi chứ làm gì có chuyện không mặt quần áo, Thư chỉ là kéo tay áo xuống để em hiểu làm thôi, chứ em cũng biết là anh thích thịt heo mà, siêu mẫu đối với anh cũng không bằng em đâu.

-Anh đúng là giỏi nịnh.

An gục đầu vào ngực Khoa, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì đi chăng nữa đến cuối cùng hai người lại được trở về bên nhau. Khoảng cách, thời gian không thể nào làm vơi đi trong họ tình yêu, có bước qua những khó khăn, vấp vấp mới có thể học được cách trân trọng, trải nghiệm điều thú vị, nhận ra mình cần đối phương nhiều thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Đâu phải chỉ mỗi yêu thôi là sẽ bên nhau trọn đời

Phải có chia sẻ có cảm thông em hỡi

Đâu phải chỉ có yêu thương chỉ có yên vui mỗi ngày

Mà phải có lúc buồn rơi nước mắt cùng nhau.

Yêu là khi giữa hai ta đặt cuộc sống của nhau vào mình

Yêu tất cả yêu và yêu quá khứ của nhau

Yêu là ai bước chân đi thì bàn tay kia sẽ níu lại sẽ ôm chặt và ko thể rời xa

Yêu là khi lúc xa nhau là hình ảnh của nhau trong đầu.

Lúc thức dậy là sẽ nghĩ về nhau

Yêu là khi lúc xa nhau hay những lúc ta đang một mình

Vẫn nhớ rằng ta luôn ở cạnh nhau.

....

-Có một lăm không? Khoa dịu dàng hôn lên trán An tình cảm.

-Em không sao, anh mới là bệnh nhân mà, anh nằm xuống đi.

Quên mất này giờ mình đang chiếm lấy giường nằm của người yêu, An vội vàng bước xuống liền bị Khoa giữ lại.

-Anh khỏe như voi mà, ngoan, nằm xuống nghỉ xít đi.

-Vậy anh nằm với em đi, có anh em mới ngủ được.

Khoa mỉm cười rồi nằm xuống bên cạnh, tay nhẹ dàng vuốt tóc cô. Chỉ mới sáng nay thôi, cậu đã muốn chấm dứt tình yêu này, tưởng chừng như không có bất cứ điều gì có thể cứu vãn được vậy mà bây giờ mọi chuyện đều vô cùng bất ngờ, ngay cả cậu còn cảm thấy mơ hồ chưa tin đây là sự thật.

-Anh, em chóng mặt quá.

Cảm thấy đầu óc quay cuồng, cơ thể rã rời, An mệt mỏi nằm ôm lấy Khoa nhưng vẫn rất cẩn thận sợ đụng cánh tay bị gãy của cậu.

-Anh không đau đâu mà lo.

-Xạo, gãy tay mà không đau mới lạ.

-Thật mà, đau cỡ nào có em ôm là hết ngay.

An bắt giắc hôn lên cằm Khoa một cái, cô biết cho dù cậu có cố gắng tỏ ra vui vẻ nhưng vẫn không thể giấu được sự lo lắng trong lòng. Ca phẫu thuật ngày mai sẽ quyết định rất nhiều đến cuộc sống của cậu sau này, nếu có thể chỉ mong sao mọi việc đều thuận lợi như cả hai mong ước.

-Anh đừng lo lắng gì hết, em lúc nào cũng ở bên cạnh anh.

-Cảm ơn em. Ngoan ngoan ngủ một giấc lấy sức, em yếu lắm rồi đó.

Nghe Khoa nói, An ngoan ngoãn vùi đầu vào ngực cậu ngủ ngon lành, cảm giác rất yên bình. Khoa nói đúng, cô phải dưỡng sức để còn chăm sóc cho Khoa nữa, vốn dĩ cậu ấy mới là bệnh nhân mà.

Khẽ cúi đầu hôn lên tóc An, Khoa nằm ngắm nhìn cô ngủ, đã bao lâu không có thứ cảm giác hạnh phúc này. Mặc kệ sau này sẽ xảy ra chuyện gì, mặc kệ tương lai sẽ ra làm sao, chỉ cần bây giờ có An bên cạnh đối với cậu là đủ lắm rồi.

Khoa nghĩ về những chuyện đã qua, nhận ra bản thân mình thật sự rất ngu ngốc khi tìm đủ mọi cách để rời xa An, cái thứ cảm giác thật kinh khủng mà không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.

Càng nghĩ cậu càng thấy thương cô gái nhỏ này, ngay cả bản thân mình còn khó chấp nhận được chuyện hai người chia tay nhau thì làm sao cô đủ mạnh mẽ để đối diện chứ.

Nhưng mà dù gì đi nữa, đến cuối cùng hai người cũng đã trở về nơi tình yêu bắt đầu, sẽ chẳng có bất cứ điều gì có thể cản lối đi của họ nữa.

...

Quyết định của Khoa làm ba mẹ cậu vui lắm, nuôi con đến bằng tuổi ấy thế mà ba mẹ khuyên nhủ bao nhiêu lâu cũng không được nhưng người yêu mới mở miệng nói mấy câu là đồng ý liền, thế mới nói sức mạnh của tình yêu là ghê gớm thế nào. Ông bà cũng đã tốn rất nhiều công sức để ngăn cản nhưng cũng chẳng được gì, đến bây giờ mới nhận ra mình đã sai lầm.

Khoa gọi điện thoại báo ba mẹ chỉ cần mang hai phần cháo vào là được rồi, còn không cần ở lại để tối cậu có không gian tâm sự với người yêu, cậu muốn đêm nay được bên cạnh An để tiếp thêm động lực cho ca phẫu thuật ngày mai của mình.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, đi xét nghiệm đủ thứ kiểu trở về thấy An vẫn còn say sưa ngủ không cần ăn uống Khoa thoáng cau mày.

-Heo, dậy ăn cháo nè, ngủ gì mà ghê vậy.

Khoa khẽ lay người An, cô hé mắt nhìn rồi lười biếng nhắm mắt lại ngủ tiếp.

-Dậy ăn chút gì đi nào, ngoan anh thương.

-Em mệt lắm. An không nhẽo.

-Mệt cũng phải ăn, không ăn càng mệt hơn nữa đó. Dậy nào.

An ửn ửn ngồi dậy, hai con mắt không mở ra nổi làm Khoa buồn cười.

-Vào trong rửa mặt cho tỉnh táo rồi ra ăn cháo, đúng là heo mà.

-Em đi không nổi, hay anh bế em đi. Ồ, chóng mặt quá à.

An nhăn nhó như thật, chắc lại bày trò không nhẽo nữa đây mà. Thấy tay người ta bó bột là hành, còn có một tay sao mà bé nổi bây giờ.

-Là tự em muốn chuốc họa vào thân đó nha chưa.

Mặt Khoa gian tẻ, hai con mắt cứ lảo liêng làm An sợ quá chạy một mạch vào nhà vệ sinh. Cô hiểu Khoa quá mà, nhìn là biết muốn hôn hay làm hành động biến thái gì rồi, thôi chạy nhanh để bảo toàn tính mạng là an toàn nhất.

-Xong rồi, em đói quá nhưng mà chỉ thích ăn lẩu thôi.

Nhìn chén cháo trên tay Khoa mà An nổi hết cả da gà, ở trong phòng bệnh, ăn cháo thì khác gì bệnh nhân chứ, cô là người nuôi bệnh cơ mà.

-Đừng có mà lắm trò, ngồi xuống đây.

-A, hay là để em đút anh ăn nha, tay anh không có tiện.

An khoải chí bước tới đưa tay ra nhận chén cháo từ tay Khoa, nhưng chẳng những không nhận được còn bị Khoa đánh cho một cái vào đầu.

-Tôi không có đùa đâu nhá.

-Nhưng anh mới là bệnh nhân mà.

-Chứ em là gì hả? Ai ngắt ở đây? Ai bị suy nhược hả? Còn cái nữa anh cho ăn đòn giò, nóng rồi đó.

Nghe Khoa là An cũng sợ sợ, đến nước này phải tung chiêu nịnh nọt ra thôi, người ta không thích ăn cháo mà sao ép được, sao không dẫn đi ăn lẩu xem mình có ăn không biết liền.

An dùng hai tay ôm lấy eo Khoa, giọng tỏ vẻ đáng thương.

-Anh ơi, em mệt quá không ăn nổi đâu, xiu nữa về nhà em ăn cơm với ba là được rồi.

-Vậy em ăn một chút thôi cũng được, bác sĩ bảo em cần phải bổ sung dinh dưỡng mà. Ăn ngoan đi xiu nữa hai đứa mình đi chơi.

Thấy An năn nỉ thương quá Khoa cũng không nỡ ép cô nữa, xiu nữa ra ngoài sẽ đi ăn món cô thích vậy.

-Sao đi chơi được anh?

-Trốn viện. Cầm hơi nữa, nhiều chuyện.

Quá hiểu người yêu mình, Khoa nói xong đưa tay bịt miệng An lại để cô không hỏi tới hỏi lui nữa.

Ăn xong xuôi đâu đó, Khoa thay quần áo rồi nắm tay An ra ngoài đi chơi, cảm giác thật sự rất hạnh phúc như lúc mới yêu.

-Anh, em thích ăn sushi.

-Được rồi, đúng là đồ heo.

Khoa nhéo mũi An cung chiều rồi đón taxi đi ăn, cũng may vết thương trên đầu tháo băng ra bớt nên chỉ cần cái nón là che được, nếu không dễ gì thoát ra khỏi cổng bệnh viện được.

Hai người nắm tay nhau tình cảm trên các con phố đông người, ngày mai cho dù ca phẫu thuật có thành công hay không thì ít ra Khoa cũng được cùng người mình yêu nắm tay nhau đi đến cuối con đường.

-Lạnh không?

-Lạnh.

-Vậy ôm anh cho ấm nè.

An thích thú ôm lấy Khoa, công nhận cậu ấm thật, cảm giác như bao nhiêu cái lạnh, bao nhiêu mệt mỏi tiêu tan hết khi được ở trong vòng tay ấy, hạnh phúc, ngọt ngào.

-Đêm nay ở lại bệnh viện với anh nha.

-Em cũng đâu có ý định về nhà đâu mà.

Thế là đêm ấy, đôi tình nhân thức đến sáng trò chuyện, những câu chuyện từ ngày xa xưa cho đến tình yêu hiện tại, cùng tận hưởng niềm hạnh phúc trọn vẹn mà ông trời đã ban tặng. Tuy rằng cuộc sống không êm đềm như người ta ước mong nhưng chỉ cần có người mình yêu thương bên cạnh thì mây đen sẽ nhường chỗ cho bầu trời trong xanh, mưa bão sẽ tan biến nhường chỗ cho cầu vồng xuất hiện. Nơi nào có anh, chắc chắn nơi ấy sẽ là hạnh phúc của em...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

“Có một cô bé may mắn sinh ra trong một gia đình đầy đủ mà những đứa bạn đồng trang lứa khác phải ghen tỵ. Nào ngờ trông phút chốc, chỉ vì một sai lầm của mình đã biến cô từ một cô công chúa được cưng chiều thành một người con, người em tội lỗi. Cuộc sống cô bắt đầu thay đổi từ giây phút ấy, cũng đúng thôi suýt tí nữa là cô đã hại chết chị gái mình mà. Cũng chính từ đó, cô cảm thấy cô đơn trong chính ngôi nhà của mình khi bị đối xử lạnh nhạt. Rồi Khoa xuất hiện, cậu mang đến cho cô tiếng cười, xua tan đi mây đen u ám trong lòng cô. Khoa đến như một người bạn thân thật sự, cùng cô chia sẻ những câu chuyện buồn vui trong cuộc sống, giúp cô tìm thấy chính mình. Câu chuyện không dừng lại ở đó, tình bạn của hai người tiến lên một cung bậc khác, đó chính là tình yêu đôi lứa. Trải qua bao khó khăn, xa cách cuối cùng cả hai đều nhận ra rằng mình không thể sống thiếu nhau, tình yêu đã dẫn lối hai người lại bên nhau và nó như một sợi dây vô hình bền vững gắn kết đôi tình nhân, sẽ không còn chia xa, không còn đau khổ nhưng một tương lai tươi sáng có anh và có em đang chờ đợi trước mắt...”

Kể xong câu chuyện nhìn qua Khoa đã ngủ từ lúc nào rồi, cô mỉm cười đưa tay lên chạm vào mặt cậu thì thầm.

-Ngủ ngon nha tình yêu, hi vọng ngày mai mọi sự tốt đẹp sẽ đến với anh.

An nhắm mắt nhìn Khoa ngủ, cảm giác hạnh phúc dâng trào làm cô rơi nước mắt, cứ ngỡ hôm nay sẽ là một ngày rất tồi tệ nhưng không ngờ lại hạnh phúc như thế. Chỉ cần mãi mãi được như lúc này thì cho dù thế giới ngoài kia có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cho dù thời gian có thay đổi tất cả mọi thứ thì chắc chắn tình yêu của hai người dành cho nhau sẽ không bao giờ thay đổi.

Có đôi khi An tự hỏi lòng tại sao mình lại có thể yêu Khoa trong khi suốt ba năm làm bạn cô chưa từng nghĩ đến giữa hai người sẽ có một mối quan hệ nào khác. Có thể vì quá thân nên cô không nhận ra hay vì lúc đó cô vẫn còn đang nuôi hi vọng với Bảo. Tình yêu đến thật nhẹ nhàng ngay cả chính bản thân cô còn không kịp nhận ra, ở Khoa hội tụ tất cả những ưu điểm khiến bọn gái dễ dàng bị cura đồ, đẹp trai, galang, giàu có, nhiệt tình. Và chính An cũng đã đổ khi bị Khoa cura cảm mặc dù trước kia lúc nào mở miệng ra cũng chê cậu này nọ, ngấm ngấm lại nhiều khi cũng không hiểu nổi mình nữa.

-Sao không chịu ngủ?

Chiếc giường bệnh nhỏ xíu chứa cả hai người nên có phần chật chội, Khoa trở mình thức giấc thấy An mở mắt thao láo, cậu lấy tay đỡ đầu An dựa vào người mình.

-Anh ngáy to quá em không ngủ được.

-Đừng có mà xạo ke, có hotboy nào ngủ mà ngáy không hả?

Cái giọng vẫn còn ngái ngủ mà nỏ của Khoa làm An cười thành tiếng, cô quàng tay qua ôm lấy thân hình to lớn của cậu.

-Người yêu em nỏ quá, đẹp trai với ngáy có liên quan gì với nhau sao.

-Nhiều chuyện quá, ngủ liền cho anh.

Khoa hôn lên tóc An một cái rồi tiếp tục ngủ, cô cũng tâm tình vui vẻ dần chìm vào giấc ngủ ngon với những giấc mơ đẹp, giấc mơ chỉ có hai người, một giấc mơ trọn vẹn.

....

Cuối cùng thì giây phút Khoa chuẩn bị bước vào phòng phẫu thuật cũng đến, ba mẹ Khoa khẩn trương thấy rõ, còn cậu thì cố tỏ ra bình thản để ba mẹ mình yên tâm.

-Con không sao đâu ba mẹ đừng lo lắng.

-Y học bây giờ tiến bộ lắm nên con cũng đừng có căng thẳng nha.

Ba Khoa động viên con trai, ông biết chắc chắn con mình đang đối diện với áp lực rất lớn, nhưng ngoài khích lệ và cầu nguyện cho con, ông cũng chẳng thể làm gì khác hơn lúc này.

Nói chuyện, dặn dò xong đầu đầu Khoa mới mở cửa phòng bước ra, An đang đứng ngoài hành lang nhìn xuống dưới với đôi mắt rung rung.

Khoa bước đến, dùng một tay ôm cô từ phía sau rất tình cảm.

-Em ở trong phòng đợi anh, đừng đợi ở phòng phẫu thuật anh sẽ không yên tâm đâu.

-Nhưng em ở đây cũng không yên tâm.

-Ngoan, em vẫn chưa khỏe mà.

-Ừm, em yêu anh.

An quay người lại ôm lấy Khoa để tiếp thêm sức mạnh cho cậu, chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

“Bầu trời hôm nay thật đẹp, anh nhất định phải khỏe lại để cùng em tận hưởng. Anh có nhớ em từng nói mình thích mưa không, thật ra không phải em thích nhìn mưa mà cầu vồng chỉ xuất hiện sau mưa, nên anh phải thành công để cùng em ngắm cầu vồng nhé”.

...

Thời gian trôi qua nặng nề, cả ba người ngồi chờ bên ngoài mà lòng lo lắng không yên, ngay cả thờ họ cũng không dám thờ mạnh.

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng bật mở sau gần ba tiếng đồng hồ chờ đợi nhưng phải đến khi bác sĩ thông báo ca phẫu thuật thành công tốt đẹp thì ba người mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Phép màu chỉ xuất hiện khi chúng ta tin vào nó”, thật đúng như vậy. Ông trời vẫn còn thương Khoa, cho cậu có cơ hội được nhìn thấy ánh sáng. Nỗi lo lớn nhất cuối cùng cũng đã không còn nữa, khỏi phải nói ba mẹ Khoa cảm thấy vui vẻ thế nào.

Mẹ Khoa ôm chầm lấy An, nước mắt không ngừng rơi.

- Cảm ơn con thật nhiều, nếu không có con thằng Khoa chắc có lẽ đã...

- Dạ không có gì đâu bác.

An vẫn chưa quen với việc được ba mẹ Khoa quan tâm thế này, cô sợ khi Khoa khỏe mạnh có khi nào sẽ lại tiếp tục cấm túc chuyện của hai người nữa hay không.

- Xin lỗi vì đã đối xử không tốt với con, hai đứa phải sống thật hạnh phúc nhé.

Đến lúc này An mới cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng, tình yêu mà không được ba mẹ hai bên chúc phúc thì cũng khó lòng lâu bền được.

Rồi đây, cô và Khoa sẽ không còn bất cứ trở ngại nào có thể ngăn cản tình yêu của hai người nữa. Cho dù cuộc đời này có đem đến cho cô nhiều đau khổ nhưng ít ra cuối cùng cô còn được hạnh phúc bên cạnh người mình yêu thương.

...

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, Khoa nhìn thấy An đang gục đầu ngủ ngon lành bên cạnh, tay vẫn nắm chặt lấy tay cậu không rời.

Cậu không nỡ đánh thức An nhưng chỉ cần một hành động nhẹ nhàng của mình cũng làm An giật mình thức giấc, cô nhìn cậu nở một nụ cười thật tươi.

- Anh tỉnh rồi à, có đau lắm không anh?

- Ca phẫu thuật...

- Thành công rồi, anh có nhìn thấy em không?

Đưa tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt An, Khoa hạnh phúc đến rơi nước mắt, trước khi đi cậu đã tự lường trước khả năng thất bại để không phải quá đau buồn. Cậu hi vọng mọi thứ tốt đẹp nhưng lại không dám chần chừ vào bất kỳ điều gì, mọi thứ đều có thể xảy ra không theo ý mình mong muốn.

Nhưng bây giờ, cậu được nhìn thấy người mình yêu thương, được ở bên cạnh cô, được thoát khỏi bóng tối thì còn niềm hạnh phúc nào bằng nữa.

- Cảm ơn em.

- Không cần cảm ơn đâu, anh mau chóng khỏe lại rồi dẫn em đi ăn kem là được rồi.

An cười rạng rỡ, nụ cười đẹp nhất mà Khoa từng nhìn thấy.

Nếu cuộc đời cho cậu cơ hội được chọn lựa lần nữa, cậu vẫn sẽ chọn cuộc sống hiện tại này, có niềm vui, nỗi buồn, có chia ly, có đoàn tụ. Chỉ khi trải qua nỗi đau người ta mới có thể biết niềm vui là như thế nào, chỉ khi nếm trải nỗi nhớ của cuộc chia ly thì mới cảm nhận được hạnh phúc của ngày đoàn tụ. Nếu như cuộc sống cứ bình lặng trôi thì có lẽ sẽ bỏ lỡ những cung bậc cảm xúc được nếm thử trong cuộc đời.

Nếu cuộc đời cho cậu chọn lựa quay trở về khoảng thời gian trong quá khứ, cậu sẽ chọn khoảnh khắc lúc mới yêu của hai người, ngọt ngào, lãng mạn, cậu sẽ chọn khoảng thời gian đẹp khi hai người yêu nhau đậm sâu, sẽ chọn những lúc vui vẻ mà tình yêu mang lại và sẽ chọn cả quãng đời hạnh phúc sống với người mình yêu thương.

Nếu như cuộc đời cho phép cậu chọn lựa người con gái mình yêu giữa muôn vàn những cô gái đẹp, chân dài, hiền dịu, cậu vẫn sẽ chọn An, người con gái không quá xinh đẹp, không quá nổi bật như họ nhưng là người duy nhất khiến trái tim cậu rung động.

“Viên mãn nhất trong tình cảm không phải là nắm giữ được bàn tay của một người nhất nhất không rời, mà là khi trải qua bao nhiêu mất mát đổi thay, họ vẫn về để nắm lấy tay bạn”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

- Người yêu gì mà ác ghê gớm, người ta có một tay ăn uống khó khăn vậy mà còn ngồi đó chơi game được.

Mới vừa khỏe lại chút xíu, Khoa đã bắt đầu hành hạ An. Thấy cô cứ tập trung vào cái điện thoại trước mắt không quan tâm đến mình cậu cảm thấy không được vui rồi. Đáng lẽ là phải chạy lại hỏi han quan tâm này nọ mới đúng, đáng này chẳng thèm nhìn người ta lấy một lần nữa bảo sao không bực

cho được.

- Khó quá thì anh đừng ăn, mắt công lại mệt nữa á.

An vẫn không rời cái màn hình điện thoại làm Khoa giận bỏ đũa xuống không thèm ăn nữa. Cái bộ dạng trẻ con làm An không nhịn được cười, cô bỏ điện thoại xuống rồi lấy hai tay bẹo má cậu.

- Em giỡn thôi, để em đút anh ăn nha.

- Anh ăn no rồi.

Biết người yêu vẫn còn giận, An kiên nhẫn năn nỉ.

- No đâu mà no, ăn đi em thương nha, người yêu em đúng là đẹp trai dễ thương nhất thế giới.

Khoa không thể không cười trước cái điệu bộ dễ thương của An, thế là huê. Hai người cứ y chang con nít, thích giận hờn vu vơ, thích quẩn quýt nhau không rời.

Ở bệnh viện, cứ mỗi lần An đi học là mặt mũi Khoa buồn thiu, chẳng muốn bước đi đâu, lúc nào cũng nằm một đống trên giường đến nỗi ba mẹ cậu thấy cũng lắc đầu chào thua. Ấy thế mà mỗi lần cô đến là lại bày đủ thứ trò chọc quê, còn không là thế nào cũng giận hờn vu vơ y chang hai đứa con nít giành nhau viên kẹo.

...

- Em yêu, gãi giúp anh cái lưng đi, ngứa quá à.

- Hết chưa anh?

- Chưa, thêm một xúu nữa đi.

- Được chưa anh?

- Chưa, ráng thêm 15 phút anh mới hết.

- Cấn anh bây giờ chứ ở đó mà xạo ke.

...

-Đầu anh sao tự nhiên đau quá.

-Anh bị sao vậy? Đau nhiều không?

-Nhiều lắm. Em rót giùm anh ly nước nha, anh đi không nổi.

-Tin em đánh cho đau giả thành đau thật không? Ở đó mà lười biếng.

....

-Heo yêu, nếu như sau này lấy về em phát hiện anh bị vô sinh thì sẽ làm sao?

-Vô sinh chứ có gì to tát đâu anh, em vẫn không thay đổi.

-Em yêu anh nhiều vậy sao?

-Ừm, anh vô sinh thì em ra ngoài tìm trai khác rồi về đẻ con hai đứa mình nuôi. Đơn giản mà.

-Trời, tôi đi chết đây.

...

-Ngày mai anh xin bác sĩ xuất viện, chứ ở đây buồn quá với lại em lui tới cũng cực khổ nữa.

-Có sao đâu, anh cứ ở lại đây rồi từ từ hẵng về.

-Anh khỏe rồi, nói thật luôn đấy, không tin em nhìn xem.

-Em không phải lo cho anh, mà lo cho ba mẹ anh kia, ở đây anh lên con còn có bác sĩ chỉ thuốc, về nhà anh mà lên con ai chịu cho nổi, toàn ra đường chặn xe với đập phá nhà người ta không à.

-Anh mà lên con thì người đầu tiên anh xử lý là em đó biết không hả?

....

-Sau này hai đứa mình cưới nhau, anh sẽ không để em phải vất vả đâu, tất cả việc nhà anh sẽ phụ em làm.

-Không cần phụ đâu anh.

-Thôi cứ để anh phụ, đàn ông mà phải biết gánh lấy việc nhà phụ vợ chứ.

-Ý em là anh không cần phụ, bởi vì việc nhà toàn bộ là nhiệm vụ của anh phải làm mà.

-*Hụt hẫng nặng nề*

....

-Em có thích mưa không?

-Thích lắm.

-Sao thế?

-Vì mỗi lần trời mưa bệnh của anh lại tái phát nên anh hay ra đứng giữa mưa nhảy nhót xem vui lắm.

-NGUYỄN THÁI AN, CÔ MUỐN CHẾT HẢ?

....

Đây, hai đứa cứ như hai đứa con nít suốt ngày cãi vã ầm ĩ, có hôm còn rượt nhau chạy khắp phòng nữa mới ghê. Nhìn cái cảnh này không cần xin bác sĩ cũng không dám giữ lại, bệnh nhân gì mà quậy không chịu nổi.

Cuối cùng cũng được xuất viện, đúng là không ở đâu sung sướng bằng ở nhà, chỉ có điều là An đang đi thực tập chuẩn bị báo cáo tốt nghiệp nên bận rộn lắm, không có thời gian thường xuyên đến chơi với cậu. Người yêu không tới thì mình tới nhà người yêu, chuyện nhỏ, thế là tối nào Khoa cũng xuất hiện ở nhà An, nhiều khi muốn đuổi về mà đuổi cũng không được.

-Ở nhà không có ai chọc nên qua đây phá không cho em học hành đúng không?

-Người ta nhớ nên đến thăm vậy mà phũ phàng dễ sợ.

-Em giỡn mà, anh vào nhà đợi em tắm rửa cái nha.

Cứ thế, ngày nào An học bài thi Khoa ngồi kế bên, lúc thì chơi game, lúc thì chống cằm nhìn cô, không nữa thì chọc phá, nếu hôm nào có ba thì ngồi đánh cờ hay đàm đạo với ba đủ thứ chuyện mà hình như toàn bàn chuyện cưới hỏi gì không à, thôi kệ chuyện của đàn ông mình quan tâm làm gì cho mệt.

-Anh, khi nào hai đứa mình đi thăm chị Thùy An được không?

-Ừm, đợi vài ngày nữa tháo bột rồi anh chờ em đi nha.

An hạnh phúc tựa đầu vào vai Khoa, cho dù trước kia có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa nhưng gia đình mà, đâu đó vẫn còn tình mẫu tử, vẫn còn sợi dây vô hình gắn kết hai chị em lại với nhau.

-Đợi em tốt nghiệp hai đứa mình làm đám cưới nha. Khoa dụ dỗ.

-Không thích.

-Em là con heo xấu xí nhất thế giới, chỉ có mình anh hi sinh cứu vớt đời em mà thôi nên cho em 3 giây suy nghĩ lại đó.

-Em là heo, anh đòi cưới heo chẳng phải cũng là heo sao.

-Nhưng anh là heo đẹp trai được biết bao cô gái theo đuổi, còn em là con heo xấu xí sao so sánh với anh được.

-Vậy thì đi tìm con heo đẹp gái của anh đi.

-Không thích, gu thẩm mỹ của anh có vấn đề rồi thì phải, anh chỉ thích heo xấu thôi.

Khoa ôm eo An nín thở, cái mặt đỏ ửng ửng của cậu nhìn bệnh hoạn không chịu được, vậy mà không hiểu sao lại có thể yêu say đắm người như thế ấy chứ.

Trải qua bao thăng trầm, đôi khi cứ ngỡ đã đến lúc phải kết thúc mối quan hệ quá nhiều khó khăn này, đôi khi lại cảm thấy nản lòng khi nhìn về chặng đường phía trước. Nhưng tình yêu có một sức mạnh kỳ lạ, nó dẫn lối hai con tìm về với nhau, nó tiếp thêm sức mạnh để có thể vượt qua mọi trở ngại trong cuộc đời.

Mỗi sáng thức dậy, chỉ cần nghĩ về nhau thôi thì cả ngày hôm ấy sẽ là một ngày rực rỡ ánh nắng, cho dù ngoài kia có giông bão bao nhiêu thì lòng người vẫn luôn ấm áp.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Hôm nay, Khoa đưa An về thăm mẹ và chị. Đã lâu lắm rồi cô và mẹ không trò chuyện, có lẽ mẹ đã quên mất đứa con gái này rồi.

Từ ngày chị Thùy An xảy ra chuyện cho đến bây giờ, mẹ đã tốn rất nhiều tiền để chữa bệnh cho chị, thậm chí ngôi nhà cũng phải bán đi vì bị người tình lừa lấy.

Mẹ không còn như xưa nữa, cú sốc quá nặng khiến mẹ trở nên trầm tĩnh hơn, hai mẹ con mua một căn nhà nhỏ để sống một cuộc sống đơn giản không bon chen với đời.

An bước vào nhà mà không kiếm được nước mát, bất chợt cô nhận ra rằng giàu có, danh vọng không có gì có thể bền vững qua thời gian, duy chỉ có tình yêu mới trường tồn mãi mãi.

Bà Tân cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy An đến, trong lòng dấy lên một cảm giác ân hận. Tất cả mọi chuyện nếu không xuất phát từ bà thì bây giờ cả bốn người trong gia đình không phải đau khổ như thế này.

Tóc bà bạc đi khá nhiều, gương mặt nhiều nếp nhăn lộ rõ về ưu tư.

-Hai đứa ngồi xuống đi, mẹ lấy nước cho uống.

-Không cần đâu mẹ, mẹ và chị vẫn ổn chứ?

Nghe An hỏi, bà Tân nhẹ nhàng ngồi xuống, mắt nhìn xa xăm.

-Có lẽ đây là cái giá mà mẹ phải trả cho những hành động trước kia của mình. Mẹ đã đối xử không ra gì với con, mẹ đã khiến Thùy An trở nên như vậy và cũng chính mẹ đã làm cho gia đình mình đổ vỡ. Cuộc sống của mẹ bây giờ tuy có chút khó khăn nhưng mẹ ít ra mẹ cũng cảm thấy thanh thản, có thể thấy Thùy An khỏe mạnh lên từng ngày và nhìn thấy hai đứa hạnh phúc là đủ lắm rồi.

Nước mắt rơi trên gương mặt ưu tư của bà, giá như ngày xưa bà không làm những việc như vậy thì bây giờ bà đã có thể sống nhẹ nhàng rồi. Bất cứ điều gì cũng có cái giá của nó nên bà phải chấp nhận xem như một cách ông trời trừng phạt cho những tội lỗi của mình.

-Người mẹ có lỗi nhiều nhất là con, mẹ đối xử thiên vị, mẹ chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, con hãy tha thứ cho mẹ được không?

Không kiềm lòng được, An bước đến ôm lấy mẹ, cho dù trước kia mẹ có làm gì đi chăng nữa nhưng mẹ cũng là người mang nặng đẻ đau, là người nuôi cô khôn lớn nên cô có thể chấp nhận tất cả.

Hai mẹ con ôm nhau mà khóc, có được sự tha thứ của con gái thì quãng đời còn lại của bà sẽ không phải sống trong dằn vặt nữa.

-Bác, tụi con về rồi ạ.

Đúng lúc Thùy An về, cả An và Khoa đều ngạc nhiên khi nhìn thấy chị đang tay trong tay với Bảo. Nhưng trông chị bây giờ khác lắm, không còn cái vẻ kèn kiệu như ngày xưa mà thay vào đó nét mặt ngây thơ, hiền dịu, dường như không muốn tiếp xúc với người lạ.

Năm người nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào, đến cuối cùng bà Tân lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng.

-Hai đứa ngồi xuống đây đi, có gì từ từ nói chuyện.

Hai người kia ngồi xuống, An ngờ ra không hiểu chuyện gì, lúc này Bảo mới lên tiếng.

-Chắc em ngạc nhiên lắm khi anh ở đây đúng không? Xảy ra rất nhiều chuyện, anh đã định bỏ mặc không yêu đương gì nữa nhưng khi nhìn thấy Thùy An

ra nông nổi này thì con tim anh vẫn không ngừng hướng về cô ấy, anh nhận ra mình vẫn còn yêu cô ấy rất nhiều. Cho nên anh sẽ tìm đủ mọi cách để giúp cô ấy khỏe mạnh trở lại.

Cả An và Khoa đều cảm động trước tình yêu của Bảo, Thùy An đã làm rất nhiều chuyện có lỗi ấy thế mà anh vẫn yêu cô và sẵn sàng chấp nhận tất cả để chăm sóc cô.

Nhìn Thùy An ngồi buồn, đôi mắt vô hồn khiến người khác cũng chạnh lòng. Bà Tân bước đến bên cạnh vuốt tóc con gái.

-Nhờ có Bảo mà con bé đỡ hơn rất nhiều, nó không còn quấy phá hay sợ hãi nữa, bác sĩ nói nếu cứ tiến triển như thế này sẽ có cơ hội khỏe mạnh. Bây giờ nó ở nhà cứ quần lấy Bảo thôi, chẳng ai làm nó cười ngoài Bảo hết, chỉ là nó không muốn mở miệng ra nói chuyện mà thôi.

Nghe mẹ nói, An cũng cảm thấy an lòng. Cuộc sống thiếu thốn nhưng đôi lại chị có thể tìm được tình yêu đích thực của mình, có thể khỏi bệnh để quay trở về với cuộc sống là được rồi.

Trên đường về, An cứ miên man nghĩ ngợi chuyện của mẹ và chị, dù thế nào đi nữa, họ vẫn là người thân của mình, thấy họ ra nông nổi này cô không thể không đau được.

Khoa biết An buồn nên không đưa cô về nhà ngay mà đi dạo ở những con đường quen thuộc, rồi dừng xe bên một gốc cây cổ thụ rợp bóng mát.

-Em đừng buồn nữa, Thùy An sẽ chóng khỏi bệnh mà thôi.

An tựa đầu vào vai Khoa để mặc cho nước mắt mình rơi xuống, chỉ có những lúc ở bên cạnh người yêu cô mới được thoải mái mà khóc như thế này.

-Nín đi heo, em mà khóc vậy người ta tưởng anh ăn hiếp em đó.

Khoa đưa hai tay lên quệt nước mắt tèm nhem trên mặt An, cố dùng giọng hài hước để cô vui vẻ,

An ngước mặt lên vừa khóc vừa cười.

-Vậy em sẽ khóc lớn hơn nữa để mọi người biết bộ mặt thật của anh.

-Em dám khóc anh sẽ hôn cho ngạt thở luôn đó.

Nghe Khoa hù An im bật ngay lập tức, cậu mỉm cười dịu dàng vuốt tóc cô thật tình tứ.

Nếu như Bảo yêu Thùy An nhiều đến nỗi chấp nhận tha thứ những việc làm trước kia của cô, chấp nhận ở bên cạnh một người bệnh như cô thì tình yêu của Khoa dành cho An cũng như vậy. Nó không phải là lời nói chót lưỡi đầu môi, không phải chỉ là những lời hứa suông không bao giờ thực hiện nhưng đó là tất cả sự tin yêu của cậu dành cho An. Cậu yêu cô hơn cả bản thân, sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để cô được hạnh phúc cho dù hạnh phúc ấy có cậu hay không, tình yêu ấy đủ mạnh mẽ để vượt qua thử thách, đủ bền vững để trường tồn sau những khó khăn của cuộc đời.

...

Sau bao nỗ lực, cuối cùng An cũng cầm được tấm bằng Đại Học trong tay. Trong thời gian chờ đợi thi viên chức, ngày nào Khoa cũng dắt An đi đến cửa hàng chung với cậu. Để cô ở nhà thì nhớ nên thôi dắt theo cho vui luôn.

An cũng hơi bất ngờ trước hệ thống cửa hàng áo cưới của nhà Khoa, cửa hàng hầu hết nằm trên những con đường đất đỏ, ở những vị thế thuận lợi. Khoa nói ngày xưa ba mẹ chỉ mở một cái nhỏ nhỏ, ba chụp ảnh còn mẹ trang điểm, nhưng vì có chút tài nên ăn nên làm ra rồi mở thêm vài cửa hàng. Bây giờ chỉ có những vị khách lớn hay quen biết mẹ mới đứng ra nhận lời trang điểm còn lại là chỉ lo việc quản lý mà thôi.

-Có muốn mặc thử áo cưới không cục cưng?

-Thôi, để dành mai một đám cưới mặc cho thích.

Khoa mỉm cười bẹo má An, ngồi kiểm tra sổ sách mà chốc chốc cậu lại ngước nhìn cô, cứ như là lâu ngày không gặp lắm vậy đó.

Khổ nỗi hôm nay cửa hàng tự nhiên đông khách, cô nhân viên lại nghỉ nên chỉ có mấy người làm không kịp, thế là An đành ra tay giúp đỡ.

Người thì đến thử áo cưới, người thì đến chụp hình, người thì đến trả đồ làm An chạy lên chạy xuống cầu thang muốn bở cả hơi tai luôn.

-Uống nước cam cho khỏe nè, người yêu anh hôm nay giỏi thế.

Thấy An vất vả, Khoa cũng thấy xót cho người yêu, cơ mà phải công nhận cô hợp với công việc này dễ sợ, cái dáng này mặc áo cưới chắc cũng đẹp lắm đây.

-Em không uống đâu, có chỗ nào cho em nằm miết đi.

-Em sao thế? Mẹ à?

-Ừm, cái dạ dày lại hành em rồi.

Khoa tỏ vẻ không vui, ngày mai phải dẫn đi nội soi dạ dày mới được, đừng có mà cố gắng nặn nỉ vô ích.

Đưa An vào phòng nghỉ, Khoa nghiêm giọng.

-Không nói nhiều nữa, ngày mai đi bệnh viện với anh.

-Bị có chút xú mà đi bệnh viện làm gì anh.

An bắt đầu tung chiêu năn nỉ, có ai lại muốn vô đó bao giờ đâu. Chẳng thà đừng đến chứ đến xong lại về mất ngủ khi thấy bệnh tật của người khác nữa.

-Chút xú em đó, bệnh gì mà không bắt đầu từ mấy cái triệu chứng nhỏ, để lâu nó chuyển qua ung thư thì sao, anh không muốn mình góa vợ sớm vậy đâu.

Trời ạ, có ai mà làm quá như Khoa vậy không biết, nói như cậu thì chắc thế giới này bị ung thư hết rồi quá.

-Em sợ nội soi lắm, khó chịu ời là khó chịu.

-Khó chịu cũng phải làm.

-Em không uống thuốc được.

-Không được cũng phải uống.

-Em hết đau rồi, hi hi.

-Đừng có mà xạo.

-Anh, em hứa sau này sẽ ăn uống đúng giờ, không bao giờ bỏ bữa, tối ngủ sớm, không ăn đồ cay, không ăn chua nữa, anh đừng bắt em đi khám nữa được không?

An nói luôn một tràng làm Khoa bật cười, con nhỏ này lúc nào cũng giỏi nịnh nọt như thế. Hai mắt cô chớp liên tục, chu môi nài nỉ trông đáng yêu quá nên Khoa cũng không thể ép cô được nữa.

Cậu nhéo mũi cô cứng chiều.

-Lần sau mà bị đau lần nữa thì đừng có mơ mà tôi bỏ qua.

-Vậy sẽ không cho anh biết nữa là xong.

-Em ngon lắm, đợi cưới về anh sẽ cho em biết thế nào là đau đớn.

Khoa nói mà mặt mũi gian tà làm An đề phòng, hôm nay trông mặt người yêu mình cứ biến thái thế nào đó, cô cảm thấy càng ngày Khoa càng nguy hiểm rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Hôm ấy chờ An đi làm như thường lệ, vừa đi Khoa vừa huyết sáo ra vẻ phấn khích làm An thắc mắc, có gì vui mà trông mặt Khoa nham nhở thế không biết.

Không chỉ có vậy, đến nơi Khoa còn mở cửa cho An rồi khom người xuống lịch sự làm cô nổi cả da gà, chắc lại sắp bày trò nữa đây mà.

An vội nắm tay Khoa kéo vào trong.

-Sáng nay anh uống nhầm thuốc à?

-Đâu có, tại nghĩ đến sắp tới sinh nhật em rồi nên anh vui.

-Có liên quan hả?

-Anh giỡn thôi, hồi tối xem hài đến bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy buồn cười.

Cái lý do chẳng hợp lý xiu nào nhưng thôi kệ, con người mỗi ngày ai cũng có 15 phút không bình thường mà.

An không có việc gì làm nên lờ hết cái này đến cái kia ra ngắm nghía, công nhận cô dâu nào lên hình cũng xinh hết trơn ả. Không biết sau này mình mặc đồ cưới có đẹp như họ không ta.

-Em yêu, anh có chuyện này muốn nhờ em.

Khoa từ đằng sau bước tới ngồi bên cạnh, mặt mũi rất nghiêm túc nên An cũng không nghĩ ngờ gì hết.

-Chuyện gì vậy anh?

-Cửa hàng của anh muốn chụp một số ảnh mẫu để quảng cáo áo cưới, mà bây giờ thuê người đắt tiền quá với lại không ai xinh bằng em hết nên anh muốn nhờ em làm người mẫu giúp anh.

Nghe Khoa nói, An thoáng chút bối rối. Cái mặt nghiêm túc thế kia chắc là không lừa mình rồi, nhưng cô làm sao đủ can đảm mà chụp ảnh này nọ, lỡ lên hình xấu chẳng phải hư mất tiêu chương trình quảng cáo của Khoa hay sao.

An từ chối.

-Thôi, em thấy anh có quá chừng người đẹp sao anh không chọn họ? Em mắc cỡ lắm.

-Có gì đâu mà mắc cỡ, chụp ảnh cưới chứ có phải chụp ảnh nude đâu mà. Mấy người kia đẹp thật nhưng không ai đẹp bằng con heo của anh hết.

Vừa nói chuyện Khoa vừa bẹo má An làm cô đỏ mặt trông xinh khủng khiếp, chỗ đồng người mà làm những hành động như vậy người ta cười chết.

Mà phải công nhận hôm nay Khoa lạ lạ làm sao ấy, cô không chụp thì chọn người khác, nhân viên ở đây đều chân dài, xinh đẹp hết mà không chịu, có khi nào tai nạn vừa rồi ảnh hưởng nghiêm trọng đến não của cậu không biết.

An đưa tay lên sờ sờ trán Khoa rồi nhìn cậu dè chừng.

-Anh hôm nay bị làm sao thế? Trước giờ toàn chê em xấu sao tự dưng bây giờ khen em đẹp hả? Có ý đồ đen tối gì phải không?

Khoa kéo tay An xuống giận dỗi.

-Em không chịu thì thôi anh gọi Thư qua cũng được, mà nói trước là chụp hình này phải nắm tay, ôm eo, rồi còn hôn nữa nên em đừng có ghen nha.

Tự nhiên nghe nhắc đến Thư là An cảm thấy không vui rồi, chụp hình chứ có phải đóng phim đâu mà tình tứ. Nhớ lại lúc trước còn trong bệnh viện hai người đó ôm hôn loạn xạ với nhau là An không chịu nổi rồi.

-Không được, anh chọn người mẫu nam khác đi.

-Ồ, em này ngộ nhỉ, nhà có sẵn không làm lại đi thuê người khác có phải tốn chi phí không đáng sao.

-Nhưng mà...

Thấy cái điệu bộ ghen tuông của An là Khoa biết ngay con mồi của mình sắp sập bẫy rồi, cậu khoái chỉ lấy điện thoại ra gọi cho Thư.

-Em ngồi đây đợi anh đi chờ Thư nha cục cưng.

-Anh không được chụp với Thư, để em chụp với anh.

Hết cách, An đành phải đồng ý, chỉ là chụp hình thôi mà có gì đâu khó khăn chứ. Thà khổ xiu còn hơn nhìn Khoa với Thư đứng chung, hai người đó biết đâu lại làm trò gì sau lưng mình thì sao.

-Đồng ý ngay từ đầu có phải tốt hơn không, đi vào trong đội mẹ anh đến trang điểm cho.

Khoa bẹo má An rồi cúi xuống hôn lên trán cô một cái, An cảm giác hình như có vài ánh mắt tò mò của nhân viên đang nhìn hai người thì phải.

An ngạc nhiên nhìn xung quanh.

-Sao lại là mẹ trang điểm?

-Tại mẹ anh sợ xuống tay nghề nên muốn luyện lại đó mà, mình vô chọn áo cưới đi em.

Cảm thấy ngờ ngờ nhưng lỡ nhận lời rồi đành phải làm thôi chứ sao. Khoa dắt An đi chọn áo cưới, cái nào cũng đẹp, cũng lộng lẫy làm An choáng ngợp.

Cô nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui một hồi cuối cùng ngồi phịch xuống ghế không chọn nữa.

-Cái nào cũng đẹp, em không biết chọn cái nào hết à, anh chọn cho em đi.

-Ngồi đây đợi anh một xíu nha.

Khoa đi một xíu quay lại với ai chiếc váy thật lộng lẫy, một cái màu trắng và một cái màu đỏ đưa cho cô.

-Vào trong trang điểm rồi thay chiếc màu trắng trước nha.

-Phải mặc thật hả anh?

-Tôi đánh cho bây giờ chứ ờ đó còn hỏi, đi nhanh lên cho tôi.

An không dám cãi ngậm ngùi đi vào trong thử. Không biết cô có đẹp thật không mà mẹ Khoa vừa trang điểm vừa tấm tắc khen mãi.

-Con trang điểm lên trông xinh thật đấy, bác nhìn còn mê chứ đừng nói là thằng Khoa.

-Bác nói làm con ngại quá.

Nghe mẹ Khoa khen, An đỏ mặt ngượng ngùng, cảm giác cứ như cả hai rất thân thuộc với nhau vậy.

-Bác nói thật đấy. Sau này cưới về, thằng Khoa có ăn hiếp con thì nói bác xử nó cho nghe. Những chuyện trước kia cho bác xin lỗi...

Không hiểu sao nghe tới đây nước mắt An lại rơi xuống. Cô nghĩ về thời gian trước khi bị ba mẹ Khoa cấm cản quyết liệt nên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có ngày họ lại đối xử tốt và bình vực cô.

Chuyện đến quá bất ngờ nên cho đến bây giờ An vẫn chưa thể tin được đây là sự thật, cô có cảm giác bà nói chuyện giống như mẹ chồng dặn dò nàng dâu của mình.

-Sao lại khóc, trang điểm mà khóc sẽ trôi hết son phấn đó. Đứng lên bác giúp con thay váy cưới.

Mẹ Khoa thật dịu dàng, có thể có được một người con dâu như thế này bà còn mong mỏi gì hơn nữa chứ. Con trai sau này có thể giao cho An, còn vợ chồng bà sẽ sống một cuộc sống nhân nhả bên cạnh con cháu là quá hạnh phúc rồi.

Vừa thay xong váy cưới Khoa cũng vừa đẩy cửa bước vào, cậu tròn tròn mắt khi nhìn thấy cô gái trước mặt, thật sự rất xinh đẹp. Đôi mắt long lanh tròn xoe nhìn cậu ngại ngùng, chiếc váy trễ vai làm lộ bờ vai thon trắng không tí vết, tất cả những nét trên cơ thể của cô đều thật hoàn mỹ không chỗ nào chê được.

-Anh...

Khoa ngất ngây trước vẻ đẹp kiều diễm ấy, phải đến khi An lên tiếng gọi cậu mới giật mình choàng tỉnh.

-Hôm nay em xinh lắm, y chang một cô công chúa “heo” xinh đẹp.

-Nhưng cái này có hơi hở không anh? Em ngại quá.

An lấy hai tay che đàng trước ngực, Khoa mỉm cười kéo tay cô xuống.

-Không sao, anh thấy rất đẹp. Lần đầu tiên anh thấy cô dâu xinh đẹp như thế này đó.

-Anh đúng là nịnh nọt.

Bây giờ mới có dịp nhìn kỹ Khoa, cậu thật lịch lãm trông bộ vest hiện đại, tóc được vuốt keo cẩn thận trông cứ như diễn viên Hàn Quốc vậy đó.

Cái cảm giác trong người An lúc này rất hồi hộp cứ y chang cô đang bước vào đám cưới thật sự.

Khoa dắt tay cô đến phòng chụp ảnh, từng động tác của cậu rất tự nhiên đến nỗi An cũng bị cuốn theo, trong đầu không còn nghĩ chỉ là một buổi chụp ảnh chiếu lệ nữa. Khoa galang lắm, chốc chốc cậu lại sửa tóc cho An khi bị rối, nâng váy cho cô khi đi lại, rồi rót nước cho cô uống, thỉnh thoảng lại còn hỏi han mấy câu đại loại như “Mệt không em, hay mình nghỉ xíu nha”, hay “Em đói không, anh ra lấy đồ ăn cho nha để lại đau bao tử đó”, Khoa còn không ngừng nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm ngập tràn yêu thương làm nhân viên trong tiệm cũng thầm ghen tỵ.

-Xong rồi, chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc.

An thợ chụp ảnh lên tiếng kết thúc buổi chụp, An mặt mũi nóng bừng nên cũng không quan tâm gì lắm đến những lời nói xung quanh.

Còn Khoa thì lạ lắm, cứ nhìn cô cười khúc khích mãi thôi, chẳng hiểu lại bày ra trò gì nữa.

Mỗi lần ngẫm nghĩ về chuyện sáng nay, không hiểu sao hai má An lại ửng đỏ, chỉ là chụp ảnh mẫu thôi có phải thiệt đâu mà sao cô lại cảm giác nó chân thật đến thế, chắc là do Khoa diễn sâu quá nên mới có cảm giác này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

-Dạo này con thấy ba mẹ vất vả quá, hay là ngày mai ba mẹ đi du lịch đâu đó đi.

Nghe thằng con trai cưng nói, ba mẹ Khoa buông đũa nhìn nhau, bình thường có bao giờ thương ba mẹ đến mức này đâu sao tự dưng hôm nay lại tốt bụng thế.

Ba Khoa nhìn thằng con thắc mắc.

-Ba mẹ có vất vả gì đâu mà cần du lịch, thôi không cần đâu.

-Có vất vả mà, ba mẹ chăm con lúc ở trong bệnh viện cực khổ lắm, nên ngày mai ba mẹ đi đâu đó chơi mấy ngày rồi về.

Khoa nhiệt tình quá làm ba mẹ cậu cảm thấy quái lạ, chắc là có âm mưu đen tối gì nên muốn đuổi hai ông bà đi chỗ khác đây mà.

-Thôi, dạo này tự nhiên mẹ không có hứng thú du lịch nữa, mẹ thích ở nhà thôi.

Cảm thấy tình hình không ổn, Khoa chuyển sang nài nỉ.

-Ba mẹ đi du lịch giùm con đi mà.

-Con có âm mưu gì đúng không?

-Đâu có gì đâu, con chỉ muốn tổ chức sinh nhật cho An thôi.

Khoa gãi gãi đầu, mặt đỏ ửng lên làm ông bà buồn cười.

-Được rồi, có thằng con trai có hiếu dễ sợ, vì người yêu mà đuổi ba mẹ ra đường đây.

Cuối cùng ba mẹ cũng đồng ý, thế là Khoa lên kế hoạch chuẩn bị một buổi tối thật lãng mạn.

Cậu thức nguyên một đêm để chuẩn bị quà, trang trí sân vườn thật xinh đẹp, nhất định hôm nay phải cho người yêu một sự ngạc nhiên mới được. Khoa nghĩ đến cảnh tượng An hạnh phúc mà ôm chầm lấy cậu, đồng ý để cậu đeo chiếc nhẫn vào tay và hai người trao nhau nụ hôn say đắm mà cảm thấy phấn khích kinh khủng.

Mọi thứ xong xuôi đâu đó, Khoa lấy điện thoại ra nhắn tin cho An.

-“Em yêu, hình như anh bị trúng thực rồi, sáng giờ không ăn được gì, ba mẹ thì đi vắng...”

-“Đợi xíu em qua anh liền.”

Đọc xong tin nhắn Khoa khoái chí tùm tùm cười, ai chứ An cậu hiểu ghê lắm. Bình thường gọi năn nỉ cỡ nào cũng dễ gì qua cho nên bắt đắc dĩ mới phải dùng đến chiêu nói xạo này.

Còn An, nghe nói Khoa ốm là tức tốc chạy qua rồi, cái bệnh này đề từ sáng đến giờ sao chịu nổi.

Đến nơi, An càng lo lắng hơn khi thấy nhà cửa tối om không có chút ánh sáng, chẳng lẽ cúp điện? Khoa của cô đâu rồi?

Ba chân bốn cẳng chạy thẳng một mạch vào nhà, nhưng vì trời tối nên lúc chạy lên bậc tam cấp bị vấp té làm cô ngã xuống nền thật mạnh.

Vừa đau vừa sợ Khoa có chuyện gì, cô chỉ biết khóc.

-Anh ơi,..hu hu...

Đang ở trong nhà chuẩn bị công đoạn cuối chợt nghe tiếng người yêu khóc, Khoa vội bật đèn rồi chạy ra xem.

-Em sao thế?

Thấy An ngồi đằng trước mặt mũi tèm nhem, Khoa hốt hoảng đỡ cô lên.

- Anh có sao không? Sao nhà cửa tối om vậy anh? Em cứ sợ...

- Anh không sao, đưa anh xem em bị gì thế.

Khoa cảm thấy có chút hối hận khi đùa nghịch như thế, lẽ như đi đường gấp gáp An xảy ra chuyện gì chắc cậu sẽ tự trách mình đến chết quá.

Nhẹ nhàng đỡ An ra ghế ngồi, Khoa chạy vào trong lấy bánh kem và nến ra.

An ngỡ ngàng trước không gian đầy lãng mạn này, những chiếc đèn xinh xắn được trang trí xung quanh hồ bơi, bong bóng hình trái tim được trang trí khắp nơi và ở giữa đó còn treo hình cưới của hai người hôm trước chụp to oí là to.

Quá bất ngờ, An không nói được lời nào, phải đến khi Khoa lên tiếng cô mới kịp choàng tỉnh.

- Chúc người yêu của anh sinh nhật vui vẻ, anh yêu em.

- O, thì ra... anh tắt hết đèn để bày cái trò này đó hả?

Khoa gãi đầu, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu thấy mình lãng mạn như thế nhưng mà cũng đúng thôi, cơ hội để cầu hôn An mà, phải cố gắng một chút.

Không kiềm chế được, An ôm chặt lấy eo Khoa cảm động.

Sinh nhật năm ngoái không có Khoa, An chỉ biết ngồi bó gối trong phòng mà khóc một mình.

Sinh nhật năm nay không còn cô đơn nữa, An cũng khóc nhưng khóc vì niềm hạnh phúc mà Khoa mang lại, khóc vì tình yêu của cả hai dành cho nhau và khóc khi vẫn còn được nhìn thấy nhau.

- Ngoan, đừng khóc nhè, xấu lắm.

- Ai bảo anh làm em té chi, đau quá nên em mới khóc chứ bộ.

Khoa mỉm cười cúi xuống nhéo mũi người yêu.

- Anh xin lỗi, được chưa?

- Tha lỗi cho anh đó.

Trong không khí thật lãng mạn, đôi tình nhân đang trao nhau những lời ngọt ngào và cử chỉ yêu thương. Chỉ cần nhìn vào mắt họ có thể hiểu những tâm tư của nhau mà không cần phải nói.

- Em yêu, hai đứa mình sinh con với nhau nhé.

Câu nói của Khoa làm cả hai đứng hình, trên đời này có ai cầu hôn trơ trẽn như vậy không trời. Rõ ràng lúc này dự định khác, sao bây giờ lại buột miệng nói những lời như thế này chứ.

Khoa biết mình bị hố nên vội tìm cách cứu vãn.

- Ý anh là mình kết hôn nha.

An nhất thời không biết phản ứng sao với cái tình huống này, trong lòng thôi thúc phải nhận lời Khoa ngay lập tức nhưng cô vẫn chưa có đủ tự tin để kết hôn với Khoa như cậu đang muốn.

- Thôi, em không lấy anh đâu, bây giờ còn yêu thì cưng chiều, mai một lấy về chắc đánh em ngày 10 lần quá, không chơi.

- Mặc kệ em có chịu hay không, đã chụp hình cưới với người ta rồi thì cũng hết đường chối cãi. Anh sẽ tung hình lên facebook là coi như xong chuyện.

Nhìn cái mặt đắc ý của Khoa là An hiểu ngay lúc trước mình bị lừa, đồ đáng ghét, hết trò chơi rồi hay sao lời người ta ra làm trò vậy không biết.

An vội giật dỗi đứng lên bỏ đi một nước với cái chân cà nhấc, mặt mũi căng hết cỡ làm Khoa cũng thấy lo lo. Cậu chạy theo ôm An lại thủ thi.

- Sao lại bỏ đi vậy, chân em đang bị đau mà.

Cái kiểu thì thầm vào tai thế này làm An mềm nhũn ra nhưng vẫn cố gắng tỏ ra cứng rắn.

- Ai bảo anh lừa em, đi chụp hình cưới đã đành còn dám đem bệnh tật ra lừa nữa, mai một anh có bị gì em cũng không chạy qua nữa đâu.

- Xin lỗi mà, niệm tình hôm nay sinh nhật nên tha lỗi cho anh nha. Thương em nhất trên đời luôn.

Khoa cứ nịnh nọt mãi nên muốn giận lâu cũng không được. Mà cũng không thể đành lòng giận một người chuẩn bị nhiều thứ như thế này cho sinh nhật của mình được, yêu còn không hết nữa mà.

- Muốn em hết giận không?

- Muốn.

- Vậy nhảy tặng em Vũ điệu mộng xinh đi.

- Há?

Khoa tròn tròn mắt ngạc nhiên, con nhỏ này bữa nay còn dám bày trò này nữa mới ghê, đã biết đây là điểm yếu của người ta rồi còn hành nữa.

Bây giờ phải làm sao đây, chẳng lẽ rút lại lời thì kỳ quá, mà ra kia nhảy còn kỳ cục hơn. Thế nào không bị cười một trận vào mặt chứ, kỳ này thảm rồi.

Thấy Khoa vò đầu bứt tóc, An nín cười giả bộ hờn dỗi.

- Ngày xưa mới yêu thì nói hùng hồn lắm, anh nguyện vì em lên núi đao, xuống vạt dầu cũng không từ nan, cho dù nước cạn, đá mòn vẫn sẽ chung thủy một mình em. Thế mà bây giờ chỉ là nhảy một bài cho người yêu mình vui trong ngày sinh nhật cũng khó khăn vậy sao? Thiệt là tủi thân quá đi.

Cái mặt An thảm quá, nếu bây giờ không làm thì coi như buổi cầu hôn này công cốc rồi. Không được, hi sinh đời trai một lần để làm người yêu vui vậy, cố lên, cố lên tôi ơi.

- Được rồi, anh nhảy là được chứ gì.

- Oh yeah, để em mở nhạc lên cho anh.

Thế là An mở nhạc lên còn Khoa thì lắc mông điên đảo không biết trời trăng mây gió gì. Đã vậy, lơ là 3s là bị cô chinh liền ngay lập tức.

- Nhảy gì kỳ vậy anh? Cái này là dặm chân tại chỗ mà.

- Anh ơi, lắc mông mạnh lên.

- Chưa đủ đô anh ơi, nhảy nhiệt tình xú.

- Trời, nhảy chứ có phải tập dưỡng sinh đâu mà.

- ...

An vừa xem vừa nói vừa cười vừa quay phim, lần đầu tiên trong lịch sử mới thấy Khoa nhảy bảo sao không hạnh phúc cho được. Lúc trước mỗi lần lớp có văn nghệ là có năn nỉ hay ép buộc cỡ nào cũng chẳng bao giờ Khoa tham gia, cậu nói mấy cái này không phù hợp với mình. Ấy thế mà hôm nay lại tăng động đến mức độ này, lưu lại để sau này còn lấy ra uy hiếp nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

- Anh chưa thấy ai ác như em luôn đó, chỉ cần thêm 30 giây nữa là lượm xác anh rồi.

Khoa thở hổn hển, nhảy có mấy phút mà mệt oi là mệt, không hiểu sao người ta có thể nhảy múa cả tiếng đồng hồ khủng khiếp vậy không biết.

- Nhờ vậy anh mới có cơ hội tập thể dục đó, đáng lẽ phải cảm ơn em mới đúng.

An nắm tay Khoa dắt tới ghế ngồi, rồi rót nước cho cậu uống.

- Lần sau mà còn trò này nữa anh không tha cho đâu. Thôi ăn đi, mấy cái thứ này anh phải chạy mua tùm lùm chỗ mới có đó.

Khoa nói gì mặc Khoa, An cứ chăm chăm vô cái điện thoại vừa xem vừa cười khúc khích làm cậu tò mò.

-Em xem gì thế?

-Người yêu em công nhận dễ thương dã man, yêu chết mất.

Cái nụ cười thỏa mãn thế kia Khoa nhìn là biết ngay vụ gì, cậu vội chạy lại giành lấy, nghĩ sao cái clip này mà phát tán chắc cậu mất hết hình tượng quá.

-Đưa cho anh mượn xem miếng đi.

-Khỏi dụ đi người.

-Anh xem xong trả liền không xóa đâu mà lo.

-Anh nói chắc chỉ có ruồi muỗi mới tin đó.

Dụ dỗ không được, Khoa chuyển sang chiêu cướp giật. Mà An cũng nhanh không kém, nhưng cái chân cà nhắc của cô thì làm sao thoát được đôi chân dài của Khoa, thế là vừa mới bước được vài bước đã bị Khoa giữ lại.

Hai người giằng co một hồi bên mép hồ, cuối cùng cả hai đều rơi xuống hồ bơi còn chiếc điện thoại may mắn thoát chết.

-Aaaaaaaa...

An không biết bơi nên vừa ngã xuống đã la hét thất thanh nên Khoa hốt hoảng bơi đến cứu liền. Đây là lần thứ hai gặp tai nạn trong cái hồ bơi này, khỏi phải nói An sợ nó đến mức độ nào.

Đưa An lên bờ, Khoa vội bế cô vào nhà vì sợ cảm lạnh. Cũng tại cái tội lắc xắc của hai đứa mà hư bột hư đường hết ráo rồi.

-Khụ..khụ...Khoa đáng ghét, suýt nữa em chết đuối rồi biết không hả?

An vừa sặc nước vừa nói, cả người run lên bần bật làm Khoa thấy thương kinh khủng. Cậu hôn lên trán cô một cái rồi chạy đi lấy khăn với quần áo cho cô thay.

Nhưng mới đi có vài phút trở lại đã thấy An nằm ngủ run rẩy trên ghế rồi. Dịu dàng lau sơ mấy giọt nước còn đọng trên mặt, Khoa bế An lên phòng mình.

-Dậy thay quần áo nè heo, không thôi lại cảm lạnh nữa đó.

An lặn qua lặn lại rồi lười biếng ngủ tiếp, người vừa lạnh vừa mệt nên không muốn nhấc người ra khỏi chiếc chăn ấm áp.

Hết cách, Khoa mỉm cười gian tà rồi nói một mình.

-Cái này không phải anh sàm sỡ mà là lo cho em đó nha.

Nói xong Khoa nhẹ nhàng giúp An thay quần áo, từng động tác cậu làm hết sức nhẹ nhàng.

Khổ nỗi cậu cũng là con trai, khi nhìn thấy thân hình quyến rũ đầy đặn của An trước mặt thì không kiềm chế được cảm xúc.

“Mày đừng có mà biến thái nha Khoa, trước sau gì cô ấy cũng là vợ mày mà”.

Khoa đấu tranh trong lòng dữ dội, cuối cùng cũng quyết định không đụng đến nội y của An. Cậu chạy xuống lấy thêm một cái chăn thật ấm rồi đắp thêm lên người cô, sau đó nằm xuống kế bên ôm cô ngủ.

Ngẫm nghĩ lại thấy mình vẫn có chút biến thái nhưng mà có gì đâu, hai người còn gì nữa đâu mà ngại ngần chứ.

“Người yêu anh quyến rũ quá nhưng anh sẽ không đụng đến em cho đến khi hai đứa mình chính thức kết hôn”.

Dịu dàng hôn lên trán An, Khoa cứ thế nằm ôm cô ngủ ngon lành một giấc đến sáng mà không biết trời trăng mây gió gì hết.

...

Ngủ một giấc thức dậy, chiếc chăn ấm áp quá làm An không nhận thấy sự trống trải trên cơ thể mình. Nhìn qua Khoa vẫn còn ngủ ngon lành, An đưa tay qua ôm lấy thân hình to lớn ấy rồi thủ thi.

-Anh đúng là đáng ghét, dám đẩy em xuống nước hả?

Cảm thấy người nhột nhột, Khoa khẽ trở mình rồi lau bầu một mình trong miệng.

- Trật tự nào.

- Nhà em có nuôi một ku Khoa, trông nó to như con lợn. Sáng nó kêu Úc úc úc, trưa nó kêu Ung ung ung, chiều nó kêu ục ục ục... Nhà em có nuôi một ku Khoa, trông nó to như con vịt, sáng nó kêu Cáp cáp cáp, trưa...

An cứ lẩm bẩm hát vào tai Khoa làm cậu không có cách nào nướng thêm được nữa, thế là cậu quay sang xử lý con nhỏ ồn ào này.

- Em có tin hát thêm một chữ nữa là anh sẽ cho em sống không bằng chết không?

- Không tin á.

- Anh hùng lắm.

Nói xong Khoa quay sang chọt lét An khiến cô la inh ỏi, ba chân bốn cẳng chạy khỏi giường. Nhưng mới vừa chạy được vài bước chợt phát hiện ra trên người mình trống trống, ngoài nội y ra thì không còn gì che thân nữa, An hốt hoảng lấy hai tay che lại.

- Á.....Sao kỳ vậy?

An càng xấu hổ Khoa càng khoái chí, cậu ngồi dậy thản nhiên dán hai mắt vào thân hình trắng nõn của cô rồi làm ra vẻ không có chuyện gì gì xảy ra.

- Lại đây ngồi nè em yêu.

- Không biết đâu, biến thái, có phải anh đã...

An lấy chăn che người mình lại rồi ngồi xuống đất thút thít khóc, đáng ghét dám lợi dụng lúc người ngủ say rồi làm chuyện ấy.

Cố gắng làm mặt nghiêm nghị, Khoa nín cười nói ra về biết lỗi.

- Anh xin lỗi, tại lúc tối em ngủ say cứ đòi cời quần áo nên anh mới không kiềm chế được, nhưng yên tâm anh sẽ chịu trách nhiệm. Hai đứa mình tranh thủ tổ chức đám cưới nếu không cái thai lớn lên thì kìa.

- Hức...hức...anh đáng ghét, dám dùng chiêu này để ép hôn em hả?

- Đâu có đâu, tại lúc đó em ngủ nên không biết chứ em quyến rũ anh trước mà. Hình cưới mình chụp rồi, nhẫn em cũng đã đeo rồi chỉ còn tổ chức đám cưới nữa là ngon luôn.

Nghe Khoa nói, An nhìn xuống tay mình, thì ra lợi dụng lúc người ta ngủ dám đeo chiếc nhẫn vào, ở đâu ra có chuyện cầu hôn dễ dàng như thế chứ.

An nín khóc đứng dậy hùng hộc, cố gắng trở về trạng thái hưng dữ ban đầu.

- Anh đừng có mà chơi chiêu, à quên, cũng đừng có tự tin thế chứ, mới có lần đầu tiên mà có thai dễ dàng vậy sao?

Cái kiểu thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của An làm Khoa khá bất ngờ.

- Yên tâm, anh không ra tay thì thôi, chứ một khi ra tay thì lần đầu tiên là dính chắc. Giờ sao, em mà không đồng ý lấy anh mai một cái bụng còng ngày càng bự là ba la cho một trận đó.

Hết kiên cường nổi, An ngồi xuống thút thít khóc, đòi con gái được mỗi cái quý giá, ấy thế mà Khoa lấy đi cũng chẳng chịu báo trước một câu nào, bảo sao không buồn cho được.

- Em không biết đâu, anh đền cho em đi.

- Đền cái gì?

- Em không biết, đền cho em đi.

Cái vẻ trẻ con của An làm Khoa bật cười, cậu bước xuống giường ôm lấy cô thủ thủ.

- Ngoan, trước sau gì hai đứa mình cũng là của nhau mà, hay em không muốn lấy anh?

- Không phải, em...

- Vậy là được rồi, hai đứa mình đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay nên anh không muốn mình để vụt mất nhau thêm lần nào nữa. Tối qua anh đã chuẩn bị rất nhiều thứ để cầu hôn em nhưng cuối cùng lại vụng về để em rơi xuống nước. Anh xin lỗi người yêu anh thật nhiều, ngay cả quà sinh nhật còn chưa kịp tặng em nữa.

Lời nói của Khoa thật ngọt ngào khiến trái tim An tan chảy. Không phải cô không muốn lấy Khoa nhưng vì mọi chuyện đến bất ngờ khiến cô không kịp chuẩn bị. Ở Khoa, An không tìm được bất cứ điểm nào đáng chê, có phải vì Khoa hoàn hảo hay vì tình yêu trong cô lớn đến nỗi che khuất hết những

thứ chưa hoàn thiện.

Nhưng dù sao đi nữa, kết hôn với Khoa chính là mong muốn trong cuộc đời An, có được một người chồng tốt như thế này thì cô còn đòi hỏi thêm gì nữa chứ.

An dụi đầu vào ngực Khoa tình cảm.

-Em không cần quà gì cả, chỉ cần có anh là đủ rồi.

-Vậy làm vợ anh nhé.

-Ừm.

Nhận được cái gật đầu của An mà Khoa khoái chí cười tít mắt, cuối cùng cậu cũng cầu hôn thành công mặc dù cách thức không giống như mình mong muốn. Nhưng mặc kệ, miễn sao cậu có được cô và hai người sống hạnh phúc bên nhau là đủ rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Thay quần áo xong xuôi đầu đấy, An mới bắt đầu thăm cái cảm giác ngại ngùng, người ta cũng là con gái cũng biết mặc cỡ chứ, vậy mà Khoa lại...

Cứ mỗi lần nhìn Khoa là mặt An lại đỏ lên, mặc cỡ kinh khủng chỉ muốn tìm chỗ nào đó chui xuống thôi.

-Em sốt à? Sao mặt đỏ thế?

Khoa nghĩ An sốt nên vội đưa tay lên sờ trán An, cô chỉ lắc đầu rồi gục mặt vào ngực Khoa xấu hổ.

-Không phải, là tại em mặc cỡ.

-Có gì đâu mà mặc cỡ, sau này lấy nhau về ngày nào cũng sẽ có chuyện này mà.

-Anh có phải là người không vậy hả?

Cái vẻ mặt ngại ngùng của An đáng yêu kinh khủng, Khoa nhìn mà chỉ hôn cho một cái thôi.

-Đùa em thôi chứ lúc tối quần áo em bị ướt nên anh chỉ giúp thay ra thôi chứ không có làm gì khác hết.

-Vậy là anh chưa....

-Yên tâm, nhìn em bằng phẳng không có hứng thú nên anh đi ngủ luôn.

Đến lúc này An mới thở phào nhẹ nhõm, ít ra Khoa cũng chưa dám cướp đi lần đầu tiên mà chưa có sự cho phép của mình. Cơ mà khoan đã, bộ mặt Khoa có vấn đề hay sao mà dám kêu người ta bằng phẳng, ngon thì lấy ra đo coi ai to hơn nè. Thì ra là Khoa chê mình không thêm đụng tới chứ chẳng phải thương yêu quý trọng nên mới cố gắng gìn giữ gìn người ta.

Cảm thấy bức bối, An đứng lên giận dỗi bỏ đi.

-Vậy anh tìm người nào lỗi lồm mà yêu đi.

Khoa buồn cười trước cái kiểu trẻ con của An, người gì đâu mà dễ giận thế không biết. Cậu giả bộ lao tới nằm dài trên sàn nhà ôm chân An lại năn nỉ.

-Đừng đi...đừng bỏ anh...em yêu...đừng đi...

-Bớt nhảy lại giùm em một cái, anh càng ngày càng hết thuốc chữa rồi đó.

-Vẫn còn thuốc chữa mà.

-Chỉ có thuốc chuột mới trị nổi anh.

-Vậy em làm thuốc chuột cho anh nhé.

Nói xong không chờ An phản ứng Khoa đã ngồi dậy kéo An xuống rồi hôn cô say đắm.

An cố gắng đẩy ra nhưng càng đẩy Khoa càng hôn cuồng nhiệt, riết rồi chẳng thèm phản kháng nữa, cô cũng đáp lại nụ hôn ngọt ngào của Khoa.

Đến khi gần như không thở được nữa hai người mới chịu ngưng. An nằm dài xuống gối đầu lên chân Khoa than thở.

-Anh đừng làm gì sớm vậy, ráng thêm 1 phút nữa là lợm xác em cho rồi.

-Em là heo mà, nhiều đây xi nhê gì, có khi anh tắt thở trước ấy chứ. Đứng lên để anh đi lấy quà sinh nhật cho.

Nghe đến quà, An ngồi dậy ngay lập tức đưa hai tay ra chờ quà.

Khoa đi xuống dưới mang lên một chiếc hộp màu đỏ thất nơ xinh xắn đưa cho An.

-Chúc người yêu anh sinh nhật vui vẻ, anh phải mất cả tuần mới tìm ra được món quà này đó.

Cái nụ cười gian gian của Khoa làm An hơi tò mò, nhưng mà háo hức xem bên trong có gì quá nên không thèm quan tâm đến nụ cười ấy luôn.

An tháo nơ, mở nắp hộp rồi tròn mắt khi nhìn thấy nguyên bộ đồ bikini Hello Kitty màu hồng. Trời ạ, có ai tặng quà cho bạn gái kiểu này không trời, làm như người ta 12 tuổi vậy đó.

Nhìn cái mặt đắc ý của Khoa là thấy không vui rồi, nhưng An cũng cố tỏ ra thích thú rồi lấy ra đưa qua đưa lại xem.

-Cảm ơn anh nha, em rất thích. Bây giờ anh nhắm mắt lại em cũng có quà tặng cho anh nè.

Khoa nhìn lướt qua ánh mắt An rồi hiểu ra mưu đồ bất chính của cô ngay, gì chứ hai người hiểu nhau quá mà.

-Bỏ đi cục cưng, anh đâu phải là con nít đâu mà, kêu anh nhắm mắt lại để em mặc cái đó vô người anh hả?

-Ồ, công nhận người yêu em cũng thông minh phết đấy nhì, lẽ lười ra em xem có đốm không.

-Tôi cho cô một trận bây giờ...Giờ thôi, quà sinh nhật của em đây.

Khoa chuyển sang nét mặt nghiêm túc, cậu vòng ra phía sau An rồi nhẹ nhàng đeo sợi dây chuyền rất đẹp cho cô. An cảm động đưa tay lên mân mê món quà của Khoa rồi quay lại ôm chầm lấy cậu.

-Không cần phải cảm ơn đâu, anh sợ em đi lạc nên mới đeo xích vào thôi.

Dịu dàng hôn lên tóc An, Khoa siết nhẹ cô trong vòng tay mình.

Cuộc đời thật may mắn khi mang người con gái này đến bên cậu, để cậu có thể nếm trải được mùi vị của hạnh phúc. Có những điều đơn giản tưởng chừng rất nhỏ nhặt nhưng khi làm với cả trái tim nó sẽ mang lại hạnh phúc lớn lao cho người nhận được.

Khoa yêu An và tình nguyện làm tất cả để mang đến cho cô một cuộc sống hạnh phúc. Đau khổ, uất ức, tổn thương tất cả đã qua đi và bây giờ là lúc cô có được hạnh phúc mà mình xứng đáng có được trong cuộc đời.

Rồi đây hai người sẽ về chung một nhà, sẽ có những có đứa con kháu khỉnh và sẽ cùng nhau sống những ngày tháng hạnh phúc bên cạnh nhau mãi mãi.

....

-Anh ơi, nếu mai này em có già nua xấu xí nhăn nheo anh có còn thương em như lúc này không?

-Tất nhiên rồi, vì tới lúc đó mắt anh cũng mờ rồi có nhìn thấy gì nữa đâu mà biết em xấu.

...

-Anh ơi, anh muốn sau này mình có mấy đứa con?

-Mười đứa trở lên, càng nhiều càng tốt.

-Anh là heo à?

-Không, em mới là heo.

...

-Anh ơi, có một điều em thắc mắc mấy năm trời rồi mà không ai có thể trả lời được.

-Nói anh nghe, không có chuyện gì là anh không trả lời được.

-Tại sao em xinh đẹp hiền lành dịu dàng vậy mà lại yêu người xấu trai độc ác biến thái như anh thế.

-Em ngon nhắc lại lần nữa anh xem nào?

...

-Anh ơi, mai một cưới về anh có nấu cơm cho em ăn không?

-Có.

-Có ôm em ngủ không?

-Có.

-Có chăm sóc lúc em ốm không?

-Có.

-Có giặt quần áo cho em không?

-Có.

-Có lau nhà cho em không?

-Có.

-Có đẻ giùm em không?

-Có.

-Haha, nói lời phải giữ lấy lời đó nha.

...

-Anh ơi, cưới nhau về mình gọi nhau là gì đây anh?

-Gọi bằng chồng – vợ hen.

-Thôi không thích.

-Ông xã – bà xã.

-Thôi dài dòng lắm.

-Chứ em muốn gọi bằng gì.

-Mày – tao cho dễ.

-Em dám, cứ mỗi lần nói chuyện mà một lần mày – tao gì đó là một cái răng ra đi đó nhá.

...

-Anh, sau này mình tổ chức đám cưới thôi khỏi đăng ký kết hôn chỉ cho một hen.

-Tại sao?

-Thì mai một ly hôn khỏi dắt nhau ra tòa đỡ phiền.

-Lần sau mà còn xàm ngôn là tôi cắn lưỡi cô đó.

...

-Anh ơi, hay mình chọn ngày cưới trùng ngày sinh nhật anh luôn đi.

-Tại ngày sinh nhật anh đẹp quá hả?

-Không phải, sinh nhật trùng với đám cưới khỏi mất công mua quà.

-CÔ ĐỪNG CÓ MÀ MƠ NHÁ.

...

-Anh ơi hình như em có baby rồi hay sao á.

-Ê, đừng có giỡn kiểu đó không có vui đâu nha, anh còn chưa đụng đến em lần nào mà thai với nghén gì.

-Em nghe người ta nói hôn nhau cũng có thai được mà.

-Hôn nhau có bầu chắc bây giờ em cũng đã bùng cả chục đứa rồi.

-Vậy để mai em đi khám lại xem sao nhưng bây giờ để cho chắc ăn thì thai phụ cần phải được nghỉ ngơi để bảo vệ đứa bé. Anh đi nấu cơm giùm em nha.

-Đừng có mà giờ trò lười biếng ở đây nha chưa gái. Leo xuống giường cho anh nhanh lên.

...

Người đã đến bên anh một ngày suối ấm mãi qua đêm đông dài.

Từ ánh mắt đầu trao nhau, lòng em đã thắm yêu anh.

Từ hôm ấy anh bỗng nhớ nhiều, nhìn mắt ai nói lên bao điều.

Dường như đã từ bao năm mình sinh ra dành cho nhau.

Em đã luôn nguyện cầu một người chở che cho em bình yên

Một người ấm áp, sẽ quan tâm biết em cần gì hơn nữa

Anh đã thấy một người sẽ cùng với anh vượt ngàn bão giông

Và giờ là khoảnh khắc mình mãi mãi bên nhau.

Em chờ đợi, biết bao năm rồi.

Anh đã sống những ngày đơn côi

Từ đây ngọt bùi sót chia hãy vững tin bờ vai anh nhé.

Em chỉ cần có anh trong đời ta cho nhau giấc mơ tuyệt vời.

Hãy cầm tay em, hãy cầm tay anh.

Mình sẽ bên nhau mãi mãi không gì đổi thay.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngoại Truyện 1

-Ba ơi, con đi lấy chồng ba có buồn không?

An ngồi tựa đầu vào vai ba thủ thi.

Bầu trời đêm nay sao mà đẹp đến thế, có lẽ do lòng An đang khắp khỏi vui mừng nên nhìn đâu cũng thấy đẹp.

Ông Tân nhẹ nhàng xoa đầu đứa con gái nhỏ rồi mỉm cười. Ông vui mừng vì cuối cùng An cũng tìm được bến bờ hạnh phúc, ông muốn con bé có thể sống một cuộc sống cho riêng mình mặc dù trong lòng cũng có chút buồn khi phải xa nó.

- Có người chịu lấy con ba vui còn không hết nữa chứ buồn rầu gì.

- Ba này kỳ ghê, ba không sợ con gái ba đi làm dâu nhà người ta sẽ bị ăn hiếp sao?

- Con không ăn hiếp người ta thôi chứ ai ăn hiếp nổi con.

- Nhưng con không muốn xa ba đâu.

Cầm nhận nước mắt nóng hổi chảy trên vai mình, ông Tân cố kiềm nén xúc động. An từ nhỏ đã thiệt thòi nên lúc nào cũng chạy đến ông để tìm chỗ dựa, bề ngoài con bé luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong lại vô cùng yếu đuối. Bây giờ nó lại sắp lấy chồng, làm sao mà ông yên tâm cho được.

- Con gái sắp có chồng đến nơi mà vẫn còn khóc nhè hả? Mai một nhớ ba về thăm ba là được rồi. Thăng Khoa là người tốt nên ba tin nó sẽ mang lại hạnh phúc cho con.

Nghe ba nói mà An chỉ biết khóc vì thương ba nhiều hơn.

- Ngồi đây chờ ba một xíu.

Ông Tân vào trong phòng lấy ra một chiếc hộp nhỏ nhỏ đưa cho An, đó là quyển sổ tiết kiệm mà ông đã để dành từ rất lâu cho con gái mình.

- Sổ tiền này không có lớn lao gì coi như của hồi môn ba cho con đi.

Cầm nó trên tay mà An rung rung nước mắt, đó là mồ hôi, là nước mắt, là bao đêm thức trắng của ba làm sao mà cô có thể nhận được chứ.

- Con tự lo cho mình được, ba giữ lại đi sau này còn dùng nữa. Con không lấy đâu.

- Nghe ba. Ba có dành dụm được một số tiền, chi phí phẫu thuật cũng đã tìm cách trả lại cho thằng Thái rồi. Con mà không lấy thì đừng gọi ba là ba nữa.

An ôm chặt lấy ba khóc nức nở. Không cần biết mình đã bao nhiêu tuổi, không cần biết mình đã trưởng thành đến mức nào nhưng trong vòng tay ba, An vẫn như một đứa trẻ chưa bao giờ lớn.

Sau này cô nhất định sẽ dành thời gian về chơi với ba, chăm sóc cho ba thật tốt như ba đã từng làm những việc đó cho cô từ nhỏ đến bây giờ.

Cô yêu ba, người đàn ông vĩ đại nhất trong mắt cô và mãi mãi sẽ luôn như thế.

....

An thi đậu viên chức và bắt đầu dạy học ở một trường phổ thông trong thành phố. Cô là giáo viên trẻ nhất trường, lại dễ thương, vui vẻ nên được học sinh khá yêu mến.

Có hôm đi dạy về xe bị hư, mấy đứa học trò nam trong lớp nhiệt tình giúp đỡ đưa cô giáo về tận nhà, rồi ngồi nói chuyện cả buổi mới chịu về làm Khoa cảm thấy không vui gì hết.

- Từ ngày mai anh đưa rước đi dạy.

- Em có xe mà, xe mới luôn đó ghê chưa.

An nhìn Khoa mà cảm thấy buồn cười, đã sắp cưới tới nơi rồi, hai bên gia đình cũng đã nói chuyện bàn tính ngày cưới mà Khoa vẫn cứ ghen y chang lúc mới yêu. Khổ nỗi ghen với ai không ghen lại đi ghen với mấy đứa học trò mới mới một ấy chứ.

- Anh không cần biết, ngày mai anh qua chờ đi, học sinh bây giờ đáng sợ lắm, lỡ nó yêu em là tiêu đời.

- Trời, em thua anh rồi đó, mấy cái này cũng nghĩ ra được.

An quay sang hôn vào má Khoa, bao nhiêu tuổi đầu mà y chang trẻ con vậy không biết.

- Đừng tưởng nịnh nọt là anh cho qua chuyện, ngày mai mà dám không đợi anh qua là ngày này năm sau em bồng con 2 tháng đó.

Trời ạ, người gì biến thái không còn chỗ nào để nói hết.

An cũng không chịu thua, cứ hiện lãnh hoài Khoa được nước làm tới, không được phải phản công mới được.

-Đợi gì ngày mai lâu lắm, hay làm bây giờ luôn đi anh.

Vừa dứt câu Khoa không nói không rằng bế thẳng An vào trong phòng rồi cởi áo mình ra quăng xuống đất.

An bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, mới nói giỡn có một câu đã làm thiệt rồi, kiểu này không dám giỡn nữa đâu.

-Anh oi tha cho em đi.

-Nãy anh hùng lắm mà.

Khoa giữ chặt hai tay An rồi nằm lên trên người cô làm cô hốt hoảng thật sự.

-Em giỡn mà, anh Khoa đẹp trai nhất thế giới.

-Khỏi nịnh.

-Em đang mang long nhĩ trong người đó, anh không được đụng đến em đâu nha.

Không nhịn cười được, thế là Khoa chịu thua nằm xuống bên cạnh. Đạo này cứ mỗi lần bị Khoa chọc ghẹo là cô lại vin vào chuyện này. Chắc là muốn có baby lắm rồi đây, ráng đợi đi đêm động phòng cậu sẽ cho thỏa lòng mong ước.

Không khí đang vui vẻ đột nhiên chùng xuống, Khoa buồn bã nằm quay mặt qua hướng khác làm An ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

-Anh sao vậy?

-Sao em lại lừa dối anh?

Giọng Khoa buồn ơi buồn làm An càng thêm thất vọng, cô quàng tay qua ôm lấy người Khoa rồi nhẹ nhàng hỏi.

-Có chuyện gì anh nói em nghe đi, đừng như vậy em sợ.

-Anh với em chưa làm chuyện ấy mà em nói mình có thai, vậy em nói đi cái thai này là của ai?

Trời ạ, thì ra là Khoa nói chuyện này, An mỉm cười múa tay loạn xạ trên người cậu.

-Lần sau mà còn giỡn kiểu thế này là đừng trách em vô tình nha.

Khoa cười phá lên rồi quay người lại ôm chặt lấy An, cô vùng vẫy cỡ nào cậu cũng không chịu buông ra.

-Vợ anh dễ thương quá đi thôi, kiểu này cười về chỉ muốn ôm cả ngày không đi làm được luôn quá.

-Vậy thôi em đổi ý không lấy anh đâu, lấy về mà ôm cả ngày thì chẳng làm ăn gì được.

-Ban ngày ôm, còn ban đêm làm. Hay em muốn làm cả ngày cả đêm? Vợ anh mạnh dữ.

-Anh đúng là đồ đáng ghét.

An đỏ mặt rúc đầu vào ngực Khoa. Chẳng còn bao lâu nữa cô sẽ chính thức về chung một nhà với Khoa, cảm giác thật sự rất tuyệt vời.

Tất cả những khâu chuẩn bị cho đám cưới Khoa đã giúp cô lo ổn thỏa, cậu còn bắt cô ngày nào cũng phải ăn uống bổ dưỡng, đắp mặt nạ dưỡng da, uống nước ép trái cây, ngủ sớm để trong ngày cưới cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất.

Còn niềm hạnh phúc nào hơn khi cả hai đang bước vào một bước tiến mới trong tình yêu, giúp cho niềm hạnh phúc hiện tại thêm viên mãn và trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Ngoại Truyện 2

An gọi điện thoại cho Thái để kể cho anh nghe về hạnh phúc ngọt ngào làm anh cũng cảm thấy vui lây.

Thái bây giờ đã là một bác sĩ giỏi nhờ sự tận tâm của mình trong nghề, anh không muốn làm trong thành phố nên đã chuyển công tác sang một nơi khác. Vậy cũng tốt, nơi đó anh có thể bắt đầu lại từ đầu mà không cần bận tâm gì đến quá khứ nữa.

Hai anh em nói đủ thứ chuyện như mười năm mới gọi điện thoại một lần.

-Đám cưới Thỏ anh nhất định sẽ có mặt vì anh muốn xem cô gái xấu xí như Thỏ nhìn ngó đến mức nào trong bộ váy cưới.

-Không dám đâu, người ta đi phẫu thuật toàn thân rồi, bây giờ nhìn cứ như hotgirl đấy nhé. À quên, nhớ dẫn chị theo cho em xem mặt nha.

-Ừm, nếu cô ấy không có ca trực anh sẽ dắt theo. Thỏ nhất định phải hạnh phúc, nếu không anh bắt em làm món Thỏ xào lăn luôn đó.

Câu nói của Thái tưởng chừng đơn giản chỉ là một câu chọc ghẹo nhưng lại làm An cảm động rơi nước mắt, bởi nhìn lại những chuyện đã qua, anh như một người anh trai luôn bên cạnh và giúp đỡ em gái.

Bao nhiêu kỷ niệm đẹp, có cả tiếng cười lẫn nước mắt lại giúp hai người thêm gần nhau hơn. Cô thương và tôn trọng Thái, người anh trai từng bước qua bao thử thách của cuộc đời để có thể thành công như ngày hôm nay. “Anh nhất định cũng phải hạnh phúc nhé, anh của em.”

...

Chiều, đang loay hoay nấu nướng trong bếp thì Chi đến.

An nhìn Chi đầy bất ngờ, rồi nước mắt bất chợt rơi xuống.

Cảm giác đau nhói nơi lồng ngực khi nghĩ đến chuyện đã qua, suýt nữa thôi An đã mất Khoa mãi mãi.

Đã từng là bạn thân.

Từng xem nhau như chị em ruột thịt.

Từng an ủi, chia sẻ mọi thứ trong cuộc sống.

Vậy mà đã có lúc xem nhau như người xa lạ.

Đau lắm.

-Chi xin lỗi.

An vẫn đứng đó không nói một lời nào, cô muốn biết mục đích Chi đến đây để làm gì.

Gương mặt lạnh lùng của An làm Chi buồn lắm, cô đã rất ân hận vì những lầm lỗi trước kia, cô muốn được trở về với ngày xưa, được làm bạn thân của An như lúc trước.

-Chi biết mình thật điên rồ khi đã làm ra những chuyện như vậy, An tha thứ cho Chi được không?

-....

Vẫn im lặng, An chẳng biết mình sẽ nói gì vào lúc này, cổ họng cô nghẹn đắng không thốt nổi thành câu.

-An mắng chửi Chi đi, chửi bao nhiêu cũng được nhưng sau đó mình sẽ lại là bạn thân được không? Chi biết ngàn ấy tổn thương Chi gây ra thì sẽ rất khó khăn để chấp nhận người bạn như thế này nhưng An hãy tha thứ và xem Chi như một người bạn giống ngày xưa được không?

An khẽ gật đầu, cô đã quá mệt mỏi trong khoảng thời gian đen tối khi ngày ngày tình yêu và tình bạn cứ ám ảnh tâm trí mình, bây giờ cô thật sự muốn thoát khỏi cái nó để mình hoàn toàn quên đi không cần nghĩ đến nữa.

-An tha thứ cho Chi thật sao?

Chi cũng xúc động đến rơi nước mắt, thời gian qua cô đã sống trong dằn vặt vì những lỗi lầm của mình rồi, cô muốn trở về với cuộc sống hồn nhiên như trước kia cùng những người bạn thân thiết.

Chỉ cần An và Khoa tha thứ cho cô thì có lẽ cô sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.

-Chuyện đã qua cứ để cho nó qua, bây giờ An và Khoa cũng trở về bên nhau rồi nên Chi đừng tự trách mình nữa.

-Cảm ơn An nhiều lắm.

Hai người bạn cùng ôm nhau khóc, trải qua bao khó khăn cứ ngỡ tình bạn này không thể cứu vãn được nữa nhưng bây giờ, mọi thứ tốt đẹp đang trở về với cô.

Tình bạn bền vững, tình yêu tràn đầy, cuộc sống An hiện tại thật sự rất hạnh phúc.

....

Cuối cùng ngày trọng đại cũng đã đến, An căng thẳng đến mức cả đêm trằn trọc không ngủ được.

Một chút lo lắng, chút lảng lảng, chút hạnh phúc đan xen trong lòng.

Người cô yêu sẽ trở thành người một nhà với cô, còn niềm hạnh phúc nào to lớn hơn thế nữa chứ.

Mấy ngày này ba dặn dò rất nhiều điều, về cách cư xử khi làm dâu người ta, cách làm vợ, rồi phải nhẫn nhịn như thế nào. An biết ba cố giấu nước mắt trong lòng vì sợ con gái buồn bởi có ba mẹ nào lại muốn sống xa con cái đâu.

Không ngủ được, An nghĩ đến chiếc váy ngủ sexy của Chi tặng để dùng trong đêm động phòng mà cảm thấy xấu hổ. Chi cứ nói đi nói lại là đêm ấy phải mặc chiếc váy này mới quyến rũ, mà cô với Khoa yêu nhau mấy năm trời rồi thì cần gì quyến rũ nhau chứ.

Trời ạ, khó xử quá, có nên mặc không đây.

Nằm nghĩ đủ thứ chuyện trên đời rồi cũng đến sáng, An thức dậy với hai con mắt thâm quầng vì mất ngủ. Cô tắt bật chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa trước khi buổi lễ diễn ra.

-Vợ, sắp được lấy anh vui quá nên tối qua không ngủ được à?

Khoa gõ nhẹ lên đầu An mắng yêu.

-Người ta sắp làm cô dâu đó nghe, đừng có mà ăn hiếp em.

-Thôi đi bà nhỏ, ai dám ăn hiếp em. Vào trong đây trang điểm nhanh lên kéo trẻ vợ yêu.

Khoa dắt An vào trong, mẹ cậu đã ở đó đợi sẵn.

Đám cưới mà được mẹ chồng trang điểm cho thì còn gì bằng.

-Con chào bác.

-Bác cái gì nữa, gọi bằng mẹ chứ.

Mẹ Khoa mắng yêu.

An gãi đầu gọi “mẹ” mà có chút không quen, chắc dần dần rồi cũng quen mà thôi.

Trang điểm cho con dâu mà thằng con trai cứ ngồi chăm chăm nhìn, bà cảm thấy buồn cười.

-Con cũng đi chuẩn bị đi, ngồi đây làm gì.

-Con thích nhìn vợ con mà.

-Xiu nữa tha hồ mà nhìn, ra ngoài chuẩn bị đi.

Khoa miễn cưỡng đứng lên đi, trước khi đi còn chạy tới hôn lên má An một cái, làm như lâu lắm không được gặp vậy đó.

Xong xuôi đầu đuôi, bà giúp con dâu mặc váy cưới, chiếc váy vừa vặn tôn lên thân hình thon thả của An, trông cô cứ y chang một cô công chúa xinh đẹp. Đến cả An nhìn mình trong gương mà còn không nhận ra, tay nghề mẹ chồng quả thật rất giỏi.

-Hôm nay con dâu mẹ đẹp lắm. Hai đứa phải sống hạnh phúc để ba mẹ yên lòng nhé.

-Dạ, con cảm ơn mẹ.

An bước đến ôm lấy bà. Người ta thường nói lấy chồng sợ nhất cảnh mẹ chồng nàng dâu, nhưng bây giờ khi đã xảy ra quá nhiều chuyện cô cảm thấy mẹ chồng của mình rất gần gũi, dường như không còn bất cứ khoảng cách nào giữa hai người nữa.

-Mẹ đi chuẩn bị đón khách, con ở đây chờ nha.

Mẹ vừa đi ra thì Khoa cũng lén chui vào phòng, gì chứ cậu chờ cái khoảnh khắc này lâu lắm rồi nên nôn không chịu được.

-Sao anh lại vào đây?

An hơi bất ngờ khi thấy Khoa, còn Khoa thì đơ người ngấm An một chập mới hoàn hồn trở lại.

-Anh vào canh chừng em, lỡ có ai cướp mất cô dâu của anh sao. Hôm nay em đẹp thật đấy, đẹp nhất thế giới luôn.

Khoa bước đến ôm eo An, ánh mắt nhìn cô đầy trù mến.

-Em phải đẹp mới xứng với anh chứ.

An hạnh phúc nghiêng đầu vào vai Khoa, đôi vai đủ rộng để che chở cho cô trong cuộc đời này.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Ngoại Truyện 3

-Trời, xem hai vợ chồng nó tự khen nhau kìa.

Giọng Thăng oang oang ngoài cửa, cậu ta lúc nào cũng vậy, chưa thấy mặt đã nghe tiếng rồi.

Đám bạn thân bước vào làm náo loạn cả căn phòng yên tĩnh, không khí lãng mạn cũng bị phá tan nát.

-Vợ tôi không khen chẳng nhẽ khen vợ cậu?

Khoa đá mắt về phía cô bé đi chung với Thăng, cô bé này tầm khoảng 20 tuổi, trẻ trung, xinh đẹp.

-STOP. Mấy người yên tĩnh cho tôi ngấm cô dâu cái coi.

Long lên tiếng chấm dứt tình trạng hợp chợ sớm của đám bạn, gì chứ tụi này mà nói đến sáng cũng chẳng hết chuyện.

Mọi ánh mắt bắt đầu đổ dồn về phía An làm cô đỏ mặt cả lên.

-Bà An bình thường xấu xấu mà không ngờ làm cô dâu cũng được ghê đấy chứ.

-Bởi vậy mới nói sức mạnh của son phấn.

Thấy hai thằng bạn hùa nhau chọc An, Chi lên tiếng bênh vực bạn.

-Thôi đừng có chọc An nữa dù gì hôm nay cũng là ngày trọng đại của bạn ấy mà. Minh tặng quà thôi.

Nghe nhắc đến quà, mặt Long và Thăng gian lên bất thường.

Hai người lôi ra hai cái hộp đưa cho An.

-Quà cưới của tụi tôi đó, chúc hai người sống lâu không chết, đầu bạc yêu tình.

An cầm quà mà cảm thấy chút sợ, hai người này chắc chẳng đến mức tốt lành mà đi tặng quà cưới đàng hoàng như những người khác đâu. Cô đưa quà cho Khoa mở rồi hồi hộp chờ đợi.

Khoa mở cái hộp của Long trước, món quà bên trong làm cả bọn ôm bụng cười nghiêng ngả. Đó là mười hộp “áo mưa” được cột nơ màu hồng đẹp đẽ với cái thiệp hết sức dễ thương: “Chúc hai bạn thực hiện tốt kế hoạch hóa gia đình”.

Trời ạ, có ai dám cưới người ta mà tặng quà kiểu này không, thật là không thể lường trước đám bạn thân mình sẽ bày trò gì nữa đây.

-Cái này quy đổi ra tiền nghe, còn mấy cái “áo mưa” này cậu đem về nhà mà dùng.

-Quà đã tặng miễn đổi trả, đồng này hai vợ chồng cậu xài một tháng là hết chứ mấy.

Nghe Long và Khoa nói chuyện mà An đỏ cả mặt, đám bạn này đúng là bựa hết sức mà.

Từ đầu đến cuối, An toàn im lặng quá lắm chỉ cười rồi ngưng ngay làm cả bọn cứ thắc mắc mãi.

- Ê bà An, đừng nói bữa nay quyết tâm làm người vợ thực nữ nha.

- Trời ạ, người ta bây giờ là rác đã có sọt tất nhiên phải dọn dàng rồi.

Thắng và Long cứ kể tung người hứng làm An muốn hiền cũng không hiền được nhưng bộ váy cưới nặng oi là nặng vướng víu khiến cô không thể làm được cái gì hết.

An quay sang nhìn Khoa cầu cứu.

- Anh xã ơi, hai người kia ăn hiếp em kìa.

- Hai cậu mà còn chọc vợ tôi nữa thì đừng trách tôi vô tình.

Khoa một tay ôm eo An, một tay đưa lên cảnh cáo hai tên kia.

- Làm gì mà bảo vệ vợ ghê thế, thôi mở quà của tôi đi.

Thắng đá mắt về món quà để trên bàn, Khoa nhìn cậu nghi ngờ rồi cũng mở quà ra.

Trời ạ, quà là một chục cái quần trong dành cho Khoa, nhận quà của hai tên này mà muốn chịu không nổi.

Đúng là chỉ có bạn thân mới làm mấy cái trò này thôi.

- Tha hồ mà dùng nhé, thôi bọn tôi đi đây, hai vợ chồng tâm sự tiếp đi.

Cuối cùng mấy tên đó cũng chịu ra ngoài.

Chỉ còn hai người, Khoa dắt An tới ghế ngồi nghỉ ngơi.

- Sắp tới giờ rồi, em ngồi nghỉ xíu đi, anh đi ra đón khách xíu.

Khoa hôn lên trán An rồi ra ngoài.

An ngồi một mình trong phòng, không gian yên tĩnh làm cô suy nghĩ đến nhiều thứ từ tình yêu, gia đình, đến cuộc sống. Cô không than thân trách phận khi bản thân đã từng trải qua quá nhiều đắng cay bởi bây giờ thứ cô nhận lại được còn lớn lao hơn rất nhiều lần.

Đang nghĩ ngợi, bất chợt có người gõ cửa đưa cô một chiếc hộp nhỏ.

An mở ra xem, một chiếc vòng bằng vàng thật xinh đẹp và quý giá.

“Gửi con gái của mẹ.

Hôm nay là ngày con lên xe hoa, mẹ chẳng có gì cho con ngoài chiếc vòng này, đó là món quà cưới của bà nội con cho mẹ, bây giờ mẹ tặng nó lại cho con.

Mẹ xin lỗi vì mẹ không còn mặt mũi nào để đến dự đám cưới của con được, hãy tha thứ cho mẹ nhé. Chúc con gái ngày càng xinh đẹp và sống thật hạnh phúc như con xứng đáng có được.

Yêu con.”

An cầm món quà mẹ gửi mà nước mắt tuôn rơi, đây là lần đầu tiên mẹ nói yêu cô sau cái ngày đen tối ấy.

Cô tham lam muốn mẹ đến tham dự đám cưới mình, muốn nhìn thấy ánh mắt dịu dàng với những lời dặn dò con gái khi làm dâu người ta. Nhưng cô biết, nếu mẹ đến thì sẽ càng thêm buồn hơn trước những lời bàn tán của người đời.

An nhớ ngày xưa khi mẹ vẫn còn được mẹ yêu thương, mẹ lúc nào cũng ngồi ở giữa, hai tay ôm lấy hai cô công chúa nhỏ của mình.

“Con gái mẹ sau này nhất định sẽ rất xinh đẹp, chàng trai nào muốn vô nhà tán tỉnh chắc mẹ phải tuyển qua 3 vòng quá”.

“Đội hai con lớn rồi mẹ sẽ dắt hai đứa đi du lịch nước ngoài, sẵn tiện khoe con gái xinh đẹp của mẹ cho cả thế giới biết luôn”.

Những lời ngọt ngào của mẹ An không thể nào quên được, nhưng tất cả chỉ là quá khứ. Bây giờ cô cần sống với thực tại và hướng về tương lai hạnh phúc.

- Con gái chuẩn bị xong chưa? Đến giờ rồi đó.

Vừa thấy ba, tự dưng An ôm ba khóc nghẹn ngào, cái cảm giác khi nghĩ về mẹ, về tuổi thơ và những ngày tháng không được ở bên ba làm An không kiềm được nước mắt.

Càng đến gần thời khắc quan trọng thì người ta càng dễ xúc động hơn.

-Sao vậy con gái? Khóc trôi hết son phấn xấu lắm biết không?

-Con...nhớ...mẹ...

Ông Tân chỉ biết dỗ dành con gái mình, ông biết cái ngày trọng đại của mình ai cũng cần có ba mẹ bên cạnh, nhất là đối với cô bé đã chịu quá nhiều tổn thương như An.

Nhưng bây giờ điều ông chỉ có thể làm là yêu thương An nhiều hơn để có thể lấp đầy sự thiếu thốn tình cảm của mình.

-Ngoan, con gái có chồng rồi mà còn những nhẽo nữa. Sắp đến giờ rồi mình đi thôi.

Đưa tay quạt nước mắt, An nắm tay ba tiến vào bên trong khán đài.

Không gian tràn ngập hương hoa.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng chào đón sự xuất hiện của cô dâu.

Bao nhiêu ánh mắt của quan khách hướng về phía nhân vật chính.

Khoa đang đứng ở đằng kia chờ đợi, đẹp trai, lịch lãm.

An hồi hộp như tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác như muốn ngất đi vì quá nhiều thứ cảm xúc đan xen trong lòng.

Ông Tân dắt tay An lên khán đài rồi trao cho Khoa, chàng trai sẽ chăm sóc cho con gái mình suốt cuộc đời.

-Hãy chăm sóc con bé thật tốt nhé. Ông Tân căn dặn trước khi trao An cho Khoa.

-Dạ, ba yên tâm, con sẽ yêu và che chở cô ấy trọn đời.

An hạnh phúc nắm tay Khoa, giây phút này đây dường như tai cô chỉ còn nghe những lời nói ngọt ngào của Khoa mà không để ý đến âm thanh nào khác, ngay cả tiếng vỗ tay bên dưới của những người tham gia.

-Anh, em hạnh phúc lắm.

An nói nhỏ vào tai Khoa, cậu mỉm cười hôn lên tóc cô tình cảm.

-Anh cũng vậy, anh yêu em.

Ở bên dưới, nhìn thấy cử chỉ âu yếm của hai người dành cho nhau họ cũng cảm thấy hân hoan lây.

Một đám cưới thật viên mãn, cô dâu và chú rể xứng đôi vừa lứa.

Cái kết có hậu của một tình yêu chỉ tìm thấy ở những câu chuyện ngôn tình.

Ba năm cho một tình bạn đẹp.

Năm năm cho một tình yêu tràn đầy.

Một đời cho hạnh phúc trọn vẹn.

Thật chẳng dễ dàng gì để có thể cùng nhau bước chung trên một con đường như thế này, vì thế càng khó khăn lại càng trân trọng, càng yêu lại càng vun đắp cho tương lai.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngoại Truyện 4

Đám cưới diễn ra trong êm đẹp, cả ngày chạy tới chạy lui chuẩn bị nên hai vợ chồng cũng mệt bỏ hơi tai, cũng may ba mẹ chồng tâm lý bảo Khoa đưa vợ về phòng nghỉ ngơi lấy lại sức.

An nằm dài trên giường mệt mỏi rã rời, đến giờ cô vẫn chưa quen là mình đã chính thức làm vợ người ta rồi.

- Vợ ơi, anh say quá.

Khoa quàng tay quàng chân qua ôm chặt lấy An làm cô khó thở.

- Anh đô bắt từ mà, nhiều đó có xi nhê gì đâu mà say với xin, đi tắm nhanh lên cho em.

- Nhưng mà anh say quá làm sao mà tắm, hay vợ giúp chồng nha.

Đấy, lại biến thái nữa rồi đấy. Nhìn cái mặt tỉnh ruồi vậy mà nói xin ai mà tin cơ chứ.

An nhõng nhẽo.

- Thấy chưa, mới cưới về hôm đầu tiên đã hành hạ người ta rồi, vậy mà trước khi cưới nói ghê lắm, anh sẽ làm cho em cái này cái kia.

Cái gương mặt đáng yêu của An làm Khoa chịu thua luôn.

- Em đúng là miệng lưỡi, ngồi đây chờ anh đi tắm nha, không được ngủ trước đâu đấy.

Khoa đi rồi, còn một mình trong phòng, An lấy chiếc váy ngủ Chi tặng ra. Có nên mặc không đây, từ nhỏ đến lớn có bao giờ An mặc những kiểu đồ như thế này bao giờ đâu, cơ mà đêm tân hôn cũng phải đẹp một chút chứ nhỉ.

Suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng An cũng quyết định mặc vào người.

Chiếc áo mỏng manh mới mặc vào đã cảm thấy lạnh, cô vội leo lên giường đắp chăn chờ Khoa mà cảm thấy hồi hộp, tim đập liên hồi.

10 phút sau, Khoa bước ra thấy An nằm trên giường đắp chăn kín, mắt vẫn chăm chú vào quyển sách trước mặt, cậu vội bước tới lấy quyển sách gấp lại.

- Ngủ thôi.

Khoa quàng tay ôm lấy An, cảm giác có chút gì đó lạ lẫm, sao ôm đâu cũng đụng trúng da thịt thế này.

Thắc mắc, Khoa kéo chăn ra thì quả thật, một cô nàng cực kỳ quyến rũ đang nằm đó. Không thể kiềm chế được bản thân nữa, Khoa thì thầm vào tay An rồi với tay tắt đèn.

- Không ngờ vợ anh cũng biết cách quyến rũ chồng đó chứ.

- Anh làm em xấu hổ quá à.

An úp mặt vào ngực Khoa ngại ngùng.

Lần đầu tiên mặc những kiểu đồ này không ngại mới là lạ đó, đã vậy cái nụ cười gian gian của Khoa càng làm cô thêm thấp thỏm.

-Đó em người ta thường làm gì vào đêm động phòng?

-Đếm tiền.

-Sai bét.

-Ngủ.

-Sai luôn.

-Vậy chứ làm gì?

-Làm như vậy nè.

Mặt Khoa cười gian ơi là gian rồi nghiêng người qua hôn An đắm đuối, tay chân cũng không còn yên vị một chỗ nữa, nó bắt đầu sờ soạng khắp nơi.

Nhưng vừa mới đưa vào trong váy ngủ An đã la ầm lên làm Khoa giật mình. Mẹ chồng ở phòng bên cũng chạy sang tưởng hai đứa nhỏ có chuyện gì.

-Sao vậy con?

Mẹ Khoa đứng bên ngoài lên tiếng, Khoa đành phải ra mở cửa.

-Không có gì đâu mẹ, tại lúc nãy hai đứa giỡn nên vợ con bị té.

-Con bé có bị sao không?

-Dạ không sao, tụi con ngủ nha mẹ.

Đợi mẹ về phòng, Khoa đóng cửa lại rồi leo lên giường bẹo má An.

-Anh chưa làm gì mà đã la rồi.

-Tại em sợ...

-Yên tâm, ngoan ngoãn nghe lời anh là được rồi.

Nghe Khoa nói An cũng yên tâm phần nào. Nhưng vừa định tiếp tục thì điện thoại An có tin nhắn, cô vội cầm điện thoại lên xem.

“Chúc hai vợ chồng có một đêm tân hôn vui vẻ, nhớ mặc cái váy đó nha nhỏ”.

Đọc tin nhắn của Chi mà An tủm tỉm cười một mình.

Khoa vội giật lấy cái điện thoại của An bỏ xuống rồi tiếp tục.

...Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại lại phá đám, Khoa lui cui ngồi dậy lấy điện thoại nghe.

-“Tối nay nhớ đừng quên dùng quà của tôi nha”.

Long nói xong cúp máy, bọn này đang cố tình khùng bố phá nát cái đêm tân hôn của người ta đây mà.

Quyết tâm tắt điện thoại, Khoa quay lại giường thì điện thoại An hiển thị tin nhắn của Thắng.

“Hai vợ chồng đã động phòng chưa? Chúc may mắn...lần sau nha”.

Trời ạ, thật hết chịu nổi bọn này, Khoa đành phải tắt điện thoại của An luôn, trong lòng cảm thấy thoải mái vì không có ai quấy rầy nữa.

Nhưng may mắn lại không mỉm cười với Khoa lần nữa, An buồn ngủ quá nên trong lúc Khoa chuyên tâm xử lý hai cái điện thoại thì cô ngủ say sưa mất tiêu.

-Em yêu, dậy động phòng nào.

-Uhm....lạnh...

An vừa ngủ vừa rên rỉ, chiếc váy ngủ mỏng manh làm cô cảm thấy lạnh, cũng sắp cuối năm rồi mà.

Khoa mỉm cười đắp chăn cho An rồi ôm cô ngủ.

-Em đúng là heo, để xem ngày mai em có trốn được nữa không.

Thế là đêm tân hôn trôi qua êm đềm như thế đấy.

...

5h sáng, An lui cui thức dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà, dù gì cũng là con dâu phải làm tròn trách nhiệm một xíu.

-Sao dậy sớm vậy em? Ngủ thêm xíu nữa đi.

Khoa dùng tay ôm chặt lấy eo An làm cô không đứng lên được. An nhẹ nhàng gỡ tay tay Khoa ra nhưng càng gỡ Khoa càng giữ chặt.

-Để em xuống dưới chuẩn bị đồ ăn sáng nè, anh ngủ tiếp đi.

-Vậy đợi xíu anh phụ em.

Nói xong Khoa cũng thức dậy cùng An đi xuống bếp. Hai đứa cầm cùi chuẩn bị cả tiếng mới xong được bữa sáng, cũng tại Khoa toàn ngồi chọc phá vợ làm sao mà nấu cho nhanh được.

- Vợ ơi, rau này gọi là rau gì vậy vợ?

- Salad.

- Vợ ơi, vợ nấu món gì thế?

- Hủ tiếu.

- Vợ ơi, rau này rửa sao vậy vợ?

- ...

- Vợ ơi, vợ nấu hủ tiếu có bỏ muối không?

- ...

- Vợ ơi, vợ cắt thịt ra làm gì thế? Sao không bỏ nguyên cục bự vào nấu luôn cho nhanh?

Khoa ngồi hỏi đủ thứ chuyện trên đời, cô tình chọc An thôi chứ mấy cái kiến thức cơ bản này mà không biết mới lạ.

- Anh mà còn vợ ơi một tiếng nữa là chết với em đó, để yên cho người ta nấu coi.

Nghe An hù, Khoa không dám lên tiếng nữa nhưng ngồi không có chuyện gì làm nên lại ngửa tay ngửa chân, cậu bước đến ôm cô từ phía sau thủ thi.

- Sao mà anh yêu con heo này quá đi mất.

- Đồ đáng ghét nhà anh, lúc nào cũng chỉ biết nịnh với nọt.

An quay người lại hôn lên môi Khoa một cái rồi tiếp tục công việc, đúng là cặp tình nhân mới cưới lúc nào cũng ngọt ngào khiến người khác ghen tỵ.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Ngoại Truyện 5

Đứng trên lầu nhìn xuống thấy, ba mẹ Khoa cũng chỉ biết lắc đầu cho thằng con trai của mình.

Lớn già đầu rồi mà cứ mỗi lần ở bên cạnh An là lại y chang trẻ con. Không biết con bé có ma lực gì có thể khiến thằng con mình lúc nào cũng vui vẻ như thế.

- Cả ngày hôm qua vất vả rồi sao không ngủ thêm một xiu mà dậy sớm thế hai đứa?

Nghe tiếng mẹ, cả hai giật mình quay lại. An vội đẩy tay Khoa ra khỏi người mình nhưng khổ nỗi càng đẩy Khoa càng ôm chặt hơn mới ghê.

- Con mời ba mẹ ăn sáng ạ.

Lúc này Khoa mới chịu buông ra giúp An dọn thức ăn ra rồi còn galang kéo ghế, chăm chút cho cô từng chút một.

- Ăn thật nhiều vô cho nó bổ nè em.

- Vợ anh nấu cái gì cũng ngon hết à.

- Thương vợ quá.

- ...

Khoa cứ khen mãi làm An ngượng kinh khủng, với lại ai đòi lại trước mặt mẹ chồng mà khen vợ bao giờ đâu.

Nhưng cũng may ba mẹ Khoa tâm lý, và lại nuôi thằng con mấy chục năm cũng hiểu tính tình con trai nên chỉ mỉm cười.

-Cái thằng này, không phải chỉ biết khen vợ mà còn phải thể hiện bằng hành động nữa biết chưa, đừng có suốt ngày ăn hiếp con bé là không yên với mẹ đâu.

-Chưa gì hết mẹ đã thương con dâu nhiều hơn con trai rồi hen, ừ chịu.

-Bởi vậy con đừng có nghĩ đến chuyện ăn hiếp vợ.

-Con không ăn đâu, chỉ hiếp thôi.

-....

Không khí gia đình vui vẻ hẳn lên, dường như An không còn cảm giác khép nép trước mặt gia đình chồng nữa mà thay vào đó là một gia đình thật sự. Khoa như một chiếc cầu nối giúp cô và ba mẹ chồng hiểu và đến gần nhau hơn, điều mà không phải bất cứ ai cũng làm được.

...

Ấn sáng xong xuôi, hai vợ chồng Khoa lên đường đi hưởng tuần trăng mật.

Khoa chuẩn bị rất nhiều thứ cho tuần trăng mật này, nhất định phải cho An khoảng thời gian thật hạnh phúc, và nhân tiện đây thì cố gắng kiếm cháu cho ba mẹ bông luôn.

Nghĩ đến đây tự nhiên Khoa mỉm cười gian tà một mình làm An thắc mắc.

-Anh cười gì thế?

-Đâu có gì đâu, tại nghĩ đêm nay là đêm động phòng của hai đứa nên anh vui thôi.

-Chẳng phải hôm qua đã động phòng rồi sao?

-Có làm ăn được gì đâu mà động phòng, cho nên đêm nay anh sẽ không làm vợ thất vọng đâu.

-Anh đúng là biến thái.

An xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, ở chung với người này hoài chắc tương lai cũng bựa giống vậy luôn quá.

Đêm đầu tiên ở nhà không làm gì được thì đêm thứ hai ở khách sạn chỉ có hai người chắc sẽ thành công tốt đẹp đây, nghĩ vậy làm Khoa cảm thấy phấn khích.

An và Khoa lang thang dạo chơi khắp nơi, chỗ nào trong mắt họ cũng đẹp, cũng đáng ngắm bởi chỉ cần đi cùng nhau thì mọi thứ đều trở nên hấp dẫn và xinh đẹp.

-Anh xem kia, biển ở đây trong xanh quá.

-Vẫn không bằng vợ của anh mà.

...

-Anh ơi, con gấu kia có cái mặt y chang anh luôn, đẹp trai quá.

-Vậy em vô đó mà cưới con gấu đó đi.

...

-Anh ơi, cái bức tượng đó đẹp giống em ghê chưa?

-Hoang tưởng.

...

-Anh ơi, em đói quá, anh dẫn em ăn món gì ngon ngon đi.

-Xíu về anh cho em tha hồ ăn thịt anh, chịu không?

...

-Anh ơi, em đi hết nổi rồi, anh cõng em đi đi.

-Em đúng là con heo lười, leo lên anh cõng.

....

-Anh ơi, em khát Cocacola quá à.

-Đi hưởng tuần trăng mật mà anh có cảm giác như đi hành xác vậy đó.

...

-Anh ơi, mưa rồi, mình tắm mưa đi anh.

-Thôi, tắm mưa với em mất công Thiên Lôi chụp hình nữa, khổ.

...

Cả buổi tối đi dạo chơi cũng thấm mệt, cả hai vợ chồng tắm rửa đi ngủ sớm.

Khoa bắt đầu tắt đèn chuẩn bị chiến dịch. Còn An cảm thấy có chút sợ sợ, lần đầu tiên của người ta mà, nghĩ sao không sợ được chứ.

-Anh ơi, em sợ.

-Không có gì phải sợ hết, anh sẽ rất nhẹ nhàng.

-Nhưng mà em sợ lắm, để dành ngày mai nha anh, em hứa. Năn nỉ chồng yêu luôn đấy, em yêu anh nhất trên đời.

Cái mặt tội nghiệp của An làm Khoa mềm lòng, thế là đành gác lại mọi chuyện để dành đến ngày mai vậy.

-Em đúng là lắm trò, ngủ thôi.

Đêm thứ hai lại là một đêm trôi qua êm đềm.

Đêm thứ ba lại đến, lần này Khoa quyết tâm cho dù An có van xin thế nào cũng không tha thứ.

Tắm rửa xong, nhìn thấy An nằm sẵn trên giường, Khoa mỉm cười bước tới.

-Hôm nay em sẵn sàng sớm thế?

-Anh, dạ dày em lại đau.

An ôm bụng nhăn nhó, thấy An đau Khoa cũng chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến chuyện đó nữa.

Cậu dịu dàng đặt tay lên chỗ đau.

-Đau nhiều lắm hả? Cái tội chiều bảo ăn mà không chịu ăn đây.

-Đau lắm. Anh ôm em chặt vào đi.

Thương quá, Khoa nằm xuống bên cạnh ôm chặt lấy An.

Cô trần trọc đau đớn mãi đến khuya mới có thể chợp mắt được.

-Lần sau mà còn không nghe lời anh là anh đánh đòn thật luôn đó, đồ ngốc.

Khoa thủ thi rồi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đấy, đêm thứ ba trôi qua nhẹ nhàng như thế đấy.

Đến đêm thứ tư, lần này chắc sẽ chẳng có gì cản trở chuyện vợ chồng này nữa đâu.

Tối đến, hai vợ chồng chuẩn bị lên giường thật sớm. An cũng cảm thấy áy náy nên muốn bù đắp đêm nay cho Khoa. Nhưng khi mới vừa bắt đầu thì điện thoại An reo, là ba gọi nên không thể không nghe máy.

Lần đầu tiên xa con gái lâu như vậy nên ông Tân có nhiều chuyện muốn nói với An lắm.

Chuyện ba mẹ chồng.

Cuộc sống của An ở một ngôi nhà xa lạ.

Chuyện ăn uống.

Chuyện vợ chồng của hai đứa.

Rồi còn nhắc nhở nhiều điều lắm.

An cứ say sưa nói chuyện với ba một hồi quay lại thì Khoa đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào rồi.

Cô dịu dàng cúi xuống hôn má Khoa.

-Ngủ ngon nhé, tình yêu của em.

Có ai giống vợ chồng nhà này không biết, tuần trăng mật sắp hết mà đến bây giờ vẫn chưa được động phòng, tối nay bằng bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành sứ mệnh mới được.

Đêm thứ năm, Khoa lên giường cốt chuẩn bị tinh thần để đối phó với mọi tình huống.

-Anh ơi hôm nay em mệt.

-Yên tâm, anh sẽ giúp em hết mệt ngay đó mà.

-Em muốn đi vệ sinh.

-Đừng có bày trò, nằm yên đó cho anh.

-Nhưng mà em sợ lắm.

-Có gì đâu mà sợ, mình là vợ chồng mà.

-Í chết, hôm nay là ngày đèn đỏ của em.

-Xạo nữa, mười ngày nữa mới đến.

-Em quên mất là mình chưa tắm, anh nằm chờ em xíu nha.

-Cho em 5 phút, nhanh lên đó.

Ở trong phòng tắm, An nghĩ đến viễn cảnh sắp xảy ra mà có chút sợ hãi, người ta nói lần đầu tiên sẽ rất đau, còn ghê hơn cả chết nữa.

An sợ lắm, nhưng vợ chồng mà, chuyện này bắt buộc phải xảy ra, nhất là đối với cặp vợ chồng mới cưới tình cảm mặn nồng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ngoại Truyện 6

Cả buổi không thấy An ra, Khoa biết ngay là cô sợ nên mới đẩy cửa phòng tắm bước vào.

Một thân hình kiều diễm xuất hiện trước mặt, chưa bao giờ Khoa thấy An quyến rũ và xinh đẹp như bây giờ.

An cũng vô cùng bất ngờ khi Khoa xuất hiện, cô dùng tay che phần trước của mình, mặt ửng đỏ xấu hổ.

-Anh,...sao anh lại vô đây?

Nhẹ nhàng kéo tay An xuống, Khoa không nói gì bế An vào bồn tắm rồi dịu dàng vuốt ve gương mặt cô.

-Anh....

-Đừng sợ, mình đã kết hôn rồi mà.

Rồi Khoa nghiêng người mình qua hôn An, nụ hôn thật sâu làm An không thể cưỡng lại được. Bàn tay Khoa ôm lấy eo cô rồi vuốt ve thân hình nuột nà của cô.

Dưới làn nước, cả hai người trao cho nhau nụ hôn say đắm

Rồi không kiềm lòng được nữa, Khoa bế An lên giường, rất nhẹ nhàng cậu đưa tay chạm nhẹ lên đôi gò bồng của cô.

Cơ thể An lúc này bắt đầu rạo rực, đôi gò bồng nhô lên làm Khoa mê mẩn. Cậu tùy ý xoa nắn theo ý mình rồi thủ thi vào tai cô đầy mê hoặc.

- “Vợ anh thật sự rất hấp dẫn”.

Không dừng lại ở đó, Khoa bắt đầu đưa tay xuống dần, bàn tay đặt nhẹ lên vòng eo thon gọn rồi tiến dần xuống dưới chỗ bí hiểm làm cô cảm thấy khó chịu.

An cong người khó chịu với mỗi cử chỉ âu yếm của Khoa nơi vị trí nhạy cảm ấy, cô khép chặt chân khi ngón tay cậu đưa vào.

- Ừm...khó chịu quá....

Cảm thấy toàn thân không thoải mái nhất là ở nơi thâm cung bí hiểm, An lấy tay cố gắng đẩy Khoa ra, hai chân khép chặt lại.

Nhẹ nhàng tách hai chân An ra, Khoa đưa ngón tay mình vào thám hiểm trước.

- Ừm...anh...khó...chịu...um...

An khẽ rên rỉ theo từng động tác của Khoa, tay không chịu nổi cố gắng đẩy người phía trên ra.

-Ngoan nào, sẽ hết khó chịu ngay thôi.

Khoa giữ tay An lại, trấn an cô trước khi lấy đi lần đầu tiên của cô.

-Dừng...lại...đi...anh...em...chịu...hết...nổi...rồi...

-Ngoan, anh sẽ giúp em dễ chịu.

Khoa liệng hết quần áo mình xuống đất rồi rất nhẹ nhàng đưa vào.

Cảm giác đau đớn khiến An gần như ngất đi, cô la lên rồi nói bằng giọng yếu ớt.

-Đau quá...đừng...

-Sẽ không sao đâu, em đừng lo.

Khoa nâng niu An từng chút một như một viên pha lê mong manh dễ vỡ, từng hành động của cậu rất nhẹ nhàng để cô cảm thấy dễ chịu nhất, dần dần cô cũng dần thích nghi rồi hòa theo từng động tác của Khoa.

Đêm ấy cả hai người quện làm một, lần đầu tiên của cô đã trải qua ngọt ngào như thế.

...

Thức dậy với toàn thân đau đớn đến mức không thể cử động được, An nằm thút thít khóc làm Khoa tỉnh giấc.

-Sao vậy em?

Khoa nâng đầu An gogi trên cánh tay mình, rồi nghiêng người qua kéo cô vào lòng.

-Em đau quá, có phải em bị gì rồi không anh?

-Đồ ngốc này, lần đầu ai cũng bị đau như thế hết. Ngoan, anh thương.

Nghe Khoa nói An cũng yên tâm phần nào, thật sự cô không nghĩ là lại đau nhiều như thế.

Cô rúc vào ngực rồi ôm chặt lấy thân hình to lớn của cậu.

- Anh ơi, em đau lắm

- Nằm đây đợi anh đi pha nước ấm cho nha, tắm bằng nước ấm sẽ giảm đau đó.

Khoa dịu dàng hôn lên trán An rồi mới đi, cậu biết lần đầu tiên An sẽ rất đau đớn nên phải có trách nhiệm giúp cô làm dịu bớt cơn đau.

Xong đâu đó, Khoa bế An cho vào bồn tắm rồi ngồi cạnh bên chờ đợi.

- Anh ra ngoài cho em tắm cái coi.

- Hàng của em lớn bé thế nào anh biết hết trơn rồi ngại gì nữa.

Ờ mà cũng đúng thôi, vợ chồng mà thấy nhau cũng là chuyện hết sức bình thường. Có chồng biến thái thì mình cũng phải biến thái theo mới hợp được chứ.

- Vậy anh giúp em tắm đi.

Khoa bẹo má trước nụ cười đáng yêu của An, cậu giúp An tắm rửa rồi mặc quần áo cho cô.

- Đờ đau chưa vợ?

- Đờ rồi, nhưng bây giờ vợ đã chính thức có thai rồi, chồng công vợ đi dạo biển nha.

- Hả? Nhanh vậy sao?

- Chứ sao, vợ mà.

- Thua vợ rồi đó, lên chồng công đi.

Hai người lang thang ngoài bãi biển, cùng đón những tia nắng ấm áp chiếu rọi xuống làn nước trong xanh..

An ngồi tựa đầu vào vai Khoa nhìn ngắm những con sóng nối tiếp nhau xô vào bờ.

Hạnh phúc đơn giản chỉ như thế, có thể ngồi cạnh bên nhau, cùng nhìn về một phía mà không cần quan tâm thế giới ngoài kia lắm chông gai như thế nào. Chỉ cần nơi nào có anh, có em thì nơi đó sẽ đông đầy hạnh phúc trọn vẹn.

...

Cứ thế, cuộc sống đôi vợ chồng son rất hạnh phúc. Tình cảm giữa ba mẹ chồng và con dâu cũng rất tốt, ba mẹ Khoa cũng muốn hai đứa nhỏ có không gian riêng nên mua một căn nhà nhỏ nhỏ tặng cho hai vợ chồng.

Mỗi ngày đi làm, Khoa luôn tranh thủ về thật sớm để được gặp An, tình cảm vẫn rất mặn nồng như thuở mới yêu vậy.

- Vợ ơi, chồng đói.

- Chờ xíu vợ nấu cơm ăn nha.

- Không thích ăn cơm, thích ăn vợ cơ.

Khoa bế An lên phòng, cái mặt dờ dờ ương ương nhìn biến thái thôi rồi.

- Anh thả em xuống để em đi nấu cơm nè.

- Bây giờ anh hết muốn ăn cơm rồi.

Đặt An lên giường, Khoa xử lý cô nhanh gọn lẹ.

Kiểu này mai mốt không dám ở nhà chờ chồng về quá, nguy hiểm chết mất.

- Anh suốt ngày chỉ biết ăn hiếp em.

- Vậy anh đi ăn hiếp người khác em chịu không?

An gói đầu lên ngực Khoa, mùi tóc cô làm Khoa cảm thấy thật dễ chịu.

Cô lúc nào cũng giống như một đứa trẻ thích làm nũng, cứ muốn được Khoa ôm ấp cưng chiều mãi thôi.

- Anh ơi, em đói.

- Vậy xuống dưới anh phụ em nấu cơm nha.

- Tại anh làm em mệt đi không nổi luôn nên hôm nay anh nấu cơm nha.

An nhõng nhẽo chui vào trong chăn, cái tội để yên cho người ta làm việc thì không chịu, cứ thích hành hạ người khác bây giờ cô hành hạ lại cho biết tay.

- Được rồi, đợi anh xối nha.

Từ ngày cưới An về, Khoa cũng chăm chỉ phụ giúp việc bếp núc với vợ nên cũng biết nấu ăn chút chút.

Nhớ mấy hôm đầu Khoa trở tài, hai đứa lúc nào cũng ra tiệm ăn vì thức ăn không thể nào nuốt nổi. Nhưng bây giờ khác rồi, Khoa lên tay hẳn, nấu ăn nhiều khi còn ngon hơn vợ nữa đó chứ.

Khoa xuống bếp nấu nướng xong xuôi đầu đó rồi lên phòng gọi An xuống ăn cơm.

- Heo lười, dậy ăn cơm nè.

An ửử oải mắt nhắm mắt mở thều thào.

- Em buồn ngủ.

- Ngoan, dậy ăn rồi ngủ không thôi sẽ đau dạ dày đó.

Khoa vẫn kiên nhẫn gọi An dậy nhưng cô lười lắm, đang ngủ ngon có ai muốn dậy bao giờ đâu.

Nghiêng người qua gối đầu lên đùi Khoa, An nằm ngoan ngoãn ngủ như một đứa bé đáng yêu.

- Bỏ tay với con heo lười này rồi, có ai mua tôi bán đi cho biết.

Nói vậy thôi chứ Khoa cũng nằm xuống ôm An ngủ.

Ánh mắt Khoa nhìn cô âu yếm toát lên vẻ hạnh phúc kỳ lạ, một cô gái bình thường sao lại có thể khiến cho người bên cạnh cảm thấy ấm áp như thế này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Ngoại Truyện 7

Sáng, Khoa dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng xong xuôi đầu đấy rồi mới gọi An dậy.

- Dậy ăn sáng rồi còn đi dạy nè heo lười.

An mệt mỏi chui đầu ra khỏi chăn, mắt vẫn không buồn mở, miệng lẩm bẩm.

- Em mệt quá không dậy nổi.

- Sao thế? Em ốm à?

Nhìn thấy sắc mặt An không được tươi tắn như mọi ngày, Khoa lo lắng đưa tay sờ trán cô, cũng may là không sốt.

- Em mệt lắm, chắc hôm nay em xin nghỉ một ngày.

- Anh đưa em đi khám nhé?

- Không cần đâu, anh đi làm đi.

Trong người cảm thấy khó chịu, An chỉ muốn nằm một chỗ chứ không muốn bước xuống khỏi giường.

Hôm nay bên Khoa khai trương cửa hàng mới nên phải đến sớm để chuẩn bị, cậu cúi xuống hôn lên trán An rồi dặn dò.

- Em ngủ thêm xíu rồi dậy ăn sáng nha, ở nhà mệt quá thì gọi cho anh liền đó.

-Em biết rồi.

Khoa đi mà cũng không yên tâm lắm, cậu tranh thủ xong việc thật sớm để về nhà xem tình hình của An như thế nào.

Mấy ngày nay cô ăn ít hẳn, tối ngủ cũng không ngon giấc làm Khoa lo lắng không yên, không biết cô có đang mắc bệnh gì không nữa.

...

An ở nhà chuẩn bị cơm trưa đợi Khoa về, dạo này cứ mỗi sáng thức dậy là cô thấy uể oải trong người, chắc lại sắp ốm rồi đây.

-Em thấy đỡ hơn chưa?

Vừa về đến nhà Khoa đã quăng đồ xuống ghế rồi bước đến ôm eo An, cô cũng quay lại hôn lên cằm cậu tình cảm.

-Em đỡ rồi, anh lên thay đồ đi rồi xuống ăn cơm.

-Tuân lệnh bà xã.

Trong lúc đợi Khoa thay quần áo, An ở dưới bếp dọn thức ăn ra bàn sẵn sàng chờ cậu xuống.

Hai vợ chồng ăn cơm mà tình cảm ghê lắm, vừa gấp thức ăn cho nhau lại vừa trêu ghẹo nhau.

Nhưng mới ăn được vài đĩa An cảm thấy bụng có cảm giác đau đau, cô ôm bụng nhăn nhó.

-Em bị sao thế?

Thấy An mặt mày xanh mét, Khoa lo lắng.

-Bụng em tự nhiên đau, anh ăn tiếp đi nha, em đi nằm một lát.

Không đợi An đứng lên, Khoa bước tới bế cô lên lầu rồi đặt tay lên bụng cô.

-Sáng không chịu ăn sáng đúng không? Giờ đau dạ dày rồi đây.

Hình như đau kiểu này đâu có giống như đau dạ dày đâu ta, nhưng cũng không giống như đau bụng của con gái, vậy thì rốt cuộc bị đau gì đây.

Nhắc đến chuyện này mới để ý, nếu như An nhớ không nhầm thì mình đã bị trễ gần nửa tháng rồi, có khi nào...

An ngồi bật dậy rồi đứng lên lấy cái áo khoác định đi ra ngoài liền bị Khoa cản lại.

-Em đi đâu đó? Đang bị đau bụng mà.

-Em chạy ra đầu ngõ mua thuốc xui.

-Để anh đưa đi, ngộ nhớ xui ngoài đường là tiêu.

-Nhưng...

Tình hình này làm sao bây giờ, An nôn nóng muốn biết kết quả ngay lập tức nhưng Khoa cứ đòi đi thế nào làm sao mà mua được. Chưa có kết quả chính xác nên cô cũng không nói cho Khoa nghe sợ cậu hi vọng rồi lại hụt hẫng.

Khổ nỗi An càng ngăn cản Khoa lại càng lo lắng.

-Em có gì giấu anh đúng không? Bụng em bị đau làm sao nói anh nghe.

-Không phải, tại...

-Tại sao?

-Tại em bị trễ gần nửa tháng rồi, người cứ hay buồn nôn nên em sợ có khi nào...

Khoa chăm chú nghe xong tự nhiên thấy phấn khởi hẳn ra, cậu bế cô lên giường rồi dọn đồ.

-Anh hiểu rồi, nằm yên một chỗ đợi anh nha chưa.

Nói xong Khoa chạy một mạch ra đầu đường mua cả chục que thử thai cho An đến nỗi vừa thấy An còn phải giật mình.

-Anh làm gì mua nhiều dũ vậy? Một cái là đủ rồi.

-Thôi, mua vậy cho an toàn.

Bó tay với Khoa, An ngồi dậy cầm đồng hồ vô trong nhà vệ sinh, Khoa cũng lọt tọt đi theo sau làm An không nhịn được cười.

Cô chìa đồng hồ đưa cho Khoa.

-Hồng ấy anh đem vô trong thử giùm em đi.

-Rất tiếc là anh không có khả năng đó, vào trong thử nhanh lên cho anh.

Trời ạ, người ta mới là người phải hồi hộp chứ, đằng này Khoa còn nôn nóng hơn An nữa mới ghê, kiểu này mà không có thai chắc cậu hụt hẫng lắm.

-Xong chưa em, anh đợi hết nổi rồi.

Mới vào có một chút xíu Khoa đã đứng bên ngoài hồi thúc la ré inh ỏi rồi. An nói vọng ra.

-Đợi em thêm xíu nữa nha.

10 phút sau, An vừa mở cửa chưa kịp mở miệng Khoa đã lao vào rồi, cậu nhìn qua một lượt rồi bế An chạy khắp phòng.

- Hai vạch rồi, hai vạch rồi.

Nhìn Khoa vui mừng y chang đứa con nít nhận được món quà mình yêu thích vậy, cô đánh nhẹ vào vai cậu.

-Anh, em bé....

Lúc này Khoa mới sực nhớ lại, cậu ngưng ngay lập tức rồi rất nhẹ nhàng đặt An xuống giường.

-Anh quên mất, xin lỗi vợ, xin lỗi con nha. Yêu quá đi mất.

Khoa xoa xoa cái bụng phẳng lì của An làm cô buồn cười.

-Còn chưa chắc chắn mà anh, để khi nào có kết quả siêu âm chính xác rồi anh hãy cho mọi người biết nhé.

-Hay giờ mình đi luôn em.

-Hôm nay em mệt lắm, ngày mai nha.

Tâm trạng đang phấn khích nên An nói gì Khoa cũng làm theo hết, bây giờ cô thích gì cậu cũng chiều tất mà không một lời than vãn.

Cậu nằm bên cạnh rồi cứ tùm tùm cười mãi. Ba mẹ ngày nào cũng than đi than lại cái điệp khúc muốn có cháu để bông bế cho vui nhà vui cửa, bây giờ mà biết An có thai chắc sẽ vui sướng lắm đây.

-Sao anh yêu con heo này quá đi.

-Anh yêu cái bụng em thì có, trước khi có cái vụ này anh có vui vậy đâu.

-Đừng nói là ghen tỵ với con nha, có thêm một thành viên tất nhiên anh phải vui hơn rồi. Dù vậy nếu cục cưng này có hay không anh vẫn yêu em nhất mà.

Khoa nịnh nọt làm An mỉm cười hạnh phúc.

Không biết từ bao giờ, cậu biết trân trọng một người nào đó nhiều đến thế.

Không biết từ bao giờ, cậu có cảm giác ngập tràn hạnh phúc, cứ muốn quẩn quýt với người ấy không rời.

Và không biết từ bao giờ, cậu lại yêu trẻ con như thế, mỗi lần nhìn thấy bất cứ đứa trẻ nào thì trong lòng dâng lên cảm giác mong chờ chào đón sinh linh bé nhỏ chào đời.

...

Bạn đang đọc truyện *Cắm Em Rồi Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ngoại Truyện 8

Buổi chiều, đang mơ màng ngủ thì nghe tiếng nói chuyện dưới lầu, An lười biếng không muốn thức dậy nhưng nghe kỹ lại hình như là tiếng của mẹ chồng nên không thể không xuống.

Vừa nhìn thấy An từ cầu thang bước xuống Khoa đã nhanh thật nhanh chạy lên điu cô xuống, cái người này cứ làm như cô đi không nổi vậy đó.

-Anh đừng làm vậy mẹ nhìn thấy kìa.

-Có sao đâu, anh còn đang định bế lên đấy chứ.

An liếc xéo Khoa một cái, cậu lúc nào cũng làm quá mọi chuyện lên hết.

-Con chào mẹ, mẹ tới lâu chưa mẹ?

An lễ phép chào mẹ, hôm nay trông mẹ rất vui vẻ, từ nãy giờ nhìn thấy hai vợ chồng cô mẹ cứ cười suốt không biết có chuyện gì mà lại vui như thế.

-Mẹ cũng mới tới thôi. À, mẹ có nấu gà tiềm măng qua, con ăn nhiều nhiều vô lấy sức mà nuôi em bé trong bụng nữa.

Nghe mẹ nói, An quay phắt lại nhìn Khoa, đã nói là khi nào có kết quả siêu âm hẵng nói cho mọi người biết thế mà chưa gì hết đã thông báo khắp nơi rồi.

Khoa nhìn thấy ánh mắt của An là hiểu ngay, cậu gãi gãi đầu ra vẻ biết lỗi.

-Con cảm ơn mẹ, đợi xúu đói rồi con ăn nha mẹ.

-Ừm, ăn nhiều vô một chút, hôm nay thấy con xanh quá. Thằng Khoa nó gọi điện nói con bị đau bụng, đau sao nói mẹ nghe.

-Dạ con cứ bị đau âm i ở bụng dưới, người mệt mỏi không muốn ăn gì hết.

-Khi mang thai những tháng đầu thường sẽ có những triệu chứng này, con gắng ăn và nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu đau quá thì đừng làm gì hết, mẹ sẽ thường xuyên qua chăm con.

Những lời ngọt ngào của mẹ chồng làm An rơi nước mắt, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ được yêu thương như thế bởi trước kia bà là người ngăn cản nhiều nhất cuộc tình này.

Đã lâu lắm rồi cô không được nghe những lời dặn dò yêu thương từ mẹ, lâu lắm rồi cô không cảm nhận được tình cảm gia đình trọn vẹn nhưng đôi lại ông trời mang đến cho cô một người mẹ chồng bù đắp những khoảng trống ấy. Từ khi lấy Khoa, cô lúc nào cũng được ba mẹ chồng quan tâm, chăm sóc. Cô cảm nhận được họ không xem cô là người lạ nữa mà là một người thân trong gia đình.

Mẹ luôn nhắc nhở cô ăn uống đầy đủ, có món gì ngon cũng để dành cho con dâu.

Mẹ dặn dò con trai phải biết yêu thương và đỡ đần công việc cho vợ.

Mẹ ân cần quan tâm khi cô cảm thấy cơ thể không khỏe, mẹ nấu món này món kia ép cô ăn cho bằng được.

Không biết từ bao giờ cô đã xem mẹ như là mẹ ruột của mình, dường như không còn bất cứ khoảng cách nào giữa mẹ chồng con dâu nữa.

-Cái con bé này sao lại khóc? Mệt lắm hả con?

Thấy An khóc, bà qua ngồi bên cạnh vỗ về, trong đầu cứ nghĩ là con dâu lo lắng khi mang thai nên mới thế, bà an ủi.

-Yên tâm đi con, những triệu chứng này là bình thường không có gì là bất thường hết. Ngày xưa mẹ có thai thằng Khoa, nó hành mẹ nằm liệt giường, ăn không được, ngủ cũng không yên đã vậy một ngày không biết nôn bao nhiêu lần cho kể. Có hôm bụng đau quặn quại mẹ tưởng không giữ được nó nữa nên khóc quá chừng quá đất, không ngờ bây giờ lớn lên nó lại có thể đẹp trai đến thế.

-O, hai người nói chuyện chẳng thêm quan tâm gì đến con luôn à?

Khoa ở ngoài xen vào, từ ngày có An về, mẹ lúc nào cũng con dâu này con dâu nọ, hình như mẹ thương con dâu hơn con trai rồi thì phải.

-Con có thai giùm vợ đi rồi mẹ quan tâm con.

-Có được con cũng ráng có rồi, chứ nhìn vợ con mệt mỏi con thương lắm.

Khoa ôm vợ nịnh nọt, từ bây giờ cậu phải cố gắng chăm sóc vợ nhiều hơn vì cô đã rất vất vả và khi mang thai rồi.

-Cái thằng này, sắp làm bố đến nơi rồi mà vẫn còn trẻ con như thế. Thôi mẹ đi về lo cơm nước cho ba, nhớ hâm lại canh gà cho con bé ăn nha chưa.

-Yes, madam

Đợi mẹ đi rồi, An mới nhõng nhẽo ôm lấy Khoa tình cảm

-Chồng ơi, lỡ như kết quả thử thai sai thì sao, chồng có buồn không?

-Có gì đâu mà buồn, từ từ có cũng được chứ nhìn vợ mệt chồng xót lắm.

-Chồng thích con trai hay con gái vậy chồng?

-Con nào chồng cũng thích hết, con trai thì nghịch ngợm giống vợ, còn con gái dịu dàng giống chồng.

-Ồ, hình như có cái gì đó sai sai.

-Đùa thôi. Vợ vất vả quá, chồng thương lắm.

-Chồng nè, mai mốt bụng vợ chà bá lửa, người phi nhiêu xấu ời là xấu chồng có chê vợ không?

-Tất nhiên là không rồi, trong mắt chồng vợ lúc nào cũng xinh đẹp nhất.

-Chồng đúng là khéo nịnh.

-Vợ ời vợ à, chồng yêu vợ quá đi mất, cảm ơn vợ đã trở về bên chồng nhé.

Giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống thay cho tất cả lời yêu thương được ấp ủ trong lòng.

Có thể ai đó rất yếu đuối, tưởng chừng như chỉ cần một chút sóng gió cũng đủ gục ngã nhưng trong tình yêu lại mạnh mẽ lạ thường.

Cô gái ấy dám bước về phía trước nơi có bóng dáng người yêu thương dẫu rằng nơi ấy, mây đen giăng khắp lối không tìm thấy lối đi.

Dám đứng lại đối diện với nỗi đau của riêng mình để người mình yêu được hạnh phúc.

Dám sống với tình yêu theo tiếng gọi của con tim mà bỏ qua những lời đàm tiếu của những người xung quanh.

Dám vẽ ra một tương lai mà mình mong ước dẫu đôi lúc con đường phía trước xa xăm đến nỗi khiến người ta nản lòng.

Dám từ bỏ tất cả mọi thứ để theo đuổi mục đích mà bản thân đã lựa chọn.

An biết tự sức mình không có đủ bản lĩnh để làm những việc đó nhưng khi bước vào tình yêu với Khoa thì cô bỗng trở nên mạnh mẽ và can đảm. Không có Khoa có lẽ bây giờ cô vẫn là một cô gái ưu tư hàng ngày chỉ biết làm bạn với nước mắt.

An cảm nhận được tình yêu trong cô mỗi ngày lại thêm đông đầy, chỉ cần có anh thì cuộc sống mới trở nên trọn vẹn và ý nghĩa.

...

Mỗi lần em xa anh thì tay anh luôn đủ dài để níu kéo em lại.

Mỗi lần em bước đi thì bàn tay ấy vẫn không bao giờ buông cho dù đôi lúc anh cảm thấy không có điểm tựa để bầu vịu.

Mỗi lần em cô đơn một mình thì anh luôn xuất hiện, đó là lúc anh chạy đến bên em, hay lắng nghe giọng nói qua điện thoại có khi chỉ là hiện hữu trong giấc mơ của em vài giây phút ngắn ngủi nhưng cũng đủ lấp đầy nỗi nhớ trong em.

Mỗi lần em cảm thấy mình lạc lõng giữa phố phường nhộn nhịp thì lúc ấy tay anh lại nắm lấy tay em để em nhận ra rằng cho dù có đi bất cứ đâu, hay khi tất cả mọi người đều thờ ơ với em thì anh vẫn không bao giờ bỏ rơi em dù chỉ một lần.

Những lúc chỉ có một mình như thế thì em lại nghĩ đến câu nói của anh “Đồ ngốc, nếu không có sự cho phép của anh thì cảm em không được rời xa anh nửa bước”. Câu nói ấy khiến em cảm thấy mình luôn ở trong sự che chở của anh. Có đôi khi không chịu nổi sự xô đẩy của dòng đời, em tự ý xa anh. Em biết anh sẽ rất buồn vì sự ngốc nghếch này bởi em cũng rất đau khi quyết định như vậy. Nhưng rồi anh vẫn giữ đúng lời hứa của mình, kéo em về lại bên anh cho dù tình yêu của hai đứa mình lắm lúc rất chông chênh nhưng anh vẫn luôn nắm tay em đi về phía trước, nơi ánh sáng đang hiện hữu sau màn đêm tăm tối.

Có anh, thế giới trong em dường như không còn bất cứ thứ gì khác hiện hữu ngoại trừ anh. Em yêu sự dịu dàng của anh khi ở bên em, em yêu cử chỉ âu yếm, yêu cái ánh mắt yêu thương anh nhìn em, yêu cách anh quan tâm và cả cái tính trẻ con khi anh hồn dỗi, ghen tuông.

Cảm ơn vì anh đã xuất hiện trong cuộc đời em.

Cảm ơn vì đã yêu em.

Cảm ơn vì anh đã mang cho em hạnh phúc.

...

Bạn đang đọc truyện *Cám Em Rời Xa Anh Nửa Bước!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.